

17-18
1890 — Α'. 1890

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ, 1890 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ
ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1890

Απαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσά φρ. 6.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἑτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80
Χαρτοδέτου • 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου • 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

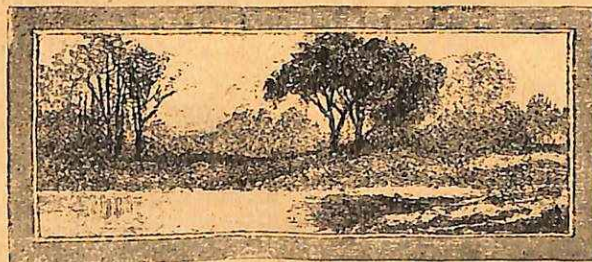
Ἀγαπημένα (τὰ) ἀδελφάκια (μετὰ εἰκόνας)...	121	Ὀλίγον ἀπ' ὅλα :	13, 30, 45, 141, 157, 174
Ἀδελφὴ μου (ἡ) ...	134	[Ἄγνωστα (τὰ) μέρη τῆς γῆς. — Ἄλλη	
Ἀκόντιον (τὸ) (Παιγνίδιον ὑπαίθριον) (μετὰ εἰκ.)	109	εφεύρεσις τοῦ Ἑδίσον, 30. — Ἀναμιτική	
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ 15, 31, 47, 63, 78,		μαντεία, 174. — Ἀνωφελὴς προφύλαξις, 174.	
110, 127, 143, 159, 175, 186		— Ἀριθμητικὴ διὰ μηχανῆς, 13. — Δένδρα	
Ἀποτελέσματα 23ου διαγωνισμοῦ (Δύσεων)...	126	παράγοντα ὑποκάμισα, 45. — Διαλείπουσα	
Ἀρτοποιὸς (ὁ) τῶν ἀγρίων...	94	λίμνη, 13. — Διασκεδαστικὸν πείραμα. 141.	
Ἀσπρούλης καὶ Μαυρούλα...	58	— Δροσιὰ μὲ μίαν σταγόνα νεροῦ, 174. —	
Ὀυγὴ (ἡ) τῆς ζωῆς (μετὰ εἰκόνας)...	121	Ἐγκράτεια βασιλέως, 142. — Ἐκαστος εἰς δ	
Βυζαντίου (Ἑλεονώρα Γ.) εἰκὼν συνδρομητρίας		ἐκλήθη, 174. — Καλὸν μάθημα εἰς φλύαρον,	
τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβευθείσης εἰς τὸν 19ον		174. — Κούκλαι τοῦ Ἑδίσον, 36. — Μακρὰν	
διαγωνισμὸν...	77	ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας, 158. — Μεταξὺ φίλων,	
Δένδρα (τὰ) εἶνε φίλοι μας...	183	157. — Μία συμβουλὴ τοῦ Σωκράτους, 174.	
Διαγωνισμὸς 24ος (Δύσεις πνευμ. ἀσκήσεων)...	16	Μογγολικὸς μῦθος, 45. — Νέα χρῆσις τοῦ	
• 25ος (Σύνθεσις Παιδικοῦ πνεύματος)	62	χάρτου, 13. — Ὅρισμός τῆς εὐγενείας, 141.	
» 26ος (Δύσεις πνευματ. ἀσκήσεων)...	144	— Παλαιὰ συνήθεια, 142. — Πλάνη χωρικοῦ,	
Διαφορὰ τοῦ διαβάσματος ἀπὸ τὴν μελέτην...	23	142. — Πολύτιμος καρπός, 174. — Προγνω-	
Διοδωριανῶν (Εἰρήνη Γ.) εἰκὼν συνδρομητρίας τῆς		στικὰ τοῦ καιροῦ, 158. — Πρὸς ἀποφυγὴν	
ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, βραβευθείσης εἰς τὸν 21ον δια-		δυστυχημάτων, 158. — Πτωχὰ παιδιὰ, 141.	
γωνισμὸν...	157	Σοφὰ λόγια, 13, 30, 45, 158, 174. — Στέν-	
Δύο θύματα...	8	τωρ, 13. — Τὰ γλυκύτερα πορτοκάλια, 175.	
Δύο (οἱ) κάδοι...	75	— Τέχνασμα χωρικοῦ, 174. — Τρόπος τοῦ	
Δύο (οἱ) πετεινόμυλοι (μετὰ 6 εἰκόνων)...	88	ζῆν ἐξ Ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος, 142. —	
Δώρον τῆς πρωτοχρονιάς (μετὰ εἰκόνας)...	9	Φύσις (ἡ) μάγος, 30.]	
Εγκύκλιος (νέα) τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας		Ὁμίλην (ἡ) τοῦ Λονδίνου...	44
περὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ...	46	Ὁρρανὸν (τὸ) ἀργάνι (μετὰ εἰκόνας)...	181
Εἰς τὰς διακοπὰς...	150	Ὅταν ἡ γιαγιά ἦτο μικρά...	86
Εκδίκησις τῶν ἀνθρώπων...	102	Πάθημα (τὸ) τοῦ θεοῦ (μετὰ εἰκόνας)...	165
Επιδημία (μετὰ εἰκόνας)...	57	Παιγνίδια ὑπαίθρια.	109, 125, 155
Επιστολὴ πρὸς βαπτιστικόν...	122	[Τὸ ἀκόντιον (μ. εἰκ.), 109. — Ἡ λόγχη (εἰκ.),	
Ερμὸς (ὁ) ἄνθρωπος εἶνε ἐλαφρότερος τοῦ ψυχροῦ ἀέρος	12	125. — Τὸ κυνήγιον τοῦ λαγοῦ (2 εἰκ.), 155]	
Εὐλὸς (ὁ) τρόπος τὰ πάντα δαμάζει...	125	Παιδικὸν πνεῦμα.	15, 30, 46, 62, 95, 110,
Εὐαγγελιστὴς τὰ ἄνθη (μετὰ εἰκόνας)...	76	126, 143, 158, 175, 186	
Εὐαγγελιστὴς τῆς Ἰουλίας Στεφ. εἰκὼν συνδρομητρίας		Παστέρ (Λουδοβίκος) (μετὰ 3 εἰκόνων)...	152, 168
τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, βραβευθείσης εἰς τὸν 20ὸν		Πεισματάρᾶ (ἡ) ...	70
διαγωνισμὸν...	61	Πέντε (τὰ) ἀδελφάκια (μετὰ 5 εἰκόνων)...	28
Εὐαγγελιστὴς (οἱ) τοῦ δάσους (μετὰ εἰκόνας)...	172	Πηγὴ (ἡ) ...	40
Εὐαγγελιστὴς (τὸ) (μετὰ εἰκόνας)...	118	Πλοίαρχος (ὁ) (Μέρος πρῶτον μετὰ 24 εἰκο-	
Εὐαγγελιστὴς στιγμὴ! σκιαγραφικὴ εἰκὼν...	12	νων) ...	1, 17, 33, 49, 65, 81, 97,
Κυνήγιον (τὸ) τοῦ λαγοῦ (Παιγνίδιον ὑπαίθριον)		143, 129, 145, 161, 177	
(μετὰ εἰκόνας) ...	155	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.	16, 32, 48, 64, 80, 96,
Κύριος (ὁ) Κοκκινόλαϊμης...	22	112, 128, 144, 160, 176, 188	
Λαγὸς (ὁ) καὶ ἡ Μαρίκα...	60	Πόλλα-Διάπλασις (Μουσικὴ διὰ κλειδοκτύμβων)...	25
Λευκὸν (τὸ) ἱστίον...	90	Πουλάκι (τὸ) τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ...	14
Λιθιγιστῶν (Δαυὶδ) (μετὰ 3 εἰκόνων)...	54, 72	Πρόδοσις! (μετὰ εἰκόνας)...	41
Λόγχη (ἡ) (Παιγνίδιον ὑπαίθριον) (μετὰ εἰκόνας)	125	Πρὸς τὸν κύριον γάτον μου (μετὰ 2 εἰκόνων)...	140
Μαντήλιον (τὸ) τοῦ κύρ Νίκου (μετὰ εἰκόνας)...	138	Σελίδες ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μου...	6, 134
Μαυρογιάννης (Ἀθανάσιος Ζ.) εἰκὼν συνδρομητοῦ		Τελευταία (ἡ) κοῦβλα (Μονόλογος)...	70
τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβευθέντος εἰς τὸν εἰκο-		Τζιρί-τζιμ-μπούμ! (μετὰ εἰκόνας)...	37
στόν πρῶτον διαγωνισμὸν...	173	Τί ἐπαθὰν τρία γουρουνόπουλα (μετὰ 2 εἰκόνων)...	183
Μελίσσαι (αἱ) (μετὰ 4 εἰκόνων)...	91, 103	Τί ὄρατιον πρᾶγμα ἡ τάξις! (Μονόλογος) (μετὰ	
Μεταστάσις...	108	εἰκόνας) ...	122
Μικρὰ (ἡ) Ἑλληνίς (Μονόλογος) (μετὰ εἰκόνας)	136	Χάρτινος (ὁ) ἀέρας...	139
Μουσικὸς (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)...	26, 42	Χρυσόφαρα (τὰ)...	94
Νέον (τὸ) μυθιστόρημα...	14	Ὠφέλιμος!	11

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Δίνετε τὸν Κύριον	173	Μίμης (ὁ) καὶ ὁ Κῶτσος	173
Ἄνοιξιότικο τραγοῦδι	61	Ναυτόπουλον (τὸ) (μετὰ εἰκόνα)	61
Ἄνοιξις (μετὰ εἰκόνα)	76	Ξενιτεία	76
Ἀπρίλιος	108	Παιδικαὶ ὑποσχέσεις (Διάλογος)	108
Εἰς τὰ ἑλληνοπούλα	8	Πονῶ !	8
Εἰς ταῖς ἑλληνοπούλαις	22	Πουλάρια (τὰ) (μετὰ εἰκόνα)	22
Ἔργα καὶ ἡμέραι [Οἱ γεωργοί]	77	Πρωταπριλιά, πασχαλιά, τριανταφυλλιά	77
" " " [Οἱ ψαράδες]	107	Σπουργίτης καὶ κοτόπουλα (μετὰ εἰκόνα)	107
Εὐαγγελισμός (ὁ)	75	Τέσσαρες (αἱ) ὥραι τοῦ ἔτους	75
Θαλασσινὸ (μετὰ εἰκόνα)	117	Πούλια (ἡ)	117
Κούκλα (ἡ) Τστώ	182	Φουντούκο, ὡς πότε ;	182
Κυψέλη (ἡ)	24		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 90 εἰκονογραφίας.

« Η "ΤΥΧΗ", ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΣ »

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^α DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΤΟ ΦΕΚΑΜ. — ΟΙ ΑΔΕΙΞ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΗΣ.
— Η ΤΥΧΗ. — Η ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ.
Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. — ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ !

Πρωίαν τινὰ οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι εἶχον συναθροισθῆ εἰς τὴν ἀμμώδη παραλίαν καὶ τὴν μακρὰν προκυμαίαν τοῦ Φεκὰμ. καὶ παρατήρουν τὰ πλοῖα, τὰ ὅποια ἡτοιμάζοντο ν' ἀπάρωσι καὶ νὰ πλεύσωσι εἰς τὴν Νέαν Γῆν.

Αἱ μητέρες, αἱ σύζυγοι τῶν ἀποπλεόντων ἦσαν περίλυποι, συλλογιζόμεναι ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναχωρήσαντας τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν ἐπανήλθον· ἀλλ' οἱ ἀδελφεοὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν εἶνε συνηθισμένοι εἰς τὰς πικρίας αὐτὰς τῆς ζωῆς.

Μία γυνή, νέα ἀκόμη, μὲ ὡραίους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην καταμέλαιαν, ἵσταται ἐπὶ

ΕΤΟΣ 12^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 1^{ον}.

τῆς προκυμαίας μόνη. Ἡ προσοχή της ὅλη εἶνε ἐστραμμένη πρὸς τὸν υἱὸν της, ὅστις εἶνε ναυτόπαις ἐπὶ ἑνὸς τῶν πλοίων ἐκείνων. Τὸν βλέπει τρέχοντα ἐπάνω κάτω, ἀναρριχώμενον εἰς τὰ ἐξάρτια, ἐκτελοῦντα τὰ προστάγματα τοῦ πλοίαρχου. Ἀλλ' ὅταν ἡ Τύχη διέρχεται πλησίον τῆς προκυμαίας, τὸ παιδίον, διότι εἶνε παιδίον σχεδὸν ἀκόμη, στέλλει πρὸς αὐτὴν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του ἐν τελευταίον φίλημα ἀποχαιρετισμοῦ. Τότε λυγμοὶ καταλαμβάνουσι τὴν δυστυχῆ μητέρα. Συμπλέκει τὰς χεῖράς της, παρατηρεῖ καὶ παρακαλεῖ χαμηλοφώνως τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της.

Ἡ μήτηρ, ἥτις ἔκλειε βλέπουσα τὸν πᾶρωνα (βρίκιον) ἐξαφανιζόμενον εἰς τὸν ὀρίζοντα μετὰ τοῦ υἱοῦ της, ὠνομάζετο Μαριάννα. Ὁρφανὴ γυνὴ οὖσα ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἀνετράφη εἰς σχολεῖον καλογραιῶν, ὅπου ἔμαθε καὶ ἀρκετὰ γράμ-

ΤΟΜΟΣ 17^{ος} — 1

ματα. Ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι ἐτῶν ὑπανδρεύθη τὸν Ὑδῶνα Ἰωσίκην, ἀλιέα, νέον καλοκαρμωμένον καὶ ἄξιον.

Ἡ Μαριάννα ἦτο καλὴ οἰκοκυρά, ἐργατικὴ, οἰκονόμος. Δὲν ἠγάπα τὰς φλυαρίας καὶ τὰς ἀσκόπους συζητήσεις, καὶ ὅταν ἐπὶ γαίην εἰς τὴν βρύσιν οὐδέποτε συνείθιζε νὰ κακολογῇ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην. Ὅταν ὅμως εἶχε τις ἀνάγκη τῆς βοήθειας τῆς τότε νὰ ἐδλέπατε μὲ ποίαν προθυμίαν προσεπάθει νὰ φανῇ χρήσιμος. Ἄν ἡσθένει γειτόνισσά τις, ἔτρεχε παρὰ τὸ προσκέφαλόν τῆς, τῇ ἐδίδεν ἰατρικὰ, ἐπεριποιεῖτο τὰ ἔχοντα ἀνάγκην περικοπῆσιν τέκνα τῆς. Ἐδοῆθη τοὺς ἐνδεεῖς καὶ τοὺς πεινῶντας.

Ἡμέραν τινα τοῦ Ὀκτωβρίου τὰ πλοῖα ἀπέπλευσαν πάλιν πρὸς ἀλιείαν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἰθριος, ὁ ἀνεμὸς ἀπὸ γαίης. Ἐπειδὴ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διηρμόθησαν δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν ἐμμελλον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ ἐπιστρέψωσι τὴν ἐπαύριον. Μετὰ τῶν ἄλλων ἀλιέων ἦτο καὶ ὁ Ἰωσίκης. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐπέσχυε φοβερὰ θύελλα ἡ θάλασσα ἐξηγριώθη, καὶ ὁ ῥόγχος τῶν πελωρίων κυμάτων τῆς ἤκούετο μέχρι τῶν οἰκίσκων τῶν ἀλιέων. Πᾶσα ἀνεμοζάλη ἐμπνέει ἀπερίγραπτον ἀνησυχίαν καὶ ἀγωνίαν εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἀλιέων ὅλην τὴν νύκτα δὲν εἰμποροῦν νὰ κλείσουν ῥάδι, καὶ μετὰ παλμῶν καρδίας περιμένουν πότε νὰ φωτίσῃ, διὰ νὰ ἴδουν μὴ φαίνεται ἐρχόμενον τὸ πλοῖον τὸ φέρων τὸ προσφιλέ των ὄν.

Τὰ πλεῖστα πλοῖα εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς Φεκάμ, ἄλλα κατέφυγον εἰς ἕνα πλησίον λιμένα. Μόνον τρία ἔλειπον. Ἐνύκτωρ, ἐξημέρως οὐδεμία εἶδον. ὦ, τί ὁδυνηραὶ, τί ἀγωνιώδεις, τί ἀπερίγραπτοι ὥραι προσδοκίας! Ἀλλ' εἰς μάτην οὐδεμία ἐλπίς πλέον ἔμενεν. Φεῦ! οἱ πνιγμένοι δὲν ἐπιστρέφουν πλέον...

Ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας, ἡ Μαριάννα ἡ δυστυχὴς χήρα ἦτο σχεδὸν τρελλή. Ὁ μονογενὴς υἱὸς τῆς, ὁ μικρὸς Ὑδῶν, ἐννεαετὲς παῖδον, ἐλυπήθη κατὰ καρδὴν νύκτα καὶ ἡμέραν ἔκλαιε καὶ ἐζήτην τὸν πατέρα του οὔτε νὰ φάγῃ ἤθελεν οὔτε νὰ κοιμηθῇ.

Μετὰ τρεῖς μῆνας βαρείας καὶ ἀπαρηγορήτου λύπης, ὁ γέρον ἐφημέριος τοῦ Ἑτρετὰ ἔκρινε καλὸν νὰ νοθεύσῃ τὴν Μαριάνναν.

— Παῦσε πλέον τὰ δάκρυα, κόρη μου, τῇ εἶπε λυπήσου τὸ παιδί σου ἂν ἐξακολουθήσουν αὐτοὶ οἱ ὀρῆνοι, ὁ υἱὸς σου εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ καμμίαν ἐγκαταλειπὴν ἀσθένειαν.

Ἡ Μαριάννα κατετρώμαξεν ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκρυψε τὴν θλίψιν τῆς εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς ἐμειδία ὅτε ἦτο μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς, ἐπένει παιγνίδια διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, καὶ ἔκλαιε μόνον τὴν

νύκτα ὅτε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ ὁ Ὑδῶν τῆς ἐδιόρθωτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐταξείδευε πάντοτε μακρὰν ἐλπίς καὶ παρηγορία τῆς ταλαιπώρου ἡσυχίας ἦτο τὸ παῖδον ἐκεῖνο ἐπ' αὐτοῦ συνεκένειν Φεκάμ, ὅπου ἔζη ἡ μήτηρ του, οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν ἀγάπην τῆς ἦτο δὲ καὶ ἀξιαγάπητος καὶ καλῶς τὸν χαρακτήρα του. Τὰς ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ὑδῶν ἦτο εὐφύεστατος, εἶχε δὲ μνήμην ὁλόκληρην ὅς ἔμενεν ἐν Φεκάμ, δὲν ἔπινε, χάριν τῆς γη-δύλου ἔκτακτον. Ὁ διδάσκαλος ὠμίλει περὶ αὐτοῦ αἰῶς καὶ τοιοῦτον τὸν ἐνόμιζον ὅλοι.

— Ἄν πάγῃ ἔτσι τὸ παιδί θὰ γίνῃ μιὰ μέρα εἰρηνοδόκῃς, ἔλεγον εἰς τὴν Μαριάνναν αἱ ἀνδραγάδες, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ προσδέλφαι τῆς, ἀπλοῖ καὶ γυναῖκες, ἐκπληττόμενα τὰ τεύχη τὸ ὄρανον!

Ἀλλ' ὁ πλοῖαρχος Βούργος σαραντακτῶ ὥρας μετὰ τὸν ἀπόπλουον ἤρχισε τὰ συνηθισμένα του στρώθη κάτω εἰς τὸ θαλαμίσκον του καὶ ἔπινε ὡς ἐπὶ τοιοῦτον τὸν ἐνόμιζον ὅλοι.

Ἡ Μαριάννα ἀπεκρίνετο πάντοτε. — Εἰρηνοδόκῃς, δὲν θὰ τὸν κάμω. Παπᾶς ἀγῶνι, ἂν εἶνε ὀρθῶς.

Ἀλλ' ὁ Ὑδῶν εἶχεν ἄλλην κλίσιν ἡγάπα τὴν θάλασσαν καὶ τὰ πλοῖα ἡ κλίσις αὐτὴ ἐνέπνεε μὲ γάλην ἀνησυχίαν εἰς τὴν μητέρα του ἄλλα τί ἡ δύνατο νὰ πράξῃ ἡ ἀτυχὴς χήρα; ἦτο δεσμευμένη δι' ἑρᾶς ὑποσχέσεως ὁ σύζυγός τῆς, ὅτε ἔζη, ἐπαυρὶς ἐκείνην εἰς αὐτὴν ἀκαταπαύστως: «Σὰν ἀγαπᾷς τὴν θάλασσαν τὸ παιδί μας καὶ θέλει νὰ γίνῃ ναυτικός, ὅς γίνῃ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ μὰ νὰ κυρτάξωμε νὰ τὸ μάθωμε γράμματα, γὰρ νὰ μὴ γίνῃ μιὰ μέρα καπετάνιος. Θὰ βάλῃς καὶ σὺ τὰ δυνατὰ σου, αἱ Μαριάννα μου;

Ἡ Μαριάννα ὑπέσχετο, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ καιρὸς θὰ μεταβάλῃ τὰς ἰδέας τοῦ συζύγου τῆς ἄλλ' ὅμως ὁ σύζυγός της κατεβροχθίσθη ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τὴν αὐτὴν ἦτο ἡναγκασμένη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς, μολοντί ἡ θάλασσα τῇ ἐνέπνεε ἀνεκδιήγητο ῥόδον καὶ φρίκην.

Ὁ Ὑδῶν ἀπεφοίτησεν ἐκ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Εἰσῆλθεν ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα ξυλουργόν, τὴν δ' ἐσπέραν ἐμελέτα καθήμενος παρὰ τὴν ῥάβδον τοῦ πατρὸς του. Βλέπων αὐτὴν καταλυπῆσθαι τὴν μὲν καὶ μαντεύων τὸ αἶτιον τῆς θλίψεώς της τῇ ἔλεγε συχνάκις.

— Μητέρα, σὰν λυπᾶσαι ποῦ θὰ γίνω ναυτικός πές μου το νὰ μὴ γίνω.

Ἀλλ' ἤδη ἡ σκληρὰ ἡμέρα ἐπλησίαζεν. Ἡ Μαριάννα ἀπεφάσισε νὰ δεῖξῃ καρτερίαν, νὰ καταπνίξῃ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ τέκνον τῆς, τὴν μόνην τῆς ἀγάπην καὶ παρηγορίαν ἡ δὲ Ὑδῶν ὤρμησε νὰ βοηθήσῃ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐπὶ τὴν ἀσπλαγχνίαν τῆς εἰς τὴν ἀσπλαγχνίαν καὶ ἀνηλεὲς θάλασσαν.

Ὁ πλοῖαρχος Βούργος εἶχε δίπλωμα δι' οὗ τῶν εἰσπράττειν νὰ πλέῃ εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας τοῦ κόσμου. Εἶχε δώσῃ πρὸ ἐτῶν ἐξετάσεις ὅτε ἦτο νέος φιλότιμος καὶ φιλόπνοος, πρὶν ἀκόμη ἀποκτῆσθαι τῆς κεφαλῆς. Διατί ἀράγε τὰ παιδιὰ ἤθελον σὴ τὸ φοβερὸν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἡμέραν τινα ἐμείλλε νὰ τὸν κατεστρέψῃ. Διότι ἦτο μέθυσος, μικρῶν ἔλυσσε τὴν ἀπορίαν του. Ὁ κύριος τοῦ κυ-

νὸς νομίσας ὅτι ἐλύσσαξε παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰ παιδιὰ νὰ τὸν πνίξουν χωρὶς ὅμως νὰ τὸν βαρύνουν. Ἀλλ' οἱ μεγάλοι ἐπράττον ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, καὶ ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἤδη τὸν ἔσυρον εἰς τοὺς ὁρμούς μὲ μίαν πέτραν εἰς τὸν λαίμῳ, οἱ δὲ μικροὶ διεμαρτύροντο καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ φιλονικία.

— Ἐλύσσαξε! ἀνεφώνησεν ὁ Ὑδῶν, ἂ, μπᾶ! ἕνα λυσσασμένο σκυλὶ δὲν θὰ μ' ἐκύτταξε μὲ τέτοια γλυκὰ μάτια καὶ ὁ δὲν θὰ ἔγλειψε τὰ χέρια μου. Καὶ μὴδὲν ἄλλο σκεφθεὶς ἔλαβεν ἐν τῇ ἀγῇ τὸν κύνα καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς μικρὰν ἐγκαταλειμμένην καλύβην, ὅπου τὸν ἔκρυψε μὲ χροὺ οὐ ἰάθη ἐντελῶς πρὸς τοῦτο δὲ δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς, διότι ἡ δὴθεν λύσσα τοῦ κυνὸς, ἡ κατατρομάξασα τὸν κύριον τοῦ ἦτο ἀπλούστατα ἡ συνήθης εἰς τὰ κυνάρια ἀσθένεια.

Ὁ κύων παρηκολούθει πιστῶς τὸν νέον κύριόν του, καθήμενος πλησίον τοῦ ἐπὶ τῆς προκυμαίας κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἐργασίας ὅσας δὲ ὁ Ὑδῶν ἀπῆρχετο μετὰ τῶν ἄλλων ναυτῶν πρὸς ἀλιείαν, ὁ κύων ἐπῆδα εἰς τὴν λέμβον, ἐκάθητο εἰς τὴν πρύμνῃ, ἐφαίνετο ὡς διευθύνων τὸ ἔργον. «Σὰν πλοῖαρχος» ἔλεγον οἱ ναῦται, καὶ τὸ ὄνομα Πλοῖαρχος τῷ ἔμεινε.

Ἡ Τύχη εἶχεν ἤδη πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἀπάρῃ ἐκ τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Ἡμέραν τινα ὁ Ὑδῶν ἦτο ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀσχολούμενος εἰς χειρισμὸν τινα ἱστίου. Ὁ Πλοῖαρχος, ἐξηπλωμένος εἰς τὸν ἥλιον, ἔκρινε ἡσύχως τὴν οὐρανὸν του, εὐχαριστημένος καὶ ἀμέριμος.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ Βούργος, μεθυμένος ὡς πάντοτε. Εἶδε τὸν κύνα, τοῦ ὁποῖου τὸ ὠραῖον τρίχωμα ἀπέστειλθεν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ναυτοπαῖδα:

— Ἰωσίκη, εἶπεν, ἀγοράζω τὸν σκύλόν σου.

— Δὲν εἶνε διὰ πούλημα, κύρ πλοῖαρχε.

— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα ἂν εἶνε ἡ δὲν εἶνε διὰ πούλημα; Σοὺ λέγω πῶς θέλω νὰ τὸν ἀγοράσω καὶ θὰ τὸν ἀγοράσω! Σοὺ δίδω εἰκοσιπέντε φράγκα πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζει.

— Κύρ πλοῖαρχε, εἶπεν ἡσύχως ὁ Ὑδῶν, διότι ἤξευρεν ἐκ πικρᾶς πείρας ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξάπῃ τὸν μέθυσον ἐκεῖνον, κύρ πλοῖαρχε, ἐγὼ τὸν ἐπεριποιήθηκα καὶ τὸν ἐμεγάλωσα γὰρ νὰ τὸν πάγω εἰς τὴν μάννα μου.

— Σὲ τὴν μάννα σου! εἰς ἐκείνην τὴν κουκουβάγια τὴν Μαριάνναν, εἰς ἐκείνην τὴν φαγασμένην τὴν ξάνα, ποῦ σοὺ μιλάει σὰν νὰ εἶνε καμμίαν πριγκιπέσσα! ἀνέκραξε πελιδνῶς ἐξ ὀργῆς ὁ Βούργος.

— Κάνε μου τὴν χάρι, κύρ πλοῖαρχε, εἶπε μετὰ θυμοῦ ὁ Ὑδῶν, νὰ μὴν ἀνακατῶνῃς τὴν μάννα μου εἰς τὰ κακόλογά σου!

— Σώπα, βουβάσου, βρωμόπαιδο! σάν δὲ βου-
θαθῆς ἔς τὴ στιγμὴ σ' ἀρπάζω ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ σὲ
πετῶ ἔς τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ πρῶτα θὰ κάνω ἀρχὴ
ἀπὸ τὸ σκύλο σου. Ἐλα θὰ μοῦ τὸν πωλήσης ἢ
ὄχι;

Παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς μέθης ἤρπασε
τὸν Πλοίαρχον ἐκ τοῦ δερματίνου περιλαιμίου του
καὶ μικροῦ δεῖν ἐπνίξεν αὐτόν. Ὁ κύων δὲν ἐπρόφθα-
σε ν' ἀντισταθῇ. Ὁ Βούργος τὸν ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ
αἰωροθείου (1) ἑτοιμος νὰ τὸν κρημνίσῃ εἰς
τὴν θάλασσαν.

— Νά, τὸν πνίγω, ἀνέκραξεν ἀφρίζων ἐκ λύ-
σης, σάν δὲν πάρης ἀμέσως ὄρκο πῶς μοῦ τὸν
πουλάς.

Ὁ Ὑδὼν, περίτρομος ἐφώνησε:

— Σοῦ τὸν δίνω, κύρ πλοίαρχε, δὲν θέλω πα-
ράδες, ὄχι, σοῦ τὸν δίνω, μὴν τὸν πνίξης!

— Καλά, εἶπεν ὁ Βούργος, καταπραυνθεὶς ἀμέ-
σως, καὶ ἀφήσας τὸν κύνα. Αἶ, σεῖς, τ' ἀκούσατε;
εἶπε πρὸς τοὺς ναῦτας, ὁ σκύλος εἶνε δίκός μου.

Ὁ Πλοίαρχος ἐξηγριωμένος καὶ ἀσθμαίνων συ-
νήλθε μόνον ὅτε ὁ ἕτερος πλοίαρχος κατέβη εἰς
τὸν θαλαμίσκον του.

Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ὁ Βούργος δὲν ἐφάνη ἐπὶ
τοῦ καταστρώματος. Ὁ Ὑδὼν ἠλπίζεν, ὅτι ὁ ἀθλιος
ἐκεῖνος εἰς τὴν καθημερινὴν παραζάλην τῆς μέθης
τοῦ ἐλησμόνησε τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κυνός.

Ἀλλ' ἐσπέραν τινα ὁ Βούργος ἐζήτησε τὸν
Ἀζώρ.... Κατ' ἀρχὰς οἱ ναῦται δὲν ἐνόησαν περὶ
τίνος Ἀζώρ ἐπρόκειτο. «Τὸν Ἀζώρ, φέρετέ μου,
ἐφώναζε, τὸν Ἀζώρ, τὸν μόνον μου φίλον!» καὶ
σχεδὸν ἔκλαιε.

Εἰς τῶν ναυτῶν ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπι-
θυμίαν τοῦ πλοίαρχου. Ἀλλ' ὁ Ἀζώρ ἢ Πλοίαρ-
χος, κατακεκλιμένος πλησίον τοῦ ναυτοπαίδος εἶχε
διακρίνῃ τὸν Βούργον. Ὁ κύων ἀντέστη πάσῃ δυ-
νάμει νὰ ἐγερθῇ δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὴν πρὸς
αὐτὸν βάρβαρον διαγωγὴν τοῦ Βούργου. Ὁ πλοίαρ-
χος ἐπλησίασεν ὀλίγον, ἀλλ' ἰδὼν τὴν ἐπιθετικὴν
στάσιν τοῦ κυνός καὶ τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας του ἔκρινε
φρόνιμον νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ κατήλθεν ἀπρακτος
εἰς τὸν θαλαμίσκον του ἐν μέσῳ τῶν γελῶτων
τῶν ναυτῶν.

Ὁ Βούργος ἦτο ἤδη ἡμιπαράφρων ἐκ τῆς μέ-
θης, ὅσον δ' ἔπινε τόσῳ παραφροῦτερος καθίστατο
καὶ μανιωδέστερος κατὰ τοῦ Ἰωσίκη, καθ' οὗ
ἔτρεφε σχέδια ἐκδικήσεως.

Παρηλθὼν ἀκόμη ἡμέραι τινές. Ὁ Βούργος βα-
ρυνθεὶς τὸν πλοῦν, βλέπων δὲ ὅτι ἡ προμῆθεια τῶν
ποτῶν ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα, προσέταξε ν' ἀναπε-

(1) Αἰωροθέσιον, τὸ ἐν τῇ κοινῇ τῶν ναυτικῶν γλώσ-
σῃ φιλάρετο· γαλλιστὶ bastingage.

τάσουν ὅλα τὰ ἱστία. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἔδλαπτε,
ἐφ' ὅσον ὁ ἄνεμος ἔπνεε μέτριος.

Ἀλλ' ἡμέραν τινα ὁ ἄνεμος ἔπνευσε σφοδρὸς
ἐξεγείρων μεγάλα κύματα. Ὁμίχλην ἐκάλυπτε τὸν
ὀρίζοντα. Ἡ Τύχη ἐπάλασε κατὰ τῆς ἐξηγριω-
μένης θαλάσσης. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον προσημνύετο
δεινὴ καταιγίς, βέβαιος δὲ κίνδυνος ἠπειλεῖ τὸ
πλοῖον ἂν ἐπλεεν οὕτω πλησίον. Ὁ δεῦτερος
λοιπὸν προσέταξε νὰ συστείλωσι τὸν ἀρτέμονα (νὰ
μαϊνάρουν τὸν φλόκο). Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἱστίον τοῦ
το εἶχε περιπλεχθῇ, ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναβῇ τι-
εἰς τὸ αἰωροθέσιον ὅπως τὸ ἀπαλλάξῃ.

Ὁ Ὑδὼν ὤρμησεν. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ὁ
Βούργος ἀνέβη ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του εἰς τὸ
κατάστρωμα καὶ εἶδε τί συνέβαινε.

— Ποῖος εἶπε νὰ μαϊνάρουν τὸν φλόκο; ἐφώνη-
σε μὲ βροντώδη καὶ ἀγρίαν φωνήν; Τοῦ σπάνω
τὸ κεφάλι ἐκείνου ποῦ θέλει νὰ κάμῃ τὸν πλοίαρ-
χο ἐδῶ μέσα! Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδε τὸν ναυ-
τόπαيدا πλησίον τοῦ ἀρτέμονος.

— Σὺ, πάλι, ὄχεντρα! ἐκραύγασε μετὰ λύσης
καὶ ἔξω φρενῶν ἐκ τοῦ μίσους καὶ τῆς μέθης
ἐρυθροῦς ἔχων ὀφθαλμούς, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακί-
ου τοῦ πολυκροτον, σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ....

Ὁ Ὑδὼν δὲν ἐτραυματίσθη, κατὰ τὰ φαινόμενα
ἀλλ' ὀρμεμφύτως ὀπισθοχωρήσας ἔπεσεν εἰς τὴν
θάλασσαν, τρόμου κραυγὴν ἐκβαλὼν. Εἰς ναύτην
τὸν εἶδε καὶ τῷ ἔρριψε σωσίδιον, ἕτερος ναύτης τῷ
ἔρριψε καὶ δεῦτερον.

— Ἀς τὸ σώσωμεν τὸ παιδί! ἀνεφώνησεν ὁ
δεῦτερος. Ἀλλ' ὁ ἄνεμος πνέει σφοδρότατος
καὶ τὸ πλοῖον ὀλοταχῶς πλέον, προχωρεῖ, ἀπομα-
κρύνεται. Εἶνε ἀργὰ πλέον!....

Τότε ἐξέσπασε πλέον ἢ κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκεί-
νου μεθύσου ἀγανάκτησις τῶν ναυτῶν. Ὁρμησαν,
τὸν συνέλαβον, τὸν κατεβίβασαν εἰς τὸν θαλαμί-
σκον του καὶ τὸν ἐκλείδωσαν, ἀφ' οὗ ἀφήρεσαν ἐκεῖ-
θεν ὅπλα, πῦρ, ποτά.

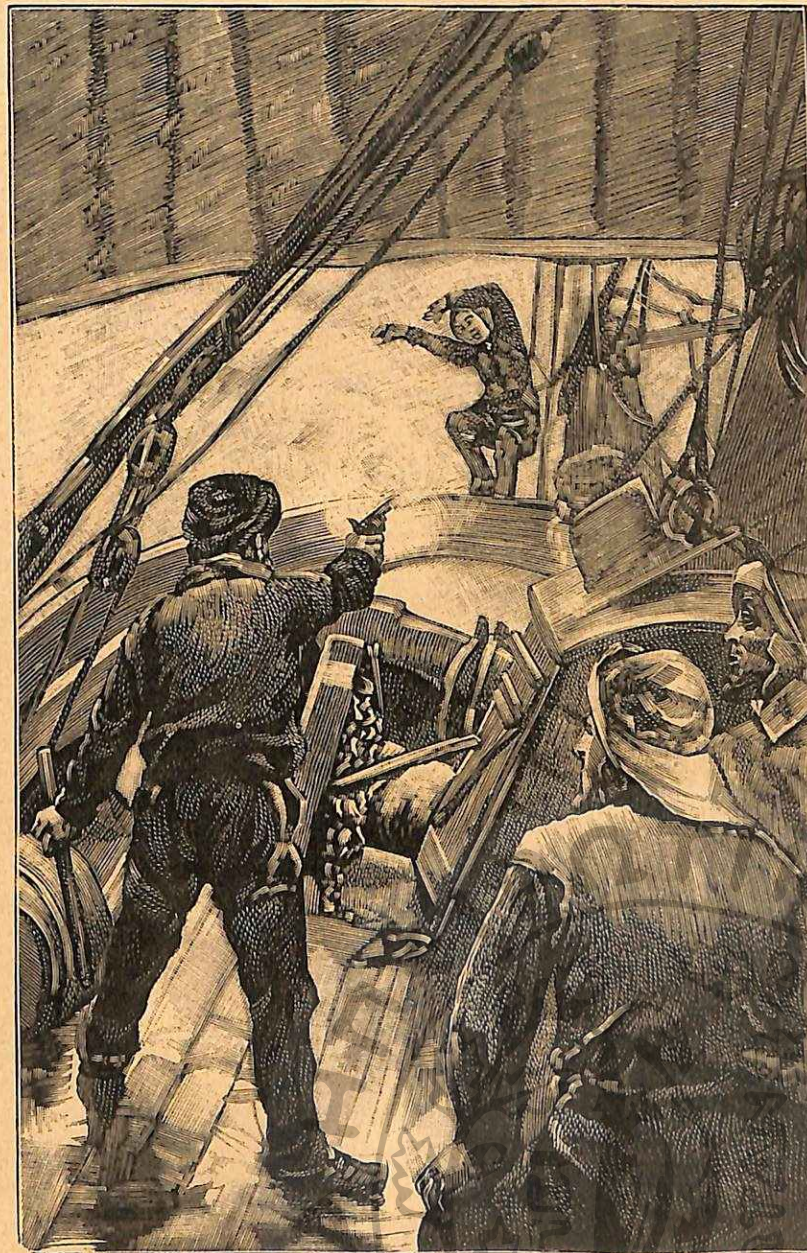
Ἀλλ' ὁ ἀποκτηνωθεὶς Βούργος δὲν εἶχε πλέον
συνειδησιν δὲν ἠσθάνετο τὴν ἐλαχίστην μεταμέ-
λειαν διὰ τὴν πράξιν του.

— Καὶ τί σάν πάγῃ ὁ μοῦτσος! ἐψέλλιζε,
φθάνει ποῦμινε ὁ Ἀζώρ.

Ὅχι, ὁ κύων δὲν ἔμεινεν πανταχοῦ ἀνεζήτησαν
αὐτὸν οἱ ναῦται, ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρον· εἰς ναύτης
ἐνεθυμήθη τότε ὅτι εἶδεν ὄγκον τινα πίπτοντα εἰς
τὴν θάλασσαν καθ' ἣν στιγμὴν ἐρρίφθη καὶ τὸ δεύ-
τερον σωσίδιον.

Ἐν ᾧ ὁ Βούργος ἐβλασφῆμει καὶ ἠπειλεῖ φρι-
κωδῶς ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του, τὴν κυβέρνησιν τοῦ
πλοίου ἀνέλαβεν ὁ δεῦτερος, οὕτω δὲ ἡ Τύχη
κατῴρθωσε νὰ φθάσῃ αἰσίως εἰς Φεκάμ.

Ἐκεῖ τὸ πλήρωμα κατήγγειλε τὸν Βούργον.

« ΣΚΟΠΕΥΕΙ ΚΑΙ ΠΥΡΟΒΟΛΕῖ... » (Σελ. 4)

Ἀλλ' οὗτος δὲν ἦτο πλέον εἰς κατάστασιν ν'
ἀπολογηθῇ διὰ τὴν πράξιν του. Ἡ ἀδιάκοπος καὶ
υπερβολικὴ μέθη ἐτάραξεν ὀλοσχερῶς τὸ λογικόν
του καὶ ἐπήνεγκεν εἰς αὐτὸν μανίαν.

Τὸν ἐνέκλεισαν ἐντὸς φρονοκομείου, ὅπου φοβε-
ραὶ ὀπτασίαι τὸν ἐβασάνιζον, καὶ φόβος καὶ τύψεις
συνειδότης ἀγρία! μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς του.

Ἡ μήτηρ τοῦ Βούργου ἠθέλησε νὰ δώσῃ μη-

ναίαν τινα σύνταξιν εἰς τὴν Μαριάνναν, ἡ ὁποία
τώρα ἔμεινε παντέρημος εἰς τὸν κόσμον, ἄνευ προ-
στάτου, ἄνευ στηρίγματος.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ ναυτοπαίδος δὲν ἐδέχθη, τῇ
ἐφάνετο ὅτι ἤθελον νὰ τῇ πληρώσουν τὸ αἷμα
τοῦ τέκνου τῆς!

[Ἐπεταὶ συνέχεια] Αἰμιλῖος Εἰσαρμένος
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
ἑξ ἑσ. DE NANTUIL.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

12 *Ιανουαρίου, 1890.* Μοῦ ἀρέσουν τὰ εὐμορφα! νὰ μοῦ ἀρέσουν τὰ εὐμορφα, ἀλλὰ περισσότερο ἢ τάξις. Ἡ τάξις καὶ τὰ ἀσχημα τὰ εὐμορφαίνει.

Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου ἔχω τοποθετήσῃ χρυσόδετα βιβλία, λαμπρὰ εἰκονογραφημένα περιοδικά, λογῆς λογῆς κονδυλοφόρους καὶ μολύβια, μετὰλλινον μελανοδοχεῖον καὶ μίαν μεγάλην ὑδρόγειον σφαῖραν. Ἀντικρὺ μου ὁ χάρις τῆς χρυσῆς μας πατρίδος, δεξιὰ του φωτογραφία τῶν συγγενῶν μου καὶ ἀριστερὰ ὁ ἡμεροδείκτης. Ὁ ἡμεροδείκτης αὐτὸς ὁ ὅποιος μᾶς δείχνει πῶς περνοῦν αἱ ἡμέραι γρήγορα καὶ πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ μὴ χάνωμεν ἄδικα τὸν καιρὸν μας. "Ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των πάντοτε, μὲ τάξιν τοποθετημένα. Εὐχαριστοῦμαι νὰ τὰ βλέπω ἔτσι καθαρὰ καὶ κἄτι λυπηρὸν αἰσθάνομαι μέσα μου ὅταν βλέπω ἄλλον καὶ τοὺς ταράσσει τὴν ἡσυχίαν των. Καὶ τότε ἐνθυμοῦμαι πόσον κακὸν ἦτον ὅ,τι ἔκαμνα ὅταν ἦμουν μικρός· καὶ πόσον θὰ ἐλυποῦσα τὴν μητέρα μου ἅμα ὅλα τὰ ἔβαζα ἄνω κάτω. Καὶ μὲ ἐσυμβούλευε ἡ καλὴ μου μητέρα, καὶ μὲ ἐμάλωνε καὶ μὲ ἐτιμῶρει· ἕως ὅτου ἐνόησα τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμω καὶ τότε εἶμαι εὐχαριστημένος· Διότι μὲ τὴν τάξιν ὅχι μόνον οἰκονομεῖ κανεὶς χρόνον, διαθέτει τὸν περισσεύοντα καιρὸν εἰς κἄτι ὠφέλιμον, ἀλλ' αἰσθάνεται καὶ ἠθικὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ τὰ περὶ ἑαυτὸν εἰς ἁρμονίαν. Μὲ τὴν τάξιν ἡμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς καθαρὸς—καὶ ἡ καθαρότης εἶνε ἀρετὴ—νὰ διατηρῇ τὰ πράγματά του εἰς καλὴν κατάστασιν.

Διατηρῶ πάντοτε ζωηρότατα εἰς τὴν μνήμην μου μίαν ἡμέραν τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Ἦτο καὶ τότε 12 *Ιανουαρίου* ὅπως καὶ σήμερον.

—Νικήτα! Ἐλὰ δῶ παιδί μου, ἐφώναξεν ἡ μητέρα μου ἀπὸ τὸ δωμάτιον της.

Καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἔτρεξα.

—Τί εἰν' αὐτά, καλέ, δὲν μοῦ λές; Δὲν λυπᾶσαι τὰ χρήματα ποῦ ἔδωκαν οἱ ἄνθρωποι νὰ σοῦ ἀγοράσουν ὅλα αὐτά; μοὶ λέγει ἡ μητέρα μου ἅμα ἐμβῆκα, καὶ ἐγὼ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι δὲν τολμῶ νὰ τὴν κυττάξω.

Εἶχε δίκαιον! "Ὅλα τὰ δώρα ποῦ μοῦ εἶχον

στεῖλῃ οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἦσαν σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Μιᾶς κούκλας εἶχε σπᾶσεν τὸ κεφάλι, ἐνὸς τυμπανιστοῦ εἶχε τρυπήσῃ τὸν τυμπανον, ἐνὸς μικροῦ γραφεῖου αἱ θῆκαι εἶχον γυμνωθῇ ἀπὸ τοὺς κονδυλοφόρους.

Μετὰ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ἔστρεψα γύρῳ καὶ εἶδα τὰ συντρίμματα ἐκεῖνα τῶν παιγνιδίων καὶ περιλῦπος ἐκύτταξα ἔπειτα τὴν μητέρα μου. Μὲ ἔβλεπεν ἐκεῖνη εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μὲ τὸ γλυκύ της, τὸ θωπευτικὸν βλέμμα καὶ ἐζήτην νὰ διακρίνῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν λόγων της. Δὲν τῆς ὠμίλησα τίποτε. Τὰ εὐνόησα ὅλα, τὰ ἐτοποθέτησα ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶ καὶ ἐζήτησα νὰ τὰ διορθώσω!

Τὰ μικρούλικα δάκτυλά μου μετὰ δυσκολίας ἐκινούντο καὶ δὲν κατόρθωνον τίποτε.

Τὸ μόνον, ἐνθυμοῦμαι, τὸ ὅποιον εἰμώρεον νὰ κάμω ἦτο νὰ περάσω εἰς τὴν θηλειὰ των κονδυλοφόρους τοῦ γραφεῖου τοὺς ὁποίους εὐρίσκω. Ἡ μητέρα ἡ ὅποια ἐστέκετο ἐκεῖ πάντοτε καὶ μὲ ἐπέβλεπε ἤλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον μου. Τότε, δὲν ξεύρω διατί, ἀφῆκα τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἐνασχόλησιν τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ, ἐπήδησα ἐπάνω της, τὴν ἀγκάλιασα, τὴν ἐφίλησα καὶ δάκρυα σιωπηλὰ μετανόιας ἔσταζον ἀπὸ τὰ μάτια μου ἐπάνω εἰς τὰ μάγουλά της! Δὲν ὠμιλοῦσα· καὶ ὅμως πῶς ἤθελα νὰ τῆς εἰπῶ—

—Μετανοῶ! Μετανοῶ!

Ἡ σιωπὴ της ὅμως καὶ ἡ ἀπάθειά της εἰς τὰ κλάυματά μου μ' ἔκαμε ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

—Ἐλὰ, μαμά, φίλησέ με, δὲν θὰ τὸ ξανακάμω πιά! —Ναί, δὲν θὰ τὸ ξανακάμω εἰς εὐχολον νὰ τὸ λές.—Ὁχι, μαμά, ὅχι· σὺ τὸ ὑπόσχου καὶ μὲ τὴν καρδίαν μου!—Γιὰ κὺτ' ὅμως. Ἄν ξαναπέσης πάλιν ἐς τὸ ἴδιο σφάλμα.... τότε!—Μάλωσέ με, τιμώρησέ με, ἄφησέ με νυστικόν, σκότωσέ με, ἂν θέλῃς!—Αἱ μητέρες δὲν σκοτώνουν τὰ παιδιὰ των. Τὰ θέλω νὰ γίνω καλὰ νὰ τὰ βλέπουν ἔπειτα νὰ χαίρωνται—Θα χαρῆς λοιπόν! Θὰ χαρῆς!—Καλὰ! νὰ ἰδοῦμαι.

Καὶ μ' ἐσφιγξεν εἰς τὸ στῆθος της, μ' ἐφίλησε καὶ τότε ἐνῶ τὰ μάτια μου ἦσαν θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα ποῦ ἔτρεχαν ποτάμι ἐπάνω μου, εἶδον δύο χλωμά μαργαριταράκια νὰ κυλοῦν κρυφὰ ἀπὸ τὰ μάτια της.

"Α, τὴν καλὴν μου μητέρα, πῶς τὴν ἀγαποῦσα, πῶς τὴν ἀγαπῶ!

Κατέβηκα ἀπὸ ἐπάνω της, ἐσύναξα τὰ παιγνιδία ἐκεῖνα καὶ ἔπειτα ἐκάθησα εἰς τὸ παρὰ θυρον, ἐπῆρα ἐν βιβλίον νὰ διαβάσω καὶ κἄποτε ἔβλεπα τὴν βαρκοῦλες μὲ τὰ λευκά πανάκια των, ποῦ ἔσχιζαν τὰ νερά τῆς γαλανῆς θαλάσσης....

Ἡ μητέρα ἔμεινεν εἰς τὸν σοφᾶ καὶ ἤρχισε νὰ ράπτῃ....

"Ὑστερ' ἀπὸ λίγον ἀφῆκα τὸ βιβλίον, ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν μου μὲ τὴν χεῖρα μου καὶ ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι.

Δὲν τὰ εἶχα σπάσῃ ἐγὼ ἐκεῖνα. Δὲν εἶχα ἐγὼ καταστρέψῃ τὸ γραφεῖον! Τὰ παραπέταξα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ἄλλος, ἴσως ἡ ὑπηρετρία θὰ τὰ ἐπῆρα νὰ τὰ ἰδῇ, καὶ τὰ ἔσπασε, ἢ κανὲν ἄλλο παιδάκι ποῦ ἦλθε ἐς τὸ σπίτι.

Φαίνεται ὅμως ὅ,τι ἐλησμόνησα ὅτι ἦτον ἐκεῖ ἡ μητέρα, καὶ ὅτι ἐσκεπτόμην τὸ ἐφώναζα, διότι ἤκουσα τὴν μητέρα νὰ μοῦ λέγῃ.

—Ἐσὺ παταίεις. Ἄν εἶχες τάξιν!...

"Α ναί, τάξιν! Ἄν εἶχα τάξιν, ἅμα τὰ ἐ-

παιζα καὶ ἐχόρτασα πλέον, θὰ τὰ ἐφύλαγα εἰς τὸ ἐρμᾶρι μου καὶ θὰ ἦσαν ἀκέραια.

Ἐσηκώθηκα, ἔτρεξα πάλιν εἰς τὴν μητέρα μου, τὴν ἐφίλησα ἐκ νέου καὶ τῆς εἶπα μὲ φωνὴν ἡ ὅποιαν ἐμαρτυροῦσε τὴν πεποίθησίν μου.

«Θὰ ἔχω τάξιν εἰς τὸ ἐξῆς! Ναί, θὰ ἔχω!»

Τόσα ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ δὲν τὴν ἐλησμόνησα, οὔτε θὰ τὴν λησμονήσω ποτὲ ἀφοῦ εἶνε ἡμέρα τοιαύτης ὑποσχέσεως τὴν ὁποίαν φυλάττων εἶμαι τόσον εὐτυχής.

"Ὅστις θέλει νὰ ζήσῃ εὐτυχής εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἅς ἀκούῃ τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, ἅς ἔχῃ τάξιν καὶ θὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἔπειτα ὅταν μεγαλώσῃ ὅπως κ' ἐγὼ τώρα. Θὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του καὶ θὰ χαίρεται διότι ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του, ὁ πατέρας του, οἱ ὅποιοι παιδεύονται τόσον καὶ κοπιᾶζουν καὶ τυραννοῦνται διὰ νὰ μᾶς ἀναθρέψουν.....

Νικήτας Παράκλητος

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΦΑΚ

Η ΤΟΠΟΛΙΑ

Ἐς τὸ δρόμον ποῦ περνᾷς γιὰ τὰ Βιτώλια,
Τὸ χωριουδάκι βρῖσκεις τὴν Τοπόλια.
Ψηλὰ ὁ δρόμος ἄσπρος ξεχωρίζει,
Καὶ κάτω ποταμάκι μουρμουρίζει,
Ποῦ κρυστάλλα νερὰ γλυκὰ κυλάει
Σὲ πρᾶσινον μικροῦ βουνοῦ τὸ πλάϊ,
Καὶ λούζει τὰ κλαδιά, τὰ χορταράκια
Καὶ τ' ἄσπρα καὶ τὰ μαῦρα λαλαράκια.
Καὶ τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴν στολίζουν
Τὰ σπιτία τῆς Τοπόλιας ποῦ ἀσπρίζουν.

Τοῦ πρᾶσινου βουνοῦ ὁ ἰσκιος πέφτει
Ἐς τοῦ ποταμοῦ τὸν καθαρὸ καθρέφτη,
Κ' ἐκεῖ ποῦ κόπη τὸ ποτάμι κάνει
Τὸ ἕνα τῆς Τοπόλιας εἶνε χά νι.
Εἰς τοῦ χα νι οὐ τὸν ἡλιακὸν ἂν ἔδῃς
Καὶ ῥίξης μιὰ ματιά, κολυγᾷς, δὲ φεύγεις.
Τὸ πρᾶσινον βουνὸ καὶ τὸ ποτάμι,
Τὸ χόρτο τὸ χλωρὸ καὶ τὸ καλάμι,
Τὸ χρώμα τοῦρανοῦ, τὸ χωριουδάκι,
Τὸ δένδρον, τὸ κλαρί, τὸ λουλουδάκι,

Θαρρεῖς ἀνοίγουν ὅλα τοὺς τὸ στόμα
Καὶ σοῦ φωνάζουν· «μεῖνε, μεῖν' ἀκόμα»
» Μεῖνε, διαβάτη, μεῖνε ν' ἀναδάνης,
» Ἐς αὐτὴν τὴν ἄκρα ὅλα τὰ ξεχάνεις.
» Αὐτὴ ἡ ἄκρα, ἄκρα παραδείσου,
» Βάλσαμο χύνει μέσα ἐς τὴν ψυχὴν σου.
» Μεῖνε, διαβάτη, μεῖνε καὶ δὲν χάνεις,
» Βάσανα, πίκρες, ὅλα τὰ ξεχάνεις.
» Ἐ! σύ, ποῦ τρέχεις ναῖς τὰ Βιτώλια,
» Σταδίου ἑλγάκι, μεῖνε ἐς τὴν Τοπόλια.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ

Τῆς Ἑλλάδος ἀγόρια, π' ἀκόμη
σᾶς βαραίνει πολὺ τὸ βιβλίον
καὶ σᾶς θέλγουν περισσότερο οἱ δρόμοι
καὶ τὰ χιόνια, παρὰ τὸ σχολεῖον,
δὲν εἰξέρετε πόσῃν ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα!

Τὸν καιρὸ σας ἂν χάνετε τώρα
κι' ἀμαθεῖς εἰς τὸ μέλλον βρεθῆτε,
δίχως ἄλλο θὰ φθάσῃ μιὰ ὥρα
ποῦ μὲ θλίψῃ πολλὴ θὰ ἔντραπῇτε
καὶ θὰ κλάψῃ πικρὰ κ' ἡ πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκεῖά της ἐλπίδα.

Στοχασθῆτε μιὰ μάνα θλιμμένη,
ποῦ μὲ πόνο σᾶς λέει τὰ δεινὰ της
καὶ σᾶς δείχνει πληγαῖς, ποῦ προσμένει
ν' ἀνασάνετε σεῖς σὰν παιδιὰ της·
καὶ θὰ νοιώσετε πόσῃν ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα.

Τί χαρὰ, τί τιμὴ, φαντασθῆτε,
ἂν τινὲς ἀπὸ σᾶς, μὲ τοὺς χρόνους,
ἐγινόνταν μεγάλοι πολῖται
σὰν αὐτοὺς τοὺς ἐνδόξους προγόνους!
καὶ τί δόξα τρανὴ ἔς τὴν πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκεῖά της ἐλπίδα!

Ὁ στρατὸς μας, ὁ στόλος, καὶ ἄλλα
τόσα στάδια λαμπρὰ καρτεροῦνε
νὰ προβάλετε μ' ἔργα μεγάλα,
ποῦ ἔς τὸν κόσμον γοργὰ ν' ἀκουσθοῦνε
καὶ νὰ κάμουν χρυσὴ τὴν ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καϋμένη πατρίδα.

Μιὰ φωνούλα τιμῆς ἂς λαλήσῃ
ἀπὸ τώρα γλυκὰ ἔς τὴν καρδιά σας,
καὶ θὰ φθάσῃ καιρὸς ν' ἀντηχήσῃ
τιμημένο παντοῦ τ' ὄνομά σας
καὶ μεγάλη νὰ γίν' ἡ πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκεῖά της ἐλπίδα.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΔΥΟ ΘΥΜΑΤΑ

Ἦτον ἡ νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ νέου
ἔτους. Ἡ μικρὰ Λιλὴ μὲ μίαν μεγάλην κού-
κλαν εἰς τὴν ἀγκάλην καθισμένη εἰς τὸ παρά-
θυρον ἔβλεπεν ἔξω τὰ χιόνια ποῦ ἔσπριζαν τὸν
δρόμον. «Τί καλὰ ποῦ εἴμεθα ἐδῶ, ἀγάπη μου»,
ἔλεγεν εἰς τὴν κούκλαν της, «κοντὰ εἰς τὴν φω-
τιὰν δὲν φοβούμεθα οὔτε κρύον, οὔτε χιόνια».

Καὶ ἡ ἄψυχη κούκλα ἀνοιγόκλειε τὰ μά-
τια της ὡσὰν νὰ ἄκουε τάχα καὶ νὰ παρεδέ-
χετο τὰ λόγια τῆς μικρᾶς κυρίας της.

Τὸ παράθυρον ἦτο χαμηλὸν χαμηλὸν ἐπάνω
εἰς τὸν δρόμον, ὥστε ἐφαίνοντο οἱ διαβάται
ποῦ ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς εἰς τὰ τζάμια του.

Ἐξαφνα μιὰ μαύρη σκιά ἐστάθη καὶ ἐκτύ-
πησε δειλὰ δειλὰ τὸ τζάμι. Ἡ Λιλὴ ἐτρόμα-
ξεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἔσφιξε τὴν κούκλαν
εἰς τὰ στήθη της. Ἐπῆρεν ὁμῶς θάρρος εὐθὺς
ἅμα εἶδεν ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρον μίαν γυ-
ναῖκα μ' ἓνα παιδί εἰς τὴν ἀγκάλιαν.

— Τί θέλεις, κυρά; ἠρώτησεν.

— Ὀλίγην φωτιὰν νὰ ζεστάνω τὸ παιδί μου
ποῦ παγώνει ἀπὸ τὸ κρύο.

— Δὲν περισσεύει φωτιά, ἀπεκρίθη ἡ Λιλὴ,
ἔχω κ' ἐγὼ νὰ ζεστάνω τὴν κούκλαν μου.

Καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ περισσότερον τὰ λό-
για τῆς πτωχῆς μητέρας, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρον καὶ ἐπῆγε κοντὰ κοντὰ εἰς τὴν ἀναμ-
μένην θερμάστραν καὶ ἐκάθισεν. Ἐκεῖ ἐνύ-
σταξε καὶ ἀπεκοιμήθη μὲ τὴν κούκλαν εἰς τὴν
ἀγκάλιαν.

Τὸ πρωτὸν ὅταν ἔφεξεν ἡ ἡμέρα ἡ πτωχὴ μη-
τέρα ἦτον ἀκόμη ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον κα-
θισμένη κάτω εἰς τὰς πέτρας καὶ ἡ Λιλὴ
κοντὰ εἰς τὴν θερμάστραν. Εἰς τὰ γόνατα
τῆς μητέρας τὸ παιδί εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ τὸ
κρύο καὶ εἰς τὰ γόνατα τῆς Λιλῆς ἡ κήρινη
κούκλα εἶχε λυώσῃ ἀπὸ τὴν φωτιάν...

Ἡ μητέρα ἔκλαιε τὸ παιδί της καὶ ἡ Λιλὴ
τὴν κούκλαν της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μάμμη τῆς Φρόσως καὶ τοῦ Νίκου τοῖς ἔδωκε τὴν πρωτοχρονιανὴν δῶρον ἀπὸ ἓν
ὠραῖον βιβλίον μὲ εἰκόνας.

Τὰ δύο ἀδελφία ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ τὰ ἐξετάζουν μὲ προσοχήν. Ἡ λάμπα
εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ φωτίζει τὰ χαριτωμένα προσωπάκια των.

Τὸ ἐν βιβλίον ἔχει διαφόρους τοποθεσίας. Ἐν φύλλον παριστάνει μίαν λίμνην καὶ εἰς
τὸ μέσον ἐν νησάκι· τὸ νησάκι εἶνε στολισμένον με δένδρα καὶ ἄνθη καὶ ἡ σκιά του φαί-
νεσαι καταπράσινη μέσα εἰς τὸ νερὸν τῆς λίμνης.

Μία ἄλλη εἰκὼν παριστάνει μέσα εἰς ἐν ἥσυχον λιβάδι ἓνα μικρὸν βοσκόν, κάτω ἀπὸ
ἐν δένδρον· τριγύρω βόσκουν σκόρπια τὰ πρόβατα· ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρὸς· ἡ φύσις φορεῖ
τὴν φορεσιὰ τῆς ἀνοιξέως· ὕψηλά, ἐπάνω εἰς ἓνα λοφίσκον, διακρίνεται ἓνα μικρὸν ἔξωκκλησι.

Ἄλλη εἰκὼν παριστάνει ἐν παραθαλάσιον μέρος· ἡ ἀκρογιαλιά ἔξω εἶνε στρωμένη μὲ
ἄμμιον· εἰς τὸ λιμανάκι εἶνε ἀραγμένον ἓνα κότερον· μακρυὰ, μακρυὰ, σχεδὸν εἰς τὴν

ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, μία βαρκούλα μὲ ἀνοιγμένο πανάκι μόλις διακρίνεται· ὁ ἥλιος εἶνε εἰς τὴν δύσιν του· χρυσίζει καὶ ῥοδοκοκκινίζει τὰ σύννεφα· ἡ θάλασσα εἶνε κόκκινη ὡσάν ἀπὸ ἀναλαμπὴν πυρκαϊᾶς.

Καὶ ἄλλας ὥραιας εἰκόνας ἔχει τὸ βιβλίον· τὰ παιδιὰ ταξιδεύουν μὲ τὸν νοῦν των εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ ὥραίους καὶ ἡ φαντασία των τρέχει εἰς ὥραϊα καὶ ποιητικὰ μέρη.

Τὸ ἄλλο βιβλίον ἔχει ἄλλου εἶδους εἰκόνας.

Ἐδῶ εἶνε μία μητέρα ποῦ νανουρίζει τὸ παιδάκι της νὰ κοιμηθῇ, καὶ τὸ κυττάζει μὲ ἀγάπην. Ἡ Φρόσω καὶ ὁ Νίκος συλλογίζονται ὅτι ἦσαν καὶ αὐτοὶ μίαν φορὰν τόσον μικρά καὶ τοὺς ἐνανούριζε ἡ μητέρα των, καὶ νοιώθουν πλεὺς πολὺ ἀγάπη δι' αὐτὴν μέσα εἰς τὴν καρδιά των.

Ἐκεῖ ἓνα πτωχὸ κοριτσάκι μ' ἐνδύματα τρυπημένα, χωρὶς ὑποδήματα, στέκει εἰς μίαν ἄκρην καὶ τουρτουρίζει ἀπὸ τὸ κρῦν· οἱ δρόμοι, αἱ στέγαι, ὅλα εἶνε χιονισμένα· δύο παιδιὰ καλοενδυμένα περνοῦν μὲ τὴν μητέρα των, καὶ δίδουν ὅ τι ἔχουν εἰς τὸ πτωχὸν κοριτσάκι· εἰς τὸ πρόσωπόν των φαίνεται ἡ συμπάθεια ποῦ αἰσθάνονται διὰ τὸ κακόμοιρον ὄρφανόν. Ἡ Φρόσω καὶ ὁ Νίκος συλλογίζονται τί καλὸν πράγμα εἶνε νὰ κάμνη κανεὶς τὸ καλὸν εἰς τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ἀποφασίζουν νὰ δώσουν εἰς μερικά πτωχὰ τῆς συνοικίας των ὅσα χρήματα ἔχουν εἰς τὸν κουμπαράν των.

Μία ἄλλη εἰκὼν παριστάνει ἓνα στρατιώτην ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸν πόλεμον νικητής· ἡ γυναῖκά του, τὰ παιδιὰ του, οἱ γονεῖς του, οἱ συγγενεῖς του, τὸν ἀγκαλιάζουν, τὸν φιλοῦν, μὲ δάκρυα, μὲ χαράν. Τί γλυκεῖα στιγμή! Τὰ παιδιὰ συλλογίζονται ὅτι ἡ Πατρίς εἶνε χωρὶς ἄλλο ἱερὸν πράγμα ἀφ' οὗ δι' αὐτὴν κανεὶς δὲν συλλογίζεται τὴν ζωὴν του, καὶ δι' αὐτὴν χύνει τὸ αἷμά του.

Καὶ ἄλλα καλὰ αἰσθήματα βάζει τὸ βιβλίον ἐκεῖνο εἰς τὴν καρδίαν τῶν δύο παιδίων, τὰ ὅποια εἰς τὸ φῶς τῆς λάμπας παρατηροῦν μὲ προσοχὴν τὰς ὥραιας εἰκόνας.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

(Διάλογος διὰ τὰ νηπιαγωγεῖα)

ANNA (4 ἐτῶν)

Σοφὴ θὰ γίνω γλήγορα,
Ἐν τῷ χρόνῳ θὰ γνωρίζω
Νὰ γράφω πιά ἐλεύθερα,
Γοργὰ νὰ συλλαβίζω.

ΠΑΥΛΟΣ (3 ἐτῶν)

Ἐγὼ ἔς τὸ χρόνον φρόνιμος,
Υπήκοος θὰ γίνω,
Χωρὶς φωνὲς καὶ κλάμματα
Τὸ λάδι μου θὰ πίνω.

ANNA

Ὡρες πολλὰς ἔς τὸ διάβασμα
Προσεκτικὴ θὰ μένω,
Καὶ μὲ τὴν κούκλα ἐπειτα
Παιχνίδι θὰ χορταίνω.

ΠΑΥΛΟΣ

Θὰ στέκω νὰ μὲ πλένουνε
Δάκρυ χωρὶς νὰ χύνω,
Κι' ὅταν μὲ ἔντύν' ἡ μάνα μου
Φιλάκια θὰ τῆς δίνω.

ANNA

Ἐν τὸν Πλάστῃ θὰ προσεύχωμαι
Γιὰ σένα θὰ τοῦ τάζω,
Καὶ ἔς τοὺς πτωχοὺς τὰ χρήματα
Θὰ δίνω ποῦ συνάζω.

ΠΑΥΛΟΣ

Ποτὲ δὲν θὰ μαλώνω με
Μὲ τὴν μικρὴ γατίτσα·
Θὰ μ' ὀδνεγεῖς ἔς τὰς πράξεις μου,
Εἰς ὅλα σύ, Ἀννίτσα!

ΦΑΚ

ΩΦΕΛΙΜΟΣ!

Κωνσταντῆς εἶνε υἱὸς μικρεμπόρου ἐπαρχιακῆς τινος πόλεως τῆς Ἑλλάδος. Εἶνε γνωστικὸν καὶ προκομμένον παιδί.

Ἐπειδὴ ἡ μητέρα του ἔχει πολλὰς ἐργασίας εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Κωνσταντῆς προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ ὅσον ἔμπορεῖ. Κάμνει προθύμως πᾶσαν παραγγελίαν· πηγαίνει μὲ τὴν καρδιά του ὅπου τὸν στέλλει ἡ μητέρα του καὶ ἐπιστρέφει γρήγορα. Πηγαίνει εἰς τὴν ἀγοράν, πηγαίνει εἰς τὰ μαγαζεῖα. Δίδει λεπτομερῆ λογαριασμὸν εἰς τὴν μητέρα του, τί ἔδωκε ἔδῳ καὶ τί ἔδωκε ἐκεῖ, διότι εἶνε πολὺ προσεκτικὸς καὶ ἀγαπᾷ καὶ τὴν τᾶξιν. Ἡ μητέρα του εἶνε πάντοτε εὐχαριστημένη καὶ ἔχει δίκαιον· ὁ Κωνσταντῆς εἶνε ἱκανὸν καὶ πρακτικὸν παιδί, δὲν ὁμοιάζει κἄτι ἄλλα, τὰ ὅποια κοιμούνται ἐν ᾧ περιπατοῦν καὶ δὲν ἠξεύρουν νὰ ψωνίσουν δέκα λεπτῶν πράγμα.

*

Τὸ βράδυ, ὁ πατὴρ του ποτίζει τὸν κήπον. Εἶνε ἡδουρατμένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ τοὺς δρόμους τῆς ἡμέρας· ὁ Κωνσταντῆς λοιπὸν γεμίζει τὸ ποτιστήρι καὶ τὸ φέρει εἰς τὸν πατέρα του. Τὸ ποτιστήρι εἶνε βαρὺ δι' ἓν παιδίον ἑνδεκά ἐτῶν· ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς βάζει ὅλα τὰ δυνατὰ του. Ἐχει θέλησιν, βλέπει δὲ καὶ πόσον εὐχαριστεῖται ὁ πατὴρ του, ποῦ ἔχει ἐν τόσον καλὸν καὶ ἄξιον παιδίον καὶ ἡ εὐχαρίστησις τὸν κάμνει ἀκόμη δυνατώτερον.

*

Ὁ πάππος εἶνε πολὺ γέρων· περιπατεῖ μὲ κόπον· εἶνε μελαγχολικός, ὅπως οἱ γέροντες, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν μὲ τί νὰ περάσουν τὴν ὥραν των. Ὅταν ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἔχη σχολεῖον πηγαίνει καὶ περιπατεῖ μαζί του. Ὁ πάππος στηρίζεται εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἐγγόνου. Ὁ Κωνσταντῆς λέγει διάφορα πράγματα καὶ διασκεδάζει τὸν πάππον του. Ὁ γέρων περιμένει μὲ ἀνυπομονησίαν πότε νὰ ὑπάγῃ περίπατον μὲ τὸν Κωνσταντῆν.

Ἐν ᾧ ἡ μητέρα ἐτοιμάζει τὸ φαγητόν, ἡ μικρὰ ἀδελφὴ στενοχωρεῖται, εἶνε μικρὰ ἀκόμη καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ παίζει μόνη της. Ὁ Κωνσταντῆς ὅμως δὲν τὴν ἀφίνει νὰ στενοχωρηθῇ, παίρνει τὴν κούκλα της καὶ τὴν χορεύει. Ἡ μικρὰ ἀδελφὴ πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαράν. Ὁ Κωνσταντῆς λέγει νόστιμα πράγματα καὶ ἡ ἀδελφοῦλα ξεκαρδίζεται εἰς τὰ γέλια. Ὁ δὲ Κωνσταντῆς βλέπων αὐτὴν νὰ γελᾷ γελᾷ καὶ αὐτὸς καὶ διασκεδάζει ὅσον κ' ἐκείνη.

*

Εἰς τὴν γειτονείαν των δὲν εἶνε ὅλοι γραμματισμένοι. Ὁ Μπαρμπασωτήρης ἔχει τὸν υἱὸν του στρατιώτην εἰς τὰς Ἀθήνας, θέλει νὰ τοῦ στείλῃ ἐπιστολήν, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρει οὔτε τὴν ὑπογραφήν του νὰ γράψῃ ὁ δυστυχής. Πηγαίνει εἰς τὸν Κωνσταντῆν καὶ τοῦ τὴν γράφει τὴν ἐπιστολήν. Ὁ Μπαρμπασωτήρης λέγει τὸ ἴδιον πράγμα πολλὰς φορές. Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς ἐκθέτει μὲ σαφηνείαν τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ γέρων γείτων. Ὁ υἱὸς του εἰς τὰς Ἀθήνας ἐννοεῖ τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ πατὴρ του. Πόσον εὐγνώμων εἶνε ὁ Μπαρμπασωτήρης! συχνὰ πυκνὰ φιλοδωρεῖ μὲ κανέν ὀπωρικὸν τὸν Κωνσταντῆν· ἀλλὰ καὶ ὁ Κωνσταντῆς ὠφελεῖται· αἱ ἐπιστολαὶ ποῦ γράφει εἶνε μεγάλη ἀσκήσις, λαμπρὰ γύμνασις δι' ἐκθέσεις ἰδεῶν.

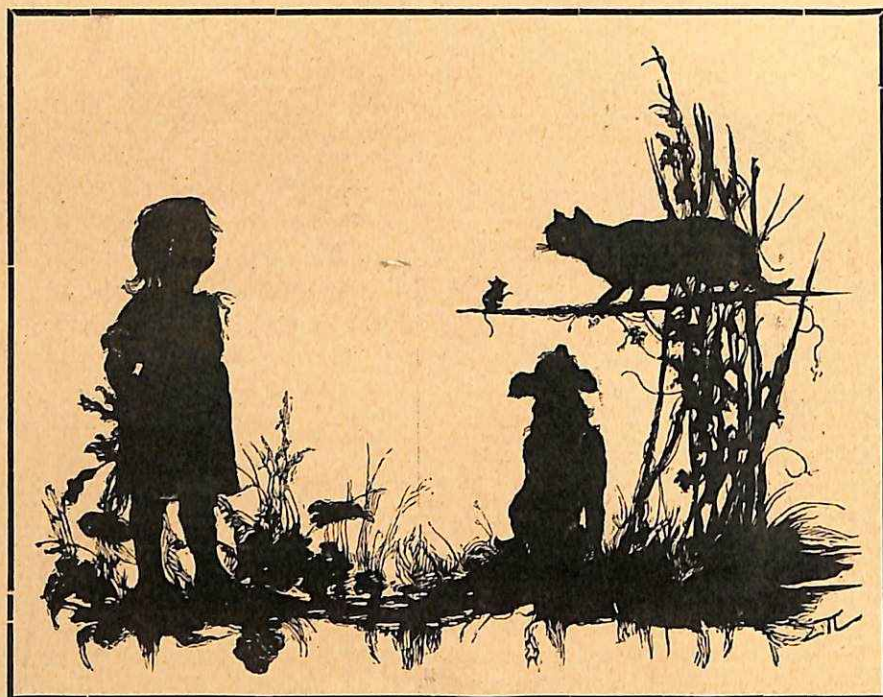
*

Τὸ βράδυ ὅλη ἡ οἰκογένεια καθήσεται τριγύρω εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ πάππος, ὁ πατὴρ, ἡ μητέρα, ἡ ὁποία ἀποκοιμίζει τὴν μικράν. Τότε ὁ Κωνσταντῆς ἀναγινώσκει κἄτι, πότε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν του, πότε ἀπὸ τὴν Διαπλάσιν. Ἀναγινώσκει μὲ ἐκφρασίαν, τονίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει τὴν φωνὴν του, διὰ νὰ ἐννοήσουν καλλίτερα οἱ ἀκροαταὶ του.

— Εὐγέ σου, Κωνσταντῆ! τοῦ λέγει ὁ πάππος.

Ὁ Κωνσταντῆς εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε πρῶτος εἰς τὴν ἀναγνώσιν. Τὸν ὠφελεῖ πολὺ ἡ γύμνασις ποῦ κάμνει καθε ἑσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΚΡΙΣΙΜΟΣ ΣΤΙΓΜΗ

Ο ΘΕΡΜΟΣ ΑΗΡ ΕΙΝΕ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΟΣ ΤΟΥ ΨΥΧΡΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ο Σωτηράκης και η Φιφή έπαιζαν εν άπλουστατον και διασκεδαστικόν παιγνίδι. Η μήτηρ των τοίς έδωκεν εν πιάτον με σαπουνάδαν και δύο άχυρίνους σωλήνας. Τα παιδιά έβούθιζον το εν άκρον του σωλήνος εις την σαπουνάδαν και έφύσων από το άλλο άκρον. Μικρά σφαίρα έσχηματίζετο εις το άκρον, ήτις ηΐξανεν έφ' όσον τα παιδιά έφύσων. Όταν έγίνετο μεγάλη ως πορτοκάλιον τα παιδιά έκίνουν τον σωλήνα, ή σφαίρα άπεχωρίζετο, λαμβάνουσα δε χρώμα κυανούν, κίτρινον, έρυθρόν, όπως το ούράνιον τόξον, ανέβαινε βραδέως εις τον άέρα. Τα παιδιά την παρηκολούθουν με τα βλέμματά των μέχρι της στιγμής καθ' ήν έσπανε.

— Παράξενον! είπεν ο Σωτηράκης, αφήσας τον άχύρινον σωλήνα, πώς αναβαίνουν μονάχαι ύψηλά αυτές αι σαπουνόφουσκες; Πώς γίνεται αυτό;

— Έχεις δίκαιον να έρωτάς, παιδί μου, είπεν ο πατήρ του πλησιάσας· πρέπει πάντοτε να εξετάζωμεν και να μανθάνωμεν τα πράγματα, τα όποια δεν έννοοϋμεν. Άκουσε λοιπόν να μάθης τί συμβαίνει. Ο άέρας τον όποιον φυσάς μέσα εις την φούσκαν είναι θερμότερος από τον έξωτερικόν άέρα, διότι εξέρχεται από τους πνεύμονας, μέσα δε εις το σώμά μας είναι μεγάλη ζέστη. Άλλά όσφ

ζεστότερος είναι ο άέρας τόσο και ελαφρότερος είναι. Ο καπνός, παραδείγματος χάριν, αναβαίνει ύψηλά, διότι άποτελείται από άέρα που εξεστάθη και έχεινε ελαφρότερος. Ο ζεστός άήρ, τον όποιον φυσά το στόμα αναβαίνει φυσικά όπως ο καπνός, εν ώ δ' αναβαίνει συμπαρασύρει μαζί του και την σφαίραν, ή όποια άποτελείται από λεπτότατον και ελαφρότατον περιβάλλυμμα ύδατος.

Τα δύο παιδιά ήκουον με πολλήν προσοχήν.

— Είξεύρετε τί είναι τα πελώρια αυτά αεροπόρα, τα όποια σηκώνουν πολλούς ανθρώπους εις τον άέρα, και αναβαίνουν ύψηλότερα από τα σύννεφα; Άλλοτε τα έγείμιζον, ανάπτοντες υποκάτω φωτιάν, ή όποια έστελλεν εις αυτά ζεστόν άέρα, άπαράλλακτα όπως το στόμα σας εις τες σαπουνόφουσκες· σήμεραν τα γεμίζουν με γκαζ το όποιον φωτίζει τους δρόμους και το όποιον είναι ακόμη ελαφρότερον από τον ζεστόν άέρα. Τα αεροπόρα είναι άσυγκρίτως μεγαλείτερα, και στερεώτερα από τες μικρές αυτές φούσκες, αι όποια σπάνουν μόλις αναβούν· όλίγα μέτρα υπεράνω της κεφαλής σας. Άλλ' ή αίτία ήτις τα κάμνει ν' αναβαίνουν είναι ή ίδια· ή σφαίρα του σώπινος όπως και το αεροπόρον αναβαίνουν εις τον άέρα διότι είναι ελαφρότερα αυτού.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Στέντωρ.

Είς τας αρχαίας Έλληνικάς στρατιάς σύνηθες ήτο να έχωσιν εις έχαστην πτέρυγα τρεις άνδρας όπως μεταδίδωσι τας διαταγάς των άξιωματικων εις τους στρατιώτας. Ο εις εκ τούτων έκράτει την σημαίαν και ότερος την σάλπιγγα. Εν τη σύγχυσει όμως της μάχης και τω θορύβω ήτο άδύνατον και την ση-

μαίαν να ιδωσι και την σάλπιγγα να άκούσωσι. Τότε ο τρίτος άνήρ (όστις προς τον σκοπόν τούτον είχε φωνήν δυνατωτάτην) έγνωστοποίη δι' της φωνής του τα διατάγματα. Ο Όμηρος διηγείται περι ενός τοιούτου άνδρος όνομαζόμενου Στέντωρος, όστις τόσον ισχυρώς έφώναζεν, ως πενήντα άνδρες όμοϋ. Έκτοτε άποκαλούσι Στέντωρα τον έχοντα ισχυράν και βαρύχον φωνήν.

Νέα χρήσις του χάρτου.

Δι' του χάρτου, ισχυρότατα πιεσιμένου, κατώρθωσαν να κατασκευάσωσι τροχούς των άμαξων, άμάξας μάλιστα, λέμβους. Τελευταίως επεχείρησαν να καταστήσωσι πρακτικώτεραν την χρήσιν του συμπιεσμένου χάρτου προς κατασκευήν πετάλων. Τα μεταλλίνα πέταλα εκ της χρήσεως λειαινονται και γλυστρώσιν επί των λιθοστρώτων. Έδοκίμασαν να τα αντικαταστήσωσι δι' καουτσούκ άλλα ή ύλη αυτή κατεστρέφετο εύκόλως. Νυν εν Γερμανία κατεσκευάσαν πέταλα δι' συνθέσεως εν ή ο πιεσιμένος χάρτης κατέχει την μεγαλητέραν ποσότητα. Δεν άπορροφά το ύδωρ και ή χρήσις καθιστώσα αυτό άνώμαλον αντι να το λειαίνη έμποδίζει τον ίππον να γλυστρά.

Διαλείπουσα λίμνη.

Εν Ούγγαρία ύπάρχει ή περίεργος αυτή λίμνη, όνομαζόμενη Νοουσιδέλ· κείται εις το διαμέρισμα του Όδενβούργου, 35 χιλιομέτρων μήκους και 15 πλάτους. Τα ύδατα αυτής είναι υποκίτρινα και άλκαλικά. Η λίμνη αυτή το θέρος δι' ύπογειων υπερμεγέθων όχτων εξαφανίζεται υπό την γήν άφίνουσα εις τους περίξ οικούντας την χώραν έλευθέραν προς καλλιέργειαν. Η επί εξαμήνον διαδροχή του εδάφους υπό των ύδάτων καθιστά αυτό καρποφόρον και άφθονοι βλαστάνουσιν εκεί οι δημητριακοί καρποί. Ούτως οι χωρικοί του μέρους αυτού, το μέν θέρος μετατρέπονται

εις γεωργούς, ενώ τον χειμώνα, ότε τα ύδατα μετά βοής επανέρχονται, επαναλαμβάνουσι την άλιείαν των καθότι τα επανερχόμενα ύδατα πλήθουσιν ιχθύων. Συμβαίνει πολλάκις, πλημμύραι εκ της λίμνης αυτής της διαλείπουσης προερχόμεναι, να κατακλύζωσι τας περίξ πεδιάδας. Η αίτία της κατά καιρούς εξαφανίσεως των ύδάτων δεν εξηκριβώθη ακόμη αν και άπεφάνθησαν ότι αι ύπόγειοι αυτά σύραγγες φέρουσι τα ύδατα εις τον Δούναβιν. Άλλοι όμως έννωμάτευσαν ότι ύπόγειοι θόλοι, άπέραντοι κοιλότητες τα δέχονται κατά το θέρος.

Άριθμητική· ά μνηχανής.

Από τους χρόνους του Πασκάλ πολλοί εξήτησαν να έφεύρωσι μηχανήν ήτις αυτομάτως να εκτελή τας άριθμητικάς πράξεις. Τα κατασκευασθέντα όργανα όμως ήσαν πολύ ή όλίγον άτελή.

Μαθηματικός τις ο κ. Λέων Μπολλέ πρό όλίγων εβδομάδων παρουσιάσθη εις την Άκαδημίαν των επιστημών φέρων μηχανήν της εφευρέσεώς του, ήτις εκτελεί τας προσθέσεις, τας αφαιρέσεις, τους πολλαπλασιασμούς και τας διαιρέσεις: εκτός τούτου δίδει τα τετράγωνα των αριθμών, τας άριθμητικάς ή γεωμετρικάς προόδους και εκτελεί λογαριασμούς των τόκων. Εν ενί λόγω το εργαλείον αυτό δύναται να κατορθώσθι δλας τας πρακτικάς εργασίας διότι δι' αυτού δύναται να σχηματισθί αριθμός εκ 19 ψηφίων.

Λέων όδονταλγών.

Φαίνεται ότι ο βασιλεύς των ζώων είναι υποκείμενος εις άσθενείας όπως και ήμεis. Καί, αν και ο πόνος του ενός δεν θεραπεύει την άσθενειαν του άλλου, ως παρηγορηθώμεν εκ του συμβάντος τούτου.

Λέων θηριοτροφείου τινός υπέφερε φοβερά από όδοντόπονον και εξέβαλλε φοβερούς μυκηθμούς, δυναμένους να συγκινήσωσι και τον μάλλον σκληροκάριον όδοντοίατρόν. Όλοι οι πρακτικοί προσκληθέντες δεν έδέχθησαν να επιχειρήσωσιν έγχειρήσιν επί τούτου βασιλικού πελάτου. Όμως κτηνίατρος, όλιγώτερον φοφοδής, ανέλαβε την εκρίζωσιν του βεβλαμμένου τραπέζιτου. Εν έλλείψει όμως ιδίας καθέδρας δι' λέοντας, διέταξε και προσέδεσαν ισχυρώς το θηρίον εντός του κλωθού του, μεταξύ δε των σιαγόνων του, όπως κρατηθώσιν άνοικταί, έσφηνώσαν ισχυρόν τεμάχιον ξύλου. Η σύνεσις είναι ή μήτηρ της ασφαλείας.

Σοφά λόγια.

Όχι τόσο ή ανάγκη, όσον ο φόβος επικείμενης ανάγκης, κάμνει τον άνθρωπον δυστυχή. Άκούθητε με θάρρος τον δρόμον σας και θα φθάσετε εύτυχώς εις το τέλος.

Όστις συγχωρεί τον έχθρόν του έχει μεγάλον χαρακτήρα.

Η εύτυχία είναι θυγάτηρ της έπιμονής, της φιλοπονίας και της τάξεως.

Τα παιδιά δεν πρέπει να φυλάττωσι μυστικά από τους γονείς των.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Ο «Πλοίαρχος» τοῦ ὁποῦ σήμερον ἤρχισαμεν τὴν δημοσίευσιν εἶνε μυθιστορημικὴ ἐράμιλλον τῶν «Διετῶν διακοπῶν» καὶ ὧν τῶν εἰς προηγούμενα ἔτη τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιευθέντων. Ἄν σὰς ἤρῳτα τις, ποῖον ἀπὸ τῶν μυθιστορημάτων τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν ἕως τῶρα ἡ «Διαπλάσις» σὰς ἀρέσει περισσότερο, θὰ εὐρίσκεσθε εἰς δύσκολον θέσιν ποῖον νὰ προτιμήσετε. Καθὼς τὸ μικρὸν ἐκείνῳ πειδὶον τὸ ὁποῖον, ἐρωτηθέν, ποῖον ἐκ τῶν δύο ἀγαπᾷ περισσότερο τὸν μπαμπᾶ του ἢ τὴν μαμά του, ἀπὸ τῆς: «καὶ τοῦ; δυὸ πειδὶ πολύ!» ἀπαράλλακτα καὶ οἱ ἀναγνώστῃ τῆς «Διαπλάσεως» ἂν ἠρώτωντο ποῖον ἀπ' αὐτὰ τῆς τὰ μυθιστορήματα τοῖς ἤρῳσε περισσότερο θὰ ἀπὸ τῶν: «ὅλα πειδὶ πολύ!»

Καὶ βέβαια! τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν τοῦ ἤρῳσε ὁ «Ἀνοικτόκαρδος» ὁ δημοσιευθεὶς τὸ 1884, οἱ «Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες», οἱ δημοσιευθέντες τὸ 1885, ὁ «Βράχος τῶν Πλάρων» (1886), ἡ «Κόρη τοῦ Γερωνομά» (1887), ὁ «Ἰωάννης Καστέρας» (1887—1888), καὶ «Διετὲς δικοπαι» (1889); Ἐκαστον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἴτου ἐξοχόν. Καὶ ὁ «Πλοίαρχος» δὲν εἶνε κατώτερος κανενὸς ἐξ αὐτῶν εἶνε ἐράμιλλον ὧν ὁμοῦ καὶ ἐνὸς ἐκάστου χωριστά. Θὰ ἀρεσῇ εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀναγνώστας μας, μικροὺς καὶ μεγάλους, θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὧν γενικῶς, νέων

καὶ γερόντων, θὰ τέρψῃ, θὰ διδάξῃ, θὰ συγκινήσῃ, θὰ γεμίσει τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ δάκρυα, τὰς καρδίας μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα, διότι εἶνε συγκινητικὸν εἰς ἄκρον, περιπετειώδης, περιπαθὲς, λεπτὸν, πλήρες περιγραφῶν ἐξαισιῶν, κατωρρωμάτων γενναίων, πράξεων εὐγενῶν, ἀξιοθαυμάστων, ἀξιομιμητῶν.

Τὰς εἰκόνας τοῦ ἐξαγρᾶφον ὁ ἔξοχος γάλλος καλλιτέχνης Μυρμπάχ. Τὴν δὲ ἐξελλήνισεν τοῦ ἔργου ἀνεδέχθη χάριν τῶν ἀναγνώστων τῆς «Διαπλάσεως» ὁ ἐν Γερμανίᾳ ἤδη ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους εὐρισκόμενος φίλος τῶν καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων συντακτῶν τῆς «Διαπλάσεως» κ. Διμήλιος Εἰμαρμένος (Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης), ἀποφασίσας νὰ θυσιάσῃ ὀλίγας ὥρας τὴν ἐβδομάδα ἐν μέσῳ τῶν σπουδαίων του μελετῶν τῆς φιλοσοφίας καὶ ἰδίως τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης, εἰς τὴν ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν ἐπεδόθη.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ «Πλοίαρχος» τοῦ ὁποῦ σήμερον ἤρχισαμεν τὴν δημοσίευσιν. Οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» ἀπλήστως θὰ τὸν ἀναγνώσωσι, καὶ ὅταν φθάσωσιν εἰς τὸ τέλος θὰ ἀρχίσωσιν ἐκ νέου τὴν ἀνάγνωσίν του. οἱ δὲ φιλομουσικότεροι θὰ τὸν ἀναγνώσωσι δεκάκις, θὰ μάθωσι νὰ τὸν διηγῶνται ἀπὸ μνήμης ὀλόκληρον, φράσιν πρὸς φράσιν, λέξιν πρὸς λέξιν.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ πουλάκι μου ταξιδεύει εἰς μακρινὰς χώρας· χθὲς ἔλαβα τὸ ἐξῆς τηλεγράφημά του:

«Ἀγαπητὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

«Ἐρῳάσα εἰς Ἀγγυπτον. Τίποτε κακὸν δὲν μοῦ ἔτυχ. «Ἀὔριο» πετῶ εἰς τὰ ἐνδότερα. Θὰ ἐκλέξω τὰ καλλίτερα «ποῦ γίνονται, καὶ θὰ σοῦ τὰ φέρω τὸ γρηγορώτερον.
«τὸ πουλάκι σου»

Τὸ τηλεγράφημα εἶνε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Σεύρετε δὲ διατὶ ταξιδεύει τὸ πουλάκι μου; Ἐπέταξε εἰς τὴν Ἀφρικὴν βελθεί, διὰ νὰ μοῦ προμηθεύσῃ καὶ ἄλλα πουλάκια. Ναί, καὶ ἄλλα πουλάκια. Οἱ συνδρομηταὶ μου ἐπλήθυναν καὶ ἕνα δὲν ἔρχει δι' ὅλους. Ποῖον θὰ πρωτο-ἀπεσκέπτετο καὶ ποῖον θὰ ἄρῃ; Διότι, μάθετε, νέοι μου φίλοι συνδρομηταί, ὅτι τὸ πουλάκι μου αὐτὸ τὸ ἔχω διὰ νὰ ἔρχεται κρυφὰ εἰς τὰς οἰκίας σας, εἰς τὸ σχολεῖόν σας, εἰς τὰς διασκεδάσεις σας, νὰ βλέπῃ πῶς φέρεσθε, ἂν εἴθετε ῥέθυμοι, ἐπιμελεῖς, ὑπήκοοι, ἐνάρτεροι καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ νὰ μοῦ τὰ λέγῃ ὅλα, ὅλα!

Μερικοὶ μικροὶ φίλοι μου, τοὺς ὁποῖους μοῦ κατήγγειλε τὸ πουλάκι πέρυσιν, ἐνόμισαν ὅτι οἱ γονεῖς των, ἢ οἱ ἀδελφοὶ των μοῦ τὰ γράφουν, ἀλλὰ κατόπιν ἐπληροφόρησαν τὸ ἐναντίον. Καὶ εἶνε ἀληθές ὅτι κάποτε μοῦ τὰ γράφουν καὶ οἱ γονεῖς, ἀλλὰ, πρὶν λάθω τὴν ἐπιστολήν των τὸ πουλάκι μοῦ τὰ ἔχει εἰπῇ ὅλα καὶ ἐγὼ ἐκδίδω τὴν ἀπόφασίν μου περὶ τῆς τιμωρίας ἢ τῆς, ἀμοιβῆς ἢ ὁποῖα ἀρμύει εἰς τὸν καθένα.

Οὕτω π. χ., πρὶν φύγῃ διὰ τὴν Ἀφρικὴν τὸ πουλάκι, μοῦ ἐξεμυστηρεύθη μερικά πράγματα διὰ τὸν μικρόν μου φίλον τὸ Ἀφράτο Μύγδαλο (Μὴ νομίσης καὶ σύ, Ἀφρά-

το Μύγδαλο, οἱ ἡ μαμά σου μοῦ τὰ ἔγραψε; αἱ;)

— Τὸ Ἀφράτο Μύγδαλο, καλὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἔ- γεινε...

— Τί ἔγεινε; λέγε μου γρήγορα, πουλάκι, διότι ἀνησυχῶ!

— Συλλογίσου! ἐξηκολούθησε τὸ πουλάκι, ἐνῶ ἡ καμὲν ἡ μητέρα του τὸν ἐμάλυνε γιὰ τὴν μεγάλην του λαίμαργίαν (Λαίμαργία! Πῶ! πῶ!) Ἐνῶ τὸν ἐσυμβούλευε καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα ἔμφορε νὰ τὸν κἀμὴ δυστυχῇ εἰς τὸν κόσμον, αὐτὸς οὐτε κἀν συνησθάνθη τὸ σφάλμα του, ἀλλὰ τὴν ἐκύτταξε ἰς τὰ μάτια καὶ ἐγελοῦσε!

— Φθάνει, φθάνει! τοῦ εἶπα τότε καὶ τὸ πουλάκι ἐσιώπησε.

Ἐκτοτε τὸ ἐσυλλογίζομαι καὶ πάντοτε ἐδάκρυα, διότι ἐλυπούμην καὶ αὐτὸ καὶ τὴν καμὲν τὴν μητέρα του ποῦ τὴν κάμνει νὰ λυπῇται τόσο. Τώρα ὁμως ἀπεφάσισα νὰ τὸ τιμωρήσω διὰ καλῶς.

Λοιπόν, Ἀφράτο Μύγδαλο, δὲν ἔχει νὰ δημοσιεύῃ πλέον εἰς τὸ φύλλον μου πνευματικὴ σου ἀσκήσις, ἂν δὲν διορθώθῃ, ἂν δὲν καταλάβῃς τί φρικτὸν ἐλάττωμα εἶνε ἡ λαίμαργία. Ἐως ὅτου νὰ γυρίσῃ τὸ πουλάκι μου δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ λέξιν, μὰ λέξιν πλέον. Ἄν ἐπιστρέψῃ καὶ οἱ εὗρῃ τὸν ἴδιον, θὰ εἰπῶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου ὅτι ὄνομαζομαι Ἰωάννης (Ἄ, ὄχι! ὄχι! δὲν τὸ λέγω τώρα), ὁ ὅμως σὲ εὗρῃ, ὡς ἐλπίζω, διορθωμένον, τότε θὰ κηρύξω ὅτι εἶσαι καλὸ παιδί καὶ ἄξιον τῆς ἀγάπης μου καὶ τῆς ἀγάπης τῶν φίλων μου. Φρόνιμα λοιπόν, παιδί μου, φρόνιμα! ὑπακοὴ καὶ σέβας εἰς τοὺς γονεῖς οἱ ὁποῖοι κοπιᾶ- ζουν τόσο νὰ σὲ ἀναθρέψουν!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ μαθήματος ὁ διδάσκαλος κάμνει ἐπιθεώρησιν τῆς καθαριότητος τῶν μαθητῶν.

— Δεῖξέ μου τὰ χέρια σου, Ἀνδρέα! τί προσπαθεῖς νὰ τὰ κρύψῃς;

Ἄνδρέας προβάλλει δειλῶς τὴν δεξιὰν χεῖρά.

— Τί ἀκάθαρτο χερί εἶνε αὐτό; Ὁμοιάζει μὲ πόδι χοίρου! Ἄν μπορέσῃς νὰ μοῦ δείξῃς ἄλλο ἕνα χερί τόσο ρυπαρὸ μέσα εἰς ὅλο τὸ σχολεῖον, δὲν θὰ σὲ τιμωρήσω.

— Δὲν εἶνε διόλου δύσκολο αὐτό, κύριε διδάσκαλε! λέγει ὁ Ἀνδρέας παρουσιάζων τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Νεράδας τῆς Λίμνης.

*

Ἄνδρέας εἶνε ἀμελέστατος μαθητὴς καὶ ἔμεινε εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν καὶ ἐρέτος.

— Ἄν εἶχες ὀλίγο φιλότιμο, θὰ ἔπαιρνες τοῦλάχιστον

ἕνα σχεδὸν καλῶς, ἀλλ' εἶσαι ὅλως διόλου ἀφιλότιμο παιδί· κρίμα ἰς τὰς ἐλπίδες μου, λέγει ὁ πατήρ του ἐπιπλήττων αὐτόν.

Καὶ ὁ Σωτηράκης δικαιολογούμενος.

— Τί λές, καλὲ πατέρα, ἐγὼ παρὰ τρίχα θὰ ἔπαιρνα τὸ ἄριστα· καὶ ἂν δὲν πιστεύῃς ῥώτησε νὰ ἰδῇς ὅτι τὸ ἦρξεν ὁ μαθητὴς ποῦ καθότανε δίπλα μου πάντοτε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστολάτου Πράγου.

*

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐφημερίς αὐτὴ, μπαμπᾶ; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς Κωστάκης τὸν πατέρα του.

— «Ἄστυ», παιδί μου, ἀπαντᾷ οὗτος.

— Τὴν ἀφίνω, λέγει ὁ Κωστάκης, ἀλλὰ ἡ πῆς μου πῶς ὀνομάζεται;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἰωνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Καταχαρούμενη ἀρχίζει τὸ δωδέκατον ἔτος τοῦ περιοδικοῦ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ μὲ ὅλην τὴν τὴν καρδίαν εὐχεται εἰς τοὺς ἀπείρους τὸν ἀριθμὸν καλαιούτων καὶ νέους συνδρομητῶν τῆς αἰσὶν καὶ τρισευχεῖς τὸν νέον ἔτος, μὲ πολλὴν φρονιμάδα, μὲ πολλὴν προκοπὴν καὶ μὲ μεγάλους βαθμούς εἰς τὰς ἐξετάσεις των.

Ἐγὼ, καλοὶ μου φίλοι, νὰ σὰς διηγηθῶ ἐρέτος πράγματα πολλὰ καὶ ὁράτα ποῦ οὐτε τὰ φαντάζεσθε καθόλου, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς διασκεδάσουν, θὰ σὰς διδάξουν, θὰ σὰς τέρψουν, θὰ σὰς συγκινήσουν. Ἐγὼ χιλίας δύο ἐκπλήξεις νὰ σὰς παρουσιάσω ἐρέτος, ποῦ νὰ λέγετε:— Μὰ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ!—Ποῦ ἔμφορε κανεὶς νὰ εὗρῃ καλλιτέραν φίλιν ἀπὸ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ!—Πῶς νὰ μὴν ὑπερηφανευώμεθα διότι ἔχομεν εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἕνα τέτοιον περιοδικὸν ὅσον τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ!—Θὰ ἰδῇτε ἐρέτος, θὰ ἰδῇτε!

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους τῆς καρδίας μου διὰ τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς των ὅλων καὶ ὅλους τοὺς φίλους μου ὅσοι ἐνθυμήθησαν νὰ μὲ εὐχηθῶν τὸν νέον ἔτος καὶ τοὺς στέλλω ἀπὸ ἐν φίλων θερμότητα μὲ πολλὴν ἀγάπην.

Πολὺ μὲ ἐχαροποίησε ἡ ὁράτα σας ζωγραφίστα, Ἀκτίς Ἡλίου καὶ Ἀσπρὸ Λαγυδάκι, καὶ ἡ τρυφερά σου ἐπιστολή, Ὑπολαίς, καὶ τὰ θερμά σου αἰσθήματα, Σπινθηροβολῶν Ἡλίου, καὶ τὰ ὁράτα σου ἄνθη, Νεράϊδα τῆς Λίμνης, καὶ τὰ πλήρη αἰσθημάτων καὶ ἀγάπης ποιηματάκια σας, Μέλλων Ναύαρχε, Περρωτὴ Φήμη, Μαῦρε Κύκνε, καὶ τῶν καὶ τῶν ἄλλων αἱ ἐνθουσιώδεις ἐπιστολαί. Σὰς ἀγαπῶ ὅλους καὶ σὰς φιλῶ πολὺ, πολὺ.

Ἄνδρέας σου θὰ πραγματοποιηθῇ, Ἡλιοστάλακτος Πύλη, διότι θὰ δημοσιευθῇ ἵαν προσεχὲς μουσικὴ σύνθεσις. Τὰ φύλλα δια σοὶ ἐστάλησαν καὶ τώρα σὲ φιλῶ καὶ ἐγὼ περιπαθῶς καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ τόσο λεπτὰ αἰσθηματά σου.

... Διαιτῶν τὸ 15 ἔτος τῆς ηλικίας μου. Ἐν τοῦτοισι ὁμως ἐγὼ θὰ ἐξηκολούθω νὰ εἶμαι συνδρομητριά σου ἕως ὅτου νὰ γηράσω, ἂν γηράσω Θεοῦ θέλοντος, καὶ πάντοτε θὰ σὲ διαβάζω μὲ τὴν αὐτὴν χαρὰν. Αὐτὰ, μετὰ ξὺ ἄλλων, μοῦ γράφει ἡ Γαλιναία Θάλασσα τὴν ὁποῖαν ὑπερευχαρίστω καὶ τὴν συγχαίρω διὰ τὴν ἀγαθὴν τῆς καρδίαν καὶ τὰ σπάνια προτερήματά της.

Δὲν πιστεύω νὰ ἦτον τὸ ἰδικόν μου πουλάκι αὐτὸ ποῦ ἔδωκε ἀγαπητὴ Μαργαίραν Ἀσπὴρ καὶ καλικάδους Καρδερίνα. Τὸ ἰδικόν μου τώρα εἶνε περιδεῖα σὲ χῶρες μακρινές. Καὶ καλὰ ἐκάμειτε ποῦ μοῦ εἶπατε σέψ πῶς

περιεθάλατε αὐτὸ τὸ πτωχόπαιδο, διότι ἄλλως δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανε νὰ χρωῖ τόσον.

Ἰσως ἦτον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδεν ἡ Ἐαρινὴ Νύξ. Καὶ τὸ πτωχὸν ἐχρονίζετο ἐκεῖ ἰς τὴν μοναξιά. Ὁ Θεὸς ὅμως ποῦ προστατεύει τὰ ἔθνη τοῦ ἔστειλε τὴν Ἐαρινὴν Νύκτα νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα δύο σπόρους, νὰ τὸ φιλοξενήσῃ. Αὐτὸ τὴν ἐκύτταξε μιά στιγμή, εἶδε καὶ τὸ φυλλάδιόν μου καὶ ἔπειτα ἐπανάλαβε τὸν δρόμον του.

Εὐμφορὸν γραμματάκι μοῦ ἔστειλεν ἡ Ἡρώκη Πάργα. Πόσον θάρρος μοῦ δίδει ἡ ἡλικία αὐτὴ ὑποστήριξις τῶν γονέων των μικρῶν μου φίλων ὅπως ἐξακολουθῶ πάντοτε τὸ ἔργον μου τὸ τόσο δύσκολον. Ἐναγωνίως περιμένω τὴν «Διαπλάσιν», μοῦ γράφει, ἀλλ' ἀτυχῶς ὅταν τὴν λάβω πρῶτον θὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἡ μητέρα μου, ἔπειτα ὁ δευτέρος μου ἀδελφός, ὑστερον ἡ ἀδελφή μου, ἀκολουθῶς ἡ μικρὰ τριττὴς μας Χρυσὴ θὰ ἰδῇ τὰς εἰκόνας καὶ τελευταῖος ἐγὼ ὁ καμμένος. Καὶ τότε σύγχυσσις καὶ κακὸ γίνεται, ποῖος νὰ πρωταρπάξῃ τὸ φύλλον σου, ὥστε ὁ πατήρ μου τὸ κρατῇ εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ μὰς τὸ φέρῃ πάντοτε Κυριακὴν, ὅτε ἔχομεν καρὸν ὅλοι νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν. Σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰ αἰσθηματά καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν μοὶ δεικνύετε. Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους!

Καλὰ ἔκμας, Πυραμῖς, καὶ μοῦ τὰ ἔγραψες ὅλα αὐτὰ τὰ εὐχάριστα νέα. Θὰ ἰδῇς ὅτι ὁ Στέφανος εἰζέυρε τί ἔλεγε ὅταν σοῦ εἶπε ὅτι εἶμαι μὴ καλὴ φίλη τῶν φίλων μου εἰς ἐκ τῶν ὁποίων εἶσαι καὶ σὺ τώρα γράφεις μοῦ συχνὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ εὐμφορὰ γραμματάκια σου, νὰ τὰ διαβάζω νὰ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου.

Εἰμπορεῖς νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, Μυκώ- μενε Βορρᾶ. Σὲ παρακαλῶ ὅμως τὰς πνευματικὰς σου ἀσκήσεις καὶ τὰς λύσεις νὰ τὰς γράφῃς εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου.

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ, Σπινθηροβολῶν Ἡλίου, διὰ τὰς προσπάθειάς σου πρὸς ἀξίαν τῶν ἐκεί φίλων μου εἰπέ τους ὅτι τοὺς ἀγαπῶ πολὺ καὶ αὐτοὺς ὅσον καὶ σὲ.

Μὲ χαρὰν μοῦ ἔμαθες, Βύρων, ὅτι ὁ φίλος μου Ἀνοικτόκαρδος εἶνε καὶ ἰδικός σου φίλος καὶ ὅτι εἶνε ἐκ τῶν ἐπιμελεστάτων μαθητῶν τῆς τάξεώς σας ἂν καὶ ὅτι εἶνε ἐπιμελεστάτος τὸ ἐγνώριζα, ὅμως εὐχαριστοῦμαι νὰ τὸ ἀκούω συχνά.

Σοὶ ἔστειλα ὅσα ἐζήτησες, Εὐπραξία Μ. Γράφε μου τώρα ποῦ ἔκαμες ἀρχήν.

Ἀφοῦ τόσο εὐχαριστεῖσαι νὰ σοῦ ἀπαντῶ, Φαλαίνας, γράφε μου λοιπὸν συχνά. Κ' ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι ἐπίσης.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθεσμένων ἐν τοῖς ὀκτῶ φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

Εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦτον, ἀρχόμενον ἀπὸ σήμερον, δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βουλομένοι ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, οὓς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρῷ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου]

1. Λεξιγραφία.

Τὰ ζῶα—ὄχι δλα, τὸ γνωρίζω—
Φέρουν ἐμὲ ὡς καλλονὴν μεγάλην.
Ἐγὼ δ' εἰ, κήπους φύομαι καὶ ἀνθίζω.
Τὸ σύνολον εἰς κήπους ζῆτει πλῆν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλησιφαῶς Σελήνης.

2. Στοιχειόγραφος.

Διῶξε ρῶ καὶ βάλε νῦ,
Ὁ καρπὸς νὰ μὴ φανῇ,
Καὶ ἔς τὸν τόπον τοῦ νὰ μείνῃ
Ὁ τι βγαίν' ἀπ' τὸ καμίνι.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρ. Σ.

3. Λένιγμα.

Ἄνευ ἐμοῦ «Διάπλασις» δὲν εἴμπορεῖ νὰ ζήσῃ,
Καὶ τότε φεῦ! ἀδύνατον τόσα καλὰ νὰ δρέπῃς.
Καθένας εἶν' ἀνάξιός ἐμένα νὰ γεννήσῃ,
Εἰς μόνον μ' ἔκτισε ποτέ· καὶ τόρα δὲν με βλέπεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγικοῦ Καθρέπτου.

4. Κυβόλεξον.

Ζῶον καλὸν πλὴν πονηρὸν ποτέ μου δὲν τὸ πιάνω.
Ἄν κατὰ τύχην ἔγινες τὸ δευτέρον μου, αἶ καλὰ
Μπορεῖς τὸ τέταρτον ἂν θές νὰ γίνῃς. Μὲ πολλὰ
Ἐσώθηκε τὸ τρίτον μου ἔς ἑνα νησί ἐπάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

5. Ρόμβος.

Τὸ φῶς τὰ δύο μου ἄκρα σὰς δανείζει.
Ὁ δὲ σταυρὸς μου σημειοῖ ἐκεῖνον ποῦ γελᾷ.
Ἡ πρώτη λέξις δὴ φορὲς ἔς τ' αὐτὴ σου ψιθυρίζει.
Τὸν ἔπουν ἡ δευτέρα μου δηλοῖ ποῦ πηλαᾷ.
Ἐδὲν θ' ἄρνηθῃς τὸ δῶρόν μου, τὸ τρίτον μου ἔαν φιλῇς.
Τὸ τέταρτον ἐπίρρημα τοῦ χρόνου.
Τὸ πέμπτον μου κυττάξεις μετὰ πόνου.
Ἐγὼ ἔδωκα τὸ ὄνομα Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλυάρου Ἰχθύος.

6. Ἀστήρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ
σταυροὶ διὰ γραμμάτων εἰς
τρόπον ὥστε καθεὶς νὰ ἀνα-
γινώσκεται νομός, ὀρίζοντιώς
πῶς, καὶ διαγωνίως δύο νῆσοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

7. Στιχουργία.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κίτῳι ὁμοιοκαταληξιῶν νὰ γραφῇ
τετράστιχον. Ἐκ τῶν σταλησομένων τὸ κάλλιστον θὰ δη-
μοσιευθῇ ἐν τῇ «Διαπλάσει» μετ' ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυ-
μον τοῦ γράψαντος αὐτό. Ἐπίσης, θὰ δημοσιευθῶσι τὰ
ὀνόματα ἢ τὰ ψευδώνυμα τῶν συνθετῶν ἀξίων λόγου τε-
τραστίχων. Θὰ λογισθῶσι δ' ἀπλῶς ὡς ὀρθαὶ λύσεις πάντα
τὰ ἄλλα τετράστιχα ὧν ἡ ἔννοια καὶ τὸ μέτρον θὰ εἶνε
ἀνεπιλήψιμα. Ἡ τάξις τῶν ὁμοιοκαταληξιῶν δύνανται νὰ
μεταβληθῇ κατ' ἀρέσκειαν.

Θέλει, μέλι, δὸς μου, κόσμον.

8. Σταυρός.

Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων σχηματίσων σταυρὸν
ἀποτελούμενον ἐξ ἐνὸς μουσικοῦ ὄργάνου καὶ ἐνὸς ἀν-
κειμένου κοινῆς χρήσεως: ΑΙΔΟΟΠΣΣΥ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπαλοῦ Κύματος.

9—14. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομ-
ας λέξεις διὰ νὰ σχηματισθῶμεν ἄλλας τῶσας;
Λαός, ἄνθος, ῥοῦς, ῥόδιος, αἰὼν, Ἄρης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

15—20. Φωνηεντόγραφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κατωθι συμφῶνων σχηματίσατε ἐξ
ἐκείνων ἐκάστη νὰ περιέχῃ τρία διάφορα φωνήεντα.

Ἡ θέσις τῶν συμφῶνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.
Αἱ εὐρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

1) Φιλόσοφον 2) Ζῶον 3) Ῥωμαῖον Αὐτοκράτορα
Ποταμόν 5) Μοῦσαν 6) Φυσικὸν φαινόμενον.
α') ΣΤΚΡΣ. β') ΔΣΛΦΔ. γ') ΤΡΠΕΝ. δ') ΔΝΣ.
ε') ΔΚ. ς') ΜΣΝ.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

21. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 1 2 1 6 5 = Ἡρώς τῆς Ἐπαναστάσεως.
2 1 3 4 5 = Ἐντομον.
3 2 1 6 = Ποτόν.
4 1 2 3 4 2 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5 2 3 6 = Γυνὴ πατριάρχου τῶν Ἑβραίων.
6 3 2 = Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυρπολικοῦ τοῦ Κανάρη.

22. Ἀπροσδόκητον.

Κατὰ τί ὁμοιάζουσι οἱ ἔπνοι καὶ τὰ ἄνθη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθώας Περιστερᾶς.

23. Ἀπροστέχισ.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων 8 λέξεων ἀ-
τελοῦσι τὸ ὄνομα τετραπόδου.

1) Προφήτης 2) Ἀρχαία θεότης καὶ ἀρετὴ 3) Ἡρώς
τοῦ Τρωικοῦ πολέμου 4) Ἀρχαῖος τραγικός 5) Θηρίον
6) Πτηνόν 7) Θεὸς τῆς θαλάσσης 8) Πλοῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑμμανουὴλ Θεοφορίδου.

24. Φωνηεντόλιπον.

*—πλ**τ*ς—δ*ν—φ*ρ**—μ*ν*ς—τ*ν—*τ*χ*ν.—
0**ρ*ν—**τ*ν—*τ*χ*—μ*—τ*—χ*—*ν*—πλ**σ**ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Κρήτης.

25. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ἡ—ἀ*τ*α—εἶ*ε—ἡ*η—δ*ι*ο—ε*ῶ*α—*ε*α
ἀ*τ*α—αὐ*ῆ*ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσιγῆ—Τσιγῆ—Τσιγῆ.

26. Γρίφος.

Μονῆς καὶ τῆς Τ Πᾶν τακτῶν τε.
τῆς καὶ μονῆς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδομένου Ποντικῶ.

« Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΚΤΥΠΑΙ ΔΥΝΑΤΑ ΩΣ ΣΦΥΡΙΟΝ
ΟΤΑΝ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΣΤΗΝ » (Σελ. 18)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 1]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΒΡΑΞΙΛΙΑΣ.—Η «ΑΘΗΝΑ»,—Η ΣΩΤΗΡΙΑ.
—ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΕΣΤΟΥΡΗΣ.—ΡΙΟΝ ΙΑΝΕΪΡΟΝ.—
Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ.

Κατὰ κεφαλῆς ἐπληξεν τὴν Μαριάνναν τὸ νέον
ὀστύχημα. Διὰ μιᾶς, ἀποτόμως, ἔμαθε τὴν φοβε-
ρὰν εἴδησιν. Δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ κοιμηθῇ, οὔτε νὰ
ἐσθῇ, οὔτε νὰ κλαύσῃ κἄν.

Εὐθὺς ὡς ἀνέλαβεν ὀλίγας δυνάμεις, ἠθέλησε νὰ
ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Φεκάρν. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
ὕπναιον, καὶ ἔζη ἐκεῖ ἀπαρηγόρητος καὶ ἀπηλπι-
σμένη, ὡς ὅλοι ὅσοι ἀπώλεσαν τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ
ισμοῦ τούτου, προσευχομένη καὶ κλαίονσα ἀκα-
ταστάτως.

Ἐπὶ ἐνὸς βράχου, ὑψηλά, ἔκειτο τὸ μικρὸν πα-
κλήσιον τῆς Παναγίας τῆς Βοηθοῦσης. Ἡμέραν
ἢ Μαρτίαν ἀνέβη ἕως ἐκεῖ ἐπάνω. Ἄλλοτε

ΕΤΟΣ 12^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 2^{ον}.

πλησίον τῆς ἦτο ὁ Ὑδών, καὶ τώρα!... Εἰς τὰς
πικρὰς ἀναμνήσεις τῆς βυθισθεῖσας δὲν ἐνόησεν ὅτι
ἀνεχώρησαν πάντες ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ αὐτοὶ οἱ
ιερεῖς. Στιγμὴν τινα ἡ χήρα προσήλωσε τὰ βλέμ-
ματά της ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας. Ἀλλ'
αἶφνης εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς ἠθοῦσθη ἀνε-
ξήγητον συγκίνησιν. Τῇ ἐφάνη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
Θεοτόκου ἐστράφησαν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν παρετή-
ρησαν, ἐν ᾧ φωνὴ μυστηριώδης ἐψιθύριζεν εἰς τὸ
οὖς της: «Ἐλπίζε!»

Μὴν ἀπεκοιμήθη καὶ εἶδεν ὄνειρον; Οὐδ' αὐτὴ
τὸ εἶδεν. Καταβεβλημένη ἐκ τῆς συγκινήσεως
κατέβη μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ μονοπάτι τοῦ βράχου
καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκίσκον της.

Κρυφὰ ἀνεξήγητος ἐλπίς ἐγεννήθη ἐν τῇ ψυχῇ
της. Ἀνέλαβε θάρρος, ἀνέκτησε κατὰ μικρὸν τὴν
ὕγιάν της. Ἦθελε νὰ ζήσῃ τώρα. Διὰ τί; τί
ἤλπιζε;

Ἦλθεν ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, τὴν προσεκάλεσαν εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς γειτονίσσης ἀσθενούσης βαρέως· ἡ δὲ Μαριάννα ἔσπευσε προθύμως καὶ ἔμεινε παρὰ τὴν κλίνην τῆς μέχρι τῆς ἐνάτης τῆς πρωίας.

Τότε διηυθύνθη ἐν τάχει εἰς τὴν κατοικίαν τῆς, ἤναψε πυρὰν, καὶ ἔπειτα καθαίσκον καφέ, ὅστις τὴν ἀνεξωγόνησε. Ἐπειτα ἐδυθίσθη εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

Ἐξαφνα κρότος ἤκούσθη εἰς τὴν θύραν· ἡ Μαριάννα ἐσηκώθη καὶ ἤνοιξε, καὶ ἡ καρδιά τῆς ἤρchiσε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ ὡς σφυρίον ὅτε εἶδε τὸν γραμματοκομιστὴν.

— Σοῦ φέρω ἓνα γράμμα ἀπὸ μακρινὰ μέρη, εἶπον οὗτος, ἀπὸ τὴν Βρασίλιαν.

Καὶ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μητέρα, ἥτις ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἀλλὰ τρομερὸς φόβος, ἀγωνία ἀπερίγραπτος συνέσφιγγαν τὴν καρδίαν τῆς.

Μήπως ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἐγράφη πρὸ τοῦ δυστυχήματος καὶ παρέπεσεν, ἀπεπλανήθη, ἐδράδυνε νὰ ἔλθῃ; Ἡ γυνὴ αὕτη ἡ ἐλπίζουσα καθ' ὃν χρόνον τὰ πάντα τῇ ἔλεγον ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς, τώρα ἐκ τῆς πολλῆς εὐτυχίας δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ! Αἱ χεῖρές τῆς ἔτρεμον.

— Ἀνοιξε τὸ γράμμα αὐτό, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν.

Ὁ γραμματοκομιστὴς ἐξετέλεσε τὴν παράκλησίν τῆς.

Ἡ Μαριάννα ἤρπασε τὴν ἐπιστολὴν καὶ παρέτρησε τὴν ἡμερομηνίαν.

Ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐπιστολῆς ἦτο πολὺ μεταγενεστέρα τοῦ δυστυχήματος· ἐκεῖνο εἶχε συμβῇ περὶ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ἐν ᾧ ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ἐξῆς ἡμερομηνίαν: Πρίον Ἰαννέρον, 1 Νοεμβρίου 18...

— Τώρα, ἀφῆσέ με μονάχη, εἶπεν ἡσύχως εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν.

Ἦθελε ν' ἀπολαύσῃ μόνη, ἄνευ ξένου μάρτυρος, τὴν ἀνεκλάλητον εὐδαιμονίαν τῆς.

Εὐχαριστήσασα ἐκ βάθους καρδίας τὸν Θεὸν ἀνέγνωσε:

«Ἀγαπητὴ μου μητέρα,

«Εἶνε κάμποσαις ἡμέραις τώρα ποῦ εἵμεθα εἰς τὸ Πρίον Ἰαννέρον· τὸ ταχυδρομεῖον φεύγει αὐριον καὶ σοῦ γράφω τί ἔγινε ἐπειτα ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ σοῦ ἔστειλα καὶ σοῦ ἔγραφα πῶς ν' ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸ πλοῖον Ἀθηναῖα. Εἶμαι πολὺ καλὰ ὅλοι μ' ἀγαποῦν, ἀλλὰ πλεῖον πολὺ ἀπὸ ὅλους ὁ κ. Λεστούρης. Αὐτὸ τὸ ὄνομα νὰ τὸ λέγῃς συχνὰ εἰς τὴν προσευχήν σου!

Εἶχαν σκοπὸ νὰ μὲ στείλουν ὀπίσω μὲ ἓνα ἐμ-

πορικὸν πλοῖον. Ὅλα ἦσαν ἑτοιμα, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ κυβερνήτης ἔμαθεν, ὅτι ὁ ὑπαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ εἶνε μέθυστος καὶ κακορρίζικος ἄνθρωπος.

«Καὶ τὸν Πλοίαρχον τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον διὰ νὰ τὸν στείλουν ὀπίσω· ἀλλ' ἐγλύτωσε ἓνα κοριτσάκι καὶ ὁ κυβερνήτης τὸν ἐκράτησε. Ἄν δὲν ἦσουν τόσοι μακρυὰ, μητέρα, ἂν δὲν ἔλυπούμην διὰ τὸν χωρισμὸν σου, θὰ ἤμουν εὐτυχὴς. Ὡ! δὲν ἤξεύρεις πῶς σ' εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ ἔμαθες ν' ἀγαπῶ τὴν ἐργασία! Ὁ κ. Λεστούρης ἔλασε προχθὲς πῶς ὁ καθένας τὸ νοιώθει πῶς μ' ἔδασκε· λευσε καλὸς δάσκαλος.

«Λοιπὸν ἔχε ὑπομονή, καλὴ μου μητέρα. Πρὸς σε γὰρ τὴν ὑγίειά σου καὶ φύλαγε τὸν ἑαυτὸ σου.

«Γράψε μου εἰς τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἐλπίδος· ἡ ἐπιγραφή νὰ εἶνε Ἰδὼν Ἰωάννης, ναυτὸς εἰς τὴν φρεγάδα Ἀθηναῖα. Θὰ εἵμεθα εἰς τὸ Τουρκοῦ εἰς τὰ τέλη Ἰουλίου ἢ ἀρχὰς Αὐγούστου.»

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε καὶ ἄλλας λεπτομερεῖς καὶ χαιρετίσματα ἰδιαιτέρως πρὸς ἕκαστον τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων.

Εἶνε καιρὸς νὰ ἴδωμεν πῶς ἐσώθη ἐκ τοῦ βαίου θανάτου ὁ Ἰδὼν.

Πρὸ μιᾶς ἡδὲ ἑβδομάδος ἡ Ἀθηναῖα, ὥραία ἀνδρὸς φίλους (1) φρεγάς, εἶχεν ἀποπλεύσῃ ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Βρέστης· ἐμελλε δὲ νὰ προσορμισθῇ πρὸς τὸ μὲν εἰς Μαρτινίκαν, ἔπειτα δὲ εἰς Βρασίλιαν, καὶ ἀρ' οὐ περιέπλεε καὶ ἄλλας χώρας θὰ ἐπέστρεψεν εἰς Τουλὸν ὅπως ἀφοπλισθῇ· δὲν ἐμελλεν ὁμῶς ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ, διότι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ καὶ ἐκ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Ἀθηναῖα ἐχρησίμευε ὡς σχολὴ τῶν δοκίμων.

Μετὰ διετὴ διαμονὴν ἐν τῇ σχολῇ τῆς Βρέστης οἱ νεαροὶ μαθηταὶ ὑφίστανται τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τῶν· ἔπειτα δὲ, ἀφ' οὗ παρέλθωσιν αἱ δέξις, οἱ παῦσαις ἐπιβιβάζονται ἐπὶ πλοῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ μὲλλουσι νὰ μάθωσι τὸ θαλασσοπολεῖν, ἀκούοντες συγχρόνως καὶ μαθήματα, τὰ ὁποῖα παραδίδουσι εἰς αὐτοὺς ἀξιωματικοί. Μετὰ δεκάμηνον πλοῦν ἐκ τῆς διδασκαλίαν ὑφίστανται καὶ δευτέρας ἐξετάσεις· τότε γίνονται δοκίμοι πρώτης τάξεως. Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς.

Κυβερνήτης τῆς φρεγάδος εἶνε ὁ κ. Χερταί, βασιλεὺς μὲν πλοίαρχος ἔχων. Ὁ κ. Χερταί εἶνε ἀνδρὸς ἀξιωματικός, διοικῶν δὲ τοὺς πεζοναύτας ἐπολέμην γενναίως ὑπὲρ τῆς πατρίδος του καὶ κατὰ τὴν

πορτίαν τῶν Παρισίων ἐτραυματίσθη· ἕνεκα δὲ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ προσεβιάσθη ἀχέως καὶ ἀλλεπαλλήλως. Πάντες τὸν ἐξετίμων καὶ τὸν ἡγάπων, ἀνώτεροί τε καὶ ὁμοιοβάθμιοι, ἦτο γιγῆς, οὐδὲν παράπονον εἶχε κατὰ τῆς τύχης, καὶ μῶς πάντοτε ἦτο σοβαρὸς καὶ σκεπτικός, ὡς νὰ κρυπτεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του μεγάλην λύπην. Ὅταν ἐμειδία, ἐμειδία μόνον μὲ τὸ ἄκρον τῶν φρυγῶν. Τί εἶχε; Οὐδεὶς τὸ ἐγνώριζε, ἴσως δὲ οὐτε τὸ μάθη ποτέ. Πολλοὶ προσεπάθησαν νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἐπεκράτησε γαλήνη, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο οἱ ναῦται ἐτοποθέτησαν καὶ στοίβασαν τὰ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸ πλοῖον τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ὁ βαρόμετρον ἦσυχον ἕως τότε, ἤρχισε νὰ ταράσσεται καταπληκτικῶς. Τὴν ἑσπέραν τῆς 7 Ὀκτωβρίου κατέβη ταχέως εἰς τὰ 738 χιλιοστημῖρια, ἠνῆλθε δὲ ἀκόμη ταχύτερον. Οἱ ταξιδεύσαντες νωρρίζουσι τὰ σημεῖα ταῦτα τὰ προμηνύοντα σφοδρὸν ἄνεμον. συχνὰ δὲ καὶ φοβεράν καταιγίδα. Οἱ ἐπὶ τῆς Ἀθηναῖας ἔλαβον τὰς ἀπαιτούμενας προφυλάξεις, ἐστερέωσαν τὰ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου δεδεμένα ἀκάτια, συνέπτυξαν τὰ ἱστία. Ἐως τότε, περὶ τῆς Ἀθηναῖας ἐπνεεν εὐνοϊκώτατος βορειανατολικὸς ἄνεμος, ὁ πλοῖον ἔπλεε τῇ βοήθειᾳ τῶν ἱστίων, τώρα δ' ἐπέβη εἰς ἐνέργειαν καὶ ὁ ἀτμός.

Τὴν ὀγδόην τοῦ μηνός, ἡ θύελλα ἐπέσκηψεν ἰσχυρῶς. Ὁ οὐρανὸς ἦτο μαῦρος ὡς πίσσα. Ἡρπάζετο ν' ἀστράπη καὶ νὰ βροντᾷ. Ἄνεμος μανιώδης ἐγείρει τὰ κύματα. Τὸ πλοῖον ἔτριζεν ὀδυνηρῶς. Οἱ πλεῖστοι τῶν νεαρῶν δοκίμων εἶχον ἰδῇ ἕως τότε τὴν τρικυμίαν ἐν τῇ λιμένι καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ὑφίστασθαι, πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν κατετρώμαξαν· ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐπέτρεψεν ἡ φιλοτιμία νὰ δεῖξῃ τὸν τρόμον του.

— Σὰν σηκωθοῦν τὰ κύματα, λέγει εἰς γέροντος, θὰ ἰδῇτε πῶς θὰ τὴν πετοῦν τὴν Ἀθηναῖα ὡς σάν καρυδόφλουδα.

— Ὡς τόσο ὁ ἀτμός ἔχει τὰ καλά του, λέγει ἄλλος, θὰ βάνετε μὲ τὸ νοῦ σας νὰ ταξιδεύαμε ὡς πανὰ καὶ νὰ σκαρφαλώναμε ὅτ' ἀκατάρτια αὐτὴν τὴν ὥρα, μὲ τέτοια φουρτούνα!

Ἦτο ὀγδόη ὥρα τῆς πρωίας, ὁ δὲ ἥλιος διεπέρα πικρὰ σύννεφα καὶ διέχεε θαμβὸν καὶ ψυχρὸν ἄνεμον. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται τῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ τῇ φρεγάτῃ, μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατάρθοντο νὰ μένουν εἰς θέσεις των, διότι τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος ἐκινεῖσεν αὐτοὺς τῇδε κἀκεῖσε.

Τὴν ὀγδόην ἀκριβῶς ὥραν ἀνέβη εἰς τὴν γέφυραν τῆς Ἀθηναῖας ὁ κ. Λεστούρης διὰ ν' ἀναβῇ τὴν τετραωρίαν, τούτεστι νὰ φυλάξῃ ἐπὶ τῆς τετραωρίας. Ὁ κ. Λεστούρης ἦτο ὁ πρῶτος κατ'

ἀρχαιότητα ὑποπλοίαρχος τῆς φρεγάδος καὶ ὁ προσφιλέστατος εἰς τὸν κυβερνήτην ἀξιωματικός.

Ὁ πρὸ τοῦ κ. Λεστούρης ἀξιωματικὸς τῆς τετραωρίας, ἐν ᾧ τῷ ἔδιδε τὸ τηλεσκόπιον, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν ὅτι πάρων τις, πρὸς τὰ δεξιὰ, ἔπλεε πρὸς ἡμᾶς ἀνοικτὰ ἔχων ὅλα τὰ ἱστία του.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε τρελλοί, εἶπε.

Καὶ καταβὰς ἀπὸ τὴν γέφυραν διηυθύνθη ἐν τάχει εἰς τὸν θαλαμίσκον του διὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, διότι τὰ ἄγρια καὶ θραυόμενα κύματα τὸν εἶχον βρέξῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ὁ κ. Λεστούρης παρετήρησε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὸν πάριον, ἐνόμισε δ' ὅτι ἤκουσε παρατεταμένον, θλιβερόν, ὀξὺν στεναγμόν, ἀκούμενον ἐν μέσῳ τοῦ πατάγου τῆς τρικυμίας καὶ τῆς ἀγρίας βοῆς τοῦ ἀνέμου.

— Ὁ ἄνεμος μουγκρίζει, εἶπεν εἰς πηδαλιούχου.

— Ὁχι, δὲν εἶνε ὁ ἄνεμος, εἶνε φωνὴ ἀνθρωπίνῃ! εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης.

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς τετραωρίας φυλακῆς ἔστρεψε τὸ τηλεσκόπιόν του πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐνόμισεν ὅτι προήρχοντο αἱ κραυγαί.

— Εἰς ναυαγός! ἀνέκραξε σχεδὸν ἀμέσως... δύο!

Ταυτοχρόνως δὲ ὁ πτηρ (1) ἐπανέλαβε:

— Δύο ἄνθρωποι ἐπάνω εἰς ἓν σωσίδιον (2), δεξιὰ!

Ὁ ὑπαρχος (3) τῆς Ἀθηναῖας ἐγνώστοποίησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν κυβερνήτην, ὅστις ἦλθεν ἀμέσως.

Ναί, ἦσαν δύο ἄνθρωποι ἐπὶ ἐνὸς σωσιδίου, διεκρίνοντο καλλίτερον ὅλονεν καὶ εὐκρινέστερον. Ἡ Ἀθηναῖα ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ πλοῦ τῆς θὰ τοὺς ἐκοπτεν.

— Ἀριστερόν τὸν οἶακα!... Ὁλον! φωνάζει ὁ κυβερνήτης, ἔπειτα δὲ στιγμὰς τινάς, ἀγωνιώδεις στιγμὰς, μένει διστάζων.

Ὁ σάλος τῆς θαλάσσης γίνεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν σφοδρότερος. Ἄν διέταττε νὰ καταδιβάσουν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἦτο δυνατόν, δὲν θὰ ἐξέθετεν ἄρ' ἂν εἰς βέβαιον κίνδυνον τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνθρώπων, χωρὶς καὶ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ σώσῃ ἐκείνους τοὺς δυστυχεῖς;

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς ἡ εὐθύνη τοῦ κυβερνήτου εἶνε βαρεῖα, τρομερά, καὶ ὁ καιρὸς ἐπέγει, καὶ πρέπει ν' ἀποφασίσῃ ταχέως.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ προσφιλεστάτου ὄντος σας, κυβερνήτα, προστάξατέ με νὰ εἰπῶ νὰ καταδιβάσουν μίαν ἄκατον. Ποῖος ἔρχεται, μαζί μου, παιδιά; φωνάζει ὁ κ. Λεστούρης.

— Ἐγώ, ἐγώ! ἀποκρίνονται ἐκατὸ φωνὰ ἀξιωματικῶν, δοκίμων, ναυτῶν. Οὐδεὶς διστάζει! Πάντες εἶνε ἑτοιμοὶ ν' ἀκολουθήσωσι τὸν ἀνδρεῖον ἀξιωματικὸν ὅστις ἐπικαλεῖται τὴν αὐταπάρνησιν των.

1) Ὁ ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ σκοπός. 2) ἡ κουλούρα 3) ὁ δευτερός, ὁ μετὰ τὸν κυβερνήτην.

— "Ω! σᾶς ἰκετεύω, κυβερνήτα!

— Πήγαινε, εἶπεν ὁ κυβερνήτης, ὁ κ. Χερταί, καὶ ὁ Θεὸς ἄς σᾶς προστατεύῃ!

Τὸ πρόσωπόν του εἶνε κάτωχρον! Ποία θλίψις, ποία τύψις συνειδότος ἂν πνιγῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι!

— Μηχανὴ ὀπίσω καὶ ἡρέμα! προστάζει.

Ὁ κ. Λεστούρης διέταξε νὰ κατὰδιβάσῃ μίαν ἄκατον, πηδᾷ δὲ εἰς αὐτὴν μετὰ ὀκτὼ ἀτρομήτων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐξέλεξε. Μεθ' ὅλην τὴν σπουδὴν καὶ τὴν συγκίνησιν ἡ ἄκατος κατεδιβάσθη ἐν τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Τὸ πλήρωμα ὁλόκληρον παρακολουθεῖ τὰς περιπετείας τοῦ δράματος τούτου μετ' ἀγωνίας ἀπεριγράπτου.

Ἡ Ἀθηνᾶ διατοίχῃ (παρακυλιέται) βραδέως πλέουσα! Ὑψιστε, Θεέ! πελώριος ὄγκος κύματος ἐκάλυψε τὴν ἄκατον. Κατεποντίσθη! ὄχι, ἰδοὺ πλέει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, ἰδοὺ ἐπλησίασε τοὺς ναυαγούς.

Ζήτω! συνέλαβον τὸ σωσίδιον. Ὁ ἥλιος λάμπει πρὸς στιγμὴν καὶ φωτίζει τὸ πρόσωπον τῶν σωτήρων. Ἄλλα πῶς θὰ πλησιάσῃ ἡ ἄκατος; Ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἔφθασε καὶ θὰ τὴν κατασυντρίψῃ ἐπὶ τῆς φρεγάδος.

Ἐν τούτοις ἡ ἄκατος πλησιάζει. Ὁ κυβερνήτης ἔδωκε τὸ κέλευμα νὰ δέσῃ στερεῶς εἰς τὸ σκάφος δέκα σχοινία ἀπολήγοντα εἰς ἐπισπαστὸν βρόχον (συρτοθηλειάν) καὶ νὰ ρίψωσιν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς ἐν τῇ ἀκάτῳ μέχρις οὗ τὸ συλλάβῃ σωτήρες καὶ σωθέντες, καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ἀνεκλύσῃ.

— Προσοχή, εἶπεν ἐν τέλει, ἡ ζωὴ τῶν συντρόφων σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀταραξίαν σας!

Ἡ ἄκατος ἔφθασε πλησιέστερον, ἀπὸ δὲ τοῦ πλοίου ἔρριψαν εἰς αὐτὴν ἐν πεῖσμα (πρυμνήσιον σχοινίον). Ὅποια συγκίνησις. Ἀξιωματικοὶ καὶ δόκιμοι καὶ ναῦται δὲν ἀναπνέουσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐπὶ τέλους οἱ ἐν τῇ ἀκάτῳ κατώρθωσαν νὰ συλλάβωσι τὸ σχοινίον.

Μετά τινα λεπτὰ ἐννέα ἄνθρωποι καὶ εἰς πελώριος κύων ἀνελκύσθησαν εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Ὁ κ. Λεστούρης ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀνδραγαθήματος ἐκεῖνου, ἀνέβη τελευταῖος. Οὐδεὶς λείπει, σωτήρες καὶ σωθέντες εἶνε ἐκεῖ ἅπαντες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον κεκμηκότες, φέροντες μώλωπας, ἀλλὰ ζῶντες. Οὐρρά! Ζήτω!... Ἦτο καιρὸς! μετ' ὀλίγον ἡ ἄκατος κατασυντρίβη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς φρεγάδος.

Τὸ πλοῖον, κατὰ διαταγὴν τοῦ κυβερνήτου, ἐστράφη πλαγίως (ἐστάθη τραβέρσου). Τὰ κύματα σαρώουσι τὸ κατὰστρωμα. Οἱ ἀτρόμητοι ἄνδρες, οἱ προκινδυνεύσαντες τὴν ζωὴν των ὑπὲρ δύο ἀγνώστων ὄντων, εἶνε κάτω διότι ἔχουσιν ἀνάγκην περιθάλψεως. Πάντες συγχάρισι τοὺς γενναίους ἐκείνους. Ὁ κυβερνήτης σφίγγει τὴν χεῖρά των. Οὐδέποτε

ἦτο τόσο ἐὺθυμος καὶ τόσο συγκινημένος. Ἐγελούσε, μὰ τὸν Ἀϊ-Νικόλα, τὸν εἶδα ἐγελούσε, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον εἰς κελυστῆς, ὅστε ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὸν κυβερνήτην! σὰν θέλει μὴ μὲ πιστεύετε, μὰ ἐγὼ τὸν εἶδα, μὲ τὰ μάτια μου ποὺ ἐγελούσε, καὶ ἐγελούσε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν διὰ τοῦ ποτὲ μου δὲν τὸν εἶδα ἔτσι χαρούμενο!

Οἱ δὲ σωθέντες; Τὸν μὲν ἕνα ἐξ αὐτῶν μετὰ κόμισαν οἱ ναῦται εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ πλοίου καὶ τὸν ἐξήπλωσαν ἐπὶ κλίνης.

Τὸν δὲ κύνα μετεκόμισαν εἰς τὸ μέρος τοῦ πλοίου ὅπου διέμενον οἱ δόκιμοι ἄθλια ὅμως ἦτο ἡ κατὰ στασις τοῦ παλαιπώρου ζώου.

Ἀλλὰ σοβαρωτάτῃ εἶνε καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ἐτέρου ναυαγοῦ! τὸ παιδίον εἶνε ἐντελὲς ἀνάισθητον, μελανὰ εἶνε τὰ χεῖλη του καὶ συνεσφιγμέναι οἱ δόντες του. Ἐν τούτοις ζῇ! εἰς δὲ τῶν ἰατρῶν τῆς Ἀθηνᾶς προσέταξε νὰ τὸ κυλίσωσιν εἰς μαλίνην κάπνα, οἱ νοσοκόμοι παρέχουσιν εἰς αὐτὸ τὰ ἀπαιτούμενας περιποιήσεις, τὴν μεσημέριαν δὲ ἰατρός ἐδήλωσεν ὅτι τὸ παιδίον ἐσώθη.

Εἶχε πῆ πολλήν, πολλήν θάλασσαν ὀλίγον ἀκόμεις τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου, τὸ ἂν δὲν ἐπρόφθανον οἱ σωτήρες τὸ παιδίον θ' ἀπέθνησκον.

— Χρεωστῇ μίαν μεγάλην λαμπάδα εἰς τὸν Λεστούρη, εἶπεν ὁ ἰατρός! ἀπὸ τρίχα τὸ ἔσωσε καὶ τί κίνδυνον!

Πάντες οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶνε εὐχαριστημένοι, μολονότι ἡ τρικυμία μαίνεται. Ἡ Ἀθηνᾶ πλέει ἐξέβαλλε τὰς παρατεταγμένας ἐκείνας ὠρυγὰς, πῶς ἦτο οὐδέποτε εἶδον πλοῖον νὰ παλαίῃ τοιουτοτρόπως κατὰ τῶν κυμάτων, ν' ἀντιμένῃ ἢ ὅπως λέγουσιν οἱ κοινῶς οἱ ναῦται, νὰ στέκη τρία βέρσο.

Οἱ νεαροὶ δόκιμοι συζητοῦσι ζωηρῶς περὶ τοῦ ἐπερὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον τοὺς συνεκίνησε τόσο πολύ. Ὁ αὐτοὶ τοῦ κινδύνου. Ἄλλ' ἢ δὲ συμμετέσχον καὶ αὐτοὶ τοῦ κινδύνου. Ἄλλ' ἢ δὲ σῶσις τοῦ κυνὸς εἶχε, φαίνεται τι, τὸ κομικόν.

— Ὅταν ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ὄγκος, ποὺ ἔστα βούργου, εἶπεν ὁ Ὑδὼν διηθάλασσα, ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐτραβοῦσαν ἐπάνω καὶ αὐτὸς ἐκτυπιέτο κ' ἐπαρδούλιαζα βαθυά, τὰ κύματα δερνε μὲ ἐφάνη σὰν νὰ ἦτο καμμία ἀρκοῦδα!

Οἱ ἀναγνώσται πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐμάντευσαν ὅτι ἐπὶ δύο ναυαγοὶ ἦσαν ὁ Πλοίαρχος καὶ ὁ Ὑδὼν Ἰωσήφ.

Μετά δύο ἡμέρας ὁ ἀνεμος ἐκόπασεν ἐν μέρει τὸν Ὑδὼν. Ἦτο καιρὸς! μετ' ὀλίγον ἡ ἄκατος κατασυντρίβη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς φρεγάδος.

Ὁ Πλοίαρχος, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸν παρέλαβον οἱ δόκιμοι καὶ τὸν ἐσκέπασαν εἰς μίαν γωνίαν μετὰ παλαιὸν μάλλινον σκέπασμα, ἐδυθίσθη εἰς βαλάντιον καὶ πολύωρον ὕπνον, ὃ ὅποιος τὸν ὠφέλησε

Ἐξύπνησε σχεδὸν στεγνός, ἡσθάνθη δ' ἀμέσως ὅτι ἦτο πληγωμένος! πότε εἶχε τραυματισθῇ; πῶς; δὲν τὸ ἐνεθυμείτο, δὲν τὸ ἤξευρε! οὔτε ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ.

Οἱ ναῦται ἔτρωγον, ὅτε αἴφνης εἶδον ὅτι ὁ κύων ἀνέπληθρε καὶ ἔτρεχεν, ὁσφραίνόμενος, ζητῶν, προσπαθῶν νὰ εὕρῃ τι. Οὐρρά! ἀνεφώνησαν πάντες μὲ φωνή!

— Κι' ὁ σκύλος τὴν γλύτωσε! εἶπεν εἰς τῶν ναυτῶν. Μὰ τί γυρεύει;

— Δὲν τὸ καταλαβαίνετε; τὸν ἀφέντη του γυρεύει, εἶπεν ὁ θωρακίτης καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ θεραπευτηρίου.

Ὁ Πλοίαρχος ὠρμησεν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην τοῦ κυνίου του, ἐκβάλλων κραυγὰς χαρᾶς, σχεδὸν ἀνθρωπίνους κραυγὰς! Προστρίβει τὴν ὠκυράϊαν, μεγάλην κεφαλὴν του καὶ χεῖρας τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον κλαίει ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ Ὑδὼν δὲν εἶχε τολμήσῃ ἀκόμῃ νὰ ζητήσῃ τὸν Πλοίαρχον, τὸν πιστὸν Πλοίαρχον, ὅστις τὸν ἔσωσε! διότι ἂν αὐτὸς ἐξέβαλλε τὰς παρατεταγμένας ἐκείνας ὠρυγὰς, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ τρικυμιώδους ἐκεῖνου πελάγους ἐπευρίσκειτο ἕνα παιδίον, ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὴν ἀγρίαν ὁργὴν τῶν κυμάτων;

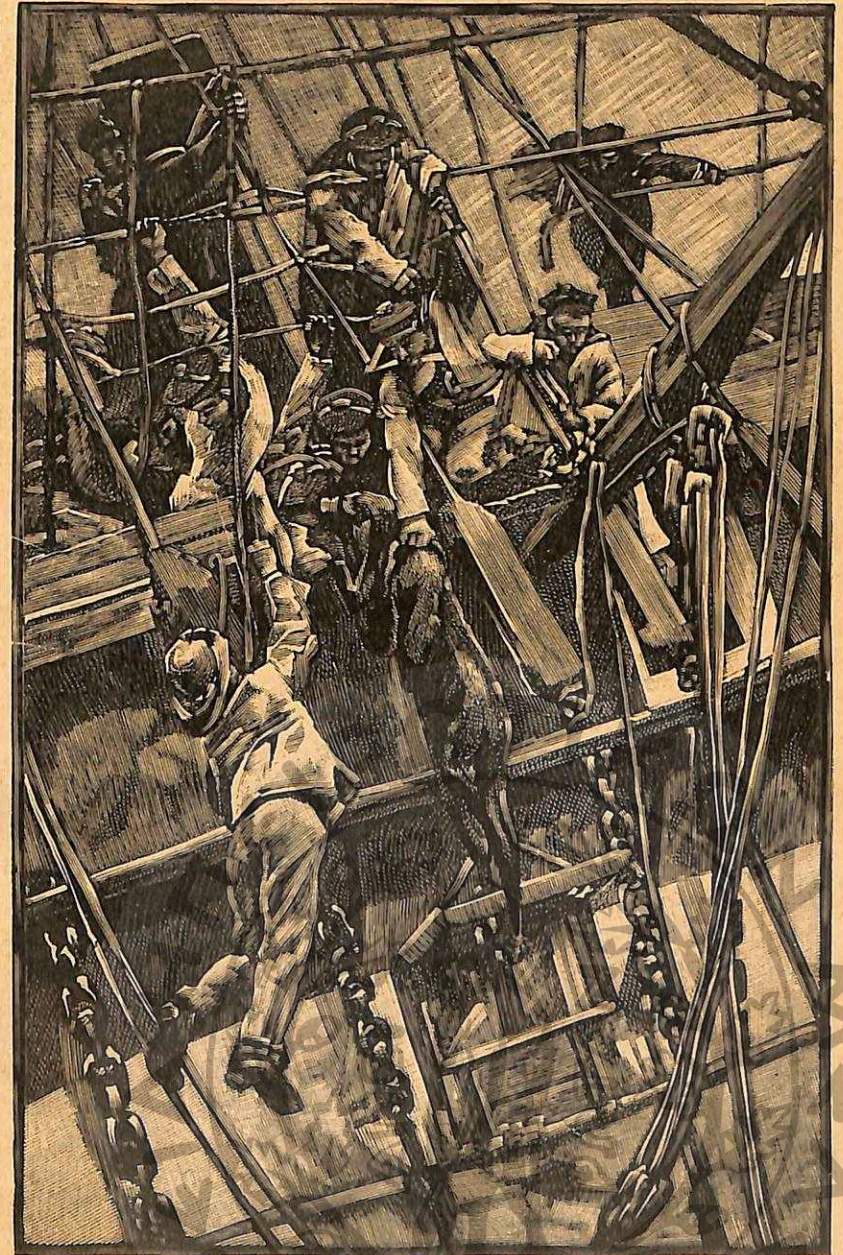
— Σὰν ἔπεσα εἰς τὴν θάλασσαν γιὰ νὰ ξεφύγω τῇ σφαῖρα τοῦ βούργου, εἶπεν ὁ Ὑδὼν διηθάλασσα, ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐτραβοῦσαν ἐπάνω καὶ αὐτὸς ἐκτυπιέτο κ' ἐπαρδούλιαζα βαθυά, τὰ κύματα δερνε μὲ ἐφάνη σὰν νὰ ἦτο καμμία ἀρκοῦδα!

Οἱ ἀναγνώσται πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐμάντευσαν ὅτι ἐπὶ δύο ναυαγοὶ ἦσαν ὁ Πλοίαρχος καὶ ὁ Ὑδὼν Ἰωσήφ. Μετά δύο ἡμέρας ὁ ἀνεμος ἐκόπασεν ἐν μέρει τὸν Ὑδὼν. Ἦτο καιρὸς! μετ' ὀλίγον ἡ ἄκατος κατασυντρίβη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς φρεγάδος.

Ὁ Πλοίαρχος, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸν παρέλαβον οἱ δόκιμοι καὶ τὸν ἐσκέπασαν εἰς μίαν γωνίαν μετὰ παλαιὸν μάλλινον σκέπασμα, ἐδυθίσθη εἰς βαλάντιον καὶ πολύωρον ὕπνον, ὃ ὅποιος τὸν ὠφέλησε

Ἐξύπνησε σχεδὸν στεγνός, ἡσθάνθη δ' ἀμέσως ὅτι ἦτο πληγωμένος! πότε εἶχε τραυματισθῇ; πῶς; δὲν τὸ ἐνεθυμείτο, δὲν τὸ ἤξευρε! οὔτε ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ.

με λυπηθῇ. Θυμῆθηκα τὴν μαουλά μου καὶ τότε παρεκάλεσα μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου τὴν Παναγία Θεοτόκο: «Παναγία, βοήθα! καὶ σὺ Ἀϊ-Νικόλα!» Ὑστερὰ πλεῖα δὲν θυμάμαι τίποτε! παρὰ μονάχα

« Εἰς πελώριος κύων ἀνελκύσθη » (Σελ. 20)

πῶς μέσῃ εἰς τὴν βοή τῆς φουρτουνασμένης θάλασσης ἄκουα ἕνα δυνατό, παραπονετικὸν οὐρλιασμα...

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Αἰμίλιος Βιρμάρμενος
κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας DE NANTEUIL.

ΕΙΣ ΤΑΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΙΣ

Τρουφερά τῆς Ἑλλάδος κοράσια,
 ἂν ἡ ἐνδοξη γῆ ποῦ πατεῖτε
 σᾶς στολίσῃ μὲ κάλλη θαυμάσια,
 μὴ γιὰ τοῦτο καὶ μόνο θαρρῆτε.
 Ἄλλους πόθους καὶ ἄλλην ἐλπίδα
 ἔχ' εἰς σᾶς ἡ καὺμένη πατρίδα.

Στολισμὸς ἀρετῆς μὲ παιδεία
 πλεῖο πολὺ τὴν γυναῖκα συσταίνει.
 Εἶναι κάλλη, ποῦ μὴτε ἡλικία,
 μὴτ' ἀρρώστια ποτὲ δὲν μαραίνει,
 καὶ πολὺ τὰ ζηλεύ' ἡ πατρίδα,
 πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα.

Ἄδετε πόσαις γυναῖκαις ποῦ ζοῦνε
 σεβασταῖς εἰς τοῦ κόσμου τὴν μνήμην
 γιὰ τὸ φῶς, ποῦ μ' ἀγάπη σκορποῦνε
 ποιά' ἑστὴν μιὰ, ποιά' ἑστὴν ἄλλη ἐπιστήμην.
 Τέτοιον πόθο καὶ τέτοιαν ἐλπίδα
 ἔχ' εἰς σᾶς ἡ καὺμένη πατρίδα.

Ἄλλ' ὑπάρχουν μ' αὐταῖς κ' Ἑλληνίδα
 ποῦ 'ς τὰ γράμματα χαίρουν πρωτεῖα
 καὶ πολλαῖς ξακουσταῖς ἡρωίδαίς,
 φημισμέναις γιὰ θάρρος κι' ἀνδρεία
 καὶ γλυκὰ ταῖς θυμᾶται ἡ πατρίδα,
 πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα.

Στοχασθῆτε, π' ἀφοῦ καθεμιά σας
 εὐτυχίση νὰ γίνῃ μῦτέρα,
 θὰ μορφώσετε σεῖς τὰ παιδιὰ σας
 γιὰ νὰ γίνουν πολῖται μιὰ μέρα
 καὶ νὰ κάμουν τιμὴ 'ς τὴν ἐλπίδα
 πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καὺμένη πατρίδα.

Μὲ καρδιὰ 'ς τὴν μελέτην βαλθῆτε,
 γιὰτὶ φεύγουν ἀγύριστα οἱ χρόνοι
 κι' ἂν μὲ πόθο ψυχῆς θυμηθῆτε
 ποῦ ἡ γυναῖκα τὸ ἔθνος μορφώνει,
 θὰ εὐτυχίση 'ἡ καὺμένη πατρίδα,
 πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα

G. MARTINEAU

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

— Μία συμβουλή θὰ σοῦ δώσω, κύρ Θεόδω-
 ράκη, εἶπεν ὁ γέρον ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλεως
 εἰς τὸν δεκαετῆ Θεόδωρον, ὁ ὁποῖος τὸ παρ-
 ελθὼν θέρος εἶχεν ὑπάγῃ χάριν ὑγείας εἰς τὸ
 ὠραῖον κτῆμα τοῦ θείου του, εἰς τὴν Εὐβοίαν.

— Τί συμβουλή, Μπαρμπαστάμο; ἠρώτησε
 τὸ παιδίον. — Νὰ μὴν πειράζῃς καθόλου τὸν
 κύρ Κοκκινολαίμη, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

Καὶ ἔδειξεν ἕνα παρμέγιστον ἰνδιάνον ὅστις
 ἐπεριπάτει εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὀρνιθοτροφείου
 καμαρωτὸς καὶ υπερήφανος· αἱ ὀρνίθες καὶ αἱ
 πάπαι καθὼς τὸν ἔβλεπον ἐπαρამέριζον μὲ
 φόβον καὶ ἀπεμακρύνοντο.

— Μόνον εἰς ἐμένα ἐπιτρέπει, ἐξηκολούθη-
 σεν ὁ γέρον, νὰ κρατῶ ἐμπρός του κόκκινο
 μαντήλι, κι' αὐτὸ πλεῖα γιὰτὶ μὲ γνωρίζει
 τόσον καιρὸν τώρα· ἀλλ' ἄς τολμήσῃ κανένας
 ἄλλος καὶ θὰ ἰδῇ τί θὰ παθῇ· ζηλεύει ὁ
 φίλος, καὶ τὸ κόκκινο, τὸ ἀγαπητὸ χρῶμά του,
 δὲν θέλει νὰ τῷ χῇ κανένας ἄλλος ἀπ' αὐτόν.

Ἔχε τὸν νοῦ σου, κύρ Θεόδωρακη.

Ὁ Θεόδωρος παρετήρησε μὲ περιέργειαν τὸν

φεβερὸν κύρκον καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀκούσῃ τὴν
 συμβουλήν τοῦ γέροντος ἐπιστάτου. Ἐκτὸς
 τούτου ὁ Θεόδωρος δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τῆς
 συντροφίαν τοῦ Κοκκινολαίμης, αὐτὸς διεσκα-
 δάζε μὲ τοὺς κυνηγετικούς σκύλους καὶ
 τοὺς ἵππους, καὶ ὅταν ἔβλεπε τὸν Κοκκινολαί-
 μιν ἐτραβοῦσε φρόνιμα φρόνιμα ἄλλον δρόμον.

Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ οἱ ἀγαπητοὶ τοῦ φί-
 λου ἦσαν εἰς τὴν ἐπαυλιν. Οἱ ἵπποι ἦσαν
 τοὺς ἀγρούς, οἱ κυνηγετικοὶ σκύλοι ἦσαν
 τὸ κυνήγιον μὲ τὸν θεῖόν του καὶ τὸν Μπα-
 ρμπαστάμον. Ὁ Θεόδωρος ἐστενοχωρήθη.
 Θεῖα του τὸ παρετήρησε καὶ τὸν εἶπε νὰ ὑπ-
 γῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς
 ἐπάνω πάτωμα νὰ φορέσῃ τὰ καλά του τὰ
 δύματα καὶ νὰ ὑπάγουν μαζί· περίπατον π-
 τὸ μέρος ὅπου εἶχε διευθυνθῇ ὁ θεῖος, διὰ
 τὸν προὔπαντῆσουν ὅταν θὰ ἐπιστρέφῃ ἀπὸ
 κυνήγιον. Τὸ σχέδιον αὐτὸ υπερήρεσεν εἰς
 Θεόδωρον καὶ ἦτο εὐχαριστημένος.

Ἐτρεξε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ
 χίσε νὰ ἐνδύεται. Εἰς τὸ κιβώτιόν του ὑπῆρχε

πέντε ἑξ ζεύγη περιποδίων τῶν ὁποίων τὸ ἓν
 ἦτο κόκκινον· ὁ Θεόδωρος καθὼς τὸ εἶδεν ἐνε-
 θυμήθη τὴν συμβουλήν τοῦ Μπαρμπαστάμου
 καὶ ἠθέλησε νὰ φορέσῃ ἓν ἄλλο ζεῦγος «διὰ
 νὰ μὴν ἔχῃ ἱστορίας μ' ἐκείνον τὸν ἀνόητον ἰν-
 διάνον.» Ἄλλ' ἔξαφνα τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ
 κάμῃ τὸ παληκάρι. — Μπα! εἶπε, ἐγὼ περὶ
 ἐμπρός ἀπὸ τὰς χῆνες καὶ δὲν τὰς φοβοῦμαι
 καὶ θὰ φοβηθῶ αὐτὸν τὸν Κοκκινολαίμη!

Καὶ ἀμέσως ἐφόρεσε τὰ κόκκινα περιπόδια,
 ἐνεδύθη καὶ κατέβη κάτω. Ἡ θεῖα δὲν εἶχεν
 ἐτοιμασθῇ ἀκόμη καὶ ὁ Θεόδωρος ἐπερίμενε
 κάτω εἰς τὴν θύραν. Τί κῆρυξ ὅτι ὁ Κοκκίνο-
 λαίμης δὲν ἔβλεπε τὰς δύο ἐρυθρὰς κνήμας,
 ἀλλὰ περιεπάτει εἰς τὴν αὐλὴν ἐν μέσῳ χηνῶν
 καὶ ὀρνίθων ὅπως διόλου ἀδιαφόρως!...

— Χωρὶς ἄλλο μὲ φοβεῖται! εἶπε μὲ τὸν
 νοῦν τοῦ ὁ Θεόδωρος, δὲν κοιτᾷ νὰ μὲ πλησιά-
 σῃ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν δὲν ἔρχεται αὐτὸς 'ς ἐμέ θὰ
 πάγω ἐγὼ 'ς αὐτόν. Καί μὲ τόλμην ὁ μικρὸς ἦρως
 προχωρεῖ πρὸς τὸν κύρκον, σηκώνει ὑψηλὰ τὴν

μίαν κνήμην καὶ ἐρωτᾷ εἰρωνικῶς: «Λοιπόν, κύρ
 Κοκκινολαίμη, πῶς πᾶν τὰ κέφια; εἴμαστε καλά;

Ὁ Κοκκινολαίμης κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε
 προσοχὴν εἰς τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον τὸν ἐνέπαι-
 ζεν, ἀλλ' ἔξαφνα παρετήρησε τὰ κόκκινα περι-
 πόδια. Ἀγριοῦ, ὀργίλως κλώζων, σύρων εἰς τὸ
 ἔδαφος τὰς πτέρυγας του, ὤρμησεν ἐμπρός, ἐρ-
 ριψε κάτω τὸν Θεόδωρον, καὶ θὰ σοῦ τὸν διώρ-
 θωνεν ὅπως τοῦ ἔπρεπε, ἂν εὐτυχῶς τὴν στι-
 γμὴν ἐκείνην δὲν ἤρχετο ἡ θεῖα του νὰ τὸν
 ἐλευθερώσῃ. Ὁ περίπατος, διὰ τὸν ὁποῖον τόσην
 χαρὰν εἶχεν ὁ Θεόδωρος δὲν ἦτο πλέον δυνατός·
 διότι ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν λεκάνην ἀπὸ τὴν
 ὁποίαν ἔπινον τὰ πουλαρικά καὶ ἐβράχῃ ἀπὸ
 τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια καὶ ἐκαταλέρωσε
 τὰ ὠραῖα του φορέματα.

Συμμαζευμένους καὶ ζαρωμένους παρηκολού-
 θησε τὴν θεῖαν του εἰς τὴν οἰκίαν, ρίπτων πλα-
 γίως φοβισμένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Κοκκινολαίμης,
 τὸν ὁποῖον οὐδέποτε πλέον εἰς τὴν ζωὴν του
 ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ.

ΦΙΛΟΜΠΛΑ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΛΕΤΗΝ

— Ἐμελέτησες, Γιάγκο;

— Ἐδιάβασα, πατέρα.

— Ὡστε δὲν ἐμελέτησες. Λυπούμαι, παιδί μου,
 δι' αὐτό. Διότι μεγάλη παρὰ πολὺ μεγάλη ἡ δια-
 φορὰ τῶν δύο αὐτῶν. Ἀκουσε λοιπόν. Ἐπειδὴ εἶσαι
 μικρὸς καὶ οἱ μικροὶ πρέπει ν' ἀκοῦν ὅλα τὰ καλά,
 διὰ νὰ τὰ ἐντυπώνουν εἰς τὴν μνήμην των καὶ ἐπειτα
 νὰ τὰ ἐφαρμόζουν.

«Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μιχαλάκης ἦσαν ἀδελφοί. Οἱ
 γονεῖς των ἦσαν καλοὶ καὶ τὰ ἐξεπαίδευσαν ὅπως ἀρμο-
 ζεῖ εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ Ἑλ-
 ληνόπαιδα. Καὶ οἱ δύο ἀγαποῦσαν τὰ βιβλία. Τὰ
 ἀγαποῦσαν ὑπερβολικὰ καὶ ἐχαίρετο ὁποῖος τὰ ἔ-
 βλεπε. Ὅμως: ὁ Παῦλος ἐμελετοῦσε τὰ βιβλία
 ἐνῷ ὁ Μιχαλάκης τὰ ἐδιάβαζε μόνον. Ὁ Παῦλος
 ἅμα ἔβλεπε τὸ βιβλίον ἐκάθητο προσεκτικῶς, ἐκύτ-
 ταζε τὸ τί ἔγραφεν, ἐνεκολοῦτο τὸ καλόν, ἀπεδίωκε
 τὸ κακὸν καὶ ἐμορφώνετο καὶ διώρθωνε τὰ ἥθη του
 καὶ διέπλαττε τὸν χαρακτήρα του. Ὁ, τι ἀνεγί-
 νωσκε καλὸν καὶ θεάρεστον τὸ ἀπετύπωνεν εἰς
 τὴν μνήμην του καὶ τὸ ἐξετέλει.

«Ὁ Μιχαλάκης κατεβρόχιζε βιβλίον ὀγκῶδες
 εἰς διάστημα ὀλίγων ὥρων, πολλάκις ἔμενε νυστι-
 κὸς διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ· ἀλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγάπη,
 ὅλη αὐτὴ ἡ προθυμία δὲν τὸν ὠφέλει. Τὴν ἐπαύ-
 ριον ἢ καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς μόνον ἐλησμόνη

τί εἶχεν ἰδῇ ἐκεῖ, οἱ χαρακτῆρες, καὶ οἱ καλοὶ καὶ οἱ
 κακοὶ ἐξηφανίζοντο ἀπὸ τὸν νοῦν του. Οὐδὲν καλὸν
 ἀπέμενε ὡς ἀμοιβὴ τοῦ τόσο κόπου καὶ πόνου τῆς
 ἀναγνώσεως! Ἐμενε ὁ ἴδιος ὅπως καὶ πρὶν.

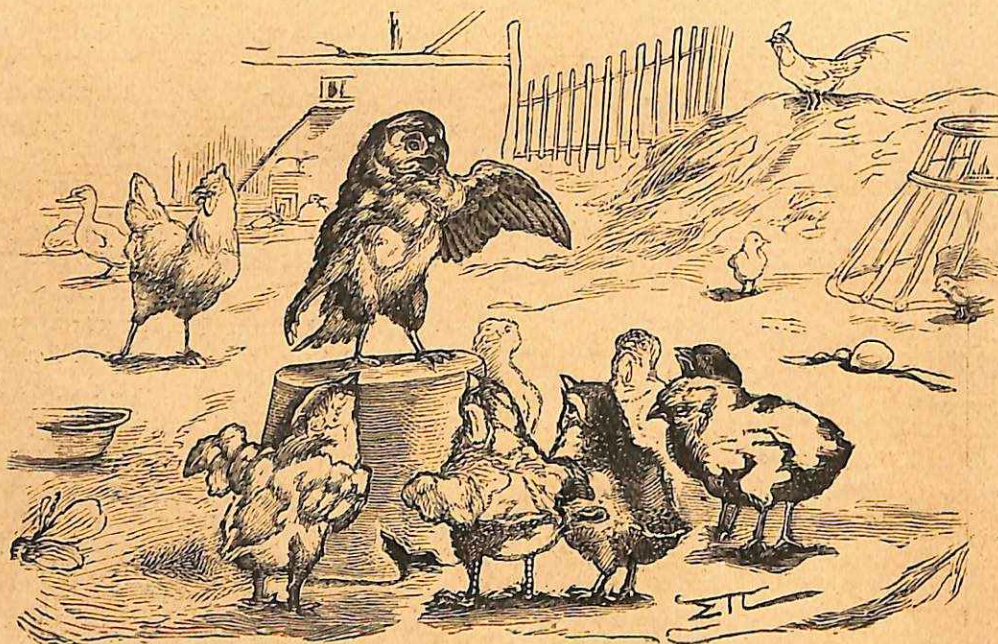
«Ὁ Παῦλος ἀνεγίνωσκε καὶ ἐμελέτα ὅπως τε-
 λειοποιεῖτο. Ὁ Μιχαλάκης ἐδιάβαζε διὰ νὰ σκο-
 τῶνῃ τὴν ὥραν τοῦ.

«Χρόνοι ἐπέρασαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ οἱ
 καρπὸι τοῦ δένδρου τῆς μελέτης καὶ τοῦ θάμνου τοῦ
 διαβάσματος ἐφανερώθησαν. Τοῦ μὲν ἦσαν ἀγλαοὶ
 καὶ εὐγευστοὶ καὶ ὁρσεροὶ καὶ ἐπιθυμητοί, τοῦ δὲ
 μικροῦ, ἄψυχοι, ἀνοστοὶ, ἐλαιοῖνοι. Ὁ Παῦλος δη-
 λαδῇ ἐγίνε μέγας καὶ ὀνομαστός ἐν τῇ κοινωνίᾳ,
 ὁ δὲ Μιχαλάκης ἔμεινε πάντοτε μὲ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα,
 τὰ ἀσυνάρτητα καὶ συγκεχυμένα, ἅτινα ἀπεκόμιζεν
 ἐκ τοῦ διαβάσματος.»

Ὁ Γιάγκος προσεκτικῶς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ
 πατρὸς του καὶ θὰ τοὺς τηρήσῃ, διότι ἀμέσως ἐπέστρε-
 φεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ μετὰ προσοχῆς ἐσκυψε
 ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τῶν βιβλίων του. Ὅταν ἐση-
 κώθη τὸ πρόσωπόν του ἦτο χαρούμενον, καὶ ἡ συ-
 νεῖδισίς του ἱκανοποιημένη.

Οἱ γονεῖς του θὰ τὸν χαροῦν κατόπιν καὶ ἡ κοινω-
 νία θὰ υπερηφανεύεται διὰ τὸ πολύτιμον μέλος τῆς.
 Ἀ! εἶνε μεγάλη ἡ διαφορὰ τῆς μελέτης ἀπὸ
 τὸ διάβασμα.

ΦΑΚ

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ

Σκαλίζουν τῆς αὐλῆς τὸ χῶμα
Τρελλὰ κοτόπουλα, μικρά,
Ἀξέννοιαστα, χωρίς πτερὰ,
Μὲ πούπουλο 'ς τὸ σῶμά τους ἀκόμα.

Σπουργίτης ξαφνικὰ πετιέται
'Σ τὴ μέση τους μέσ' 'ς τὴν αὐλὴν
Καὶ μὲ εὐφράδεια πολλή
Τοὺς λέγει καὶ καμαρωτὸς κουνιέται :

— Ἐσεῖς δὲν 'μοιάζετε μ' ἐμένα
Πούχω φτερούγια καὶ πετώ·
Μέσ' 'ς τὸ κοφίνι σας γι' αὐτὸ
Νὰ μένετε βουβὰ καὶ ζαρωμένα.

Ἄν ἔλθῃ κλέφτης νὰ σᾶς πάρῃ,
Πρὶν βῆμα κάμῃτ' ὡς ἐκεῖ
Ὡρα γιὰ σᾶς θάρσῃ κακὴ·
'Ακούστε! καὶ θὰ μοῦ χρωστάτε χάρι.

— Θέ νάρθῃ κλέφτης νὰ μᾶς πάρῃ ;
Γιὰ 'δὲς τὴ μάνα μας ἐκεῖ...
Γι' αὐτὸν ἡ ὥρα ἡ κακὴ !
'Στὴ μάνα μόνο θὰ χρωστοῦμε χάρι !

Τὰ λόγια κράτησε γιὰ σένα,
Γιατὶ γεράκι φοβερό,
Γιατὶ γατάκι πονηρό,
Σπουργίτη, δὲ προοιμίου πεινασμένα !

ΦΑΚ

Η ΚΥΨΕΛΗ

Τὴ ζωὴν εὐτυχισμένην
Κάνει ἡ μέλισσα ἐκεῖ !
Μέσ' 'ς τὸ μέλι πάντα μένει,
Μέσ' 'ς τὸ μέλι κατοικεῖ.

Τὴν κυψέλη τῆς κυττάζω
Καὶ ζηλεύω καὶ πονῶ,
Τὴ μητέρα μου ἀγκαλιάζω
Καὶ τὴ ζήλεια μου ξεχνῶ.

Εἶνε περὶ γλυκὰ ἀπ' τὸ μέλι
Τῆς μητέρας τὰ φιλιά,
Κ' εἶνε πάντοτε κυψέλη
Ἡ θερμὴ τῆς ἀγκαλιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΟΛΚΑ·ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΜΙΚΡΑΣ ΧΕΙΡΑΣ

ΤΟΝΙΣΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Πρὸ ἀρκετῆς ὥρας εἶχε σὴ-
μάνη ἡ μεσημέ-
ρια. Ὁ διευ-
θυντὴς τοῦ
Ῥδεῖου εἶχεν
ἤδη ἐξέλθῃ τῆς
αἰθούσης, ἀλλ'
οἱ μαθηταὶ
ἀντὶ τῆς ὁρμῆ-
σως ἐξωφαι-
δρῶς καὶ νὰ
ἀπολαύσωσι,
κατὰ τὸ σὺνη-
θες, τὴν μετὰ
τὴν ὥραν τοῦ

Τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέτεινεν ὁ Ἰωάν-
νης τὸν λόγον, ἦτο δεκατριετής περίπου ὠχρόν
μὲ μεγάλους καὶ ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, τῇ
στιγμῇ δ' ἐκείνῃ στήριζόμενον εἰς τὸ κλει-
δοκύμβαλον ἦτο βεβυθισμένον ὡς εἰς ὄνειρον
Ὁ Ἰωάννης ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν
ἐρώτησίν του, διὰ νὰ λάβῃ ἀπάντησιν.

— ὦ, εἶπε μὲ ἐνθουσιασμόν τὸ παιδίον
θὰ διαγωνισθῶ καὶ θὰ βάλω ὅλη τὴν δύναμιν
τῆς ψυχῆς μου νὰ πάρω τὸ βραβεῖον. Συλλο-
γίσου, τί εὐτυχὴς ποῦ θὰ εἶνε ἡ μητέρα μου
ὅταν πάγῃ πάλιν μία Κυριακὴ ἐς τὸ σπῖτιμα
καὶ ῥίξω ἐς τὴν ποδιά της τὰς χιλιάς δραχμάς.
Καὶ τὸ βιολί; Δὲν εἶπε ἡ πριγκίπισσα ποῦ
θὰ χάρισῃ κ' ἓνα βιολί εἰς τὸν νικητὴν; Πο-
σος καιρὸς εἶνε τώρα ποῦ λαχταρῶ νὰ ἔχω ἐν
καλῷ βιολί· αὐτὸ τὸ παλαιὸ τοῦ πατέρα μου
δὲν ἀξίζει πλεῖα.

— Ἐγὼ οὔτε διὰ τὰς χιλιάς ψυροδραχμῶν
θέλω νὰ βραβευθῶ, οὔτε διὰ τὸ βιολί· καὶ βιολί
καλὸ ἔχω καὶ χρήματα ὅσα θέλω· καὶ δὲν ἐν-
νοῶσα νὰ παιδευθῶ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα
ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ δόξα· καὶ θὰ λάβω μέρος
εἰς τὸν διαγωνισμόν μονάχα διὰ νὰ φανῶ νι-
κητὴς ἐμπρὸς εἰς τὸν πρίγκιπα καὶ τὴν πρι-
γκίπισσαν καὶ τόσους ἐπιστήμους!

Τοὺς λόγους τούτους εἶπε παιδίον τι ὥραι-
τάτην φοροῦν ἐνδυμασίαν· ἦτο υἱὸς ἑνὸς ἐκ τῶν
εὐπατρίδων τῶν περὶ, ὁ δὲ διευθυντὴς τοῦ
Ῥδεῖου ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸ ἐξαιρετικὴν εὐνοίαν.
Τὸ παιδίον τοῦτο, ἔκτακτον μνήμην ἔχον πρὸς
ἀπομνημόνευσιν μουσικῶν τεμαχίων, ὠνομάζετο
Μάρκος. Οἱ συμμαθηταὶ του δὲν τὸν ἠγάπα-
ν ἕνεκα τῆς ὑπερηφάνειας καὶ τῆς ἀλαζονεί-
ας· ἡ δὲ ἐφέρετο πρὸς πάντας, ἰδίως δὲ πρὸς
τοὺς πτωχοτέρους. Περισσότερον δὲ πάντες
τῶν ἄλλων κατεφρόνει καὶ περιέπαιξε τὸν
Πέτρον, υἱὸν πτωχῆς χήρας ἀξιωματικοῦ.

Πράγματι ὁ Πέτρος ἦτο τὸ πτωχότατον παι-
δίον ἐν τῷ Ῥδεῖῳ παιδίων, καὶ ἂν δὲν παρουσι-
άζετο περιστάσις τις ὅπως διόλου ἔκτακτος,
δυστυχὴς ὁρφανὸς δὲν θὰ κατάρθου νὰ ἐκπλ-
ρώσῃ τὸν θερμότερον πόθον τῆς ζωῆς του,
νὰ γίνῃ δῆλα δὴ μουσικός.

Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Ἡμέραν τινά, μετὰ τὸ Πάσχα, ὁ Πέτ-

ἐπῆγε μόνος νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ δάσος, διὰ
νὰ χαρῇ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ἐλευθε-
ρίας του, διότι τὴν ἐπαύριον ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ
ὡς μαθητευόμενος εἰς ἓνα ῥάπτειν. Ἐπῆρε καὶ
τὸ μικρὸν βιολίον του μαζί, καὶ καθήσας ὑπὸ
τὴν πυκνὴν σκιὰν δένδρου ἔπαιζε, ὡς νὰ διη-
γωνίζετο μὲ τὰ πτηνὰ, τὰ ὁποῖα ἐκελάδουν
μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα. Ἐπειτα ἀφῆκεν εἰς
τὸ πλάγι του τὸ βιολίον, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ
πρασίνου ἐδάφους καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὅτε ἐξύπνησεν, ἐν ᾧ ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς
του ἐκπληκτος, εἶδε πρὸ αὐτοῦ μίαν μεγαλο-
πρεπῆ κυρίαν καὶ ἓνα εὐγενῆ κύριον, οἱ ὁποῖοι
κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶχον καταβῆ ἀπὸ
τὴν ἄμαξαν, ἥτις ἐφάνετο ἐκεῖ πλησίον.

— Παιδί μου, ἡμπορεῖς νὰ εὕρῃς ἓνα σιδη-
ρουργόν; ἠρώτησεν ὁ κύριος· καὶ ἔχλασεν
εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ὁ ὑπρέτης δὲν ἤξευρε τὸν
δρόμον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον.

— ὦ, ναι, εἶπε τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀν-
επήδησε κατακόκκινον καὶ ἐχαίρεισε μὲ εὐ-
γένειαν, θὰ τρέξω γρήγορα νὰ φέρω ἓνα.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως τρέχον, μετ' οὗ
πολύ δὲ ἐπέστρεψε μετὰ τινος σιδηρουργοῦ.
ὅστις ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν.

Ἐως οὗτου γίνῃ ἡ ἐπιδιόρθωσις, ἡ ὁποία
διήρκεσεν ἀρκετὴν ὥραν, ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ πριγ-
κίπισσα—διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐν τῇ ἄμαξῃ—
συνωμίλουν μετὰ τοῦ παιδίου, τοῦ ὁποῖου ἡ
συμπαθὴς, εὐφυὴς, ἐκφραστικὴ μορφή ἤρεσεν
εἰς αὐτοὺς πολὺ.

Ἐμαθον λοιπὸν ὅτι ὁ διακκῆς, ὁ μόνος πό-
θος τῆς ζωῆς του ἦτο νὰ γίνῃ μουσικός, καὶ
ὅτι ἡ λύπη του, ἡ μεγάλη λύπη του προήρ-
χετο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ὄνει-
ρόν του καὶ ὅτι ἐπρόκειτο—αὔριον μάλιστα!—
νὰ ἐμβῇ εἰς ῥαπτικὸν κατάστημα.

Ἐντὸς τῆς ἐπιδιόρθωσις ἄμαξας, ἥτις
μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψεν ὀπίσω, ἦτο καὶ τὸ
παιδίον· ἀλλ' ἤστραπτεν ἐκ χαρᾶς, ὅτε δὲ
ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὤρμησεν εἰς τὴν
ἀγκάλην τῆς μητρός του καὶ τὴν ἐφίλει καὶ
μὲ δάκρυα χαρᾶς τῇ ἔλεγεν ὅτι τώρα πλέον
ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ καλλιτέχνης, διότι ἡ πριγ-
κίπισσα ὑπεσχέθη νὰ τὸ βάλῃ ὑπότροφον εἰς τὸ
Ῥδεῖον καὶ ὅτι αὔριον πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖ.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐνεγράφη εἰς τὸ Ῥδεῖον.
Ἦτο ὁ ἐπιμελέστατος, ὁ πλέον ἀκούραστος μα-

θητὴς ὅλης τῆς σχολῆς. Μόνον τὴν κυριακὴν εὐ-
ρισκεν ὀλίγον καιρὸν καὶ ἔτρεχεν εἰς τὴν μητέρα
του, ἡ ὁποία μὲ ἀνησυχίαν καὶ λύπην ἐβλεπε
τὰς ἄλλοτε ῥοδοκοκκίνοὺς καὶ δροσερὰς παρειὰς
τοῦ παιδίου γινόμενας ὁσημέραι ὠχροτέραις.

Διότι, ναι, εἶνε ἀληθές, εἰργάζετο πολὺ, παρὰ
πολύ! Καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἔμενε πολλὴν
ὥραν εἰς τὴν αἰθούσαν. Πρῶτος ἀνεχώρησε καὶ
ἔτρεξεν εἰς τὸ δωματίον του καὶ ἀφωσιώθη πάλιν
ὀλοφύχως εἰς τὴν μουσικὴν. Μετ' ὀλίγον
ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι τὸ παράδειγμα του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ διευθυντὴς τοῦ Ῥδεῖου ἐδή-
λωσε πράγματι ὅτι οἱ μαθηταὶ τοὺς ὁποίους
ἐξέλεξε διὰ νὰ παίξουν πρὸ τοῦ πρίγκιπος, τῆς
πριγκίπισσας καὶ τῆς αὐλῆς ἦσαν ὁ Ἰωάννης,
ὁ Μάρκος, καὶ ὁ Πέτρος· συνεβούλευε δὲ εἰς τὰ
τρία παιδιά νὰ καταβάλουν πᾶσαν φροντίδα
ὅπως ἀναδειχθῶν ἄξιοι τῆς τιμῆς ἐκείνης.

Ἀφ' οὗ ἐξῆλθον τὰ ἄλλα παιδιά ἐκ τῆς αἰθούσης,
ὁ Μάρκος εἶπε περιφρονητικῶς πρὸς τὸν Πέτρον.

— Ἀλήθεια, θὰ λάβῃς καὶ σὺ μέρος εἰς τὸν
διαγωνισμόν; Δὲν ἐνθυμεῖσαι τί ἐπαθες εἰς τὴν
συναυλίαν τῆς σχολῆς, ποῦ στάθηνκες ἐς τὴν
μέσῃ καὶ δὲν μπόρεσες νὰ φθάσῃς ὡς τὸ τέ-
λος; Ἐγὼ ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ
ἐδοκίμαζα νὰ γίνω γελοῖος ἄλλη μία φορὰ.

— Καὶ βέβαια θὰ λάβῃς μέρος, ἀπήντησεν
ὁ Ἰωάννης ἀντὶ τοῦ ἀρχίσαντος ἤδη νὰ διστά-
ζῃ Πέτρον· μὴ φοβέσαι, σὺ Πέτρο μου, τότε
σ' ἐπίασε πυρετὸς ἐν ᾧ ἔπαιζες καὶ δι' αὐτὸ
ἐπαύσεις, ἀλλὰ τώρα θὰ εἴσαι καλὰ· τόσον δὲ
γλυκὺν τόνον εἶχεν ἡ φωνή του, τόσην ἐνθάρ-
ρυνσιν εἶχε τὸ φιλικόν του βλέμμα, ὥστε ὁ Πέ-
τρος λησμονήσας τοὺς κακοὺς λόγους τοῦ Μάρκου
ἔτρεξε μὲ χαρὰν εἰς τὸ δωματίον του νὰ ἐργασθῇ.

Αἱ ἡμέραι παρήλθον ταχέως.

Ὁ Πέτρος εἰργάζετο μὲ ἀπεριγραπτὸν ζῆλον,
καὶ ὁ Ἰωάννης κατέβαλλε διὰ τὸ μουσικὸν σὺν-
θεμὰ του πολὺν κόπον· ὁ Μάρκος ὅμως, ὁ ὁ-
ποῖος εἶχε μνήμην ἐξαιρετικὴν ἀλλ' ὅχι καὶ
παραγωγικὴν φαντασίαν, δὲν κατάρθου νὰ
συνθέσῃ τίποτε, ἀλλ' ἤρκειτο παίζων γυμνά-
σματα διὰ νὰ ἐξασκῇται ἡ χεὶρ του.

Ἐσπέραν τινὰ ἐστηρίχθη εἰς τὸ παραθυρὸν
τοῦ δωματίου του καὶ ἐβλεπε τὰ τρεμοσβύ-
νοντα ἄστρα δυσηρεστημένως κατὰ τοῦ ἑαυ-
τοῦ του, διότι αἱ ἡμέραι ἐπλησίαζον καὶ αὐ-
τὸς ἀκόμη δὲν εἶχε κάμῃ τίποτε.

μαθήματος ἐλευθερίαν, ἔμενον ἐκεῖ, ἀπετέλεσαν
ὁμίλους καὶ συνδιελέγοντο μετ' ἐνδιαφέροντος.

Διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ διευθυντὴς τοῦ
Ῥδεῖου ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς σπουδαίαν καὶ
ἐνδιαφέρουσαν εἰδήσιν. Ἡ φίλη καὶ προστάτις
τῶν Ῥραίων Τεχνῶν πριγκίπισσα, ἡ ἐξαιρετι-
κῶς ὑπὲρ τοῦ Ῥδεῖου ἐνδιαφερομένη, προσεκά-
λει τοὺς μαθητὰς εἰς μουσικὴν ἐσπερίδα, μετὰ
τινας ἐβδομαδάς, διὰ νὰ παίξουν πρὸ τῆς Αὐ-
λῆς καὶ ἄλλων ἐπιστῆμων προσκεκλημένων.
Παρεκάλεσε δὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ Ῥδεῖου νὰ
ἐκλέξῃ ἐκ τῶν μαθητῶν τρεῖς, τοὺς ἀρίστους, εἰς
τοὺς ὁποίους ν' ἀναθέσῃ νὰ παίξουν ἐπὶ βιολίου
ἐν ἰδικόν του ἑκάστος μουσικὸν σύνθεμα, ὃ ἀρι-
στεύων δὲ ἐκ τῶν 3 ἐμελλε νὰ λάβῃ ἐν ὠραϊότα-
τον καὶ πολὺτιμον βιολίον καὶ χιλιάς δραχμάς.

Ποῖοι ἄρα γε θὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς, καὶ
ποῖος πάλιν θὰ ἦτο ἐκ τῶν τριῶν ὁ εὐτυχὴς
νικητὴς; περὶ τούτων συνεζήτουν μετὰ τῶν
ζήλου οἱ μαθηταὶ τοῦ Ῥδεῖου, καὶ διὰ τοῦτο
ἔμενον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς παραδόσεως.

Ἐκ τῶν συζητήσεων τῶν παιδίων ἐφάνετο
ὅτι τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν ἦτο πιθανώτερον νὰ
ἐκλεχθῶν. Ὁ Ἰωάννης, φαιδρὸν καὶ ζωηρόν
παιδίον, μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὅτε ἤκουσε
λεγόμενον μετὰ βεβαιότητος τὸ ὄνομά του,
εὐθύμως σείων τὸ τῶζον τοῦ βιολίου του εἶπε:

— Βέβαια, πολὺ θὰ χαρῶ ἂν μ' ἐκλέξῃ ὁ κύριος
διευθυντὴς καὶ θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ
ἐπιτύχω· τὸ ἴδιο δὲν θὰ κάμῃς καὶ σὺ, Πέτρε;

Ἐξαφνα ἀνώρθωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἠκροάσθη.

Ἐκ τοῦ ἀνωθεν δωματίου ἐξήρχοντο γλυκὺ-
τῆτοι τόνοι, συγκινητικὴ, περιπαθεστάτη με-
λωδία ὁποῖαν οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ.

— Ὁ Πέτρος εἶνε, εἶπε μὲ φθόνον ὡς ἔπαυσε
τὸ μουσικὸν τεμάχιον· κανεῖς ἄλλος ἀπὸ τὸν
Πέτρον δὲν ἠμπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι
του τέτοιες μελωδίες. Τὸ ἤξευρα· αὐτὸς θὰ πᾶ-
ρῃ τὸ βραβεῖον· ἀλλ' ὅχι, δὲν πρέπει, ὅχι,
δὲν θὰ τὸ πάρῃ!

Καὶ τὸ ὥραϊον καὶ ὑπερήφανον πρόσωπόν του
τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἄσχημον καὶ βδελυρόν.

Ἀμέσως ἤναψε φῶς, ἤραψε τὸ τετράδιον τῆς
μουσικῆς, ἔλαβε μίαν γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ
γράφῃ τὴν μελωδίαν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀκούσῃ.

Ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἡ χεὶρ ἡ κρατοῦσα τὴν
γραφίδα ἐσταμάτησε. Ἡ συνείδησίς του ἄραγε
ἐκράτησεν αὐτήν, τὸν ἠμπόδισε νὰ διαπράξῃ
τὴν ἄτιμον ἐκείνην πράξιν; Ἡ μὴ εἶδε πρὸ

αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ ὠχροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον
μὲ ἀπαστράπτοντες ἐκ τῆς χαρᾶς ὀφθαλμοὺς
ἐσυλλογίζετο πῶς θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὴν νικην
εἰς τὴν μητέρα του;

Ἡ συνείδησις ὅμως μετ' ὀλίγον ἐσιώπησε,
ἡ ὠχρὰ μορφή ἐξηφανίσθη, ἔμεινεν ἡ ἀλαζονεία
καὶ ἡ φιλοδοξία, καὶ αὐταὶ ἐκίνησαν τὴν στα-
μκτῆσκααν χεῖρα νὰ γράψῃ ἀπὸ μνήμης τὴν
μελωδίαν.

Ἐπειτα κατευχριστημένος ἀλλὰ καὶ ἀνή-
συχος ἐσθυσεν ὁ Μάρκος τὸ φῶς καὶ κατεκλίθη,
ἀλλ' ὁ ὕπνος του δὲν ἦτο τόσο ἡσυχος, ὅσον
ἐκείνων οὔτινες ἔχουσιν ἡσυχον τὴν συνείδησιν
των, διότι ἔχουσι πράξῃ τὸ καθήκον των.

Ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς μουσικῆς ἐσπερίδος.
Μεγαλοπρεπεῖς ἄμκξαι παρέλαβον καὶ ἔφερον
εἰς τὸ περιγκιπικὸν μέγαρον τὰ παιδιὰ καὶ τὸν
διευθυντὴν τοῦ Ὠδείου

[Ἐπετα τὸ τέλος]

[Ἐλευθέρως διασκευασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μαμὰ ἐθέρμανε τὸν κλίβανον βέβαια κατὶ καλὸν ἐτοιμάζει νὰ ψήσῃ. Τί νὰ εἶνε;

— Πές μας μητέρα, τί εἶνε μέσα ἔς τὸν φούρνο;

— Πέντε ἀδελφάκια.

— Πέντε ἀδελφάκια;

— Πέντε ἀδελφάκια. Καθένα ἀπὸ τὰ παιδάκια μου θὰ πάρῃ καὶ ἓνα. Ἐνα ἡ Ἄννα,
ἓνα ὁ Νίκος, ἓνα ὁ Γεωργάκης, ἓνα ὁ Λεωνίδας καὶ ἓνα ὁ Δημητράκης.

— Μὰ πῶς εἶνε αὐτὰ τὰ πέντε ἀδελφάκια; Ἐχουν χέρια, πόδια, κεφάλια ὅπως κ' ἐμεῖς;

— Ναί, ἔχουν καὶ χέρια, καὶ πόδια καὶ κεφάλια· τὸ δέρμα των εἶνε μελαχροινὸ καὶ
γιαλιστερό.

— ὦ, πῶς ἤθελα νὰ τὰ ἰδῶ, εἶπεν ὁ Γεωργάκης. Πότε λοιπόν, μαμὰ, θὰ ἀνοίξῃς τὸν
φούρνο νὰ τὰ ἰδοῦμε;

— Ὑστερ' ἀπὸ μιστὴ ὥρα θὰ εἶνε ἔτοιμα· ὑπομονή, ὑπομονή.

Πόσον μεγάλη φαίνεται ἡ μιστὴ ὥρα
ὅταν περιμένει κανεῖς!

Ἀλλὰ... τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοίχου
ἐσήμανε μιστὴ.

Ἡ μητέρα τρέχει εἰς τὸν κλίβανον,
τὸν ἀνοίγει.

Τί ἄρά γε θὰ τραβήξῃ ἀπὸ μέσα;

— Ἄς ἰδοῦμε, τὰ πέντε ἀδελφάκια
θὰ εἶνε! ἄς ἰδοῦμε, φωνάζουν ἀνυπό-
μονα τὰ παιδάκια.

Τὰ πέντε ἀδελφάκια ἐξέρχονται πραγ-
ματικῶς ἀπὸ τὸν κλίβανον χορεύοντα
καὶ κρατοῦμενα ἀπὸ τὰ χεράκια των.

Εἶνε, καθὼς εἶπεν ἡ μαμὰ, μὲ κεφάλι,
μὲ χέρια, μὲ ποδάρια. Ἐχουν δερμα
λεῖον γυαλιστερόν. Εἶνε πέντε κουκλί-
τσα ἀπὸ ζύμην.

— Τί εὐτυχία! Τί νόστιμοι ποῦ
εἶνε! Τὰ παιδάκια πετοῦν ἀπὸ τὴν
χαράν των.

Ἡ μαμὰ δίνει ἓνα εἰς τὴν Ἄνναν,
ἓνα εἰς τὸν Νίκον, ἓνα εἰς τὸν Γεωργάκη, ἓνα εἰς τὸν Λεωνίδαν, ἓνα εἰς τὸν Δη-
μητράκη.

Ὁ μικρὸς Λεωνίδας καὶ ὁ Δημητράκης θέλουν νὰ ἰδοῦν ἂν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοὶ εἶνε τό-
σον καλοὶ ὅσον καὶ νόστιμοι. Τοὺς δοκιμάζουν λοιπόν μὲ τὸ στόμα, ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη
πολὺ ζεστοὶ καὶ καίεται ὀλίγον ἡ γλῶσσά των.

Ἡ Ἄννα, εἶνε μεγάλο κορίτσι εἶνε ὀκτῶ χρόνων. Προτιμᾷ νὰ φυλάξῃ τὸν ἀνθρωπάκον
της, παρὰ νὰ τὸν φάγῃ. Τοῦ ἔδωσε εἰς τὸν λαιμὸν ἓνα εὐμορφὸ οὐρανὶ κορδελάκι, ποῦ τὸ
νοστιμίζει περισσότερον ἀκόμη, καὶ αὐριον ὅταν τὰ ἄλλα ἀδελφάκια δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον
ἢ Ἄννα θὰ ἔχῃ ἀκόμη τὸν ἰδικόν της ἀνθρωπάκον.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Αί κοῦκλαι τοῦ "Εδισον.

Ὁ μέγας ἀμερικανὸς ἐφευρέτης "Εδισον κατεσκεύασε κοῦκλας, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἔθεσε μικρὸν φωνογράφον. Αἱ κοῦκλαι λοιπὸν αὐτὰ ὁμιλοῦν, καὶ τὰ εὐτυχῆ κοράσια ὅσα τὰς ἀπέκτησαν δὲν θὰ ἔχουν ἐνώπιόν των πλέον ἓνα ἄφωνον καὶ βωβὸν πλάσμα, ἀλλὰ θ' ἀκούουν μίαν γλυκεῖαν, παιδικὴν φωνήν.

— Καὶ τί λέγουν ἀρά γε αἱ κοῦκλαι αὐταί; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

— Πολὺ ὥραϊα πράγματα, μικραὶ μου φίλαι εἰς τὰ καλὰ κοριτσάκια λέγουν ποιηματάκια, εὐχάς, καὶ κανένα τραγουδάκι· ἀλλ' εἰς τὰ ἄτακτα, τὰ ἀκατάστατα κορίτσια λέγουν ἄλλου εἶδους λόγια· τὰ συμβουλεύουν, τὰ ἐπιπλήττουν, χονδρύνουν τὴν φωνήν των. Μοῦ εἶπαν δὲ ὅτι εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα ν' ἀκούῃ κανεὶς μίαν κοῦκλαν νὰ ἐπιπλήττῃ. Τὰ φιλότιμα κορίτσια δὲν ἔχουν φόβον νὰ πάρουν τέτοιαι δυσάρεστες κοῦκλες, διότι οἱ γονεῖς των θὰ τοῖς δώσουν ἀπὸ τὰς πρώτας.

Ἄλλη ἐφεύρεσις τοῦ "Εδισον.

Ὁ "Εδισον ἐφεύρεν ἓν ὥρολόριον, τὸ ὁποῖον ἀντὶ νὰ σημαίνῃ τὰς ὥρας τὰς φωνάζει μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν Μία! δύο! τρεῖς! καὶ τὰ λοιπά· ἀλλ' ὅταν εἶνε μεσημβρία δὲν φωνάζει δώδεκα! ἀλλὰ: Ὅριστε 'ς τὸ τραπέζι!

Καὶ ἄλλην εὐφυστάτην ἐπινοήσιν ἔκαμεν ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς κατεσκεύασε μίαν γυναικειάν μορφήν, ἣ ὁποία ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου χασμάται καὶ

μέσα εἰς τὸ χασμὸν τῆς λέγει: Καλὴ νύκτα κυρίαί, καὶ κύριοι, ὦρα γιὰ ὕπνον!

Ἡ φύσις μάγος.

Τὰ ὥραϊα ρόδα, τὰ πολύχρωμα ρόδα, τὰ εὐωδιῶντα ρόδα, καὶ ἡ ἄλλη πληθὺς τῶν ἀνθῶν εἰξεύρετε πόθεν γεννᾶται; Ἐξ ἀχρόου χυμοῦ! Ἐπὶ τοῦ κορμοῦ γεννᾶται κομβίον τι μεγεθυνόμενον ὁλονὲν ἐκ τοῦ ὕγρου τοῦ ὁποῖον τὸ στέλεχος τῷ ἀποστέλλει τὸ κομβίον αὐξάνει, διαρρηγνύται καὶ ἐξ αὐτοῦ γεννῶνται, ὑποθέσωμεν, τὰ ρόδα. Τὸ ὕγρον αὐτό, ὁ χυμὸς αὐτὸς πῶς μεταδίδει εἰς τὰ πέταλα τοῦ ρόδου τὰ τὸσον ὥραϊά του χρώματα, πῶς τὸ μετατρέπει εἰς βελούδινον κόκκινον, εἰς κίτρινον, πῶς τὸ χάνει λευκόν, ἢ πῶς τὸ χρωματίζει ῥοδινὸν ὡς τὴν πολυαγαπημένην σας ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ; Οἱ φυσικοὶ λέγουν ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου θλώμενον ὑπὸ τοῦ χυμοῦ αὐτοῦ, γίνεται τὸ αἷτιον τῶν ὥραϊων τῶν μαγευτικῶν ἀποχρώσεων. Ἡ φύσις ὅμως ὥς ὁ πλέον φημισμένος μάγος ἐνεργεῖ τὰ πάντα διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὕτως ὁ ἄχρους αὐτὸς χυμὸς ὁ φθάνων εἰς τὰ φύλλα διὰ μικροσκοπικῶν, ἀοράτων σωλήνων, χρωματίζει αὐτὰ παντοιοτρόπως ἐνῶ ἐνδύει τὸ φύλλον διὰ τοῦ ὥραϊου πρασίνου φορέματος.

Σοφὰ λόγια.

Ὁ ἀγαπῶν νὰ κακολογῇ εἶνε ἄνθρωπος προστυχός καὶ μέτριος τὸν νοῦν, ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ κακολογῇ ἡ ἀφύξις του. Ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνικανότητά του προσπαθεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλειπούσας ἀρετὰς ἀμφισβητῶν τὰς τῶν ἄλλων.

Δύο πράγματα εἶνε ἀχώριστα ἀπὸ τὸ ψεῦδος: πολλοὶ ὑποσχέσεις καὶ πολλὰι προφάσεις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» χάριν εὐρυτέρας διαδόσεως ἐπωλήθη ἀνὰ τὰς δόους πρὸς 10 λεπτά ἀντὶ τῆς συνήθους τιμῆς αὐτοῦ τῶν 25 λεπτῶν.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἐπωφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας ἡγόρασε διὰ μιᾶς 24 ἀντίτυπα.

— Τί θὰ τὰ κάμῃς, Κουφιοκεφαλῆ, τόσα φύλλα, τὸν ἐρωτᾷ εἰς φίλος του.

— Πάρε καὶ σὺ 24 καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς.

— Μὰ γιὰτί;

— Νά, δὲν βλέπεις; τὰ ἄλλα φύλλα θὰ πωλοῦνται 25 λεπτά, λοιπὸν ἂν δώσῃς τώρα 2,40 παίρνεις ὅσα φύλλα θὰ πάρῃς ὅλο τὸ χρόνον μὲ ἐξ ὀραχμάς. Κατάλαβες τώρα; κερδίζεις τρεῖς κ' ἐξήντα!

Βεβαίη ὑπὸ τοῦ Διαδότου.

Ἡ Διλή ἡ ὁποία μόλις εἶνε τεσσάρων ἐτῶν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν κήπον μὲ φορέματα καταλασπωμένα.

— Ἀ! Διλή! Διλή! τί φορέματα εἶνε αὐτά; δὲν εἶνε μία ὥρα ποῦ σ' τὰ φόρεσα καὶ ἰδὲ πῶς τὰ λέρωσες! Δὲν βλέπεις αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι ποῦ εἶνε ἐπάνω 'ς τὸ με-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ πουλάκι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σας, νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, διότι οἱ φίλοι τῆς ἔφετος τὴν ἐδέχθησαν μὲ περισσοτέραν ἀγάπην ἀπὸ ἄλλοτε, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, μὲ ἓνα γλυκὸ λογάκι ὁ ἓνας, μὲ ἓνα χαρένιο φίλημα ἡ ἄλλη. Κ' ἐπῆρα θάρρος καὶ γελαστὴ γελαστὴ ἐβγήκα εἰς τὰς δόους, νὰ μὲ γνωρίσουν ὅσοι δὲν μὲ εἴξευραν καὶ δὲν εὐρέθη ἄνθρωπος; νὰ μὲ ζητήσῃ τὴν γνωρίαν μου. Οἱ ἀκούραστοι ἐφημεριδοπῶλαι δὲν ἐπρόφθαν νὰ μοιράζον τὰ φύλλα μου καὶ οἱ ἀγορασταὶ ἐνεθουσιάζοντο, ἐνεπνέοντο, καὶ ἔλθον γράμματα, γράμματα, ἄπειρα, ποῦ δὲν χωρεῖ σήμερον τὸ φύλλον μου νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλα, θὰ ἀπαντήσω ὅμως εἰς τὸ ἐπόμενον καὶ ἂν μὴ ἀνησυγήσῃ κανεὶς ἂν δὲν ἴδῃ σήμερον τὸ ὄνομά του.

Ἐν ἀπὸ τὰ ὥραϊότερα, ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα ποῦ ἔλαβα εἶνε, τὸ γραμματάκι τῆς Μπιρμπίρας. Ἰσως δὲν σὰς φανῇ τόσον καλλιτεχνικὸν τὸ ψευδώνυμόν της, ἀλλ' ἔχει δι' αὐτὴν, ὡς μοὶ γράφει, ἀναμνηστικὴν τρυφεράς, ἐπειδὴ ὁ πάππος της ὅταν τὴν ἐχόρευεν εἰς τὰ γόνατά του τὴν ὠνόμαζε μπιρμπίραν, διότι τὸ στόμα της ἤθελε βασιλικὰ ἐξοδα διὰ νὰ κλείσῃ. Ἀκούσατε λοιπὸν τί μοὶ γράφει ἡ Μπιρμπίρα καὶ ἂν μὴ μπορέσετε μὴ συγκινηθῆτε:

«Ἀγαπητὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.

«Ἦμην πολὺ μικρὰ ὅταν σ' ἐγνώρισα, καὶ τὰ πρώτα σου γράμματα τὰ ἔμαθα εἰς τὰς ὥρας σου σελῖδα. Ἐπὶ 6 ἔτη κατὰ σειρὰν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως σου ἡ οἰκογενεὶά μας, ἂν καὶ εἰς μίαν μακρυνὴν ἄκραν τῆς Μαύρης θαλάσσης, σὲ εἶχε ἀληθινὸν πουλάκι ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ μᾶς ἔφερε εἰς τὸ ράμπος τοῦ ὀλίγο Ἑλλητισμοῦ, ἢ ἰγὴ ἐλευθερὴ πατρίδα, ἓνα κύμα τῆς Σλαβίας.

Οἱ 6 πρώτοι τέκμοι σου ἔγειναν τὸ μικρὸν μας Εὐαγγέλιο. Ἐπειτα ὅμως ἦλθαν χρόνια ἀτυχῆ διὰ τὴν οἰκογενεάν μας καὶ ἐστερήθημεν τὴν γλυκεῖάν σου συντροφίαν.

Εὐρίσκεισθε τώρα εἰς τὰς Ἀθῆνας διὰ τὴν σπουδάζωμεν. Δὲν θὰ σοῦ εἴπω ἡ ὑπερῶσαν ἕως ὅτου κατορθώσῃ καὶ εὐρὴ μίαν θέσιν ὁ πατέρας, διότι, δὲν εἶνε δυνατόν βεβαίως νὰ μὴ τὸ ἐνόησας, δὲν πλέον μέσα εἰς τὴν ἀφρονίαν καὶ τὸ περιττόν.

Τὸ τάλαντον ποῦ μοὶ ἐχρειάζετο διὰ τὴν συνδρομήν σου, νὰ σοῦ εἴπω τὴν ἀμαρτίαν μου, δὲν εἰμώρεσα νὰ τὸ ἐξοικονομήσω καὶ ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸν μας ταμεῖον ποτὲ δὲν ἐπερίσσευσε. Τώρα ὅμως ὅπου ἀπεφάσισας νὰ βγαίνῃς καὶ λεγάκι 'ς τὸ δρόμον νὰ ἰδῇς τί γίνονται καὶ ἐκεῖνοι ποῦ σὲ ἐπεθύμησαν, ἀλλὰ μόνον 50 λεπτά ἔχουν τὸν μῆνα διὰ νὰ σὲ φιλοξενούν, τώρα λοιπὸν σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶμαι ἡ πλέον τακτικὴ ἀπὸ τὰς τακτικωτέρας σου ἀναγνωστρίδας.

Σεῦρω ὅτι εἶσαι καλὴ καὶ ἂν δὲν μοὶ ἀπαντήσῃς ἀκόμη, θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σὲ τρώγω (μὴ φοβάσαι, δὲν εἶμαι ἀνθρωποφάγος) καὶ νὰ σὲ ἀγαπῶ

* Σὲ φίλῶ, ΜΠΙΡΜΠΙΡΑ. ἔδωκ 12.»

Καὶ ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε καὶ θὰ σὲ θεωρῶ φίλην μου, καλὴν μου Μπιρμπίρα, Καλῶς μᾶς ὤρισε, Ἀκακία, μὲ τὸ νέον ἔτος. Τί καλὰ θὰ μᾶς φέρῃς; Εὐφρεῖς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐπιτυχῆ παιδικὰ πνεύματα; Αἶ;

Καὶ ποῖος, φίλε, Θεμ. Χριστοφίδη, δὲν ἠσθένεισεν ἐφέτος; εὐτυχῶς εἰς τοὺς πολλοὺς ἦτον περαστικὴ ἡ ἀσθένεια. Ὅσα φύλλα χρειάζεσαι, Κυπριακὴ Ἀσθήνη; εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου. Τιμᾶται ἑκαστὸν 25 λεπτά.

Μὴ λησμονήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, Ἀγγελιοφόρος Περιστερά. Γράφε μου τακτικὰ, διότι ἄλλως θὰ ναμίσω ὅτι ἀσθενεῖς καὶ θὰ λυπηθῶ πολὺ.

Ἀκούς ἐκεῖ ἓνα! καὶ δύο τρυφερά καὶ γλυκὰ σιλάνια, φιλότατη Πάσχουσα Κρήτη. Καὶ ἂν ἀληθεύῃ πῶς μετὰ τὸ τοῖγκρισμα ἡ φίλις εἶνε στενωτέρα καὶ πιστοτέρα, συλλογίζομαι τί ἀγάπη θὰ μᾶς συνδέσῃ. Ἐστεῖλαι ἡλεγκτικῶς τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸ πουλάκι μου. Ἀλήθεια σοῦ φαίνομαι σὰν ἓνα πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅσον περισσοτέρον ἔχεις τόσον περισσοτέρον θέλεις; Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ μοὶ ἔγραψαν ὅσα σὺ γράφεις. Διαβάζω γρήγορα γρήγορα τὸ φύλλον σου καὶ ἐπειτα ἀρχίζω νὰ λογαριάζω τὰς ἡμέρας διὰ νὰ ἰδῶ μετὰ πόσον καιρὸν θὰ τυπωθῇ τὸ ἄλλο ὥστε οὔτε πρὶν οὔτε ἀφοῦ ἐβγῇ εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἀπὸ τὰ τετράστιχά σου μ' ἀρέσουν τὸ α' καὶ τὸ δ', ἀλλὰ καὶ τὸ β' τάχα δὲν μ' ἀρέσει;

Τί διαφέρει, φίλε μου, Κάλχη, ἐρωτᾷς, ὁ λεξιγράφος τοῦ στοιχειογράφου καὶ τοῦ συλλαβογράφου; Ὅα ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργεια σου προσεχέστατα διὰ τῆς δημοσιεύσεως ὁδηγίων πρὸς λύσιν καὶ σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων. Εἰς τὰς λύσεις σου, φρίνεται, δὲν θὰ ἐσημειώσῃς τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας σου καὶ δι' αὐτοῦ θὰ εἶνε τὸ λάϊος.

Δεκτὸν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὸ Ἄγγον Τριατάφυλλον καὶ περιμένω ἀγνὰ γραμματάκια σου.

Ἄλλο ψευδώνυμον, εἶλε Δ. Α. Κ. τὸν Πῆγαν Φεραῖον ἔχει ἄλλος μου φίλος πρὸ πολλοῦ πολλοῦ καιροῦ.

Ὁραῖα καὶ τρυφερά τὰ γραμματάκια σας, Ἐργάνη Ἀθηνῶ καὶ Φιλόπατρι Ἰωρ. Θὰ σὰς ἐκπλήξω ἐφέτος μὲ τὰ νέα μου, μὲ τὰ περίεργα, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς διηγηθῶ. Σὰς εὐχαριστῶ δὲ ἐκ καρδίας διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργείας σας, καὶ δι' ὅσας ἀκόμη μέλλετε νὰ κάμετε.

Ἀδίκῃ τὰ παράνομα σου, Τέκνον τῶν Ὁρέων. Εἰς τὸ φύλλον τῆς 15 Δεκεμβρίου σοὶ ἀπήντησα ἐκτενέστατα. Εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἐγὼ τοὺς φίλους μου δὲν τοὺς λησμονῶ, οὔτε κίμων ἐξιζιρῶ μετὰ τὸ αὐτὸν.

Χρόνια καὶ καιροὶ ἐπέρασαν ἕως οὗ λάβω ἐπιστολήν σου, προσφίλης Μηρουσία, μὲ κατεμάγευσεν τὸ γραμματάκι σου, καὶ ἐλκετὰ εἶνε ὅλα τὰ ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνεις, πλήρη ποιήσεως καὶ θελητήρου ὁποῖο θέλεις διάλεξε. Ἀσπασμοὺς εἰς τὴν Κελαδίστραν καὶ περαστικὰ εἰς τὸν μπαμπᾶ σου ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν σου.

Ἦν δ' ἐν μοῦ στέλλεις, ἀγαπητὴ Βαρσιδαίη τὸ λαμπρὸν μὴ ἀνυστήχης λοιπὸν.

Οἱ ἐπανοί τοὺς ὁποίους ἤκουσας περὶ τῆς «Διαπλάσεως», νῆς μου φίλε, Α. Ζ. καὶ μόνος σου τώρα θὰ ἰδῇς πόσον δίκαιοι ἦσαν. Τὸ ψευδώνυμον Ἀθῶς Παῖς, τὸ προτιμῶ.

Περὶ τῆς τιμῆς τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως» ἰδὲ εἰς τὸ ἐξώφυλλον, φίλε Χ. Σαράντη.

Δὲν τὸ ἐπερίμενα ποτὲ αὐτὰ, Φοῦρ. Σ. Ἄπὸ πεμπτεῖα δὲν μοὶ ἔγραψες! Δὲν τὸ ἐπερίμενα, ὅχι! Ἀλλὰ πάλιν ἀφοῦ ὁμολογεῖς τὸ σφάλμα σου, καλὰ, σὲ συγχωρῶ. Ἰλυσέ μου τὸν Στρατηγόν! μοὶ ἔρεσαν ὑπερβολικὰ αἱ εἰκόνες του! καὶ σὺ τώρα γράφεις μοὶ τακτικὰ καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὴν ἰδίαν λέξιν.

Ἀφοῦ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἦτο ὑπὸ πνευματικὴν ἀσκήσιν, βεβαίως ἀνέκει εἰς ἄλλον. Ἐκλεῖον λοιπὸν νέον, καὶ ὑπ' αὐτὸ γράφε μου, συνῶν, φιλότατη Ἐλένη Μαυρέ!, τέτοια εὐμορὰ καὶ χαριτωμένα γραμματάκια.

Ἐξυπνότατον καὶ γεμάτον χαρὶ τὸ γραμματάκι σου, Μαυρομάτα, πόσον μ' εὐχαρίστησε, δὲν ξεύρεις. Γράφε μου λοιπὸν συχνὰ νὰ μὲ χαροποιῇς τόσον, καὶ μὴ βρίσκης τόσας προφάσεις.

Πολὺ καλὰ, Τάκινθε, νὰ μοὶ γράφῃς συχνότερον καὶ κἄπως περισσοτέρα. Γράφε μου, νὰ συνειθίσῃς νὰ ἐκθέτῃς τὰς ἰδέας σου, νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου]

27. Συλλαβόγριφος.

Τί φόβος! τί τρεμούλιασμα! καὶ ταραχὴ ὁποία
Ὁ κόσμος ὁ ταλαίπωρος ὁπότεν μὲ ἰδῇ!
Καὶ ὅμως ἀπὸ τέσσαρα συνίσταται στοιχεῖα
Καὶ ἓνα μέσ' ἐς τὴ μέσην των, ἓνα μικράκι Δῆ.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ Παντολέοντος Τ. Λύση.

28. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα τὸ πρῶτόν μου ἐστὶ, γράμμα τὸ δευτέρον μου,
Καὶ ἄνθρωπος δὲν γίνεται χωρὶς τὸ σύνολόν μου.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Τίκου τῶν Ὁρίων.

29. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας ἀπαντῶμαι
'Ανευ κεφαλῆς τὴν νύκτα εἰς τὸν οὐρανὸν πλανῶμαι.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ Πύργου τοῦ Ἡπειρώτου.

30. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε χῖ' καὶ βῆλε μῦ,
Καὶ θὰ ᾄδῃς εἰς τὴ στιγμή
Τὸ κουλουριασμένο γέλι.
Τί φαγεῖ νὰ γίνῃ μέλλει.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ Χρ. Σ.

31. Στοιχειόγριφος.

Τοῦ Αἰγίου εἶμαι νῆσος. ἂν ἐν γράμμα μου ἀλλάξῃς,
Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ πέσω καὶ θὰ πλέω' μὴ τρομάξῃς!
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Μαύρου τῆς Ἐντίδας.

32. Ἀναγραμματισμός.

Τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα ζητῶν θὰ μ' ἀπαντήσῃς
Τρεῖς μῆνας δὲ κατ' ἔτος ζῶ, ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ Α. Α. Μαυροδίνης.

33. Μωσαϊκόν.

Εἶχαμε μὴ ῥοδακινιά
Καὶ μὴ καλὴ πορτοκαλιά
Καὶ φουντωμένη ἀπιδιά
Καὶ μὴ πεντάμορφη ἐλθά.
Κ' ἐπὶ ῥ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ λιγάκι
Κ' ἐν ἄλλῳ ἔκαμα δενδράκι.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Πικραυλάκη.

34. Ἀνιγμὰ δημῶδες.

'Ασπρο εἶνε τὸ χωράκι
Καὶ μελαγχροινὸς ὁ σπόρος.
Καὶ μιλεῖ καὶ συντυχαίνει
Σὰν ἐκεῖνον ποῦ τὸ σπέρνει.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ Χαράλ. Γ. Σαράντης.

35. Τρίγωνον.

1. Ἦρωσ σπουδαῖος· ἤκαμα εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους.
2. Μέλας ἐγὼ καὶ ζοφερός.
3. Βιβλία, ξυλα ἔφθειρα καὶ φθέρω τόσον δὲ μικρός.
4. Ἐν χρήσει σύνδεσμος ἐγὼ καὶ νῦν κ' εἰς τοὺς προγονούς.
5. Ἐγὼ ἐς τὸν κόσμον κατοικῶ, εἰς τὸν λαὸν ἐπίσης,
Καὶ ἂν ὁ κόσμος μ' ἀπωθῇ, ἐσὺ μὲ μισήσῃς.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Σωφρονίου Γιοῦ.

36. Ῥόμβος.

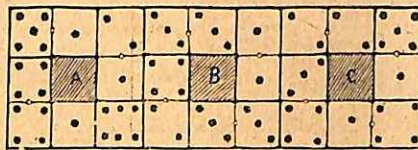
Εἰς τὸν ἀσκὸν εὐρίσκεται πρῶτον καὶ τελευταῖον.
Μὴ ἐμπιστεύου εἰς ἐμὲ, φίλον ποτὲ δὲν ἔχω.
Παντὸ, ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν ὡς κύριος· κατέχω.
'Αν εἶσαι σὺ τὸ κεντρικόν, μὴ ὁμιλήσῃς πλέον.
Σὲ προσκαλεῖ τὸ πῆδημα, ἔλθε δὲ ἀντὶ τὴν ἐλπίδα.
Προφύλαττε τὰ ροῦχά σου, πτωχός· θὰ καταστήσῃς.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὁρού.

37—39. Μεταμορφώσεις.

[Περὶ τοῦ τρόπου τῆς λύσεως τῶν μεταμορφώσεων ἴδ. Τόμ. 16, σελ. 112.]
Α') Ἡ Ἦος δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Μῆλο.
Β') Τὸ κῆτος δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ φάρμα.
Γ') Ἡ Πύλος δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Μάρη.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπρόπουτου Σκανδάλου.

40. Παίγνιον.

Τοποθετουμένων δώδεκα πεσσῶν τοῦ δομινού κατὰ τὸ
κάτωθι τρόπον σχηματίζονται τρεῖς ὁπαὶ Α, Β, Γ.
Πῶς εἶνε δυνατόν ἐγγίζοντας ἓνα μόνον πεσσὸν νὰ σχη-
ματίσετε πέντε ὁπὰς ἀντὶ τῶν ὑπαρχουσῶν τριῶν;

'Εστὼ δὲ ὑπὸ τῆς Νεράιδος τῆς Αἰώνος.

41—43. Κεχρομμένα ὀνόματα κορασίων.

- α') Ἀπειροὶ νῆσοι ἀποτελοῦσι τὴν Ὀκεανίαν.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Φιλοπάριδος Ἰωνος.
- β') Μὴ ἔχε τὴν συνήθειαν νὰ ἀποκόπτης διὰ τῶν ὀδόντων
τοὺς ὄνυχας.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τῆς Γλασσῆς.
- γ') Ὁ Βόλγας εἶνε ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ρωσίας.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Σημαίας τῶν Κρητῶν.

44. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ δὲν δύναται νὰ βρέχῃ ἀδιακόπως δύο ἡμέρας;
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθώας Περιστερᾶς.

45. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον πρᾶγμα εἶνε συγχρόνως πρῶτον καὶ τέταρτον;
'Εστὼ δὲ ὑπὸ Νικολάου Ι. Μπότση.

46. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα Μούσης.

1. Ἐντομον ἐργατικόν. 2. Γυνὴ δι' ἣν μέγας πόλεμος
ἐγένετο. 3. Μουσικὸν ὄργανον. 4. Ζῶον. 5. Ἀρχαῖος ποιητής.
6. Νῆσος τοῦ Αἰγίου. 7. Θεὸς τῆς Μυθολογίας. 8. Μέγας
ποταμός. 9. Οὐράνιον σῶμα.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τῆς Φαλακρινίδος.

47. Συλλαβικὴ μεσοστοιχίς.

Αἱ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητουμένων λέξεων συλλαβαὶ ἀπο-
τελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Εὐρώπης.

1. Κράτος. 2. Κάτοικος ἀρχαίου ἐνδόξου βασιλείου. 3.
Οὐράνιον σῶμα. 4. Κάλυμμα περσικὸν τῆς κεφαλῆς.

'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

48. Γρίφος.

Οἱ αἰεῖ! κάλλη, ἢ + πόλοις.
'Εστὼ δὲ ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1889 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

182. Λευκός, λευκὴ. — 183. Πλαγγών, ἀγκών. — 184.
'Υμνος, ὕπνος. — 185. Λιμὴν, λιμνὴ. — 176. Ὅρις καὶ
ὠν. — 187. Ἡ ἡχώ. — 188. Ἀετός. —

189. Α — 190. Ε, Ν, Α. — 161. Ἠγό-
ρασε δώδεκα πήχεις. — 192.
Νυκτὶ βοῆν, νυκτὶ βουλήν
Α Γ Α Π Ω
Α Ν Α Ε Ι Ο Σ
Α Π Ι Ο Ν
Ω Ο Ν
Σ

- 198-202. Προσθέτοντες τὸ γράμμα ἢ σχηματίζομεν τὰς λέ-
ξεις: Βίρα, μαῖα, κόραϊ, Μαρία, αἶνος. — 203 ΚΛΕΟ.
ΜΕΝΗΣ (1. Κίσσα. 2. Λέων. 3. Ἐάν. 4. Ὀναγρος. 5.
Μαραθῶν. 6. Ἐλαφος. 7. Ναυσικάα. 8. Ἡρακλῆς. 9.
Σαλαμῖς. — 204. ΖΕΥΣ, ΑΡΗΣ (1. Ζῆτα. 2. Ἐπα. 3.
'Υλακ. 4. ΣάμοΣ).

«ΖΗΤΩ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ! ΑΝΕΦΩΝΗΣΑΝ ΟΙ ΝΑΥΤΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΎΒΟΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝΤΑ ΤΟΝ ΚΥΝΑ» (Σελ. 36)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ² DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 17]

Τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐδιηγείτο ὁ Ὑβὼν μετὰ τρεῖς
ἡμέρας, ἐνώπιον τοῦ ἱερέως τοῦ πλοίου, τοῦ ἀρχι-
μανδρίτου κ. Ρουστάνου, τοῦ κ. Λεστούρης, καὶ ἄλ-
λων τινῶν. Ὁ ἱατρός εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ παι-
δίον νὰ σηκωθῇ ἐκ τῆς κλίνης. Ὁ Πλοίαρχος
ἦτο κατακεκλιμένος πλησίον του, κρατῶν τὴν κε-
φαλὴν μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν του, τῶν ὁποίων ὁ
εἰς ἔφερεν ἐπίδεσμον. Ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος
ἦτο τετραυματισμένος καὶ τὸ τραῦμα ἦτο βαθύ.
Κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἱατροῦ εἰς τὸ θε-
ραπευτήριον, ὅτε ἤρχετο ἡ σειρὰ τοῦ κυνὸς παρου-
σίας καὶ αὐτὸς τὸν πόδα του! Ἀφ' οὗ δ' ἐτελείω-
νεν ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ θεραπεία ὁ Πλοίαρχος ἐλει-
χεν εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ, ὅστις πολὺ
εὐχαριστεῖτο ἐκ τούτου.

Ὅτε παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κυβερνήτου ὁ
Ὑβὼν κατ' ἀρχὰς ἐδείξε μεγάλην συστολήν· ἀλλ'
ὁ κύριος Λεστούρης, ὅστις ἦτο παρὼν τὸν ἐνεθάρ-

ρυνε, καὶ τότε τὸ παιδίον ἐξέφρασε θερμῶς τὰς εὐ-
χαριστίας του διὰ τὴν σωτηρίαν του. Κατὰ διατα-
γὴν αὐτοῦ οἱ ναῦται ἔδωκαν εἰς τὸ παιδίον μίαν
ναυτικὴν στολὴν, ἣ ὁποία τῷ ἐπῆγαινε θαυμάσια.
Τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, τὴν ἐσπέραν ὁ κυβερνή-
της εἶπεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς ὅτι σπανίως εἶδε
τόσον ἐκφραστικὴν καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν.
Αὐτὸ ἐφρόνει καὶ ὁ κ. Λεστούρης.

Εἰς τοῦτον ἐξέφραξεν ὁ Ὑβὼν ἀνευ ἀμηχανίας
καὶ στενοχωρίας τὴν εὐγνωμοσύνην του. Μετ' αὐτοῦ
συνδιελέγετο ἐλευθέρως. Τῷ ὠμίλει περὶ τῆς μη-
τρὸς του, περὶ τῆς πατρίδος του, περὶ τοῦ πόθου
τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ σπουδάσῃ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἡσθά-
νετο ὅσημέραι περισσύτερον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ
παιδίου, καὶ ἐξεπλήττετο βλέπων τόσον εὐγενὴ αἰ-
σθημάτων ἐν τῷ υἱῷ τοῦ ἀλιεύου.

Ὁ κ. Λεστούρης προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τὸ παιδίον καὶ προσδιώρισε τὰς ἐργασίας τὰς

όποιας ὤφειλε νὰ κάμῃ. Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐπεδόθη ὁ Ὑδὼν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν στοιχειωδῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς ἱστορίας. Εἰς δὲ πρωεὺς, ἐμπειρὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐδίδασκεν εἰς αὐτόν, κατ' ἐντολὴν τοῦ κ. Λεστούρη, θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὰ τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ φρεγὰς δὲν προσωρμίσθη εἰς τὴν νῆσον Μαρτινίκαν, διότι ἐκεῖ εἶχεν ἐνσκήψῃ δεινὴ ἐπιδημία· ἀφῆκαν τὰ ἐγγράφα καὶ τὰς ἐπιστολάς καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν τῶν μέχρι Χαβάνης· ἀλλ' ἐκεῖ οὐδὲν ἐμπορικὸν πλοῖον εὕρισκετο διευθυνόμενον εἰς Γαλλίαν, εἰς τὸ ὅποιον νὰ ἐπιβιβάσῃ τὸ παιδίον ὅπως τὸ ἀποστείλῃσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὁ Ὑδὼν ἦτο κατευχαριστημένος ἐκ τῆς ἀναβολῆς ταύτης, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς Ρίον Ἰανέϊρον. Εἶχε γράψῃ μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα του ὅπως τὴν καθησυχάσῃ, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εἶχεν ἀπολεσθῇ.

Ὁ Ὑδὼν ἠσθάνετο ἀληθῆ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν σωτήρα του, πράγματι δὲ ὁ Ἰωάννης Λεστούρης ἦτο ἄξιος πάσης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Ὁ Ἰωάννης (οὕτω θὰ ὀνομάζωμεν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ χάριν συντομίας) ἀνετράφη μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἔπαιον ἐνδόξως ἐπὶ τοῦ παιδίου τῆς μάχης, ἡ δὲ μήτηρ του μείνασα χήρα, συνεκέντρωσεν ὅλην τὴν στοργὴν τῆς εἰς αὐτόν καὶ τὴν ἀδελφὴν του, μικροτέραν αὐτοῦ κατὰ τινὰ ἔτη. Ὁ Ἰωάννης ἠγάπα τὴν θάλασσαν μὲ ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τὰς σκληραγωγίας τῆς, καὶ ἐγένετο ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ μετὰ σπουδᾶς ἀρίστης.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο τύπος ἀξιωματικοῦ, ἡ πείρα καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας του ἐδίδεξαν αὐτὸν νὰ εἶνε ἐπιεικής, νὰ παρέχῃ πάντοτε τὸ καλὸν παράδειγμα. Ἐβοήθει δὲ προθύμως τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῆς βοήθειάς του· διὰ τοῦτο ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ τὸν ἐξετίμων καὶ τὸν ἠγάπων, οἱ δὲ ναῦται ἠδύνατο κυριολεκτικῶς νὰ πέσωσιν εἰς τὸ πῦρ χάριν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶχε βαθμὸν ὑποπλοίαρχου ὁ Ἰωάννης.

Μετὰ μικρὰν διαμονὴν εἰς τὴν Χαβάναν ἡ φρεγὰς ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν τῆς. Ἐπανεληφθῆσαν τὰ μαθήματα, αἱ δὲ ἔκτακτοι τοῦ παιδίου πρόοδοι ἐκίνουν εἰς ἐκπληξιν τὸν προστάτην αὐτοῦ. Ἡμέραν τινα καθ' ἣν συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου εἶπεν ὁ Ἰωάννης:

— Οὐδέποτε ἕως τώρα συνήντησα τοιαύτην εὐφροσύνην ἢ ἀντίληψιν αὐτοῦ τοῦ παιδίου εἶνε κατὰ ἔκτακτον ὅπως καὶ ἡ μνήμη του· μανθάνει μὲ ἀπερίγραπτον εὐκολίαν, ὅτι δ' ἔμαθεν ἀπαξ δὲν τὸ λησμονεῖ ποτέ.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ρουστάνος εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ προσέτι ἔχει καὶ χαρακτηρὰ εὐθὺν καὶ τίμιον. Εἶνε ἀμαρτία νὰ καταδικασθῇ αὐτὸ τὸ παιδί νὰ γίνῃ ἀργότερα ἀπλοῦς ναύτης. Δὲν θὰ τοῦ ὠφελήσῃ διόλου ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματά του, ἵσως μάλιστα γίνουσι καὶ αἰτία νὰ ὑποφέρῃ πολλὰς πειρίας.

— Ἄν ἦτο μόνον δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἵσως ἡμποροῦσε κανεὶς μὲ κάποιαν θυσίαν νὰ τὸ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν ναυτικὴν σχολήν, ἀλλὰ δυστυχῶς μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος.

— Ὡ, εἶπεν ὁ ἀρχιμανδρίτης ἠξεύρω πολλὰ καλὰ ποῖος θὰ ἔκαμνε τὰς ἀπαιτούμενας θυσίας.

Καὶ ἐγέλασε, καὶ ὁ Ἰωάννης δ' ἐγέλασε, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ κ. Λεστούρης ἦτο συνειδημένος εἰς τοιαύτας θυσίας ὑπὲρ εὐγενῶν σκοπῶν. Ἐπραττε δὲ ταύτας ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ κομπασμοῦ μὲ ἀληθῆ καὶ μεγαλόψυχον αὐταπάρνησιν διότι τὸ βαλάντιόν του δὲν ἦτο πάντοτε βαρὺ. Τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν εἶχε ζωρήσῃ ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν ἀδελφὴν του διὰ νὰ διπλασιασθῇ ἡ προῖξ τῆς καὶ ἀποκατασταθῇ εὐκολώτερον καὶ καλλίτερον.

Πολλάκις συνεσκέφθη ὁ ἀρχιμανδρίτης μετὰ τοῦ ὑποπλοίαρχου περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἰωάννη.

Εἰς Ρίον Ἰανέϊρον, ἐπληροφορήθη ὁ κυβερνήτης ὅτι ἐν ἐμπορικῶν τριήκων ἀτμόπλοιοι ἦτο ἐτοιμοὶ νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ πρόξενος λαβὼν γινώσκιν τοῦ πράγματος ἐνήργησε τὰ δέοντα παρὰ τῷ πλοίαρχῳ ἐκείνου ὅπως παραλάβῃ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τὸν Ὑδὼν καὶ τὸν Πλοίαρχον.

Ὁ Ὑδὼν σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος συνεσκέψατο τὰ πράγματά του ὅπως τὴν ἐπαύριον ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ προστάτης του ἔμαθεν ὅτι ὁ ὑπαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐκείνου ἀτμοπλοίου ἦτο μέθυστος καὶ ἐλεεινὸς ἄνθρωπος. Ἡ εἰδήσις αὕτη ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν τὸν Ἰωάννην.

Τὴν ἐσπέραν, ἐν ᾗ ἐδείπνει μετὰ τοῦ κυβερνήτου ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτόν τὴν ἀνησυχίαν του. Ὁ δὲ κυβερνήτης ἀπήντησεν ἀμέσως:

— Ἄς τὸ κρατήσωμεν τὸ παιδί· βλέπω ὅτι ἀρχιμανδρίτης μας εἶνε δυσηρεστημένος πῶς φεύγει Ἀργότερα εὕρισκόμεν κατάλληλον περίστασιν, καὶ τὸ στέλλομεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἰς τοὺς πίνακας τοῦ πληρώματος τῆς Ἀθηνᾶς θ' ἀναφέρεται ὡς ὑπὸν ὅπως παρακολούθησεν τὸν κύριόν του. Μὴ ὑπνέτης τοῦ διαμερίσματος τῶν δοκίμων ἀλλὰ δὲ θὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν. Εἰσθε εὐχαριστημένοι μείνῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ Πλοίαρχος ἐπέστρεψε θερμότατα τὸν κυβερνήτην.

Ὅτε ὁ Ὑδὼν ἔμαθε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν πολλὴν παρατηρῶν θλίβεως τὸν λιμένα, μὴ ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἀλλ' ἡ κατάστασις δὲν ἦτο τὸσον εὐχάριστος ὅσον ἐνόμιζεν. Ὁ κυβερνήτης δὲν ἤθελε νὰ κρατήσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸν

πλοίαρχον· ἦτο φαίνεται πολὺ ζωηρός· δύο ἢ τρεῖς ἡσυχάζοντες παίζον μετὰ τῶν δοκίμων ὠρμησεν ἐπὶ τῶν βαλάντιων ἀξιωματικῶν, μίαν φορὰν δ' ἔρριψεν τοῦ καταστρώματος ἓνα ἀνώτερον ἀξιωματικόν. Ὁ ἀπεφασίσθη ν' ἀποπεμφθῇ ἐκ τοῦ πλοίου.

Ἐσπέραν τινα ὁ Ἰωάννης εἶπεν εἰς τὸν Ὑδὼν· Ὁ Πλοίαρχος ἐπωλήθη ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος! Ὁ Ἰωάννης ἐφαίνετο τεθλιμμένος σχεδὸν ὅσον καὶ ὁ Ὑδὼν. Ὁ ἀγοραστὴς ἐμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ πλοῖον ὅπως παραλάβῃ τὸν κύνα, τὸν ὅποιον ἠγάγεον ἀντὶ διακοσίων φράγκων.

Διατὶ νὰ μὴν εὐχαριστηθῇ τὸ παιδί; εἶπεν ὁ ἐρνήτης· διακόσια φράγκα, εἶνε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του θὰ ἔχῃ ἀνάγκην χρημάτων· ὁ πλοίαρχος τρώγει περισσότερον ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον. Ὁ δὲ τὸν κάμουν εἰς τὸ Ἐτρετά;

Πάντα ταῦτα ἦσαν λογικά, λογικῶτα καὶ ἐν τοῖς μεγάλῃ, βαθεῖα ἦτο ἡ λύπη τοῦ παιδός. Ὁ δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ πῶς ἡμῶν ἐδωκεν εἰς τὸν Πλοίαρχον ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἄλλον τηλεβόλον τῆς πρώρας, ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν ἴδῃ!...

Ερυθροὶ ἐκ τῶν δακρύων ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὑδὼν ὅτε ὁ Ἰωάννης ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Ἀκουσε, τῷ εἶπεν οὗτος, θὰ ἔλθῃς μαζί μου εἰς τὴν ξηράν· ἔχω ν' ἀγοράσω μερικὰ πράγματα καὶ σὲ χρειάζομαι. Καὶ ἔπειτα φοβοῦμαι καμμίαν ἀνοησίαν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔδωξεν τὸν Πλοίαρχον νὰ φεύγῃ. Ἀκουσε κ' ἓνα ἄλλο ἀκόμη· πρέπει νὰ μάθῃς νὰ εἶσαι ἄνδρας καὶ ὑπακούῃς παντοῦ καὶ πάντοτε χωρὶς δισταγμόν! Ὁ Ὑδὼν ἠσθάνθη πόσῃ ἀγαθότητι ἐνεῖχεν ἡ φωνὴ αὐτῆς τοῦ κ. Λεστούρη. Ἀφ' οὗ ἐνηγκαλίσθη ἀπαξ ἀκόμη τὸν Πλοίαρχον καὶ τῷ ἔδωκεν τελευταῖον φίλημα ἐπήδησεν εἰς τὴν φαλαινίδα, μετὰ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν ἀπεστάθη εἰς τὸ Ρίον Ἰανέϊρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΔΟΞΑΖΕΤΑΙ. — ΕΝ ΤΗ ΕΡΥΘΡΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗ. — ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΛΕΣΤΟΥΡΗ — ΕΙΣ ΕΤΡΕΤΑ. —

Ὁ κύων βλέπων ἀπομακρυνόμενον ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἐφόλκιον ἠτοιμάσθη νὰ ὀρμήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως παρακολουθήσῃ τὸν κύριόν του. Μὴ εἶχε μαντεύσῃ τὰ συμβαίνοντα; Ἀλλ' ὁ κύων τὸν ἐπέπληξε καὶ τὸν προσέταξεν αὐστηρῶς μείνῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ Πλοίαρχος ἐπέστρεψε ἀγχολικὸς εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν πολλὴν παρατηρῶν θλίβεως τὸν λιμένα, μὴ μῆτε νὰ παίξῃ μῆτε νὰ καταβῇ μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸ ἐστιατόριον τὴν μεσημβρίαν.

Ὁ Ἀγγλὸς πῶς τὸν ἀγόρασε πολὺ θὰ δυ-

σκολεωθῇ νὰ τὸν ἡμερώσῃ καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ! εἶπεν εἰς τῶν ναυτῶν. Τί ἰδέα ὡς τόσο κ' αὕτη νὰ πουλήσῃ τέτοιο σκύλο! Ὅλοι τὸ πῆραν καὶ μὲ πῶς φεύγει!

Ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ προστατευόμενός του ἔμειναν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς Ρίον Ἰανέϊρον καὶ περὶ τὴν ἐσπέραν ἐπανῆλθον εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ Ὑδὼν καθὼς ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα διηυθύνθη ταχέως πρὸς τοὺς ναύτας, θέλων νὰ μάθῃ τί ἔκαμνε ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος ὅτε ἦλθε νὰ τὸν παραλάβῃ ὁ ἄγνωστος ἀγοραστής. Εἰς τὴν πρώραν ἤκουσε φωνὰς καὶ ταραχήν. Ὅλοι καθὼς τὸν εἶδον, ὠμίλουν, ἐφώναζον συγχρόνως:

— Ὁ Πλοίαρχος θὰ μείνῃ, σὰν θέλῃς σύ· ὁ κυβερνήτης εἶπε πῶς δὲν θέλει πλεῖα νὰ τὸν πωλήσῃ ἔς τὸν Ἀγγλο. Ἐγλύτωσε τὸ κορίτσι ἐνὸς προξένου.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τοῦ δώσουν τὸ μετᾶλλιον, εἶπεν εἰς δίποδες φέρων αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ μετᾶλλιον διότι ἔσωσε πνιγόμενον τινὰ ἐκ βεβαίου θανάτου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πλοίαρχος, ὅστις εἶχε γευματίσῃ παρὰ τῷ κυβερνήτῃ προσέρχεται καὶ ὀρμᾷ ἐπὶ τοῦ κυρίου του μὲ κραυγὰς, μὲ ἐναγκαλισμούς, μὲ φιλήματα. Εἰς πηδαλιούχος ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸν Ἰωάννην ὅτι τὸν περιμένουν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν μεσόδον (1) μετὰ τοῦ Πλοίαρχου. Ἐκεῖ ὁ Ὑδὼν ἔμαθε τί συνέβη.

Ὁ πρόξενος τῆς Ἀγγλίας εἶχε προσκληθῇ μετὰ τῆς οἰκογενείας του ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου Χερταὶ εἰς γεῦμα ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' ἡ μεταφέρουσα τοὺς προσκεκλημένους ἄκατος ἐνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος αὐτῆς συνεκρούσθη μὲ μεγάλην ὀρμὴν πρὸς τὴν δεξιὰν κλίμακα. Τὸ ὄντατες κορᾶσιον τοῦ προξένου καθήμενον εἰς τὴν ἐπισκαλμίδα (κουραστήν) τῆς ἀκάτου ἐκ τοῦ σφοδροῦ κλονισμοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Πολλοὶ ὠρμήσαν τότε εἰς τὸ ὕδωρ, ἐν οἷς καὶ ὁ πατήρ τοῦ κορασίου. Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία, καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἀρχὰς δὲν ἀνησύχησαν πολὺ. Ὁ καθείς ἔλεγεν: «ὅταν θ' ἀναδῇ τὸ κορίτσι θὰ τὸ πιάσωμεν.» Ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτά, ὁ πατήρ καὶ οἱ ἄλλοι πεσόντες εἰς τὴν θάλασσαν μεθ' ὅλας τὰς καταδύσεις καὶ τὰς ἐρεῦνας τῶν δὲν εὗρον τίποτε. Ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου ἐξέβαλλε σπαρακτικὰς κραυγὰς. Δύο δόκιμοι κατέδυσαν πρὸς τὴν τρύπιν (καρίναν). Ὑπῆρχε φόβος μήπως τὸ δυστυχὲς κορᾶσιον παρῆσθῃ ὑπὸ τὴν τρύπιν καὶ τότε θὰ ἐπνίγεται πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸ σώσῃ. Ὁ κυβερνήτης προσέταξε νὰ καταβιβάσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης

(1) Τὸ κοινὸν ὀνομαστικὸν τῶν ἀξιωματικῶν, τὸ γαλλιστὶ carré des officiers καὶ ἀγγλιστὶ gun-room.

εἰς ναύτης μὲ καταδυτικὴν μηχανήν. Ἀλλὰ τοῦτο θ' ἀπῆται καιρὸν καὶ καιρὸς δὲν ὑπῆρχε!.. Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἀγωνία ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἀλλ' αἰφνης εἰς ναύτης φυλάττων σκυπὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, ὅπου οὐδεὶς ἐφρόντισε νὰ ἐξετάσῃ, ἐφώνησε:

«Ὁ Πλοίαρχος κρατεῖ τὸ κορίτσι!»

Καὶ πράγματι πλησίον τῆς ἀριστερᾶς κλίμακος ἐφάνη ὁ κύων κολυμβῶν μετὰ δυνάμεως καὶ φέρων τὸ κοράσιον ἐκράτει δ' αὐτὸ μὲ τὸ στόμα του ἐκ τοῦ ἐνδύματος οὕτως ὥστε ἡ κεφαλὴ τῆς μικρᾶς ἦτο ἐκτὸς τοῦ ὕδατος. «Ἦρπασαν μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα τὸ κοράσιον» ἀνέπνεεν εἰσέτι καὶ μετὰ πολλὰς ἐντριβὰς καὶ ἄλλας περιποιήσεις συνήλθε καθ' ὁλοκλήριον.

Ἡ μικρὰ κόρη διηγῆθη ὅτι ὅτε ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν τῇ ἐφάνη ὅτι ἐκτύπησε κάπου μὲ ὀρμήν· προσεπάθει ν' ἀναβῇ ἐπάνω, ν' ἀναπνεύσῃ· ἀλλὰ τὸ φόρεμά της εἶχε σκαλώσῃ κάπου ἐκεῖ κάτω καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλευθερωθῇ· ἔξαφνα ἤσθάνθη ὅτι κάποιος τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ τὴν ἔσυρεν ἐπάνω μὲ ὀρμήν. Ἀνέπνεε καὶ πάλιν καὶ εἶδεν ὅτι εἰς πελώριος σκύλος τὴν ἐκράτει εἰς τὸ στόμα του. Αὐτὰ μόνον ἐνεθυμείτο.

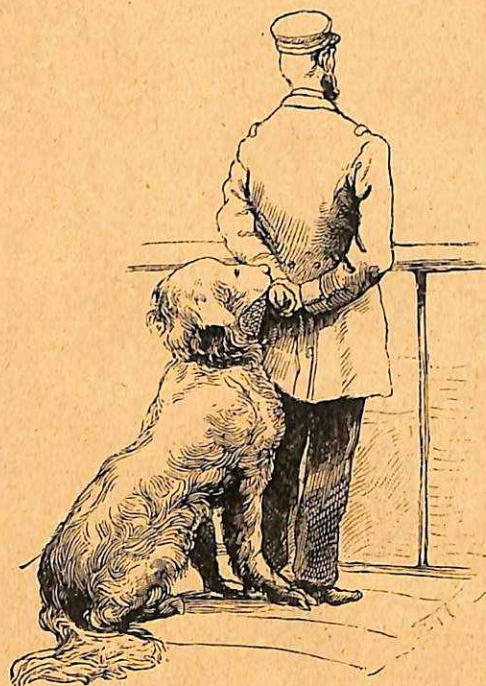
Τὸ κατ' ὀρθωμά τοῦ Πλοίαρχου κατέστησεν αὐτὸν διὰ μιᾶς ἐνδοξον. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἐφάνη ἐξυπνότερος ἀπὸ ὁλόκληρον πλῆθος ἀνθρώπων· καὶ πράγματι ἐννόησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἑλικὸς καὶ οὕτω ἔσωσε τὴν μικρὰν κόρην τοῦ προξένου. Καθήμενος ἐπὶ ὑψηλοῦ μέρους τοῦ πλοίου καὶ περιβλέπων τὸν λιμένα, εἶδε πίπτον τὸ κοράσιον καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ ὕδωρ πρὸ τῶν ἄλλων.

Πάντες τὸν ἐπήνουν, τὸν ἐθώπευον. Ὁ Πλοίαρχος ἔμεινε σοδαρός, ἀξιοπρεπής, ἀνταποδίδων ἐνίστε τὰς φιλοφρονήσεις τὰς ὁποίας τῷ ἔκαμνον, καὶ τρώγων τὰ τεμάχια τῆς σακχαρώδους τῆς ὁποίας τῷ ἔδιδεν ἡ σωθεῖσα.

Ὁ ἄγγλος πρόξενος ἠρώτησεν εἰς ποῖον ἀνήκεν ὁ σωτὴρ τῆς θυγατρὸς του, καὶ τί ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Μαθὼν δὲ ὅτι ἀνήκεν εἰς ἓνα ἐκ τῶν πληρώματος καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πωληθῇ εἶπεν

ὅτι αὐτὸς προσφέρει πενήντα λίρας στερεῖται. —Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκονται τὰ πράγματα εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, ὅστις διηγῆθη εἰς τὸν Ἰρίπτη τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς μὲ τὰ πηγάς λεπτομερείας ταύτας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ὑδὼν προσεκλήθη τοῦ κυβερνήτου, ὁ ὁποῖος ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν προσφορὰν τῶν πενήντηκοντα ἀγγλικῶν λιρῶν. Ὑδὼν βραδύτερον δέ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἄγγλος πρόξενος προσέθηκεν ἀγγλιστί, ὅτι εἶναι εὐτυχὴς ἂν δυνήθῃ νὰ πράξῃ τι περισσότη ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, ὥρας ὁλοκληρῶς, χωρὶς παρὰ ν' ἀγοράσῃ τὸν κύνα. Ὁ Ὑδὼν, ὅστις λέγει λέξιν, βυθισμένον εἰς πικρὰς σκέψεις, ὁ προχωρήσας ἀρκετὰ εἰς τὴν γλῶσσαν ταύτην, ἐννοήσας τὸν λόγον τοῦ προξένου, καὶ λίαν συγκεκινημένος

«ΑΝ Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΠΑΡΕΤΗΡΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ...» (Σελ. 37)

κατακόκκινος, ἀλλ' ἀνέειπε ὅτι ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος. «Ἄν ἐπιχειρήσειν ἡ μανδήλιον τὸ ἐλάμβανεν ἀμέσως τὸ προσέφερεν. Ἄν ἔδλεπεν ὅτι αἱ ἐκδουλεύου δὲν ἐγίνοντο δεκταὶ μετὰ προθυμίας, δὲν ἔδειαν ὁ κύριος κυβερνήτης νὰ κρατήσω μαζί μου Πλοίαρχον!... Δίδω σχεσιν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς εἶναι πολύ, πολύ φρόνιμο»

—Ἀλλὰ συλλογίσου ὀλίγο, παιδί! εἶπεν ὁ κυβερνήτης, περισσότερον συκινημένος ἀφ' ὅ,τι ἤθελε φανῇ πενήντα λίραι στερεῖται εἶν' αὐταί μὲ ἄλλοι λόγους 1250 φράγκα· εἶναι πᾶσι γέλασε. Δὲν λογιζέσαι ὀλίγον τὴν μισθού σου; Τί θὰ εἶπῃ ἂν ὅτι ἐκράτησες τὸν σκύλον δὲν ἐπῆρες τὰς 50 λίρας

Ὁ Ὑδὼν σκεφθεὶς σκέψας τινὰς ἀπήντησε:

—Κύριε κυβερνήτη, καὶ βέβαιος, ὅτι οὐ μὴτέρα μου θὰ ἤθελε νὰ τὸν πωλήσω. Χωρὶς Πλοίαρχον δὲν θὰ μὲ ἄκουε ὁ κ. Λεστούρης καὶ θὰ μ' ἐγλύτωνα. «Ὡ, ὁ καίμενος μου ὁ Πλοίαρχος» Ἄν δὲν ἐπιτρέπετε νὰ τὸν κρατήσω, δότε μοι ἄδειαν, κύριε κυβερνήτη, νὰ τὸν δώσω χωρὶς τι εἰς τὸν κύριον πρόξενον· νὰ τὸν πωλήσω δὲν βασίλει μου θὰ τὰ συχαίνωμαι τὰ χρήματα ποῦ θὰ πωλήσῃ

Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐκεῖ συνεκινήθησαν ὁ δὲ Ὑδὼν ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ κρατήσῃ τὸν Πλοίαρχον. Ὁ κυβερνήτης τῷ ἐμεδίδασεν καὶ ὁ πρὸς ἐσφίγγε τὴν χεῖρά του. Ὁ Πλοίαρχος ἔμεινε ἐπὶ τῆς ἑλπίδος.

—Ζήτω ὁ Πλοίαρχος! ἀνεφώνησαν οἱ ναυτοὶ βλέποντες τὸ παιδίον ὁδηγοῦν τὸν κύνα, ἀκτινοβολοῦν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ Ὑδὼν, ἀφ' οὗ παρήλθον αἱ συγκινήσεις, ἐξῆλθεν εἰς τὸν Πλοίαρχον εἰς ποῖον νὰ χρεωστῇ ὅτι ἔμεινε μαζί του, καὶ ὅτι δὲν πρέπει πλέον ἰρίπτη τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς μὲ τὰ πηγάς του, ἀλλὰ τὸν ἀντιπρόσωπον νὰ δεικνύῃ πρὸς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ὁ Πλοίαρχος ἐνόησε, φαίνεται, ὅσα τῷ εἶπεν Ὑδὼν βραδύτερον δέ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Ὑδὼν, ὅτε ἔδλεπε τὸν κυβερνήτην Χερταὶ νὰ βηματίζῃ ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, ὥρας ὁλοκληρῶς, χωρὶς λέγει λέξιν, βυθισμένον εἰς πικρὰς σκέψεις, ὁ Πλοίαρχος τὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός ἀπομονῶν πότε νὰ φανῇ χρήσιμος, πλησιάζων ἐνδοῖ ὅτι ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος. Ἄν ἐπιχειρήσειν ἡ μανδήλιον τὸ ἐλάμβανεν ἀμέσως τὸ προσέφερεν. Ἄν ἔδλεπεν ὅτι αἱ ἐκδουλεύου δὲν ἐγίνοντο δεκταὶ μετὰ προθυμίας, δὲν ἔδειαν ὁ κύριος κυβερνήτης νὰ κρατήσω μαζί μου Πλοίαρχον!... Δίδω σχεσιν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς εἶναι πολύ, πολύ φρόνιμο

ΤΖΙΡΙ-ΤΖΙΜ... ΜΠΟΥΜ!

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βαδῆ-Κομπώ, βασιλεὺς τῆς Κισάμβας εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν, μετέβη εἰς Παρίσιον πρό τινων μηνῶν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν. Κατεβλήθη ἐκ τοῦ ταξιδίου του ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης καὶ ἐπέστρεψεν ὀπίσω εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐκπεπολιτισμένος πλέον καθ' ὅλα, ὥς αὐτὸς τοῦλάχιστον πιστεύει.

Καὶ βέβαια! τίς δύναται νὰ εἶπῃ τὸ ἐναντίον! εἶδε τόσα θαυμάσια πράγματα, ἀνέβη εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἄιφελ· περιῆλθε τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσιν μὲ σιδηροδρόμους, μὲ λεωφορεῖα, μὲ ἀμαξάς, μὲ πλοῖα· παρευρέθη εἰς τὸς ἐπισήμους παρουσιάσεις, εἰς συμπόσια, εἰς τελετάς! ὠμίλησε μὲ τὸν τηλεφώνον, ἀντήλλαξε τηλεγραφήματα. Ἦκουσε τὸς στρατιωτικὰς μουσικὰς, τὸς ᾄσματα, τὸς μελοδράματα! Καὶ μάλιστα ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν του μίαν ἡμέραν ἠγόρασεν ἓν ὄργανον καὶ διώρισεν ἀρχιμουσικόν του τὸν πρῶτον ὄντα ἐνώπιόν του μαῦρον ἐκ τῆς ἀκολουθίας του, τὸν Κετιμκουρού.

Οἱ οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου προσπατεῖουσιν καὶ ἐνθαρρύνουσιν τὰς κα-

[Ἔπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας DE NANTEUIL

λὰς τέχνας· καὶ ὁ Βαδῆ-Κομπὼ ἀνεδείχθη ἴσος μὲ τοὺς πλέον πεπολιτισμένους ἡγεμόνας, καὶ ἐφαίνετο πολὺ υπερῆφανος διὰ τοῦτο!

Τὰς πρώτας ἡμέρας ἦτο καταγοητευμένος μὲ τὸ ὄργανόν του. Ὁ κύλινδρος ἐγύριζε, ἐγύριζε καὶ οἱ ἤχοι ἐξήρχοντο ὅπως ἐξέρχεται τὸ σιτάρι ἀπὸ τοῦ κόσκινου... "Ἀμα ἐτελείωνε ἤρχιζε πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ὁ Βαδῆ-Κομπὼ δὲν ἐβαρύνετο νὰ ἀκούῃ τοὺς θορυβώδεις ἤχους.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἤκουσε δὲν ἔξυρῶ πόσας φορές τὸ ἴδιον τεμάχιον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ἔγεινε πολὺ εὐχίσθητον τὸ αὐτὸ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος καὶ αἴφνης ἀνεγνώρισε μίαν στροφὴν:

— Στάσου! ἐφώναξεν εἰς τὸν ἀρχιμουσικόν του· αὐτὸ μοῦ τὸ ἐπαίξεις πρὸ μίας ὥρας. Θέλω τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ παίξῃς τώρα.

Φεῦ! ὁ δυστυχὴς Κετιμκουροῦ μόνον νὰ στρέφῃ εἴξευρε τὸν κύλινδρον τοῦ ὄργανου, αὐτὴ ἦτον ὅλη του ἡ τέχνη. Ἐστρεφε λοιπὸν μὲ ὅλην του τὴν ταχύτητα καὶ ὁ θόρυβος ἐγένετο δυνατώτερος, ἀλλὰ δὲν ἤλλαζεν ὁ ἦχος. Καὶ ὅσον περισσότερον ἐγύριζε τόσον ἀνεγνώριζεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἤχους ὅλους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἕως ὅτου τὸν ἐπίασεν ὁ ἀράπικος θυμὸς του. Διέταξε νὰ παύσῃ τὸ ὄργανον, εἶπεν ὅτι ἐβαρέθηκε πλέον νὰ ἀκούῃ τὴν μουσικὴν αὐτὴν ἢ ὅποια τοῦ ἔφερε ἀηδίαν καὶ τὸν ἀπεκοίμιζεν, καὶ ἐκρήμνισεν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἀρχιμουσικόν καὶ ὄργανον.

Ὁ δυστυχὴς Κετιμκουροῦ εἴξευρε ποῦ ἐμελλε νὰ καταλήξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως του! Εἰς τὴν Κισάμβαν ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀπόλυτος κυρίαρχος, κάμνει ὅ,τι θέλῃ, καὶ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βαδῆ-Κομπὼ δὲν τὸ λογαριάζει διὰ τίποτε τὸ πετσί ἐνὸς μαύρου.

Ἐν τούτοις καθεὶς τὸ θέλει τὸ δέρμα του ὅποιον δῆποτε χρῶμα καὶ ἂν ἔχῃ· καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ Κετιμκουροῦ ἀγαποῦσε τὸ ἰδικόν του, ἐξάρωσε ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἐβυθίσθη εἰς θλιβεράς σκέψεις.

Ὁ καϊμένος ὁ Κετιμκουροῦ! ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη θὰ ἔμεινεν εἰς Παρισίους. Μετ' ὀλίγον ἡ συνοδεία ὅλη ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν μαῦρον τόπον των. Θὰ ἐπανεβλέπε τὴν καλύβην του, τὴν πατρίδα του. Ἄλλὰ φεῦ! μόλις ἔφθανε ἀπὸ τὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξίδι θὰ ἐπεχειρεῖ ἄλλο, ἀκόμη μακρυνό-

τερον, ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐπέστρεφε ποτέ!...

"Ἀχ! πολὺ ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρωνε τὸν τίτλον ἀρχιμουσικοῦ διὰ τὸν ὅποιον, ἕως αὐτὴν στιγμὴν, ἦτο τόσον υπερῆφανος. Τὴν καμὴν τώρα;... Τί νὰ ἐπινοήσῃ διὰ νὰ τὸν βασιλέα του νὰ τοῦ ἀρέσῃ πάλιν ἡ σικὴ... καὶ ὁ μουσικός;

Ὁ δυστυχὴς μαῦρος δὲν θὰ ἐπενόει τί μόνος του, ἂν δὲν τὸν ἐβοήθει ἡ τύχη· ὁ τίτλος τοῦ τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ κατήγαγε αὐτὸς καὶ τὸν ἔσωσε ἀντὶ νὰ τὸν καταστήσει ἀρχιμουσικόν.

Ἐπειδὴ ὁ Κετιμκουροῦ ἦτο ἀρχιμουσικὸς τοῦ βασιλέως, ἔγεινε περιζήτητος μεταξὺ μουσικῶν τῶν Παρισίων. Πολλοὶ μουσικοὶ σκαλοὶ ἤλθον νὰ τὸν ἐρωτήσωσι περὶ τῆς σικῆς τῆς πατρίδος του καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦσι νὰ τοῖς δώσῃ τὰ δημοτικὰ ἄσματα Κισάμβας. Ἦκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ Ὁδείου, ἠρώτησε καὶ αὐτὸς καὶ ἐμαρτύρησε αὐτὸ τὸ Ὁδεῖον, καὶ τότε μίαν ἰδέαν ἔλαβεν εἰς τὴν κεφαλὴν του... Μίαν ἰδέαν ἡ τοῦ ἐφάνη φωτεινότερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἡλεκτρικὰ φῶτα τῆς Ἐκθέσεως! "Ἀν κατάρθωνε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν του θὰ ἐσώζετο!

Ὀχι μόνον θὰ ἐσώζετο, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ θὰ ἀπέκτα καὶ αὐτὸν τίτλον. "Α! ὁ ἰδιότροπος κύριος του, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐβαρύνθη τοὺς μαλακοὺς τοῦ μουσικοῦ μύλου του! Τότε λοιπὸν Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ ἀποκτήσῃ ὀρχήστρην πλήρην, ὀρχήστραν ὅπως τοῦ Θεάτρου, τοῦ στρατοῦ, ὅπως τοῦ Ὁδείου· ἡ φιλοτιμία του, βλέπετε, δὲν εἶχεν ὅρια.

Ἄλλ' ὁ Βαδῆ-Κομπὼ δὲν ἦτο ἀπὸ ἡγεμόνας ἐκείνους οἱ ὅποιοι δέχονται εἰς τὰς ἀσίν τούς αὐλικούς των ὅταν περιπέσῃ εἰς δυσμένειαν. Ἐπρεπεν ἐξ ἐφόδου νὰ ἀρτῇ τὴν χάριν ὁ Κετιμκουροῦ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν εἰσέρχεται εἰς τὸν ξενοδοχεῖον, ὅπου ὁ Βαδῆ-Κομπὼ καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν ἀκολουθείαν του, καὶ παραλαμβάνει τὰς ἀραπόπουλας· μίαν ἀμαξάν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ περιφέρει καὶ τοὺς ἐξ εἰς τὰς ὁδοὺς Παρισίων καὶ τοὺς ἐπαναφέρει ὀπίσω ἀφοῦ ἐνύκτωσε, κατόπιν πολυώρου μυστικῆς ἐκδρομῆς... Τὰ πάντα εἶνε ἐτοιμασμένα.

Τὴν ἰδίαν νύκτα, πανικὸς κατέλαβε τὸν

τῷ ξενοδοχείῳ!... Ἐνόμισαν ὅτι ἔγεινεν ἐκκρήξις τοῦ ἀεριοφύτου, ὅτι ἐκρεμνίζοντο, ὅτι οἱ Παριῖοι μετεβάλλοντο εἰς ἐρείπια!... Ἄλλ' εὐτυχῶς οὐδὲν τούτων συνέβη, καὶ ἡ ἡσυχία μετ' ὀλίγον ἀποκατέστη.

Ἐζήτησαν πληροφορίας καὶ ἔμαθον ὅτι ἀπλούστατα ὁ βασιλεὺς τῆς Κισάμβας ἐτέλει ἐορτὴν. Ὁ ἀρχιμουσικός του ἔδιδε συναυλίαν εἰς τὰ ἰδιαίτερά του δωμάτια.

Τέσσαρα μεγάλα τύμπανα, μία βαρεῖα βάρβιτος καὶ τρία κύμβαλα!... Καὶ πῶς ἐγέλυνον τὰ ἀραπόπουλα, πῶς ἐστριφογύριζον τὰ ὀφθαλμὰ των! πῶς ἔτριζον τὰ δόντια των! καὶ πόσον δυνατὰ ἐκτύπων τὰ ὄργανά των... καὶ πόσον ὠραίος ἦτο ὁ θόρυβός των ἐκεῖνος!

Τζιρί-τζιμί... μπουμ!... Νὰ μουσική! αὐτὴ εἶνε μουσική!...

Καὶ τὰ παράθυρα ἔτρεμον καὶ τὸ πάτωμα ἐτρίζε!...

Ἡ μουσικὴ ἐξημερώνει τὰ ἦθη! Ὁ εὐτυ-

χὴς Κετιμκουροῦ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ φοβῆται· θὰ σώσῃ τὸ δέρμα του, θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου του, θὰ διατηρήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον...

Ναί, μετ' ὀλίγον, ὅταν ἡ πρόοδος τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ σταματήσῃ, εἰσχωρήσῃ μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ Λουαπούλα, τοῦ ποταμοῦ τῆς πατρίδος του, ὅταν αἱ τέχναι θὰ ἐκτιμῶνται καὶ ἐκεῖ, χάρις εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του ταύτην εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Παρισίων, ὁ βασιλεὺς Βαδῆ-Κομπὼ θὰ ἀπονείμῃ εἰς τὸν εὐνοούμενόν του νέον τίτλον, τὸν τίτλον τὸν ὅποιον ὀνειροπολεῖ καὶ ὁ ὁποῖος θὰ δώσῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Εὐρώπης μίαν ἰδέαν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πατρίδος του: ὁ μέγας καὶ πολὺς Κετιμκουροῦ θὰ διορισθῇ, καὶ λίαν διακαίως, Διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου τῆς Κισάμβας (Κεντρικὴ Ἀφρική).

(Marthe Bertin)

ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Ὅσο πολλὰ τὰ κάλλη σου
Κι' ἂν εἶνε, μαύρη ξενιτεία,
Ποτέ τους δὲν μοῦ κλέψανε
Χαρούμενν, γλυκεῖα ματιά!

Ποῦνε τῆς δόλιας μάνας μου
Τ' ἀγαπημένο τὸ πλευρὸ
Καὶ τοῦ καλοῦ πατέρα μου
Τὸ πρόσωπο τὸ σοβαρό;

Καὶ ποῦνε τ' ἀδελφάκια μου
Ποῦ τ' ἀγαποῦσα τρυφερά
Καὶ κάποτ' ἔτσι ψέμματα
Ἐυλοκοπούμεθα γερά;

Καὶ ποῦνε τὸ καλύβι μας
Καὶ ποῦ τὸ δάσος τὸ πυκνὸ
Καὶ τ' ἀργυρὸ ποτάμι μας
Ποῦ ζωγραφεῖ τὸν οὐρανό;

Καὶ ποῦ τὰ προβατάκια μας,
Ὁφέλιμα καὶ ταπεινά,
Μὲ τὸ γλυκὸ τους βέλασμα
Μέσα 'ς τὰ δάση 'ς τὰ βουνά;

Σιμά σου, ἄχ! δὲν ταῦρηκα,
Πικρὴ καὶ μαύρη ξενιτεία!
Γι' αὐτὸ τὸ χωριουδάκι μας
Γυρεύ' ἡ κάθε μου ματιά!

Εἶνε μεγάλ' οἱ δρόμοι σου
Κ' εἶνε τὰ σπίτια σου ὑψηλά
Καὶ τρέμω μὴν πλακώσουνε
Τὴν ἐρημὴν μου τὴν φολιά!

Εἰς τὸ χωριό μου ἄς γύριζα,
Ἄχ! ἄς μὴν ἔμεινα ἐδῶ,
Καὶ τὴ ζωὴν μου ἔδινα
Ἀφοῦ τὸ σπίτι μας ἰδῶ.

Ὅσο πολλὰ τὰ κάλλη σου
Κι' ἂν εἶνε, μαύρη ξενιτεία,
Ποτέ τους δὲν μοῦ κλέψανε
Χαρούμενν, γλυκεῖα ματιά!

ΦΛΚ

Ο ΜΙΜΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΤΣΟΣ

Ὁ Μίμης καὶ ὁ Κώτσος, μίᾳ σχολῇ
Ἐς τοῦ γέρο-Πανταζῆ τὸ περιβόλι
Ἐμβαίνουνε κρυφά, κι' εὐθὺς ἀρχίζουν
Τὰ σῦκα τοῦ φτωχοῦ νὰ δεκατίζουν.

Ἐπάνω ἔς τὰς συκκαὶς ἀνεβασμένοι.
Τὰ σῦκα κόψτουν, τρῶν, ὅαν λιμασμένοι.
Τί κάμετε, παιδιὰ; Κλεψιά; ὡς πότε
Τὰ σῦκα τοῦ φτωχοῦ γέρου θὰ τρῶτε;

Ἐ! Μίμη, ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸ θέλει;
Ἐ! Κώτσο, οὔτε κἂν γι' αὐτὸ σὲ μέλλει;
Σὲ λόγια, γνωστικά, φαγὰς προσέχει;
Τ' αὐτιά του ἔς τὴν κοιλιὰ θαρρεῖς πῶς ἔχει.

Ἐκεῖ ποῦ σῦκα τρῶν ὅαν λιμασμένοι,
Σκυλὶ μὲ γαυγητὸ πηδᾷ, καὶ βγαίνει,
Κι' ὁ γέρο-Πανταζῆς τοὺς βλέπει, τρέχει.
Ἐ τὸ χέρι του χονδρὴ ματσούκα ἔχει.

• Κλεφτόπουλα μικρά, θὰ σὰς τσακώσω,
• Τὴν ράχι σας καλὰ θὰ διορθώσω,
• Αὐτὴ μου ἡ χονδρὴ, χονδρὴ ματσούκα
• Τὴν ράχι σας θὰ στρώσῃ τὰ κατ' οὐκα

» Ἀνάποδα τὰ δυὸ σας θὰ καθίσω
• Ἐς τὸν γάδαρον ἔκει, νὰ σὰς γυρίσω,
• Ὁ κόσμος νὰ σὰς ὀῇ ἀπὸ ἐμένα,
• Κλεφτόπουλα μικρά, μουντζουρωμένα.

— « Ἀχ! γέρο-Πανταζῆ, ὁ Μίμης λείπει,
• Γιὰ, δὲς, γιὰ δὲς ἐκεῖ, [ὁ Κώτσος κλαίει.
» Ἀχ! γέρο-Πανταζῆ, μὴ μᾶς ἔντροπιάσῃς,
• Δευτέρα πειὰ φορὰ δὲ θὰ μᾶς πιάσῃς.

• Συχώρεσέ μας, πειὰ! Γιὰ τὴ ζημία
• Σοῦ φέρνομε οἱ δυὸ δραχμούλα, μίᾳ.
• Ἐκάναμε κακό! Συμπάθησέ μας,
• Νὰ γίνωμε καλοὶ βοηθησέ μας.

Ὁ γέρο-Πανταζῆς τὸ σκύλο πέρνει,
Τὸν δίνει μὲ σχοινί, καὶ σ' κ' α' λ' α' φέρνει.
• Ἐλάτε τώρα πειὰ! Συγχωρεμένοι!
Κατέβηκαν κ' οἱ δυὸ ἐντροπιασμένοι.

Ὁ γέρο-Πανταζῆς τοὺς ἀγκαλιάζει,
Τοὺς παίρνει, τοὺς φιλεῖ καὶ τοὺς φωνάζει
• Παιδιὰ μου, νὰ σὰς πῶ δὲν ἔχω ἄλλα,
• Τὸν κλέφτη περιμένει ἡ κρεμάλα.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΗΣ

Η ΠΗΓΗ

(Μῦθος)

Πλησίον ἑνὸς μεγάλου δρόμου ἦτο μίᾳ πηγῇ. ἔκειτο μεταξὺ δύο βράχων, δὲν τὴν εὕρισκεν ὁ ἥλιος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ νερόν της, ὅσον μεγάλη καὶ ἦν ἦτο ἡ θερμότης, ἦτο πάντοτε δροσερώτατον. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν πηγὴν ἦτο μίᾳ μεγάλῃ ἐπιγραφῇ: *Νὰ εἰσθε σὰν ἐμεῖ!*

Μίαν καυστικὴν ἡμέραν τοῦ θερούς, τρεῖς ὁδοιπόροι συνηντήθησαν πλησίον τῆς πηγῆς, εἰς ἔμπορος, εἰς γέρον, καὶ ἓν παιδίον. ἄφ' οὗ ἔπιον καὶ ἐδρυσίσθησαν, ἐκάθισαν εἰς τὴν σκιὰν τῶν βράχων. Ἀνέγνωσαν τὴν παλαιὰν ἐπιγραφὴν καὶ εἶπον: τί ἐννοεῖ ἄρα γε;

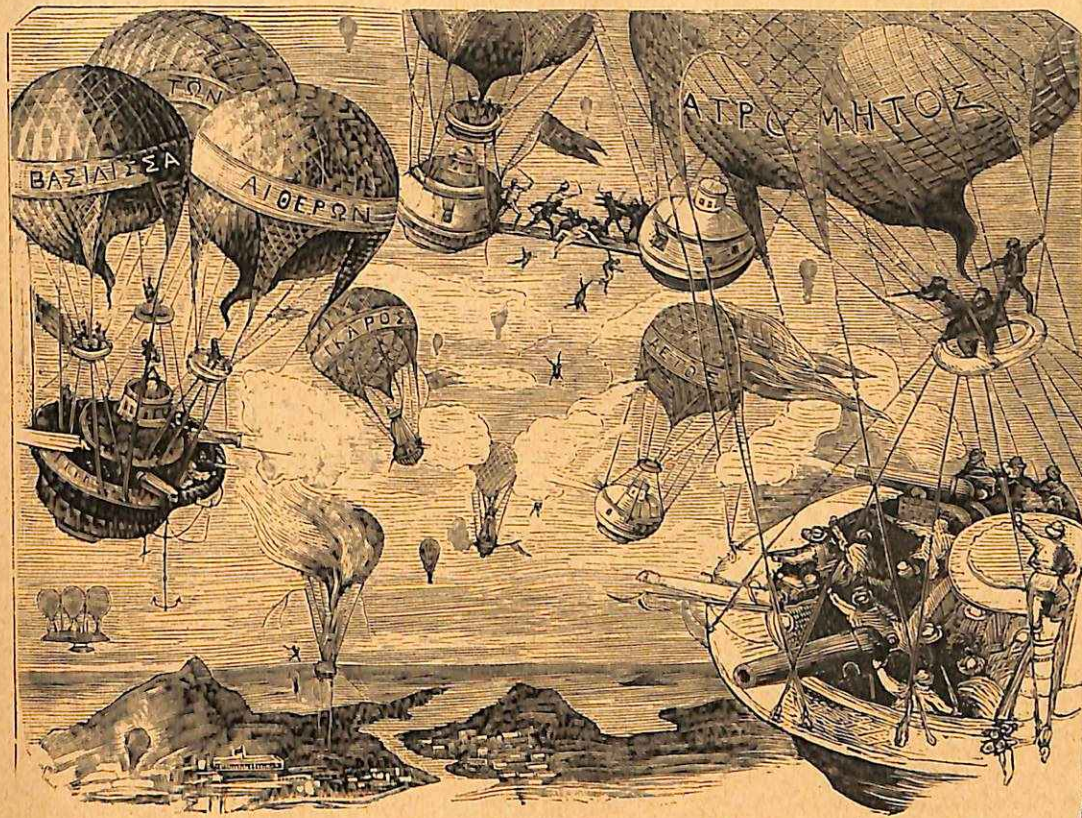
— Αὐτὸ τὸ νερὸ ποῦ πηγάζει ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἔμπορος, τρέχει μακρὰν, ἐνόνεται μὲ ἄλλα βυάκια, γίνεται ποτάμιον. πηγαίνει ἐμπρὸς ἀκαταπαύστως, μεγάλονον πάντοτε καὶ γίνε-

ται ποταμός. Ἡ ἐπιγραφὴ σημαίνει: Πρέπει νὰ εἰσθε δραστήριοι καὶ καρτερικοὶ διὰ νὰ γίνεσθε πλούσιοι.

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπεν ὁ γέρον, ὅτι ἔχει ἄλλη ἐννοία. Τὸ νερὸν τῆς εὐεργετικῆς πηγῆς τρέχει διὰ τοὺς διψασμένους διαβάτας. ὡς τὴ μιμηθῶμεν, πρέπει νὰ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ βοηθῶμεν τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Σὺ, παιδί μου, τί νομίζεις;

Τὸ παιδίον τότε εἶπε:

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ πηγὴ μᾶς συμβουλεύει νὰ φυλάττωμεν τὴν καρδίαν μας τὸσον καθαρὰν ὅσον διαυγὲς εἶνε τὸ νερόν της. Ὅταν τὸ νερὸν εἶνε ἀκαθάρτον κανεὶς δὲ τὸ πλησιάζει εἰς τὰ χεῖλη του, ὅταν ἡ καρδιά μας δὲν εἶνε καθαρὰ κανεὶς δὲν θέλει νὰ εἶνε φίλος μας.

«ΚΑΙ ΤΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ ΕΦΟΡΜΩΣΙ ΚΑΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ» (Σελ. 42)

ΠΡΟΟΔΟΣ!

Τί λαμπρὸν πρᾶγμα ἡ πρόοδος!

Ἄλλοτε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου — εἰς ἐποχὴν πολὺ μεμακρυσμένην ἀπὸ ἡμᾶς — ὅταν οἱ ἔχθροι εὕρισκοντο ἀντιμέτωποι, πρὸ τοῦ νὰ συνάψωσιν τὴν μάχην ἀπήγγελλον λόγους: — Εἶμαι ὁ δαῖνα, υἱὸς τοῦ τάδε, ἔγγονος ἐκείνου· ὁ πατέρας μου ἐσκότωσε ἐκείνον, ἐγὼ ἐσκότωσα αὐτόν!

Ὁ ἄλλος ἀπήντα τότε καὶ παρήρχοντο αἱ ὥραι, μὲ τοὺς ὥραίους αὐτοὺς λόγους τοὺς ὁποίους μᾶς διέσωσεν ὁ Ὀμηρὸς καὶ τόσοι ἄλλοι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐγνώριζον τὸ αἶτιον διὰ τὸ ὅποιον ἐμάχοντο, ἐπὶ πλέον εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θεωρῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἐχθρόν των, δὲν τοὺς ἐχώριζεν ἡ μόνον τὸ ξιφὸς των, καὶ ἔβλεπον ποῦ ἐκτύπων καὶ ποῖος ἐπιπτεν.

Τώρα εἶνε διαφορετικά.

Οἱ στρατοὶ εὕρισκονται, ἕως εἴκοσι χιλιόμετρα μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου:

— Μπάμ! Μπούμ! Μπίμ!

Βροχὴ σφαιρῶν, τὰ δοῦζια ἐκρύγνυνται, οἱ ἄν-

θρωποι πίπτουσιν, αἱ οἰκίαι καταρρέουσιν καὶ οὐδεὶς γνωρίζει πόθεν προέρχεται ἡ καταστροφὴ αὐτή.

Λαμπρὸν πρᾶγμα ἡ πρόοδος!

Τίς θὰ ἐφαντάζετο ποτέ, ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ νοῦς ὅπως τὸν χρησιμοποίησιν οὗτος πρὸς καταστροφὴν τῶν ὁμοίων του! Ἀλλὰ δὲν ὁμιλοῦσιν οὕτω οἱ ἄνθρωποι τῆς προόδου!

Μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ ἀλλάξῃ πάλιν ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων! Ἡξεύρετε ὅτι οἱ σοφοὶ καταγίνονται νὰ εὕρωσι τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου, τὸ μέσον δηλαδή διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ διευθύνῃ τὴν ἀεροπλάναν σφαῖραν κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέλησιν. Μετ' ὀλίγον θὰ στεφθῇ δι' ἐπιτυχίας καὶ ἡ προσπάθεια αὕτη.

Ἴσως λοιπὸν θὰ σκέπτεσθε:

— Πόσον θὰ εἶνε εὐχάριστον νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς οὕτω! Δὲν θὰ ζηλεύωμεν πλέον τὰ πτηνὰ! ὅπως καὶ αὐτὰ θὰ διασχίζωμεν τὸν αἰθέρα! Ὅποια ἀπόψεις ἐκ τοῦ ὕψους αὐτοῦ! Αἱ πεδιάδες, τὰ δάση, αἱ λόχμαι, θὰ ἐκτυλίσσωνται κάτωθεν ἡμῶν ὡς ἄ-

πέραντος τάπης μυριόχρωμος. Θά διερχώμεθα ἄνωθεν καὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὁρέων!

— "Α! φίλοι μου! πιστεύετε ὅτι πρὸς τέρψιν σας καταγίνονται πρὸς εὐρεσιν τοῦ πηδαλίου τοῦ ἀεροστάτου; Πιστεύετε ὅτι πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος καταβάλλονται αἱ τόσαι προσπάθειαι; Περὶ ἄλλου πρόκειται!

Ἐνεκα τῆς πρόδου... ἡ γῆ δὲν θά εἶνε πλέον ἀρκετὰ εὐρεῖα ὥπως χρησιμεύσῃ ὡς πεδὶον μάχης εἰς τοὺς κατοίκους τῆς. Ὅταν ὁμως καταστῶσι κύριοι τῆς ἀτμοσφαιρας, ὅποια εὐτυχία! Τάχιστα, μηχανευθῆτε νέας πολεμικὰς μηχανάς! τηλε-

βόλα βάλλοντα μακρύτερον ἀκόμη, ὕλας ἐκ κτικὰς ἰσχυροτέρας· δὲν μάχονται πλέον οἱ στρατοὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, οὔτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης· μάχαι συγκροτοῦνται ἄνωθεν τῶν νεφῶν... Καὶ ἀερόστατα ἐφορμῶσι τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ τηλεβόλα βροντῶσι καὶ τὰ μυδράλλια ἐκσφενδαζουσι τὸν θάνατον, καὶ καταπίπτει ἐκ τοῦ ὕψους τῶν αἰθέρων βροχὴ ἀνθρωπίνων ὄντων κατακρημνιζμένων ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων βράχων, καταθυβίζοντες εἰς τὴν ἀγρίαν θάλασσαν...

"Ω! τί λαμπρὸν πρᾶγμα ἡ πρόδοδος!

[Victorien Aury]

ΦΑΚ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδ. σελ. 26]

Ἡ θαυμασία αἰθουσα ἦτο πλήρης ἐπισήμων προσκεκλημένων. Κατ' ἀρχὰς ἐπαιζαν ἄλλοι μουσικοί· ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τῶν τριῶν νεαρῶν βιολιστῶν· πρῶτος ἔμελλε νὰ παίξῃ ὁ Ἰωάννης, ἔπειτα ὁ Μάρκος, καὶ τελευταῖον ὁ Πέτρος.

Ὁ Ἰωάννης ἐπαιξε μετὰ θάρρους, πολὺ δ' ἐπηνέθη καὶ τὸ σύνθεμά του καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του, ἐν τέλει δὲ κατεχειροκροτήθη.

Ἐπειτα προσῆλθεν ὁ Μάρκος· τὸ ὠραῖον καὶ ὑψηλὸν παιδίον, τὸ ὑπερήφανον καὶ κανονικὴν ἔχων τὴν μορφήν, ἔκαμεν ἀμέσως ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ὑπεκλίθη μὲ χάριν καὶ πλήρης θάρρους, βέβαιος περὶ τῆς νίκης, ἤρχισε νὰ παίζει.

Ὁ Πέτρος ἵστατο εἰς παράμερον γωνίαν, ὀπίσω τῆς σκηνῆς, λίαν συγκεκινημένος καὶ κρατῶν μὲ τὴν χεῖρά του τὴν σφοδρῶς κτυπῶσαν καρδίαν του. Ἐσυλλογίζετο ὅτι μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβάλλῃ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του νὰ νικήσῃ.

Μόλις ἤκουε τί ἐπαιζεν ὁ Μάρκος· ἀλλ' αἰφνης προσήλωσε τὴν προσοχήν του, εἰς τοὺς τόνους τοῦ παιζομένου συνθέματος.

Πῶς; τί συνέβαινε; Ἡ μελωδία τὴν ὁποίαν οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠκροῶντο συγκεκινημένοι, χωρὶς ν' ἀναπνέωσιν, ἦτο ἡ ἰδική του, ἐκείνη τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ βάρους τῆς ψυχῆς του, ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ἐστήριζεν ὅλας τὰς ἐλπίδας του. Πῶς ἦτο δυνατόν αὐτό; Τὰ γόνατά του ἔτρεμον, ἡ κεφα-

λή του ἐξαλίσθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ μίας κθέλας ψιθυρίζων:

— "Ω, Μάρκε, πῶς εἰμπόρεσες καὶ τῷκαρ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

Οὐδεὶς παρετήρησε τὴν θλίψιν τοῦ πτωχ παιδίου, οὐδεὶς ἐνόησε τὸν πόνον του, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν ῥαγδαῖα χειροκροτήματα ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ὁ Μάρκος, ἐπαυὸς καὶ εὖγε καὶ συγχαρητήρια λαμβάνων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, κατέβη ἀπὸ τῆς ἐξέδρας.

— Γρήγορα, Πέτρε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης τὸν φίλον του, ἀγνοῶν καθ' ὅλοκληρίαν συνέβαινε, εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πῶς θὰ βραβευθῇ ὁ Μάρκος, ἀλλ' ἔχε ἀκόμη θάρρος, ἵσχυος νικήσῃς σύ!

Ὁ Πέτρος ἀνηγέρθη. Δὲν τῷ εἶχεν εἶπεν ὅσοις ἡ μήτηρ του ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ παρτοτε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν, ὅστις μὴ βοηθεῖ ὅταν κανεὶς ἄλλος δὲν δύναται νὰ μὴ βοηθήσῃ καὶ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ; Ὑψωπρὸς τὰ ἄνω τὸ βλέμμα του· παράδοξος ἐλπίσῃλθεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἡσθάνθη θάρρὸς ὅποιον οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ.

Δὲν εἶδε τὸ χρυσοστόλιστον ἐκείνο πλῆθος δὲν ἐπρόσεξε εἰς τὸ βλέμμα τοῦ οἴκτου μὲ ὅποιον τὸν παρετήρουν πολλοί, αὐτὸν τὸν ἀχρὸν καὶ ἰσχνόν, τὸν τολμῶντα νὰ διαγωνισθῇ πρὸς τὸν νεαρὸν ἐκείνον καλλιτέχνην, ὅστω κατέθελε τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἐχειροκροτῇ τὸσον ἐνθουσιωδῶς παρ' αὐτῶν.

"Ω! ἂν εἴξευρον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποῖος ἦτο ὁ ἀληθὴς καλλιτέχνης!...

Τί ἔμελλε νὰ παίξῃ τῶρα ὁ Πέτρος, ἀφ' οὗ ὁ ἄλλος ἐκλεψε τὸ σύνθεμά του;

Ἦρπασε τὸ τόξον καὶ μὲ τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου ἐξέφρασε τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του.

Κατ' ἀρχὰς ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν καὶ οἱ τόνοι ἐξήρχοντο δειλαί· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον ἐλησμόνησε ποῦ ἦτο, ἐλησμόνησε τὰ πάντα, καὶ μόνον ἤκουε τὴν ἐμπνευσιν, ἥτις ψιθυρίζει εἰς τοὺς μεγαλοφρεῖς καλλιτέχνας τὰ ἀριστουργήματα.

Τὸ βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου ἐκείνου ἔκλειε, ἐνόμιζες ἦτο τόσον παρπονετικὴ ἢ μελωδία! ὅλη ἡ λύπη μιᾶς ψυχῆς ἀπηλπισμένης ἐξεχύνετο εἰς ἐξάσιον θρήνον.

Ἐντὸς τῆς αἰθούσης οὐδεὶς ἀνέπνεε πλέον· ἐξ ὅλων τῶν ὀφθαλμῶν ἔρρεον δάκρυα, τὰ δὲ δακρυσμένα βλέμματα ἔμενον προσηλωμένα εἰς τὸ μαγικὸν τόξον.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ λύπη ἐκείνη ἤρχιζε νὰ διαλύεται, ὅπως ἐξατμίζεται ἡ ὁμίχλη ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἡ ἐλπίς ἀνεγεννάτο ἐντὸς τοῦ ταλαιπώρου ἐκείνου ὄντος· ὑπάρχει Θεός, Θεὸς προστάτης τῶν ἀδικουμένων καὶ ταπεινῶν· καὶ τῶρα τὸ βιολίον ἀνέπεμπε, θὰ ἔλεγε, διακαῇ προσευχὴν πρὸς τὸν Πλάστην, ὕμνον ἀπεριγράπτου μελωδίας καὶ ὕψους, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον δι' οὗ οἱ χοροὶ τῶν ἀγγέλων δοξολογοῦσιν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸν Θεόν! Θεὸν φῶς περιέλουε τὴν μορφήν τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου, λάμπιν οὐρανίαν ἐξέπεμπον οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Ἐλῆξε τὸ μέλος· ἄκρα, βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησεν ὀλίγας στιγμὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ· ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἐβρόντησε θυελλα χειροκροτημάτων, πολὺ, πολὺ ἰσχυρωτέρων τῶν προηγουμένων, καὶ πάντες μεγάλοι καὶ μικροί, ἀνωρθοῦντο διὰ νὰ ἰδῶσι τὸν καλλιτέχνην· ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ὀλίγα βήματα προχωρήσας, κατέπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὅτε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο ἐντὸς ἀγνώστου δωματίου ἐπὶ ἀναπαυτικῆς κλίνης. Ἠσθάνετο ὅμως μεγάλην ἀδυναμίαν· τὰ ὦτά του ἐβούζον· ἤκουσε δὲ μιαν φωνὴν ἐρωτῶσαν μετ' ἐνδιαφέροντος:

— Ὑπάρχει ἐλπίς, ἰατρί;

— Ὑπάρχει ἐλπίς, Ὑψηλοτάτη· θὰ προσπαθῶ νὰ σώσω τὸ παιδί αὐτό.

Ἐπειτα ὁ Πέτρος ἀπεκοιμήθη· ἐδυθίσθη εἰς βαθὺν λήθαργον, οὔτε ἐννοεῖ ὅτι ὁ ἱατρὸς ἐκάθητο εἰς τὸ προσκέφαλόν του, καὶ ὅτι μία μεγαλοπρεπὴς κυρία ἤρχετο συχνὰ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἠρώτα περὶ αὐτοῦ. Ἡ κρίσις τῆς ἀσθενείας διήρκεσεν ὁλόκληρον τὴν νύκτα.

— Ὁ πυρετὸς ἔπεσε, ἐσώθη τὸ παιδίον, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, τὴν πρωΐαν.

Τότε ἐξύπνησε καὶ ὁ Πέτρος· ἦτο ἡσυχος τῶρα καὶ ἐνεθυμήθη λεπτομερῶς ὅλας τὰς συγκινήσεις του, τὰς ἐλπίδας του, τὴν φοβερὰν στιγμὴν ὅτε εἶδεν ὅλα τὰ ὄνειρά του κατακρημνιζόμενα, τὸ αἰφνίδιον θάρος του, τὴν νίκην του, τὸ βραβεῖον.

— Ποῦ εἶνε τὸ βιολί; ἠρώτησε μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

— Ἐδῶ εἶνε, παιδί μου, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ὠραϊότατον βιολίον τὸ ὅποιον εἶχεν ὁρίση ὡς βραβεῖον.

— Ἐως ὅτου νὰ γίνῃς καλὰ δὲν πρέπει νὰ παίζῃς! εἶπε μὲ αὐστηρότητα ὁ ἱατρὸς, εἰδεμὴ θ' ἀποθάνῃς.

— Καλὰ, εἶπε μὲ εὐπέθειαν τὸ παιδίον, δὲν θὰ παίζω· δόστε μου μονάχα ἓ ἴσχυς τὸ βιολί νὰ τὸ ἀγκαλιάσω καὶ ὕστερα τὸ παίρνετε πάλι.

Τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔθεσε εἰς τὴν ἀγκαλίαν του, καὶ μὲ τὰ ὦρά καὶ ἰσχνὰ δάκτυλά του ἐθόπευε τὰς χορδὰς· οὕτω ἀπεκοιμήθη, καὶ τότε ἡ νοσοκόμος ἔλαβε σιγὰ σιγὰ τὸ προσφιλὲς βιολίον καὶ τὸ ἔθεσεν ἐντὸς τῆς θήκης του, ἐπὶ τινος τραπέζης.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἦτο ἀκόμη καλλιτερον· ἐκείτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε τίποτε περὶ τῆς ἀσθενείας του καὶ τὸν ἐπερίμενε μὲ ἀνησυχίαν· μία χεὶρ ἔλαβεν αἰφνης τὴν ἰδικήν του, καὶ ἐν παιδίον ἐγονεπύτησε πρὸ τῆς κλίνης του:

— Πέτρε, Πέτρε, εἶπε μὲ λυγμούς, μὲ συγχωρεῖς;

— Μάρκε, εἶπεν ἡσυχως ὁ Πέτρος, ἂν δὲν μ' ἔκαμνες νὰ λυπηθῶ τόσον πολὺ, δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ παίζω ὅπως ἐπαιζα καὶ νὰ νικήσω. (Τὸ ἀγαθὸν παιδίον δὲν προσέθεσεν ὅτι ἡ λύπη ἐκείνη, καὶ ὁ ἀγὼν ὅπως ἐκφράσῃ τὸν

πόνον τῆς ψυχῆς του ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ θανατώσουν).

— Λοιπὸν μὲ συγχωρεῖς; ἐπανέλαβεν ὁ Μάρκος. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦλθε καὶ ὁ Ἰωάννης.

— ὦ, ναί! Πάρε τώρα αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πῆγινέ τα εἰς τὴν μητέρα μου μὲ τὸν Ἰωάννην, καὶ εἰπέτε τῆς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ τοῦ μικροῦ μουσικοῦ, ἥτις παρ' ὀλίγον ν' ἀνάβῃ εἰς τὸν οὐρανόν, ἔμεινεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Πέτρος ἀνέρωσε· ὅταν δὲ τελειώσῃ ἡ προθεσμία τὴν ὁποῖαν προσδιώρισεν ὁ ἱατρός διὰ νὰ ἀνικτήσῃ καὶ ὅλο-

κληρίαν τὰς δυνάμεις του, ἡ πριγκίπισσα θὰ στείλῃ τὸν προστιτευόμενόν της εἰς τὸ Ὁδεῖον τῆς Λειψίας διὰ νὰ τελειοποιηθῇ.

Καὶ μετὰ τινὰ ἔτη τὸ ὄνομα ἐνὸς μεγάλου καλλιτέχνου θὰ διαφημίζεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὸ ὄνομα ἐνὸς μεγάλου μελοποιῦ ὅστις θὰ κάμῃ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων νὰ αἰσθάνθων ἀρρήτους συγκινήσεις· ὁ μέγας αὐτὸς μελοποιός, ὁ ἐνδοξος αὐτὸς καλλιτέχνης θὰ εἶνε ὁ Πέτρος, τὸ ὄρφανόν, ὁ υἱὸς τῆς χήρας.

[Ἐλευθέριος διασκευαστὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

Αἰμιλίου Εἰσαρμενός

Η ΟΜΙΧΛΗ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ο ὠρολόγιον τοῦ τραπέζιου καταστήμα-
τος ἐσήμανε τὴν ὀ-
γδόην ὥραν, καὶ οἱ
δύο γραμματεῖς ὁ κύ-
ριος Σμιθ καὶ ὁ κύριος
Τάυλορ ἐσκούπισαν
τὰς πέννας των, ἔκλει-
σαν τὰ μεγάλα κατὰ-
στιχά των, καὶ ἐξε-
κίνησαν νὰ ὑπάγουν
εἰς τὰς οἰκίας των. Ἀλλὰ φεῦ! καθὼς ἐξῆλθον
ἀπὸ τὸ κατὰστημα παρετήρησαν ὅτι πυκνὴ
ὁμίχλη, ὁποία μόνον ἐν Λονδίῳ γίνεται, εἶχε
σκεπᾶσθαι τὴν γιγαντιαίαν πόλιν.

Οἱ δύο γραμματεῖς ἐπέστρεψαν βιαστικὰ
ὀπίσω, ἐζήτησαν δάδας ἀπὸ τὸν θυρωρὸν καὶ
ἀπεχωρίσθησαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κατὰστημα-
τος. Ὁ μὲν κύριος Σμιθ ἐστράφη πρὸς τὰ δεξιὰ,
ὁ δὲ κύριος Τάυλορ ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν.

Ὁ δεύτερος, ὅστις ἐπόθει μὲ λαχτάραν τὸ
ζεστόν καὶ ἀναπαυτικὸν δωμάτιον τῆς οἰκίας
του, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ἡ γυναῖκά του καὶ
τὰ παιδιὰ του, ἐβάδιζε ταχέως καὶ ἤδη διέ-
κρινε τὸν φράκτην ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὰ μικρὰ
οἰκιακὰ κηπάρια τῆς ὁδοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν κα-
τῶκει, ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον· ἀλλ' αἴφνης ἡ
δὰς του ἔσθυσεν.

Τριγύρω τὸ σκότος ἦτο βαθύτατον.

Ἦσαν ἀναμμένοι μὲν οἱ φανοὶ τοῦ φωταε-

ρίου, ἀλλὰ τὸσον ἀμυδρῶς ἔφεγγε το φῶς των
διὰ μέσου τῆς πυκνῆς ὁμίχλης ὥστε ὁ ἀπομα-
κρυνόμενος ὀλίγα βήματα ἐξ αὐτῶν δὲν ἔ-
βλεπε τίποτε.

Ὁ κύριος Τάυλορ ἔψαχνεν ἀνυπομόνως ἀπ'
ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ διὰ νὰ πιάσῃ τὸν φράκτην,
ἀλλὰ πολλὴν ὥραν ὁ κόπος του ἐπῆγε χαμένος.
Ἐπὶ τέλους τὸν ἐπέτυχεν, καὶ γερὰ κρατῶν αὐ-
τὸν διὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ, ἐπροχώρει θαρραλέως.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς, τοὺς ὁποίους ἔκα-
μνε, μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος
τοῦ φράκτου, τὸ ὅποιον ἦτο πρὸ τῆς οἰκίας
του· μετὰ τινὰ λεπτὰ ἔμελλε νὰ εἶνε εἰς τὸ
σπιτάκι του, ἀνάμεσά 'ς τὴν γυναικοῦλά του
καὶ τὰ παιδάκια του καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ εὖω-
διάζον φκηγτόν.

Ἀλλὰ παράδοξον πρᾶγμα! Ὁ φράκτης ἐξε-
τείνετο ὁλονέν, ἀδιακόπως· ποῦ ἦτο λοιπὸν ἡ
εἴσοδος, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὴν οἰκίαν του;
Πῶς ἤλλαξαν τὸσον πολὺ τὰ πράγματα τὴν
ἐσπέραν ἐκείνην!

Ὁ κύριος Τάυλορ, μὴ ἀφίνων τὸν ἀτελείω-
τον φράκτην ἐπροχώρει, σκεπτικὸς, ἀνήσυχος.
Ἀλλ' ἔξαφνα συνεκρούσθη δυνατὰ μὲ ἓνα ὅστις
ἤρχετο ἀπὸ τὸ ἀντιθετὸν μέρος.

Καὶ οἱ δύο ἐζήτησαν συγγνώμην, ἀλλὰ κα-
θὼς εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον ἀλλήλους ἐξεκαρ-
δίσθησαν εἰς τὰ γέλια.

— Καλησπέρα, κύρ Τάυλορ, καιροὺς καὶ ζα-
μάνια ἔχομε νὰ ἰδῇ ὁ ἓνας μὲς τὸν ἄλλον.

— Καλὴ σας ἐσπέρα, κύρ Σμιθ, καὶ ἀπὸ
ποῦ; παρακαλῶ;

— Ἀπὸ ὅπου καὶ σύ. Ἐχασα τὸν δρόμον, καί-
μένε, 'ς τὴν πυκνὴν ὁμίχλην, γιατί ἔσθυσεν τὸ
δαδί μου.

— Καὶ τὸ δικό μου τὸ ἴδιο, ἀπήντησεν ὁ
κύριος Τάυλορ· Ὁκρούσα πῶς σὲ λίγο θὰ ἤμουν
'ς τὸ σπίτι μου, γιατί ἔβλεπα πλέον τὸν φρά-
κτην τῶν κήπων· μὰ ἔσθυσεν τὸ φῶς μου καὶ
ἔψαξα ἓνα τέταρτον ὅσον νὰ τὸν εὕρω· ἀλλὰ δὲν
νοιῶθω τί συμβαίνει ἀπόψε, φίλε μου Σμιθ,
πάγω, πάγω, μὰ αὐτὸς ὁ ἀφωρισμένος ὁ φρά-
κτης δὲν ἔχει τελειωμό, καὶ δὲν βρίσκω τὴν
εἴσοδον νὰ πάγω 'ς τὸ σπιτάκι μου, ποῦ μὲ
περιμένουν ἡ γυναῖκά μου καὶ τὰ παιδιὰ μου.

— Ἔως τὸ πρῶτ' νὰ τρέχῃς τριγύρω 'ς
αὐτὸν τὸν φράκτην δὲν θὰ φθάσῃς 'ς τὸ σπίτι
σου· εἶπε γελῶν ὁ Σμιθ.

— Τί λές, ἀδελφέ; μὴν 'τρελλάθηναι καὶ
δὲν ξεύρω τί μοῦ γίνεται;

— Ὅχι, αὐτὸ δὲν τῶπαθες, ἀλλὰ ἔπαθες

κάτι ἄλλο· αὐτὸς ὁ φράκτης ποῦ κρατεῖς, εἶνε
ὁ φράκτης τοῦ μεγάλου κήπου τῆς πλατείας,
καὶ ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ τρέχεις κρα-
τῶντας τὸν φράκτην κάμνεις τὸν γύρον τοῦ
κήπου, ὁ ὁποῖος εἶνε στρογγυλὸς ὅπως ξεῦρεις.
Ἐνόησες λοιπὸν τί τρέχει;

— Αἶ, καὶ τώρα τί θὰ κάμωμεν; εἶπεν ὁ
Τάυλορ μετὰ κωμικῆς ἀπελπισίας.

— Εὐτυχῶς, ἐγὼ ξεύρω ποῦ εἴμεθα· ἔλα
μὲ μὲς μου, ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἡ θέσις ὅπου στέκουν
αἱ ἀμαξαι.

Οἱ δύο γραμματεῖς ἐφθασαν ἄνευ ἄλλης
περιπετειᾶς εἰς τὴν πλησίον πλατεῖαν, εὗρον
μὴν κενὴν ἀμαξάν, ἀνέβησαν, καὶ ὁ ἀμαξή-
λάτης εὕρισκων τοὺς δρόμους μὲ τὸ φῶς τῶν
φανῶν τῆς ἀμαξῆς του ἔφερεν πρῶτον τὸν ἓνα
καὶ ἔπειτα τὸν ἄλλον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ δύο φίλοι πολλάκις ἐγέλκοντο, ἐνθυμού-
μενοι τὴν σύγκρουσιν καὶ ἀναγνώρισιν των
ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυκνῆς ἐκείνης ὁμίχλης.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μογγολικὸς μῦθος.

Μία φορὰ κ' ἔναν καιρὸν ἦτο ἓνα λεοντάρι, λέγει ἓνας
μογγολικὸς μῦθος, καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ φάγῃ δύο
μέρες 'ς τὴν ἀράδα τὸ ἴδιο φαγητό, γι' αὐτὸ κάθε
μέρα ἔτρωγε ἄλλης λογῆς ζῷον. Μία μέρα ἔπιασε ἓνα
λαγὸν τὸν κύταζε κουνῶντας τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Σήμερα θὰ μείνω νηστικός· τί νὰ σὲ κάνω σένα;
οὔτε 'ς τὸ δόντι μου δὲ θὰ κολλήσῃς.

— Φάγε με μὴ ὥρα ἀρχήτερα, νὰ γλυτώσω καὶ
μὴ μὲ βασανίσῃς τοῦ χάκου, εἶπεν ὁ λαγός· ἐμένα
τῶχει ἡ τύχη μου νὰ φαγωθῶ· σήμερα τὸ πρῶτ' λίγο
ἔλειψε νὰ μὲ φάγῃ ἓνα ἄλλο ἄγριο θηρίον· μὰ ἦταν
τῆς μοίρας μου ἡ ἰδική σου ἡ κοιλιὰ νὰ γίνῃ τά-
φος μου.

— Τί; εἶπε μὲ μουγκρητὸ τὸ λεοντάρι. Καὶ βρί-
σκεται 'ς τὸν κόσμον ἄλλο θηρίον σὰν κ' ἐμένα; γρή-
γορα νὰ μοῦ τὸ δείξῃς!

— Ὅρισμός σου, ἀφέντη, εἶπεν ὁ λαγός.

Καὶ ὁ λαγὸς ἐμπρὸς, τὸ λεοντάρι ὀπίσω ἔφθασαν 'ς
ἓνα πηγάδι.

— Γιὰ κύττα 'δῶ μέσα, τοῦ λέγει.

Τὸ λεοντάρι ἔσκυψε, καὶ τί νὰ ἰδῇ; ἓνα ἄγριο θη-
ρίον, ἓνα φοβερὸ θηρίον ποῦ ἐκύτταζε μὲ θυμὸν, καὶ
εἶχε σηκωμένη τὴν χαιτή του μὲ περηφάνειαν, ἴδιο κί
ἀπαράλλακτον σὰν αὐτό.

— Τὸ εἶδες; λέγει ὁ λαγός.

— Στάσου νὰ τοῦ δείξω γώ! λέγει τὸ λεοντάρι μὲ

θυμὸν καὶ πέφτει μὲ ὀρμὴ μέσα 'ς τὸ πηγάδι γιὰ νὰ
ξεσχίσῃ τὸ ἄλλο τὸ θηρίον, καὶ πνίγεται. Κ' ἔτσι ἐγλύ-
τωσε ὁ λαγός. — Ἡ σοφία νικά τὴν ἀνδρείαν.

Δένδρα παράγοντα ὑποκάμισα.

Ἐπάρχουσι γῶραι εἰς τὰς ὁποίας φύονται δένδρα
παράγοντα ψωμί καὶ γάλα, καὶ βούτυρον ἄλλ' εἰς
τὴν Νοτίαν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν δένδρα τὰ ὁποία
παράγουν ὑποκάμισα! Ἐκεῖ φύεται ἓν δένδρον
ἔχον ὕψος πενήντα ποδῶν· οἱ κάτοικοι κόπτουν
ἐξ αὐτοῦ κυλινδρικά τεμάχια ἕως δύο ποδῶν διαμέ-
τρου, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποχωρίζουν τὸν κόκκινον ἰνώδη
φλοιόν. Ὁ φλοιὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ εἶδος ἐνδύματος,
ὁμοιάζει δὲ μὲ σάκκον ἀρραφὸν καμωμένον ἀπὸ χον-
δρόπανον. Τὸ ἐπάνω ἀνοιγμὰ χρησιμεύει διὰ τὴν κε-
φαλὴν, διὰ τοὺς βραχίονας δὲ ἀνοίγουν ἐκατέρωθεν οἱ
ἰθαγενεῖς δύο ὁπας. Τὸ τοιοῦτον δένδρον πολὺ εὐλόγως
ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ἐργαστάσιον χρωματιστῶν ὑπο-
καμίσων. Λέγουν ὅτι ὑπάρχουν καὶ δένδρα τὰ ὁποία
παράγουν ἑτοιμα καπέλλα!

Σοφὰ λόγια.

Διὰ τῆς τάξεως, διὰ τοῦ ζήλου καὶ διὰ τοῦ
θάρρους εὐκόλως δύναται τις νὰ σωθῇ καὶ ἐκ τοῦ με-
γίστου τῶν κινδύνων.

Ἡ ἀνδρεία δὲν συνίσταται εἰς τὸ ἀψηφεῖν
πάντα οἰονόηποτε κινδύνον, ἀλλ' εἰς τὸ ἐκτιθεσθαι εἰς
κινδύνον ὑπὲρ ἀγαθοῦ τινος σκοποῦ.

ΝΕΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας τρέφον ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἐπανειλημμένα ἐξέδωκεν ἐγκυκλίους ὑπὲρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, δι' ὧν ἐξαίρει τὴν ἀξίαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικῆ καὶ συνιστᾷ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας. Ἐν τῇ ἀπὸ 31 Μαΐου 1887 ἐγκυκλίῳ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἀναφέρεται ἡ πολυσήμενος καὶ τιμητικωτάτη φράσις ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ «*παρέσχεον ἀληθεὺς ὑπηρεσίας εἰς τὴν χώραν ἡμῶν*». Ἡδὴ πάλιν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἀναδημοσιευομένην νέαν ὑπὲρ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἐγκύκλιον, χρονολογουμένην ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., ἣν ἀπηύθυνε πρὸς πάντας τοὺς Γυμνασιάρχας, Καθηγητάς, Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν Σχολείων, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἀποκαλεῖται «*τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα*».

Μεθ' ὑπερφανείας ἀναγράφωμεν τὴν εὐχάριστον αὐτὴν εἰδήσιν· τὴν δὲ ἐξαιρετικὴν καὶ πεφωτισμένην ἐκτίμησιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας θεωροῦμεν ὡς ἡθικὴν ἡμῶν ὑποχρέωσιν, ὅπως εἰς τὸ μέλλον καταστήσωμεν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἔτι μᾶλλον ἀξίαν τῆς ἀποδομένης αὐτῇ ὑψηλῆς τιμῆς, καὶ τῆς ἐνθουσιώδους ἀγάπης ἣν ἀνέκαθεν ἔδειξαν πρὸς αὐτὴν οἱ Ἑλληνόπαιδες. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι, εἰμεθα βέβαιοι, μεθ' ἴσης ὑπερφανείας θὰ ἴδωσιν, ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ταυτίζεται πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδευτικῆς τοῦ ἔθνους ἡμῶν Ἀρχῆς.

Ἀριθ. Πρωτ. 190.

Ἐγκύκλιος

Διεκπ. Περὶ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος «*ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων*».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς κ.κ. Γυμνασιάρχας, Καθηγητάς, Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν σχολείων, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὴν «*Διάπλασιν τῶν Παίδων*» περιοδικὸν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον χάριν τῆς ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν καὶ ἡθικῶν δυνάμεων τῶν παιδῶν συνιστῶμεν εἰς πάντας ὑμᾶς ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι συντελοῦμεν οὕτω εἰς τὴν προκοπὴν τῶν ἡθικῶν καὶ θρησκευτικῶν συναισθημάτων τῶν παιδῶν, ἅτινα τῇ προτροπῇ ὑμῶν ἤθελον ἀναγνώσῃ τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν τοῦτο περιοδικὸν σύγγραμμα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Ἰανουαρίου 1890.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

Ὁ Διεκπεραιωτής
Σ τ έ φ. Μ. Πα ρ ί σ η ς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Πατέρας τοῦ Ἀντωνάνη εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν εὐρίσκει ἐξηπλωμένον ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην ἐνῷ ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ π. μ.

— Κοιμᾶσαι ἀκόμη, ὀκνηρὲ; Ἐλα, σήκω! ὁ ἥλιος ἀνέτειλε ἐδῶ καὶ δύο ὥρες!

— Καὶ πταίω ἐγώ, μπαμπᾶ, ἂν ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος πρὶν ἐξημερῶσ; ἀπαντᾷ ὁ ὀκνηρὸς Ἀντωνάνης.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀχρογυαλίας.

✱

Ἐν τῷ σχολείῳ:

— Εἰπέ μου, Δουκιανέ, ποῖον ζῶον προσκολλᾷται περισσότερο εἰς τὸν ἄνθρωπον;

— Ὁ σκύλος, διδάσκαλε.

— Καὶ σύ, Στέφανε, τί λέγεις;

— Ἐγώ, διδάσκαλε, νομίζω, ὅτι ἡ βδέλλα προσκολλᾷται περισσότερον ἀπὸ τὸν σκύλον.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Φλυαροῦ Ἰγθύος.

Ὁ Γεωργάκης φέρει εἰς τὸν κύριον Παῦλον ἓν πινάκιον γλυκίσματα ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς του.

— Μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς νὰ σὰς πῶ πολλὰ χαιρετίσματα καὶ νὰ σὰς φέρω αὐτὰ τὰ γλυκὰ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, παιδί μου, ἀπαντᾷ ὁ κύριος Παῦλος· νὰ πῆς ὅμως τοῦ μπαμπᾶ σου ὅτι εἶνε πολλὰ.

Καὶ ὁ Γεωργάκης:

— Τὸ ἴδιο ἔλεγε καὶ ἡ μαμά, ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς τῆς εἶπε ἔννοια σου καὶ ἀπὸ τὸν κ. Παῦλον δὲν τὰ χάνεις· θὰ σοὶ στείλῃ καὶ αὐτὸς διπλὰ καὶ τριπλὰ εἶνε φιλότιμος ἄνθρωπος.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Μεσολογγιστοπούλας.

✱

— Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἀράπης, φωνάζει ἓνα πρῶτον μικρὸς Νέκος.

— Καὶ γιατί; τὸν ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφὴ του.

— Νά, γιὰ νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκην νὰ με πλαιύνουν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Παράφρονης Κρήτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Τί μετριοφροσύνη εἶνε αὐτή, Καμέλια; Εὐχομαι ὑπὸ τὴν μετριοφροσύνην σου νὰ κρύπτεται μεγάλη ἐξυπνάδα καὶ ἄριστεύσης εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Ὁ Τουρκομάχος Ἑλληνα, πλοσφιλεῖς μου φίλοι, εἶνε μικρὸς, μικρὸς· ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Δάγγεϊε Πυρετέ. Ἐν εὐρίσκεις τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐδιάλεξες αὐτὴν τὴν καραμένην ἀρρώστια;

Διὰ τί ἀκατάλληλον τὸ ψευδώνυμόν σου; τοῦναντίον εἶ πολὺ καλόν, Μεγαλοπτέρυξ Ἀετὲς.

Πολὺ λυπηρὰ ἡ ἀπώλεια τῆς τόσο καλῆς καὶ γλυκαίας ἐλφῆς σου, Μυρωμένη Ἀνθοδέσμη. Σὲ συλλυποῦμαι καρδίας καὶ εὐχομαι εἰς τὸν ὕψιστον νὰ σὲ παρηγήσῃ. Εὐχαρίστως θὰ ἀναγινώσκω τὰ γραμματάκια σου.

Ὁ τοῦ Πολεμιστοῦ τῶν Θερμοπυλῶν τὸν ὁποῖον φίλε μου γλυκὰ γλυκὰ καὶ εἰπέ του νὰ εἶνε πάντοτε πολὺ ἀκοιμήτο παιδί.

Ἐσο ἡνυχος, Ἀθανάσιε Λεονάρδε, αἱ λύσεις σου ὅλαι ἴσθησαν ὑπ' ὄψιν.

Πολὺ καλὰ ἔκαμες, Ἀθῶε Παῦ, καὶ ἔστειλεις τὰς λύσεις ἰδιαιτέρον φύλλον παρακαλῶ δὲ ὅλους μου τοὺς φίλους στέλλωσιν εἰς ἰδιαιτέρον φύλλον χάριτον τὰς λύσεις, εἰς ἄλλο πάλιν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις ὅτι εἰς τρίτον τὰ παιδικὰ πνεύματα, ἄλλως θὰ εὐδὼ μὲ δυσαρέσκειάν μου εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ τὰ μβάνω ὅπ' ὄψιν.

Νέος μου φίλος, ὁ Λιγχοβάτης μοι ἔστειλε σήμερον μικρὸν γραμματάκι. Ἐλαβε δῶρον τὴν «Διάπλασιν» ὁ παρελθόντος ἔτους καὶ ἐνεγράφη διὰ τὸ τρέχον, καί...

ῥεῖται τὸ πουλάκι. Ἄν εἶσαι, νέε μου φίλε, φρόνιμος καὶ μετῆς τίποτε δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τὸ πουλάκι. Τότε ἐπαίνους θὰ ἀκούης. Ὁ μὴ ἔχων τὴν συνειδήσιν του θάρσεν ἐκεῖνος καὶ τοβεῖται.

Ἡ ἐπιθυμία σου ἐξετελέσθη, Πάσχουσα Κρήτη· καὶ ὁ καρδίας σὲ συγκαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα. Λοιπόν, Μαρουσία, εἰς τὸ ἐξῆς, Ἀνατέλλουσα Σελήνη, αἱ! Αἱ κρίσεις τοῦ σεβαστοῦ πατρὸς σου περὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ὅτι χαίρεται νὰ βλέπῃ τοιοῦτον περιοδικὸν τὴν Ἑλλάδα εἶνε ἡ καλλιτέρα δι' ἐμὲ ἀμοιβὴ καὶ μετὰ ἀνακούφισις τῶν πικριῶν τὰς ὁποίας δοκιμάζω. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς φιλικούς χαιρετισμούς τῶν οἰκείων σου.

Ἐπίσης ὥρατα, ἐπίσης θελκτικὴ θὰ εἶνε ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ἔννοια τοῦτον, φιλότιμη Κελαδίστρα. Τὸ πρῶτον τεύχος ἐξεδόθη εἰσέτι καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸ ἔλαβες. Φίλησέ μου ἀδελφούλην σου ὁ ὁποῖος με ἀγαπᾷ τόσο ἀλλὰ δὲν πορεῖ ἀκόμη νὰ γράφῃ καλὰ, καὶ γράφε μου γρήγορα ἔγγραμμά σου καὶ ὅτι ἐξήλθε, χαρῶ.

Τώρα μόνον ἔμαθες νὰ λύς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ὁ ἄριστος Κελαδῶν; Πολὺ καλὰ· ἀπὸ σήμερον τακτικὰ περιμένω λύσεις καὶ νόστιμα γραμματάκια σου.

Χάρις τοῦ Θεοῦ θέλεις νὰ μετονομασθῇς, φιλότιμη Χ.Π. Θ.; Καλὰ λοιπόν. Τὸ λάθος συνέβη ἐπειδὴ τὸ ἴδιον ψευδώνυμον ἔφερον ἄλλη συνώνυμός σου.

Μὲ κατελύπησεν ἡ ἐπιστολή σου, Ἀμφιτρίτη. Ἐπερίμενα ποτὲ νὰ σὲ ἀναγκάσῃ ἡ ἀδελφὴ σου διὰ νὰ μοῦ γράψῃς; Τί ἔγινε λοιπόν ἡ τόση μας φίλια;

Πῶς συνέβη τοῦτο, μετὰ τεσσάρων ἐτῶν γνωριμίας τώρα μόλις νὰ μοῦ γράψῃς, Κυρά Καίτη; Τώρα τοῦλάχιστον γράφε μου συχνά.

Ὁραταί αἱ σκέψεις σου, Ἀζῶν τοῦ Κόσμου· ἡ μετριοφροσύνη σου θὰ σὲ κάμῃ μέγαν καὶ πολὺν ἡμέραν τινά. Πῶς, Γαληνία θάλασσα, δὲν εἶδες ὅτι συνεστήθη ἔρετος καὶ ἀνωτάτη τάξις διαγωνιζομένων διὰ τοὺς ὑπερβάντας τὸ 15ον ἔτος; Τώρα πλέον καὶ ἡ γιγαῖα καὶ οἱ παπούλῃδες μποροῦν νὰ λαμβάνω ν μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου.

Ποῦ καλὰ, Ἀπρόσπτον Σκάνδαλον. Θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις σου διὰ τὸν διαγωνισμόν. Σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς εὐχὰς σου ὅπως δεκαπλασιασθῶσιν οἱ συνδρομηταί μου, αἱ ὁποῖαι, φαίνεται, θὰ πραγματοποιηθοῦν διότι αἱ ἐγγράφαί πάνε περίφημα.

Τόπο! τόπο! διὰ τὴν γρηγοῦσαν τὴν καίμενην τὴν θεὰν Ἀρτέμιδα· εἶνε 14 ἐτῶν! Καὶ ἐροεῖτο μὴ δὲν τὴν δεχθῶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου διὰ τὴν μεγάλην τῆς ηλικίαν! Ὅχι ἐσὲ μόνην ἀλλὰ καὶ τοὺς γέροντας συνδρομητάς μου δέχομαι ἐρέτος.

Δεκτὸν βεβαίως τὸ ψευδώνυμόν σου, Καλὴ Ἑλπίς. Προσπάθησε νὰ ἐπιτύχῃς λοιπόν ἀφοῦ πρώτην φορὰν διαγωνίσῃσαι.

Σοὺ συγχωρῶ, Μαρμαίρων Ἀστὴρ, τὸ λάθος σου τὸ προελθὸν ἐκ τῆς μεγάλης σου πρὸς ἐμὲ ἀγάπης καὶ τῆς... ἀπροσεξίας σου. Γλυκὰ φιλήματα εἰς τὴν Καρδερίαν.

Ἐκρίθη ἄξιον δημοσιεύσεως ἐπειδὴ ἦτο καλόν, Κρότιον Ὅρος, τὸ ἐξέστιχόν σου. Ἡ μετριοφροσύνη σου σὲ τιμᾷ. Σὲ ἠρηγόνη; Ἐγώ; Τί λές καλέ, Ἡπειρωτάκε; ποῖο σου τὸ εἶπε: Ἄν εἶνε ἰδικὴ σου σκέψις, με ἀδικεῖς ὑπερβολικά, διότι δὲν θὰ ἐξυρῇ, φαίνεται, τί ἀγάπην τρέφω διὰ τοὺς φίλους μου. Φίλησέ μου τρυφερά, τρυφερά τὴν Ἡπειρωτοπούλαν.

Ὅταν εἶνε κανεὶς 8 χρόνων μόνον, Λευκὴ Περιστερά, δὲν δύνανται νὰ γράφῃ ἀπαισίτως. Οὐχ ἦσαν ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ ἐπιμονὴ θὰ σὲ διδάξωσι πολλὰ, πολλὰ πράγματα. Περαιτεῖα ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν σου, καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου, φίλε Τάχην Πλαταρίτη.

Καὶ σύ ἀσθενής, Φαλαίρις; Ἄ! ποτὲ τέλος θὰ περάσῃ ὁ γεροχειμῶνας νὰ φυθῇ καὶ ἡ αὔρα τῆς ἀνοιξίως, νὰ ἀναζωογονήσῃ ὅλους μου τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους! Περιμένω τὰ τῆς ἐκδρομῆς σου.

Τί νὰ τὸ κόμης; τὸ δελτίον ἐρωτᾷς, Τέκνον τῶν Ὑρῶν, ἀφοῦ ἔστειλεις τὴν συνδρομήν σου; Ἡ καλλιτέρα χρησιμοποίησις εἶνε νὰ ἐγγράφῃς ἐκεῖ νέον συνδρομητὴν κανένα φίλον σου!

Ὁλύμπιοι Θεοί! Καλὸν τὸ ψευδώνυμόν σας. Αἱ πνευματικαὶ σας ἀσκήσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἂν εἶνε καλαί. Τὸ πουλάκι μου τότε ποῦ εἶχε κάμῃ ἓνα ταξιδάκι εἰς τὴν Σύρον, — πρὸ τριῶν τεσσάρων μηνῶν — χωρὶς νὰ ἐξυρῇ πῶς θὰ γίνετο συνδρομηταί μου μοῦ εἶπε τί φρόνιμοι καὶ τί ἐπιμελεῖς ποῦ εἶσθε: Σᾶ, εὐχομαι νὰ ἐξακολουθεῖτε πάντοτε ἔτσι!

Δήλωσις. Μετὰ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου διανέμεται τὸ δεύτερον τομίδιον τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ πρὸς πάντας τοὺς συνδρομητάς τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1890 ἐλήφθη ἤδη ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Μαρτίου]

49. Λεξιγραφία.

Ἄνθος εἰμὶ καὶ κόπτωμαι εἰς τρία μόνον μέρη
— Χωρὶς νὰ δράξῃς κοπτερόν καὶ φοδερόν μαχαίρι —
Εἰς γράμμα, ἐπιφώνημα, καὶ εἰς ἐσένα, φίλη,
Ἄλλ' ὅταν σὺ εὐρίσκεσαι δλω; διόλου μόνη.
Καὶ ὁμοιάζει τῶλον μου μὲ κερασένια χεῖλη
— Ἐχει καὶ ἄλλα χρώματα — ἀνθίζει ἐν χειμῶνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βραδευθέντος.

50. Λεξιγραφία.

Μῦρα τὸ πρῶτόν μου σκορπᾷ,
Κοινὸν τὸ δευτέρον μου.
Καθεὶς νὰ τρώγῃ ἀγαπᾷ
Πολὺ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Μακρῆς Δαμαλά.

51. Στοιχειογραφία.

Σ' τῇ «Διάπλασι» συχνάκις μὲ διαβάξεις,
Σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις ἐσὺ πάλι.
Σὲ τυραννῶ καὶ σὺ μοῦ χλωσολάζεις,
Μὰ ποῖο πολὺ μὲ ξενικὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρκαίου Λέοντος.

52. Στοιχειογραφία.

Διδῶς νῦ καὶ βάλει θῆ
Καὶ ἀμέσως θὰ βρεθῇ
Ἀπ' ἀγκυλωτὸ χορτόρι
Ὅργανο γλυκὸ μὲ χάρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσίγης—Τσῆγης—Τσί.

53. Ἀναγραμματισμός.

Εἰμαι μία τῶν ἡπείρων.
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Ἡρώα τινὰ ἀρχαῖον
Παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικωμένου Βορρῆ.

54. Μωσαϊκόν.

Ἡ νῆσος Κῶς, τὰ Μέγαροι, ἡ πόλις ἡ ὠραία,
Ὁ Ὑμητός, ἡ Κέρκυρα, ἡ λίμνη Φενεός
Καὶ εἰς λιμὴν συνέπραξαν — ὁποῖα ἡ ἰδέα! —
Καὶ πόλεις περισπούδαστο; ἀνῆλθεν εἰς τὸ φῶς!

Ἐστάλη ὑπὸ Φιλίππου καὶ Βασιλίδος.

55. Συλλαβικὸν κυδόμενον.

1. Ὅταν δὲν μ' ἔχεις, τί κακό! θὰ κίσεισαι συχνά.
2. Ὅσοι μὲ ἔχουν μ' ἀγαποῦν ὅταν μὲ χάσουν κλαῖνε.
3. Εἴμ' ὀρυκτόν, καὶ βέβαια θὰ ζεύρῃς πῶς μὲ λένε,
Γιατί σοῦ εἶμαι χρήσιμον νὰ γράφῃς μελανά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρασίνου Λόφου.

56. Ρόμβος.

Ῥόβος· ἐδῶ τὸ πρῶτόν μου καὶ ἔσχατον ἐπίσης.
Ὅταν ἐλθῇ τὸ δευτέρον εὐωδιᾷ ἡ φύσις.
Ἄν κέκτησαι τὸ τρίτον μου, ὡς δίκαιος θὰ ζήσης.
Ἄν ἀγαπᾷς τὸ τετάρτον, πτωχὸς θὰ κατηντήσης.
Αἱ ἀμαζαὶ ἄνευ ἐμοῦ διόλου δὲν κινεῖνται.
Οἱ πλεῖστοι ῥόμβοι δι' ἐμοῦ συνήθως περατοῦνται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρονίου Ὁρού.

57. Λένιγμα.

Ἀπὸ γκρεμὸ γκρεμίζεται,
Ποτέ του δὲν ραίζεται,
Κι' ἂν γκρεμιστῇ δὲν χάνεται.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

58. Παίγνιον.

Τίτι δυνάμει, τοποθετοῦντες 10 δεκάρας κατὰ
σειράν, νὰ σχηματίζωμεν μετὰ πέντε μετατοπισμοὺς πέντε
σωροὺς ἀπὸ δύο δεκάρας ἑκαστον, ἀφοῦ ἐγείροντες τὴν με-
τατοπιζομένην καὶ ὑπερπηδῶντες δύο ἀπλᾶς ἢ διπλᾶς
δεκάρας τὴν τοποθετήσωμεν ἐπὶ τῆς τρίτης;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπινθηροβόλοντος Ἡλίου.

59. Λένιγμα.

Ἄνευ ἐμοῦ καὶ ἄνθρωποι καὶ ζῶα καὶ φυτὰ θὰ ἔλει-
ποῦν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς· ἄνευ ἐμοῦ καὶ ὁ ἥλιος θὰ
τελλε καὶ θὰ ἔδωκε ἄνευ μαγευτικῶν ἀπ' αὐτῶν καὶ ὁ
ἀντικαλύψῃς δι' ἐμοῦ τὰ θαλάσσια ὄντα, φεῦ! ἀπ-
λυνταί. Ἡ δύναμις μου εἶνε μεγάλη, μηδενὶ παραδαι-
μένη. Καταστρέφω τὸ πᾶν ὅταν εἴμαι λίαν ἰσχυρὸς, συ-
κίς ὅμως γνωρίζω νὰ θωπεύω ὡς ἡ τρυφερωτάτη χεὶρ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικολάου Καληφίρη.

60. Μαθηματικὸν σόφισμα.

Ἀπόδειξον μαθηματικῶς ὅτι ἐν ποτήριον κενὸν ἴσο-
ναμετ μὲ ἐν ποτήριον πλήρες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κνακίωτος.

61. Πρόβλημα.

Ὅτε ἠρώτησαν παῖδιν τι πόσων ἐτῶν ἦτο, ἀπεκρί-
νεν· Μετὰ 15 ἔτη θὰ ἔχω ἡλικίαν τριπλασίαν τῆς περυσινή.
Πόσων ἐτῶν ἦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Α. Μαυροδίνης.

62. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελε-
οῦν τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Αἰσθητήριον ὄργανον.
Τετράποδον. 4. Μέρος τοῦ χρόνου. 5. Πτηνόν. 6. Π-
τῆς Γαλλίας. 7. Διάσημος ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων. 8. Ποτα-
μὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῶν Κερμενίδων.

63. Γεωγραφικὴ ἀκροστοιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων 7 νήσων τῆς Μεσογ-
θαλάσσης σχηματίσθη τὸ ὄνομα νήσου ἐπίσης τῆς Μεσογ-
θείας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑμ. Καλαμποκίδου.

64. Μεσοστοιχίς.

Τὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητουμένων λέξεων γράμματα ἀ-
ποτελοῦσι τὸ ὄνομα Ἀθηναίου στρατηγοῦ.

1) Εἰς τῶν ἐπὶ τὰ σοφῶν. 2) Βασιλεὺς οὗ ὁ υἱὸς ἔχ-
αίτια τῆς καταστροφῆς τοῦ. 3) Νῆσος τῆς Τουρκίας.
Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 5) Μέρος τοῦ σώματος. 6) Περι-
στοιχὸς ἀρχαῖος. 7) Ὅργανον ἱεράναγκας εἰς τοὺς
γράφους.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡρακλίου Μαυροῦ.

65. Φωνηεντόλιπον.

—ρ'—τ'——γ'—θ'—τ'—*—*—μ'—τ'—ρ'—σ'—ν'—*—
τ'—*—λ'—τ'—ρ'—π'—τ'—ρ'—μ'—τ'—*—*—μ'—ν'—κ'—ρ'—ν'.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαπφούς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1889 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

205. Πηγὴ, γῆ — 206. Χριστός, ἱστός. — 207. Κί-
στος. — 209. Τράπεζα. — 209. Ἀριστογείτων. — 210.
ἀριθμοῦ 9. — 211-214. Α'.) Ἡρα, ὦρα, δῶρα, δῶμα,
μα, σῆμα, νῆμα, νεῦμα, ψεῦμα. — Β'.) Αἶμος, ἄ-
λλος, ἄλως Ἀθως. — Γ'.) Βρέφος, Βρένιος, Πένιος,
νός, θρήνος, θρόνος, Κρόνος, κρίνος, κρήνον. — Δ'.) Σ-
σῆμα, νῆμα, μνήμα, μνήμη, κρήμη. — 215. ΛΑΚΕ-
ΜΟΝΙΟΣ, Ἀμαλία, κάλαμος, ἐλλανοδίαι, διάκονος, ἡ-
λάτα, Μενέλαος, ὄνος, Νεῖλος, Σαλαμίς — 216. Ἡ Π-
ἐννη (πολὺ, τένη). — 217. ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ (1. Ἀθῆνα
Νέρων. 3. Τῆς. 4. Ἰάσων. 5. Σωκράτης. 6. Ὁάλειος
Ἐαρ. 8. Ναυσικά. 9. Ἡλέκτρα. 10. Σπάρτη). —
ΑΙΑΣ (1. Περαιεύς. 2. Ἀνιβας. 3. Πέταλον. Ἀ-
σπηνία) — 219. Τὸ νὰ ἀναφέρῃς τὰς κακὰς πράξεις
ἄλλων πρὸς δικαιολογίαν τῶν ἰδικῶν σου, εἶνε τὸ ἴδιον
νὰ θέλῃς νὰ καθαρίσθῃς μὲ βόρβορον. — 220. Ἡ «Δι-
απλάσι» τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα
ἐρχεται θριαμβευτικῶς ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φυλλαδίου
τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της.

«Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΥΝΗΡΧΕΤΟ ΤΟΤΕ ΟΛΙΓΟΝ» (Σελ. 50)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 33]

Πολὺ μακρὰ θὰ ἐγίνετο ἡ διήγησις ἡμῶν ἂν
περιεγράφομεν λεπτομερῶς ὅλας τὰς χώρας, εἰς
τὰς ὁποίας ἐπλευσεν ἡ Ἀθηνᾶ. Ὁ Ὑδὼν ἐδεῖ-
κεν ζωηρόν ἐνδιαφέρον πρὸς ὅλα τὰ πράγματα,
τὰ ὁποῖα ἐβλεπεν εἰς τοὺς ἀπομεμακρυσμένους
τόπους καὶ προσεπάθει ἐξ ὧν νὰ ὠφε-
ληθῇ, νὰ μάθῃ, νὰ γίνῃ καλλίτερος.

Ὁ καθαρῶτατος καὶ ὑγιεινῶτατος ἀὴρ τοῦ πελά-
γους, αἱ ποικίλαι ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐργασίαι, αἵτινες
ἀπετέλουν τὴν ἀρίστην γυμναστικὴν, ἀνέπτυξαν
καὶ ἐδυνάμωσαν τὸ σῶμά του. Τώρα δὲν εἶνε πλέον
παῖδιον, εἶνε σχεδὸν νεανίας· βεβαίως θὰ γίνῃ ὕψη-
λός το ἀνάστηται, θὰ ἔχῃ ῥωμαλέον ἀλλὰ καὶ
εὐκαμπτον καὶ χαριτωμένον σῶμα· τὸ πρόσωπόν
του εἶνε εὐμορφον, ἐκφράζει δὲ νοημοσύνην καὶ θέ-
λησιν. Ἐχει ζωροτάτους γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἡ
κόμη του, αἱ ὀφρύες, τὰ βλέφαρα εἶνε καστανά, ἡ
ὀφθαλμοὶ τοῦ εἶνε κάπως μεγάλῃ, τὸ στόμα κάπως με-
γάλον, αἱ παρειαὶ ἰσχναί, οἱ ὀδόντες ὠραιότατοι.

Τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ καὶ
τοῦ κ. Λεστούρη αὐξάνει ὁσημέραι, ἐφ' ὅσον παρα-
τηροῦν τὰς προόδους του εἰς τὰ μαθήματα καὶ τὴν
ἀμόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος του· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὑδὼν
πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας διήρχετο μετ' αὐτῶν,

Ἔτος 12^{ον}. — Τεύχος 4^{ον}.Τόμος 17^{ος} — 4

ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τοὺς τρόπους των, ν' ἀποκτᾷ κατὰ
μικρὸν συμπεριφορὰν καλῶς ἀνατετραμμένου νέου.

Οἱ φθονεροὶ — φεῦ! ποῦ δὲν ὑπάρχουν φθονεροὶ;
— ψιθυρίζουν μὲ κακεντρέχειαν «Μᾶς κάνει καὶ τὸν
εὐγενῆ!» Ὁ Ὑδὼν ἀκούσας ποτὲ τοιαύτην τινὰ
ἐμπαικτικὴν φράσιν ἐλυπήθη κατὰκαρδὰ, ἀλλ' ὁ
Ἰωάννης τὸν παρηγόρησεν εἰπὼν ὅτι ὅταν τις ἐκ-
τελεῖ τὸ καθήκον του πρέπει ν' ἀδιαφορῇ τί λέγουν
καὶ τί σκέπτονται οἱ κακεντρεχεῖς, τὸν συνεβού-
λευσε δὲ νὰ μὴ δίδῃ ποτὲ ἀφορμὴν εἰς ζυλοτυπίαν,
ἀλλὰ νὰ εἶνε μετρίῳρων καὶ προσεκτικὸς εἰς τοὺς
λόγους του.

Πράγματι δὲ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Ὑδῶνος, ἡ
εὐπροσηγορία του καὶ ἡ προθυμία του πρὸς πάντας
ἠνάγκασαν καὶ τοὺς ὀλίγους οἵτινες ἐζήλευον νὰ
λησμονήσωσι τὴν ζηλείαν των καὶ νὰ αἰσθανθῶσιν
ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν πρὸς αὐτόν.

Πλὴν δὲ τούτου καὶ ὁ Πλοίαρχος αὐξάνει τοὺς
φίλους τοῦ κυρίου του. Ὁ κύων εἶνε ἡ μόνη διασκε-
δασίς τοῦ πληρώματος κατὰ τὰς μακρὰς καὶ μονο-
τόνους ὥρας τοῦ πλοῦ. Οἱ δόκιμοι, οἱ ναῦται τὸν
διδάσκουν ποικίλα παιγνίδια· ὁ δὲ Πλοίαρχος τὰ
μανθάνει μετὰ καταπληκτικῆς νοημοσύνης καὶ τὰ
ἐκτελεῖ μετὰ μεγίστης ἐπιδεξιότητος.

Κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα ἡ φρεγὰς εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ὁ καύσων ἦτο ἀφόρητος. Ὁ ταλαίπωρος Πλοίαρχος! Οὐδέποτε μὲν παρπονεῖτο, ἀλλ' ἡ φοβερά θερμότης τὸν εἶχεν ἐξαντλήσει τὸν δυστυχῆ. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως ἀφοῦ ἐφόρει τὴν βαρεῖαν ἐκείνην γούναν, ἣτις περιστύλιζε τὸ σῶμά του καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδυθῇ καὶ νὰ κρεμάσῃ εἰς τὸν τοῖχον, μείνη δὲ γυμνὸς εἰς μίαν γωνίαν τοῦ πλοίου καὶ δροσισθῇ; Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν δὲν ἔπαιζε πλέον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀλλ' οὔτε ἄλλος κανεὶς ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶχε διάθεσιν πρὸς παιγνίδια.

Ὁ ἄνεμος, ὁ φλογερὸς καὶ πνιγερὸς ἄνεμος, ὁ πνέων ἐκ τῆς ἐρήμου ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ λεπτοτάτην ἄμμον, κόνιν δυσδιάκριτον, καὶ ἐξεσφεδόνιζεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Οἱ ναῦται καίμενοι ὡς νὰ ἦσαν μέσα εἰς τὴν πυρὰν καμίνου ἐνεθυμοῦντο μὲ πόνον τὰς συνεχεῖς βροχὰς τῆς πατρίδος των, αἵτινες δροσίζουσι τὴν γῆν καὶ ζωογονοῦσι τὴν φύσιν.

Οἱ ναῦται κατέδρεχον συχνὰ τὸ πλοῖον διὰ τῶν ἀντλίων, τοῦτο δὲ ἐπέφερε μεγάλην ἀνακούφισιν, μολοντί τὸ ὕδωρ δὲν ἦτο ψυχρὸν ἀλλὰ χλιαρὸν ἐκ τῆς θερμότητος. Ὁ Πλοίαρχος βλέπων ἐτοιμαζομένην τὴν ἀντλίαν ἔτρεχε διὰ νὰ καταδρέξωσι καὶ αὐτόν, καὶ συνήρχετο τότε ὀλίγον, ὠρθοῦτο εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἡ γλῶσσά του δὲν ἐκρέματο πλέον ἐκτὸς τοῦ στόματός του.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὸ Σουέζ. Ἀλλοίμονον! Ὑπάλληλοι τοῦ ὑγειονομείου ἀναβαίνουν εἰς τὸ πλοῖον. Εἰς τὸ θεραπευτήριον εὐρίσκονται ἀσθενεῖς τινες μὴ χαρακτηρισθῇ ἡ ἀσθένεια αὐτῶν ὡς ὑποπτος καὶ καταδικασθῇ τὸ πλοῖον τῶν εἰς κάθαρσιν; Αὐτὸ μόνον λείπει! Ἀλλ' ὅχι, δόξα σοι ὁ Θεός, λαμβάνουσι καθαρὰ ναυτικάκα ἐγγραφα καὶ ἐξακολουθοῦσι τὸν πλοῦν. Εἰσέρχονται εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ, τὴν ὁποίαν διαπλέουσιν οὐχὶ ἄνευ δυσκολίας τινός, διότι ἐν πελώριον ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιοι εἶχε καθίσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς διώρυγος καὶ ἐμπόδιζε τὸν διάπλου.

Ἰσμαηλία! Πορτ Σαῖδ! Οἱ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἀναπνεύουσι, πάντες ἀπὸ τοῦ κυβερνήτου μέχρι τοῦ Πλοίαρχου αἰσθάνονται ἀνακούφισιν ἡλευθερώσαν ἀπὸ τὸ μαρτύριον ἐκεῖνο τοῦ ἀφορήτου καύσωνος.

Ἰδοὺ καὶ ἡ ὠραία Σμύρνη ἡ Ἀθηνᾶ διαμένει ἐκεῖ δύο περίπου ἑβδομάδας, ἔπειτα δ' ἀποπλέει καὶ καθορμίζεται εἰς τὴν Μελίτην ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ διατηροῦνται ἀκόμη ζωντανὰ αἱ ἀναμνήσεις τῶν ἱπποτῶν, οἵτινες ἦλθον ἐκ Ρόδου, ἀφ' οὗ ὑπερησπίσθησαν αὐτὴν μεθ' ἡρωϊκῆς γενναιότητος κατὰ τῶν Τούρκων.

Τέλος προσορμίζονται, ἡ ὅπως λέγουσιν οἱ ναυ-

τικοὶ μας πᾶν οὖν εἰς τὴν Ἀλγερίαν, τὴν ὠραία γαλλικὴν καὶ μαυρητανικὴν πόλιν, γραφικωτάτην διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀνάμιξιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ μετὰ τῶν ἀραβικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων. Ὑδὼν περιήλθε καὶ τὰς νέας συνοικίας καὶ τὰ παλαιάς, παρατηρῶν τὰ πάντα μετὰ περιεργείας καὶ ἐνδιαφέροντος.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀποπλεύσῃ εἰς Τουλὸν ὁ Ἄθηνᾶ, ὁ Ὑδὼν ἔλαβε πικρὰν ἀποδείξιν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἀγαθοὶ καὶ εὐθεῖς τὸν χαρὰ κτῆρα ὅσον ἐφαντάζετο, ὁ δὲ Πλοίαρχος εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ γίνῃ ἐνδοξότερος.

Ἀς ἴδωμεν τί ἔγραψεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τὴν μητέρα του:

« Ἀγαπητὴ μου μητέρα, θὰ σοῦ διηγηθῶ ἐσοβαρὸν περιστατικόν, τὸ ὁποῖον μοῦ συνέβη. Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆσθης, δὲν μοῦ συνέβη τίποτε κακόν· καὶ τὸ πρῶτον ἐτελείωσε πολὺ καλά. Πιστεύω ὅτι εἶσαι καλά ὅπως καὶ ἐγώ. Τὰ γράμματά σου τὰ ἔλαβον ἀσφαλῶς, τὸ ἐν εἰς τὸ Ἀδεν καὶ τὸ ἄλλο ἐδῶ. Πολὺ ἐλυπήθην ποῦ μοῦ ἔστειλες χρήματα δύο φορὰς, ποῖος εἰσέχει τί στερήσεις θὰ ὑπέφερες διὰ τὸ κατωρθώσης, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὰ ἡγγισα καὶ θὰ σοῦ τὰ φέρω ὀπίσω μὲ μερικά ἄλλα ποῦ ἐκέρδιον ἀπὸ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν τετραδίων τῆς βοτανικῆς τοῦ ἱατροῦ. Ὁ κ. Λεστούρης μοῦ κάμνει τὴν χάριν καὶ φυλάττει αὐτὰ τὰ χρήματα. Πῶς θὰ τὸ ἐκτιμῆσθης, μητέρα, καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσθης τὸν κ. Λεστούρην ἂν τὸν γνωρίσης. Νὰ ἤξευρες πόσον τὸν ἀγαπῶ ἐγώ! ὅχι ὅμως ὅσον σέ, καλὴ μου μητερούλα, αὐτὸ ἐννοεῖται.

« Λοιπὸν ἀρχίζω τὴν διήγησίν μου. Ἐως ὅτου νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, δύο φορὰς ἔλειψαν χρήματα ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοῦ φροντιστοῦ· μολαταῦτα ἦτο βέβαιον ὅτι πάντοτε ἐκράτει ἐπάνω του τὸ κλειδίον τοῦ ταμείου. Μίαν φορὰν ἔγινεν ἄφαντον ἐν χαρτονόμισμα τῶν 100 φρ. μίαν ἄλλην φορὰν 180 φρ. εἰς χρυσόν. Πῶς νὰ εὕρεθῇ ὁ κλέπτης; Περνοῦν τόσοι πολλοὶ ἄνθρωποι κάθε ἡμέραν ἀπὸ τὸν μεσοδόμον, ποῖ εἶνε τραπεζαρία καὶ συγχρόνως αἰθουσα τῶν ἀξιωματικῶν! Τὸ δωμάτιον τοῦ φροντιστοῦ ἔχει συγκοινωνίαν μὲ τὸν μεσοδόμον, ὅπως καὶ ὅλα τὰ δωμάτια τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν. Ἐγείναν ἀνακρίσεις ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀνεκαλύφθη. Ὁ φροντιστὴς ἤλαξε τὴν κλειδωνίαν καὶ κάμποσον καιρὸν αἰκλοπαῖ ἔπαυσαν. Ἀλλὰ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐχάθη ἔξαφνα τὸ ὀρολόγιον τοῦ κ. Λεστούρη. Ὁ κ. Ἰωάννης ἦτο βέβαιος ὅτι τὸ εἶδεν ἐπάνω εἰς τὴν ἱματιοθήκην του, ὅπου τὸ ἔθετε πάντοτε, τὴν στιγμὴν ὅπου τὸν ἐκάλεσε ὁ κυβερνήτης ὅταν ἐπέστρεψε, τὸ ὀρολόγιον εἶχε γίνῃ ἄφαντον... Ὁ κ. Λεστούρης τὸ ἐπῆρε μεγάλον καῦμόν, καὶ ἐγὼ ἐκαταλυπήθηκα.

« Μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ κ. Ἰωάννης μὲ προσκαλεῖ εἰς τὸν θάλαμόν του, κλείει τὴν θύραν καὶ μοῦ λέγει ἀμέσως ὁρᾷ κοφτά, κυττάζων με κατὰ πρόσωπον: « Παιδί μου, Ὑδὼν, σὲ κατηγοροῦν ὅτι σὺ ἔλαμες ὅλας αὐτὰς τὰς κλοπὰς, ἀλλὰ σὲ ὀρκίζομαι ὅτι ἐγὼ σὲ νομίζω ἄθῳ. Σκέψου μὲ ἀταραξίαν, καὶ ἂς προσπαθῶμεν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν εἶσαι ἐνοχος. Καὶ πάλιν σοῦ λέγω ὅτι οὔτε ὁ ἅγιος κρημινδρίτης οὔτε ἐγὼ σὲ ὑποπτεύομεθα.

« Εἰς τὴν ἀρχὴν, μητέρα, μοῦ ἐφάνη ὅτι μὲ ἐκτύπησε κεραυνός, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω. Ἀλλ' ὁ προστάτης μου μ' ἐκύτταξε μὲ τὴν καλὴν σὺννην!... Ἠλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἐφώναξα:

« — Ποῖος μὲ κατηγορεῖ; Ποῖον λόγον ἔχουν νὰ κατηγοροῦν ἐμὲ καὶ ὅχι ἄλλους; »

« — Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τί συμβαίνει, ἀπεκρίθη ὁ κ. Λεστούρης. Πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι εἶνε μία ἑβδομάς τώρα ὅπου ἐπαρτηροῦσα καὶ παράδοξα πράγματα. Οἱ ναῦται συνομιλοῦν μὲ ζωηρότητα εἰς τὸ κατὰστρωμα, εἰς τὴν πρόραν· ἀλλ' ἅμα ἐπλησίαζα καὶ ἔπαυον εὐθύς· τί συνέβαινε; διὰ νὰ ἡσυχάσω ἠρώτησα ἕνα κελυστήν, ἀλλ' οὗτος δὲν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἐδίσταζε, ἐμάσσα τοὺς λόγους του. Ἐπὶ τέλους μοῦ ὡμολόγησεν ὅτι οἱ ναῦται ἐψιθύριζον μεταξὺ των ὅτι σὺ ἤξευρες τί ἀπέγειναν τὰ χρήματα τοῦ φροντιστοῦ, καὶ ὅτι σὲ εἶχαν ἰδῇ νὰ περιφέρεσαι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυβερνήτου. Ὁ κελυστής μοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι ἡ ὑπόψια αὐτὴ διεβίβητο καθ' ἡμέραν περισσότερον.

« Ἐβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου καὶ κατώρθωσα ἐπὶ τέλους ν' ἀνακαλύψω, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λεστούρης, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἐπιμονὴν καὶ ἐπιδεξιότητα, ὅτι ὁ πρῶτος ὅστις ἔρριψε τὴν ἰδέαν διὰ σέ εἶνε ὁ Φούρναρης, ὁ τραπεζοκόμος τοῦ κυβερνήτου. Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι οἱ ναῦται, ὅσοι ἔχουν ἐργασίαν εἰς τὸν μεσοδόμον, φοβοῦνται νὰ μὴ κατηγορηθοῦν αὐτοὶ ὡς ἐνοχοί, φαίνονται πρόθυμοι νὰ φορτώσουν εἰς τὴν ἀχίν ἐνὸς τὰς κλοπὰς ὅπου ἔγειναν καὶ νὰ μείνουν αὐτοὶ ἡσυχοί.

« Ὁ κ. Λεστούρης ἠρώτησεν ἔπειτα τὸν Φούρναρη μὲ ἀδιαφορίαν τάχα:

« — Εἶσαι τῆς ἰδέας λοιπὸν ὅτι ἀνεκάλυψες τὸν κλέπτην καὶ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰωσήφ;

« — Ἐγώ; εἶπεν ὁ Φούρναρης· ᾶ, μὰ! ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε, οὔτε γι' αὐτόν οὔτε γιὰ κανένα ἄλλον. Καὶ ὠρίσθη ὅτι αὐτὸς δὲν εἶπε τίποτε δι' ἐμέ.

« Ἀλλ' ἔχω ἀποδείξεις, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λεστούρης ὅτι ἔλεγε ψεύματα. Σήμερον τὸ πρῶτ' ὅμως ἐκ διαδόσεως ἔφθασαν μέχρι τῶν ἀξιωματικῶν. Σοῦ τὰς λέγω λοιπὸν. Ὑποπτεύεις σὺ ποῖος νὰ εἶνε ὁ κλέπτης;

« — Naί, ἀπῆντησα χωρὶς δισταγμόν· διὰ νὰ μὲ

κατηγορήσῃ ὁ Φούρναρης, θὰ εἰπῇ πῶς αὐτὸς εἶνε ὁ ἐνοχος. Δὲν τὸν εἶχα συλλογισθῇ ἕως τώρα· ἀλλ' αὐτὴ τὴν στιγμὴν...

« — Εὐγε! εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης, καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον ἐσκέφθηκα· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἀποδείξωμεν; πῶς νὰ τὸν καταπείσωμεν τὸν ἄθλιον νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πρᾶξιν του ἂν πραγματικῶς αὐτὸς ἔκλεψε τὰ χρήματα καὶ τὸ ὀρολόγιόν μου; τὸ ὀρολόγιόν μου τὸ εἶχα εἰς τὴν θήκην του ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸν θάλαμόν μου καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἔγινε ἄφαντον.

« Ἐν ᾧ δὲ ὠμίλει ὁ προστάτης μου ἤνοιγε καὶ ἔκλειε τὴν θήκην τοῦ ὀρολογίου· ὁ Πλοίαρχος ἦτο εἰς τὸν θάλαμον, ἐλησμώνησα δὲ σοῦ τὸ γράφω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Καθὼς εἶδε λοιπὸν τὸν κ. Ἰωάννην νὰ κινή τὴν θήκην ἐνόμισε ὅτι ἤθελε νὰ παίξῃ μαζί του καὶ ἤρχισε νὰ μυρίζεται τὴν θήκην.

« — Μία ἰδέα μοῦ ἦλθε, ἐφώναξα· ἤξεύρετε, κύριε Λεστούρη, ὅτι ὁ Πλοίαρχος παίζει συχνὰ μὲ τοὺς νῦντας καὶ εὐρίσκει τὰ πράγματα ποῦ κρύπτονται; Τί λέτε, δοκιμάζομεν;

« — Μάλιστα, νὰ δοκιμάσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Λεστούρης, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐπιτύχωμεν. Εἶνε τόσον μεγάλον τὸ πλοῖον! Ἐν τούτοις ἂν ὁ Φούρναρης τὸ ἔκλεψε, δὲν ἡμῖνος ἀκόμη νὰ τὸ πωλήσῃ, διότι δὲν ἐβγήκεν εἰς τὴν ξηρὰν ἀφ' οὗτο τὸ ἔχασα.

« Ἡ θήκη εἶνε ἀπὸ ξύλον καμφορέας, καὶ εἶχε δυνατόν εὐωδίαν τὴν ἐπῆρα λοιπὸν, τὴν ἔβαλα σιμὰ εἰς τὴν μύτην τοῦ Πλοίαρχου καὶ τῷ εἶπα:

« — Σκάλισε, σκάλισε, νᾶθρη, τὸ ὀρολόγι.

« Ὁ Πλοίαρχος ἐμυρίσθη, μ' ἐκύτταξε, ἐκίνησε τὴν σὺράν του, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπῆγε καὶ ἔξυσε μὲ τὰ νύχια του τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τ' ἀνοίξῃ. Ὁ κ. Λεστούρης ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰ κινήματα τοῦ Πλοίαρχου, διότι μέσα εἰς τὸ συρτάρι ἐκεῖνο ἦτο ἡ ἀλυσίδα τοῦ ὀρολογίου, ἡ ὁποία εἶχε σπάσῃ πρὸ ὀλίγου καιροῦ.

« — Περίμενε, μοῦ εἶπε, στάσου αὐτοῦ καὶ κράτει τὸν σκύλο, καὶ πρὸ πάντων μὴ βγάλης ἄχνα!»

« Ὁ κ. Λεστούρης ἐπέστρεψε μετὰ μισὴν ὥραν, μαζί του δὲ ἦσαν ὁ φροντιστὴς καὶ δύο ἀξιωματικοί.

« — Διηγῆθην τὴν ὑπόθεσιν ὅλην εἰς τὸν ὑπαρχον, μοῦ εἶπε ὁ προστάτης μου, καὶ τοῦ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ ἐνεργήσωμεν ὅπως μᾶς φανῇ καλλίτερον· μοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ κάμωμεν γρήγορα· μᾶς δίδει προθεσμίαν μισὴν ὥραν· εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Φούρναρης θὰ ἐργάζεται εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ ὕλικου. Μοῦ εἶπεν ἀκόμα: « Ἄν ἔχετε κάποιαν βεβαιότητα ὅτι θὰ εὕρετε τίποτε εἰς τὸν σάκκον τοῦ τραπεζοκόμου ἢ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον του ἐρμάρι, ἀνοίξετέ το, ἀλλ' ἐμπρὸς εἰς μάρτυρας. Ἐμπρός! εἰς τὸ ἔργον τώρα!»

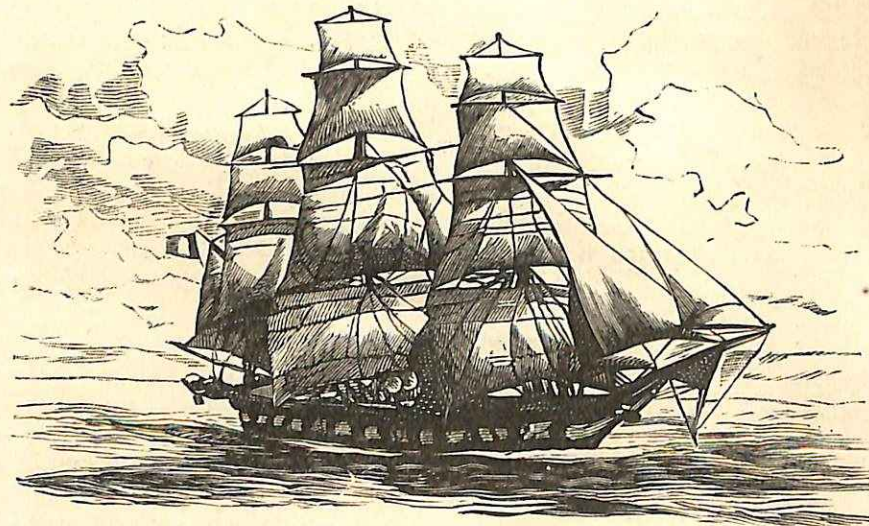
« Ὡδήγησα τὸν Πλοίαρχον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ

σάκκος του Φούρναρη· αλλά δεν έδωκε προσοχήν και έμεινε ήσυχος. Τότε τον πηγαίνω εις τὸ έστιατόριον τοῦ κυβερνήτου· τὴν θήκην τοῦ ὀρολογίου τὴν εἶχα σιμὰ εἰς τὴν μύτην του καὶ ἔλεγα κάθε στιγμήν :

»— Σκάλισε, σκάλισε, ναῦρῃς τὸ ὀρολόγι.

»Ὁ Πλοίαρχος εἰσέβητο ὅτι ἔνοιωθε πόσον σοβαρὰ ἦτο ἡ στιγμή ἐκείνη δι' ἐμέ. Ἀφοῦ ἐμυρίσθη καλά, ἐσκάλισε, ἔξυσε μὲ τὰ νύχια του, ἐστάθη ἔξαφνα ἐμπρὸς εἰς τὴν σκευοθήκην τῶν ἀσημικῶν καὶ ἤρ-
χισε νὰ κινῇ μὲ δύναμιν τὸ ἓνα πόδι τῆς· πρὸ πάν-
των δὲ μὲ τὸ ὀπίσω πόδι τὰ εἶχε βάλῃ ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦσε οὔτε μὲ τὸ πόδι του οὔτε μὲ τὸ ῥύγχος του νὰ φθάσῃ.

»— Γῆν ὀρώμεν! φωνάζει εἰς δόκιμος, ὁ ὅποῖος ἦτο εἰς τὴν θύραν μὲ ἀρκετοὺς ἄλλους καὶ μᾶς ἐκύτταζε.

Η ΦΡΕΓΑΣ « ΑΘΗΝΑ »

» Ἀνάπτει ἐν φωσφόρον καὶ τὸ ρίπτει ὀπίσω ἀπὸ τὴν σκευοθήκην καὶ ἐξαπλόνεται χάμου διὰ νὰ ἰδῇ.

»— Βλέπω ἓνα κουτί δεμένο μὲ σύρμα εἰς τὸ ὀπίσω πόδι, λέγει.

»Μὲ τὸ μαχαῖρι του σπάνει τὸ σύρμα καὶ τραβᾷ ἐμπρὸς τὸ κουτί. Τὸ ἀνοίγομεν καὶ εὐρίσκομεν μέσα τὸ ὀρολόγιον, ἐν χαρτονόμισμα τῶν 100 φράγκων, 320 φρ. εἰς χρυσόν, ἐν δακτυλίδιον τὸ ὅποῖον ὁ κυβερνήτης ἐνόμισεν ὅτι ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐν ᾧ ἐπλύνετο, δύο ἀσημένια μαχαίροπέρουνα τοῦ κυβερνήτου ἐπίσης, τὰ ὅποια εἶχαν χαθῇ δὲν εἰς ἐμὲ πρὸ πόσου καιροῦ, καὶ τὰ ὅποια τὰ εἶχε σπάσῃ ὁ κλέπτης διὰ νὰ χωρέσουν μέσα εἰς τὸ κουτί.

»— Ζήτω ὁ Πλοίαρχος!

»Αὕτῃ ἡ φωνή, αὕτῃ ἡ ζητωκραυγὴ ἀκούεται ἀπὸ τὴν πύραν ἕως τὴν πρύμνην τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅλοι ἔμαθον τὸ νέον κατόρθωμά του καὶ ὅλοι εἶνε ἐνθουσιασμένοι.

»Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦλθεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ

ὁ κυβερνήτης· εἶχεν ἀναχωρήσῃ μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ δὲν εἴξευρε τίποτε, εὐχαριστήθη δὲ πολὺ διότι ἐφάνη ἡ καθαρὰ ἀλήθεια καὶ ἀπεδείχθη ἡ ἀθωότης μου.

»— Νὰ ἔχῃς χάριν αὐτουνοῦ ἐδῶ εἶπε καὶ ἔδειξε τὸν Πλοίαρχον.

»Ὁ καϊμένος ὁ Πλοίαρχός μου! τὸν ἐπαινοῦν, τὸν χαϊδεύουν, τοῦ δίδουν ζάχαρη, τὴν ὅποιαν τρώγει μὲ σοβαρότητα. Ἡ ἀδυναμία του εἶνε ἡ ζάχαρη, ξεύρεις.

»— Ὡς τόσον πολὺ μετριόφρων εἶνε ὁ Πλοίαρχος, καθόλου δὲν ὑπερφηανεύθη διὰ τὸ κατόρθωμά του! εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης, ὁ ὁποῖος ἦτο κατευχαριστημένος καὶ ἐγέλα μὲ ὄλην τὴν καρδιά του.

»Ναί, καλὴ μου μητεροῦλα. Αὕτῃ ἡ ἡμέρα ποῦ

ἤρχισε τόσον ἄσχημα δι' ἐμέ, ἐτελείωσε πολὺ, πολὺ καλὰ. Ὡ, ναί, εἶμαι εὐχαριστημένος! Τὴν νύκτα ἐκοιμήθηκα βαθειὰ διότι ἤμουν κατακουρασμένος καὶ νὰ μὲ εἶχαν σπάσῃ ἔς τὸ ξύλο. Μὲ τί χαρὰ συλλογίζομαι ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἀγκαλιάν σου καὶ θὰ σὲ φιλῶ. Ὡ, πόσα πράγματα ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ! Αὔριον σὰ λ π ἄ ρ ο μ ε ν διὰ τὸ Τουλόν.

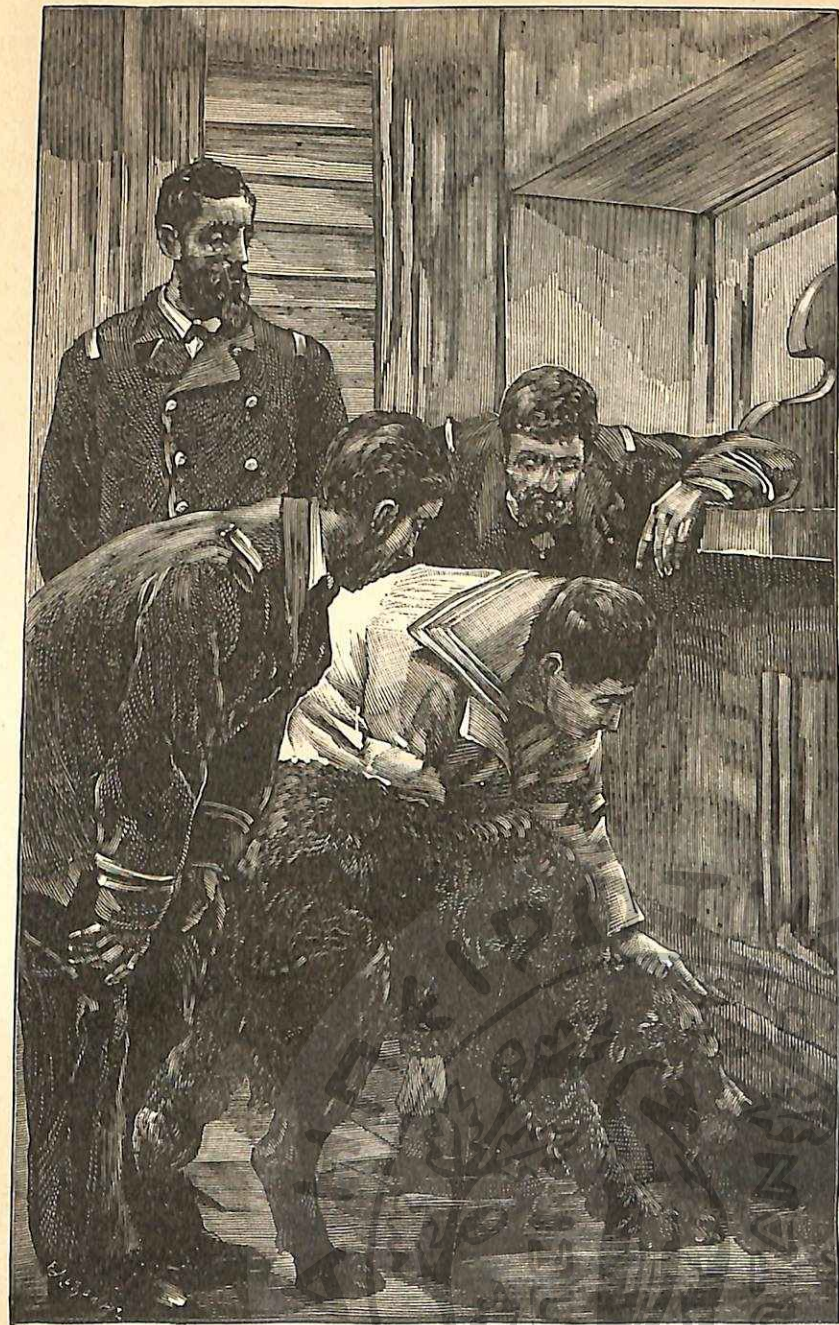
»Καλὴν ἀντάμωσιν, λοιπόν, ἀγαπητὴ μου μητέρα

»Μένω μὲ τὴν εὐχὴν σου

»Ὁ ἀγαπητὸς υἱός σου

»ΥΨΩΝ ΙΩΣΙΚΗΣ.

Ὁ Φούρναρης ἀφ' οὗ ἀπεκαλύφθησαν αἱ κλοπαὶ του, βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἀρνηθῇ τὰ ὀμολόγησε καὶ ὁ ἴδιος ἔπραξε δὲ τοῦτο ὅχι μὲ ἐν τροπὴν καὶ μεταμέλειαν, ἀλλὰ μὲ ἀναισχυντίαν προβάλλων ὡς δικαιολογίαν του ὅτι μόνον οἱ πλοῦτοι δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ λάβουν τὰ χρήματα τῶν ἄλλων.

« Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΕΣΤΑΘΗ ΕΞΑΦΝΑ ΕΜΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΕΥΟΘΗΚΗΝ » (Σελ. 52)

Δικασθεῖς ἀπὸ τὸ ναυτοδικεῖον κατεδικάσθη εἰς δέκα ἐτῶν δεσμὰ ὁ πρῶν τραπεζοκόμος. Ὁ ἄθλιος ἀφοῦ ἤκουσε τὴν καταδίκην του ἐφώνησε μὲ θρασύτητα : « Δὲν τᾶχω μῆτε μὲ τοὺς δικαστάς μου ποῦ πληρόνονται γιὰ νὰ κάνουν αὕτῃ τὴ βρωμοδουλειά, μῆτε μὲ τὸν ἀξιωματικὸ ποῦ μ' ἐκδικήθηκε γιὰ τὸ τοῦ ἐκλεψα τὸ ὀρολόγι· μὰ ἂν πέσῃ καμμιὰ φερά ἔς τὰ χέρια μου αὐτὸς ὁ Ἰωσίκης καὶ ὁ ἀνα-

θεματισμένος ὁ σκύλος του, θὰ ἰδοῦν τί θὰ 'πῇ Φούρναρης καὶ πόσ' ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος! »

Ὁ Φούρναρης ἐστάλη εἰς τὰς εἰρκτὰς τῆς Νέας Καληδονίας, ἐκεῖ ὅπου ἐξορίζονται ὑπὸ τῆς Γαλλίας οἱ χειρότεροι κακοῦργοι οἱ σκληρυνθέντες εἰς τὸ κακὸν καὶ ἀδιόρθωτοι!

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας DE NANTEUIL

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

Ἐάν κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνας, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἔτυχε νὰ ρίψετε κανέν μᾶτι εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ πατρὸς σας (κανέν μᾶτι μόνον, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἤρχισατε ἀκόμη ν' ἀναγινώσκετε πολιτικὰς ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας οὔτε νὰ ἐννοήσετε ἤμπορεῖτε, οὔτε σας συμφέρει νὰ ἐννοήσετε) ἢ ἐπροσέξατε εἰς τὰς συνομιλίας τῶν φίλων οἱ ὅποιοι ἤρχοντο νὰ περάσουν τὴν βραδυὰ των μὲ τὴν οἰκογένειάν σας, θὰ εἶδατε ἢ θὰ ἤκούσατε βέβαια πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Στάνλεϋ. Θὰ ἤκούσατε ὅτι ὁ μέγας οὗτος ἐξερευνητής, συνοδευόμενος ἀπὸ ὀλίγους ἄνδρας, ἐπεχείρησε μέγαν ταξίδιον εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ κατοικουμένους ἀπὸ ἀγρίους καὶ σκληροὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ σώσῃ ἓνα ἄλλον Εὐρωπαῖον, τὸν Ἐμὶν-πασᾶν, ὅστις ἦτο διοικητής τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἀπειλεῖτο δὲ ἀπὸ τοὺς ἀπολιτίστους ἰθαγενεῖς τῶν μερῶν ἐκείνων καὶ θὰ ἐφονεύετο ἂν ὁ Στάνλεϋ δὲν ἐφθάνεν ἐγκαιρῶς...

Ἀλλὰ σήμερον δὲν πρόκειται νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸν βίον τοῦ Στάνλεϋ. Καμμίαν ἄλλην ἡμέραν θὰ τὸ πράξω ἴσως, διότι φρονῶ ὅτι αἱ βιογραφίαι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι εἰργάσθησαν, ὠφέλησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε συντελεστικαὶ εἰς τὸ νὰ ἐξευγενίσουν τὰς νεαρὰς καρδίας, ν' ἀναπτύσσουν τὰ ἀγαθὰ αἰσθημάτων των καὶ νὰ παρασκευάζουν ἄνδρας τοῦ καθήκοντος, εὐγενεῖς καὶ φρονηματίας, ὁ βίος δὲ τοῦ Στάνλεϋ εἶνε ἀληθὲς μυθιστόρημα, τερπνὸν καὶ διδακτικὸν συνάμα. Σήμερον ὅμως θὰ σᾶς διηγηθῶ τὸν βίον ἄλλου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐπρόλαβε τὸν Στάνλεϋ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξερευνητικῆς τῆς Ἀφρικῆς, θεωρεῖται δὲ μεγαλειότερος καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη.

Ἐτυχε βεβαίως ν' ἀκούσετε τὸ ὄνομα τοῦ Λιβιγκστῶνος. Ἐάν ἀνοίξετε ἐν ὁποιοδὴποτε λεξικὸν θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ τὸν παραβάλλῃ μὲ τὸν Χριστοφόρον Κολόμβον καὶ τὸν Βάσκο δὲ Γάμα. Ἄν ὁ πρῶτος ἐκ τῶν δύο τούτων μεγαλοφυῶν ναυσιπόρων προσέθεσεν εἰς τὴν γῆν ὁλόκληρον ἡμισφαίριον διὰ τῆς

ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, ὁ δεύτερος πρῶτος ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος καὶ ἐγνώρισε διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὸν κόσμον ὅλον τὸ νότιον καὶ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς, ὁ Λιβιγκστῶν ἐδώρησεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν μέσσην Ἀφρικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ αὐτοῦ δὲν εἶχε πατήσῃ πολιτισμένου ἀνθρώπου. Οἱ ἄνδρες οὗτοι δὲ καίως θεωροῦνται ἴσοι καὶ μεγαλιότεροι ἀπὸ τοὺς μεγαλιότερους κατακτητὰς, ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα καὶ ἀπὸ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα. Αὐτοὶ περιωρίζοντο νὰ κατακτῶσι γνωστὰς χώρας χύνοντες ἀφαιδῶς τὸ ἀνθρώπινον αἷμα. Ὁ Κολόμβος, ὁ Βάσκο δὲ Γάμα, ὁ Λιβιγκστῶν, ὁ Στάνλεϋ χροῖς νὰ χύσωσιν οὔτε σταγόνα αἵματος καὶ μόνον ὅπλον τὴν μεγαλοφυΐαν των, εἰσδύουν εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ κατακτῶσιν αὐτούς, ὅχι ὑπὲρ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Δαυὶδ Λιβιγκστῶν ἐγεννήθη εἰς τὴν Σκωτίαν τὴν 19 Μαρτίου 1813. Μόλις ἐμεγάλωσεν ὀλίγον καὶ κατέστη ἱκανὸς δι' ἐργασίαν τὸν εἰσῆγάγεν ὁ πατήρ του εἰς ἓν βαμβακουργεῖον εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἰργάζετο ὡς ὑπάλληλος. Ὁ Λιβιγκστῶν ἦτο τότε δέκα μόλις ἐτῶν. Ὁ παῖς εἶχε φύσιν φιλομαθῆ. Ἠγόρασε βιβλία καὶ ἤρχισε μόνος νὰ ἐργάζεται, ἀφιερῶν εἰς τὴν μελέτην ὅσας ὥρας τοῦ ἄφηνεν ἐλευθέρῃ ἢ ἐργασίᾳ του. Διὰ τῆς ἐπιμονῆς του κατάρθωσεν οὕτω νὰ καταστῇ κύριος τῆς λατινικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς, νὰ σπουδάσῃ δὲ ἀρκούντως τὴν βοτανικὴν καὶ τὴν γεωλογίαν. Εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἐπτά ἐτῶν ὑπέστη μετ' ἐπιτυχίας τὰς διδασκαλικὰς ἐξετάσεις του ὡς ἱατρός. Ὁ ἀπλοὺς ἐργάτης, διὰ τῆς ἐπιμελείας του, εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς σοφόν.

Ὅτε ἦτο ἀκόμη νέος ὁ Λιβιγκστῶν, μελετῶν τὸν χάρτην τῆς Ἀφρικῆς, παρετήρησεν ὅτι ὁ γεωγράφος εἶχεν ἀφήσῃ λευκὸν ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς εὐρυτάτης αὐτῆς ἡπείρου, ἥτις εἶνε ἀρκετὰς φορές μεγαλιότερα τῆς Εὐρώπης. Ὁ Λιβιγκστῶν ἐζήτησε πληροφορίας, ἔμαθε δὲ πράγματι ὅτι ἡ κεντρικὴ Ἀφρικὴ ἦτο ἐντελὴ

ἀγνώστος. Ἐκτοτε τὸν ἐκυρίευσεν ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ ἐξερευνητής τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ μέρους τῆς γῆς. Γνωστὸν ἦτο μόνον ὅτι εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους κατῴκουν ἄγρια φυλαί, αἱ ὁποῖαι ἦσαν σκληρόταται· ὅτι ἀντὶ πάσης ἄλλης θρησκείας ἐπίστευον εἰς χονδροειδεστάτας προλήψεις· καὶ ὅτι ὁ καννιβαλισμός, δηλαδή ἡ φοβερά συνήθεια τοῦ τρώγειν ἀνθρώπινον κρέας, ἦτο ἔθιμον σχεδὸν γενικόν. Ὁ Λιβιγκστῶν εἶχε μεγάλην καρδίαν καὶ συνεπάθει εἰς ὅλας τὰς ταλαιπωρίας τῶν ὁμοίων του. Ἡ ἰδέα ὅτι ἡδύνατο νὰ διαδώσῃ μεταξὺ τῶν ἀγρίων τούτων φυλῶν τὰ δόγματα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς χριστιανωσύνης τὸν ἐγοήτευσεν. Ἐκτοτε δὲ ὡς σκοπὸν τοῦ βίου του ἔταξε τὴν ἀποστολὴν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς ἀγνώστους ἐκείνας χώρας τῆς μέσης Ἀφρικῆς καὶ νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ἐξερευνῶν αὐτάς, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, προσπαθῶν νὰ κάμῃ χριστιανούς τοὺς βαρβάρους, τοὺς ὁποίους ἐμελλε νὰ συναντήσῃ.

Διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μέγα σχέδιόν του ἀνεχώρησε διὰ θαλάσσης εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀποικίαν τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἥτις καῖται, καθὼς εἶπομεν, εἰς τὴν νοτιωτέραν ἄκρην τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπροχώρησε πρὸς βορρᾶν, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν αἰθιοπικὴν χώραν καὶ προσεκολλήθη πλησίον ἰσχυροῦ τινος ἀρχηγοῦ διὰ νὰ ἐκμάθῃ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν τόπων, τοὺς ὁποίους ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ. Ὁ φυλάρχης οὗτος ἐπεριποιήθη παντοιοτρόπως τὸν Λιβιγκστῶνα. Τόσον δὲ τὸν ἡγάπησεν, ὥστε μετ' ὀλίγον ἔγεινε χριστιανὸς με' ὀλίγους ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν ὁ Λιβιγκστῶν ἐπροχώρησε βορειότερον, ἀνεκάλυψε μίαν μεγάλην λίμνην ὀνομαζομένην *Νγκαμί* καὶ ἓνα πλατύτατον ποταμόν, τὸν *Ζαμβέζη*, τοῦ ὁποῖου ἕως τότε οἱ Εὐρωπαῖοι μόνον τὰς ἐκβολὰς ἐγνώριζον. Τέλος ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀρίου Παύλου τῆς Λοάνδης, τὴν ὁποίαν εἰχον κτίσῃ οἱ Πορτογάλλοι εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἠναγκάσθη νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πέντε μῆνας, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κόπους τοῦ ταξιδίου του καὶ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε προσβληθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ.

Ὅταν ἀνέρωσεν, ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Καλὴν Ἑλπίδα, συνέλαβε σχέδιον, τὸ ὁποῖον κανεὶς πρὸ αὐτοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκτελέσῃ. Ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καθ' ὅλον της τὸ πλάτος τὴν ἀφρικανικὴν ἡπείρον. Τὸ μεγαλεπήβολον αὐτὸ ταξίδιον ἐπέτυχεν ὅπως καὶ τὸ πρῶτον, χάρις εἰς τὴν ἀκαταπόνητον ἐνεργητικότητα τοῦ περιηγητοῦ. Οὔτε οἱ θανάσιμοι πυρετοί, οἱ ὁποῖοι μαστίζουσιν τοὺς νοσηροὺς αὐτοὺς τόπους, οὔτε τὰ φοβερά ζῶα, λέοντες δηλαδή, ἐλέφαντες, ῥινοκέρωτες, πάνθηρες, δηλητηριώδεις ὄφεις, τὰ ὁποῖα τρέφονται εἰς τὰ ἀπέραντα δάση των, οὔτε ἡ ἀγριότης τῶν αἰθιοπικῶν φυλῶν, αἱ ὁποῖαι τοὺς κατοικοῦν, ἴσχυσαν ν' ἀναχατίσωσι τὸν Λιβιγκστῶνα. Ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τοὺς γιγαντιαίους καταρράκτας τοῦ Ζαμβέζη, ὅπου ὁ ποταμός, ἔχων εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο πλάτος 1700 μέτρων, πίπτει ἐντὸς φοβεροῦ βαράθρου βάθους 138 μέτρων, ὁ ἀκούραστος ταξιδιωτὴς ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν *Κιλιμάνταρ*, πόλιν κειμένην ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐάν ρίψετε ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν βλέμμα εἰς τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα διέτρεξεν οὕτως ὁ Λιβιγκστῶν, θὰ ἰδῆτε ὅτι διήλθε ὅλας τὰς χώρας τὰς εὐρισκομένας εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰς ὁποίας οὐδεὶς Εὐρωπαῖος εἶχεν ἐπισκεφθῇ ἕως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Μετὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιτυχίαν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλούτισε τὴν γεωγραφικὴν ἐπιστήμην διὰ πολυτίμων πληροφοριῶν, ὁ Λιβιγκστῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν Ἀγγλίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε φύγῃ πρὸ δέκα ἐξ ἐτῶν (1856). Αἱ στερήσεις, οἱ κόποι καὶ οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους ὑπέστη κατὰ τὸ πολυετές αὐτὸ ταξίδιον του, ὅχι μόνον δὲν ἐψύχραναν τὸν ζῆλόν του, ἀλλὰ τὸναναντίον τὸν ἐνίσχυσαν εἰς τὸ ἔργον του καὶ τοῦ ἠύξησαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς πέρας.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1856 ἀνεχώρησεν ἐκ νέου ἐξ Ἀγγλίας· ἐπανῆλθεν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ζαμβέζη, ἀνέπλευσε τὸν ποταμόν τούτον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ παραποτάμιον αὐτοῦ, τὸν *Σχινέ*, μὲ μικρὸν ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν λίμνην *Νιάσσα*, ἡ ὁποία ἔχει πλάτος 80—100 χιλιομέτρων, μήκος 320 καὶ βάθος 180—200 μέτρων. Αἱ ὄχθαι τῆς λίμνης ταύτης

εἶνε θαυμασίως ὠραῖαι. Ἄπειροι καλύβαι ἐγείρονται ἐπ' αὐτῶν κατοικούμεναι ἀπὸ Αἰθίοπας, οἱ ὅποιοι ζῶσι διὰ τῆς ἀλιείας. Μετὰ τὸ δεύτερον τοῦτο ταξείδιον ὁ Λίβιγκστον ἐπανῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ συμπολίται του τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλας τιμὰς, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἔμεινεν ἐν Ἀγγλίᾳ, δὲν ἔπαυσαν νὰ τοῦ ἐπιδαψιλεύουν δείγματα θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης. Ἀλλὰ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του μάλιστα ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν πείσωσιν ὅτι ἀρκούντως εἶχεν ἐργασθῇ διὰ τὴν δόξαν του καὶ ὅτι ἦτο καιρὸς πλέον ν' ἀποστρατευθῇ, οὕτως εἰπεῖν, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ταξείδιόν του ὁ Λίβιγκστον παρέστη μάρτυς αὐτόπτης τῶν φρικτῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας προκαλεῖ τὸ ἐν Ἀφρικῇ ἐξασκούμενον ἐμπόριον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ἀπὸ ἀσυνειδήτους σωματοεμπόρους, ὅπως εἰς τὴν Εὐρώπην πωλοῦνται οἱ ἵπποι, οἱ βόες, τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα ἄλογα ζῷα. Εἶχεν ἴδῃ τοὺς ἀρχηγούς τῶν φυλῶν νὰ πωλῶσι τοὺς ὑπηκόους των εἰς Ἀραβίας ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο ἀπὸ μακρὰν χάριν τοῦ ἀτίμου ἀλλ' ἐπικερδοῦς αὐτοῦ ἐμπορίου. Ὁ ἀγαθὸς Ἀγγλὸς ἱατρὸς ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς

τὰς χώρας, ὅπου τὸ ἔθιμον τοῦτο, ὅπερ δυστυχῶς καὶ σήμερον ὑφίσταται, ἐκυριάρχει καὶ νὰ ἐργασθῇ μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις πρὸς ἐξολόθρευσιν αὐτοῦ. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Λίβιγκστον δὺο μεγάλα αἰσθήματα διημιόσθητον τὰ πρωτεῖα· ἡ ἀγάπη τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὁ ἔρως τῆς ἐπιστήμης.

Μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς των φίλων του διὰ νὰ τὸν κρατήσωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ Λίβιγκστον ἀνεχώρησε καὶ πάλιν εἰς Ἀφρικὴν. Τὴν 1 Μαρτίου 1866 κατέλειπε τὴν νῆσον Ζανζιβάρην, ἡ ὁποία κεῖται εἰς τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς ἡπείρου ταύτης καὶ εἰς ἐσωτερικὸν αὐτῆς, διευθυνόμενος πρὸς δυσμὰς. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀνεκάλυψε τρεῖς μεγάλας λίμνας, τὴν λίμνην Ταρκαρίκαρ, τὴν λίμνην Μοέρο καὶ τὴν Βαγκουέ. Κατόπιν ἔπεσε βαρέως ἀσθενῶν.

καὶ τρία ἔτη παρῆλθον χωρὶς κανεὶς νὰ εἰδεύῃ τί ἀπέγεινεν. Εἶχεν ὑποκύψῃ εἰς τοὺς κόπους τοῦ ταξείδιου, εἶχεν ἀποθάνῃ ἀπὸ ἀσθένειας τινα, ἢ ἐφονεύθῃ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς; Ἡ μὲν ἄρα γε ἔζη καὶ ἦτο αἰχμάλωτος; Κανὼν δὲν ἐγνώριζε.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ

Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Α

Ὁ ἥλιος λάμπει εἰς τὸ στερέωμα, δὲν ἀνέβη ὅμως ἀρκετὰ ὑψηλὰ καὶ ἡ ὁμίχλη δὲν διελύθη. Σύννεφον πυκνὸν σκεπάζει τὸ περιβολάκι τῆς Ἀκαδημίας καὶ ὁ δρόμος εἶνε ὑγρὸς ὡς νὰ ἔβρεξε. Δὲν διακρίνεται καλὰ καλὰ ποῦ τελειώνει ἡ ὁδὸς Πανεπιστημίου, καὶ ἂν τὰ σπίτια ἐκεῖνα τὰ μακρυνὰ ἀκουμβοῦν εἰς τὴν γῆν, ἢ ἀνωτέρα δύναμις τὰ ἔκτισεν εἰς τὸν ἀέρα!

Ὁ κόσμος φοβισμένος ἐξέρχεται ἀπὸ τὰς οἰκίας καὶ ἐρωτᾷ τὸν κάθε φίλον ποῦ θ' ἀπαντήσῃ:

— Καὶ ὅς τὸ σπίτι τί γίνονται;

— Δόξα τῷ Θεῷ καλὰ, τῷ ἀποκρίνεται ὁ εἰς.

— Ἀσχημα, φίλε μου, ὅλοι ἄρρωστοι! τῷ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Καὶ ἄλλου τὸ πρόσωπον εἶνε χαρούμενον καὶ ἄλλου λυπημένον.

*

Τοιαῦτα συμβαίνουν οἱ ὅτε ὁ Ἀλέκος Βαλῆς, παιδάκι ἔξυπνο καὶ καμαρωμένο, ἐρωτᾷ μὲ δάκρυα τὴν μητέρα του:

— Λοιπὸν, μαμά, νὰ πάω ὅς τὸ γιατρό;

— Ἀφῆσε νὰ ἰδοῦμε ὡς τὸ βράδυ, παιδί μου.

Τὸ μεγαλειότερον παιδί τῆς εἶνε ἄρρωστον. Τὸ προσέβαλεν ἡ ἐπιδημία!

Ὁ Μιχαλάκης ἦτον κακὸ παιδί. Δὲν ἀγαπῶσε τὰ γράμματα, δὲν ἤκουε τὴν μητέρα του δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Θεόν! Τρία τὰ μεγαλειότερα ἐλαττώματα, τὰ χειρότερα ποῦ γίνονται εἰς τὸν κόσμον.

Τὸ πρῶτ' εἶχε πάῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ διδάσκαλος τοὺς εἶπεν ὅτι τὰ μαθήματα θὰ διακοποῦν ἕνεκα τῆς ἐπιδημίας καὶ νὰ προσέχουν νὰ περάσουν φρόνιμα τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν διακοπῶν καὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὰ μαθημένα των μαθήματα. Μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ ἐ-

φύγαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Ἀλέκος Βαλῆς· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Ἀλέκος ἐπέστρεψε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνῷ ὁ Μιχαλάκης ἔσμιξε μὲ τοὺς φίλους του, κακὰ παιδιὰ καὶ διεστραμμένα καὶ ἀμελεῖ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Στάδιον. Ἐκεῖ ἤρχισαν τὸν πετροπόλεμον καὶ τὸ κυνηγητό. Ἰδρῶσαν, ἀναψαν, ἐκοκλίνησαν· ἔπειτα ἐκάθισαν εἰς τὸν ἀέρα νὰ

ξεκουρασθοῦν, καὶ τοῦτο ἤρκεσε νὰ κρουολογήσῃ ὁ Μιχαλάκης, νὰ ἀρρωστήσῃ. Ἐγύρισε τὸ μεσημέρι εἰς τὸ σπίτι μὲ δυνατὸν πονοκέφαλον. Ἡ μητέρα του ἤρχισε νὰ τὸν συμβουλεύῃ, νὰ τὸν μαλῶνῃ, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν κατάστασιν του τὸν ἐλυπήθη. Ἡ μητρικὴ τῆς στοργὴ ἔσβυσε κάθε ἄλλο αἶσθημα καὶ ἐπροσπάθησε μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ Ἀλέκος ἔβλεπε τὸν ἀδελφόν του κόκκινον σὰν πεππαροῦνα καὶ ἔτρεμε.

Ἦγνόει ὅτι τὸ κόκκινον ἐκεῖνο χρῶμα δὲν ἦτο ἀπὸ ἐντροπῆς, ἀλλὰ ἀπὸ πυρετοῦ, ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἐφώναζεν εἰς τὴν μητέρα του:

— Λοιπὸν, μαμά, νὰ πάω ὅς τὸ γιατρό;

— Ἀφῆσε νὰ ἰδοῦμε ὡς τὸ βράδυ, παιδί μου!

*

Καὶ ἀφῆκαν. Ἀλλὰ πρὸς τὸ βράδυ ἦτον χειρότερα. Ἦλθεν ὁ ἱατρός. Τί νὰ πῇ! Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἦτον ζωγραφισμένη ἡ ἀπελπισία.

— Δὲν εἴμεθα καλὰ, κυρία, θὰ ἔλθω πάλιν μετ' ὀλίγας ὥρας.

Καὶ ἔφυγε ἀφοῦ διώρισε τὰ ἀναγκαιούτα ἱατρικά.

Ἡ μητέρα ἡ δυστυχισμένη ἐθρήνη παρὲς και σιωπηλῶς καὶ ὁ Ἀλέκος εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον προσήνυχετο εἰς τὸν Πλάστον νὰ σώσῃ

τὸν ἀδελφόν του. Ὁ πατέρας, μακρὰ ξενιτευμένος διὰ νὰ κερδίῃ νὰ τοὺς τρέφῃ, οὔτε εἰδῆσιν εἶχε τῆς σκηνῆς αὐτῆς.

Ὁ ἰατρὸς ἦλθε καὶ πάλιν, καὶ πάλιν, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη του τίποτε δὲν κατώρθωσε· ἔσθυνε ὁ Μιχαλάκης καθ' ἡμέραν, ὥσάν νὰ ἦταν κεράκι καὶ ὁ πυρετὸς τὸ φυτίλι ποῦ ἀναθε καὶ τοῦ ἐρροφοῦσε τὴν ἱκμάδα του, τὴν ζωὴν του!

Μίαν βραδυὰ, ἐφάνη ὅτι ἦτον καλλίτερα· ἡ μητέρα του, τέσσαρα ἡμερόνυχτα ἐκεῖ εἰς τὸ πλευρόν του ἄγρυπνος, δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ ἐπάνω του.

— Μητέρα! εἶπε μὲ ἀδύνατον φωνήν.

Καὶ ἡ μητέρα ἔκυψε νὰ ἀκούσῃ.

— Τί θέλεις, ἀγόρι μου;

— Ἦτον μεγάλο τὸ σφάλμα μου, καὶ σὲ τυραννῶ μὲ τὸ στραβό μου κεφάλι, συγχώρησέ μου το! Ἄν γίνω καλά, θὰ σοῦ ξεπληρώσω τὲς πίκρες ποῦ σ' ἐπότισα καὶ τὰ βάσανα που ὑπέφερες. Συγχώρησέ με τώρα!

Ἡ μητέρα ἐσιώπα: ὅμως ἔπιασε τὰ ἀδύνατα χεράκια του, ἔσκυψε ἐπάνω καὶ ἐφι-

λοῦσε ἐφιλοῦσε τὸ χλωμὸ πρόσωπόν του.

Μὲ τὰ φιλία της, μὲ τὴ συγχώρησίν της ἐπέταξε καὶ ἡ ψυχὴ του, καθαρισμένη, εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ δυστυχὴς μητέρα ἔχασε τὴν δύναμίν της, ἐκόπηκαν τὰ ἥπατά της καὶ γονατίσασα πρὸ τῆς κλίνης ἐφώναζε μὲ ἀπερίγραπτον πόνον:

— Ἀχ! παιδί μου! παιδάκι μου!...

Ὁ ἄγγελος ὁ φύλαξ του ἐπῆρε τὴν ψυχὴν του καὶ ἐπέταξε χαρούμενος εἰς τὸν Ὑψιστον διὰ τὸ μετανοῆσαν ἀπολωλὸς πρόβατον.

Ὁ Ἀλέκος ἔμαθε τὴν θλιβεράν εἰδήσιν, καὶ ἔκλαυσε πολὺ, πολὺ τὸν ἀδελφόν του· περιποιεῖται τὴν δυστυχῆ μητέρα του, τῆς ἐκτελεῖ τὰς θελήσεις της χωρὶς τὸ παραμικρόν νὰ ἀντεῖπῃ. Ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ πατέρας, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ εἰδήσις ἐφθασεν ἀπροσδόκητος, ὡς κεραυνός, θὰ εὖρῃ μία ψυχὴ ἑλπίστῃ ἔς τὸ σπῆτι.

Δὲν βαρυγκομοῦν ὅμως μὲ τὸν Θεόν, διότι ἑκεῖνος ὅ,τι πράττει τὸ κάμνει διὰ τὸ καλόν μας.

ΦΑΚ

ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΥΛΑ

— Ἐλα, καϊμένε Μαυρούλη, φθάνει πλειά ὅσο 'σκάλισες μέσα εἰς τὸ παλησέντουκο, εἶπεν ἡ Ἀσπροῦλα εἰς τὸν ἀδελφόν της, εἰμπορεῖς νὰ κτυπήσῃς, καὶ τὸ κάτω κάτω νὰ μὴν εὐρῇς καὶ τίποτε.

— Σιώπα σύ, δὲν νοιώθεις ἀπ' αὐτά, εἶπε μὲ θυμὸν ὁ μικρὸς γάτος κύψας ἔξω ἀπὸ τὸ κιβώτιον, ἐγὼ ὅ,τι μυρίζομαι τὸ μυρίζομαι καλά· ἡ μύτη μου δὲν κάνει λάθος· λοιπὸν σκαλιζῶ νὰ εὕρω κεφτέδες.

Καὶ ὁ λαίμαργος Μαυρούλης ἐσκάλιζε βαθυτέρα καὶ ὅλο βαθύτερα, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε ἄλλο τίποτε παρὰ χαρτιά καὶ χαρτιά.

— Μαυρούλη, Ἀσπροῦλα! ἐφώναξαν ἀπὸ τὸν κῆπον δύο δροσεραὶ παιδικαὶ φωναί· ἡ Ἀσπροῦλα ἐτέντωσε τὰ αὐτιά της καὶ ἤρχισε νὰ ῥωθωνίζῃ ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Εἶνε τὰ κορίτσια, εἶπε, πρέπει νὰ καταιβοῦμεν εἰς τὸν κῆπον νὰ παίζωμεν μαζί των.

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Μαυρούλης, δὲν ἔχω διόλου ὀρέξιν νὰ πάγω ἔς τὸν κῆπο. Καὶ τί νὰ κάνω ἔς τὸν κῆπο;

Νὰ κάθωμαι ἡσυχά ἡσυχά ἔς τὸ πλάγι τῆς κούκλας, ἢ νὰ τρέχω ἐπάνω κάτω χωρὶς λόγο. Τί ἔχει νὰ φάγω ἔς τὸν κῆπο; μὲ τὰ φύλλα δὲν γεμίζει ἡ κοιλιὰ μου.

— Ἐντροπή, Μαυρούλη, ἐντροπή νὰ λέγῃς αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀπήντησεν ἡ Ἀσπροῦλα· λησμονεῖς πῶς μᾶς δίδουν πάντοτε ἀπὸ ὅ,τι τρώγουν; ἐξέχασες καὶ τὸ ἄλλο; σὲ λίγες ἡμέρες θὰ μᾶς προσκαλέσουν εἰς συναναστροφὴν, καὶ θὰ μᾶς προσφέρουν καφέ καὶ γλυκίσματα. Κάτω ἔς τὸν κῆπο θὰ γίνῃ τὸ γλέντι.

— Καλά, καλά, ἄς ἔλθῃ ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα καὶ θὰ τρέξω μὲ τὰ τέσσαρα, τότε δὲν θὰ ἔχω παράπονον. Μὰ σήμερα τί νὰ πάγω νὰ κάμω; Πήγαινε σύ, μονάχη σου, τρέξε γιατί τὰ κορίτσια ἐρχονται ἐπάνω.

Ταῦτα λέγων ὁ Μαυρούλης ὠρθώθη καὶ ἡκροᾶτο μὲ προσοχήν. Ἀλλὰ καθὼς εἶδε τὸ λυπημένον πρόσωπον τῆς Ἀσπροῦλας, εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφήν του.

— Ἄν ἔβρω κανένα μεγάλο κεφτέ θὰ σοῦ κρατήσω καὶ σένα λιγάκι. Ἀκούς; ἐρχονται! φύγε!

Πραγματικῶς παιδικὰ βήματα ἠκούοντο εἰς τὴν κλίμακα. Ἡ Ἀσπροῦλα ἐξῆλθε ταχέως ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν.

— Νά, ἡ Ἀσπροῦλα, ἐφώνησε μὲ χαρὰν ἕν κοράσιον. Ἀσπροῦλά μου, ἔφερες μαζί σου καὶ τὸν Μαυρούλη; Ἀ! θὰ εἶνε κάτω χωρὶς ἄλλο, καὶ τρέχεις νὰ τὸν εὕρῃς αἶ; Καλά, στάσου νὰ κλείσω τὴν θύρα καὶ ἔπειτα τὸν ζητοῦμε μαζί.

— Τώρα ἄκουσε, Ἀσπροῦλά μου, τὰ νέα. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐπῆγαν εἰς τῆς θείας, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἐπῆγαμεν γιατί πονεῖ λιγάκι τὸ πόδι τῆς Σοφίας.

— Ἐγὼ ἔμεινα νὰ τῆς κάμω συντροφιάν. Λοιπὸν ἐπειδὴ ἐμείναμε μονάχες ἔς τὸ σπῆτι, ἡ μητέρα μᾶς ἔδωκε τὴν ἀδεια νὰ κάμωμε τὴν διασκέδασι ποῦ ἔχω εἰπῇ. Ἡ ἡμέρα εἶνε ὠραία σήμερα, ἴσάν καλοκαιρινή, ὁ ἥλιος εἶνε ζεστός, κ' ἐστρώσαμε ἕνα τραπέζακι κάτω ἔς τὸν κῆπο. Ὅλα εἶνε ἑτοιμα. καὶ μᾶς περιμένουν τὰ φιλιτζάνια τοῦ καφέ, τὰ γλυκίσματα· μὰ δὲν θὰ πιοῦμε καφέ, θὰ πίνωμε γάλα — αὐτὸ σᾶς ἀρέσει καὶ σᾶς καλλίτερα ἀπὸ τὸν καφέ, δὲν εἶν' ἔτσι;...

Αὐτὰ εἶπεν ἡ Φρόσω καὶ ἔβλεπεν ἀπ' ἐδῶ, ἔβλεπεν ἀπ' ἐκεῖ, νὰ εὕρῃ τὸν Μαυρούλη, ἀλλὰ, φυσικά, δὲν τὸν εὕρε.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος τοῦ κήπου ὅπου ἦτο ἐστρωμένη ἡ τράπεζα. Ὅλα ἦσαν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Εἰς τὸ μέσον ἦτο ἕν πινακίον γεμάτον γλυκίσματα, εἰς τὸ ἄκρον δὲ ἐκάθητο ἐπὶ χαμηλοῦ καθίσματος ἡ Κούκλα σοβαρὰ καὶ ἀκίνητος.

Ἡ Φρόσω ἐκάθησε μὲ τὴν Ἀσπροῦλαν εἰς μίαν καθέκλαν, ἀλλ' ἡ Σοφία ἐσυλλογίζετο τὸν Μαυρούλην.

— Ποῦ εἶνε καὶ δὲν ἐρχεται ὁ Μαυρούλης ποῦ ἀγαπᾷ τόσο τὰ γλυκά!

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀσπροῦλα δὲν ἦτο εὐχαριστημένη νὰ εἶνε μόνη εἰς τὴν εὐωχίαν ἐκείνην, καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ ἡσυχος εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Φρόσως.

— Ἡ Ἀσπροῦλα ξέυρει ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ Μαυρούλης, εἶπεν ἡ Σοφία, ἄφησέ τὴν νὰ πάγῃ νὰ τὴν εὕρῃ ἄς προσμένωμε λίγο.

Ἡ Φρόσω ἀφῆκε τὴν Ἀσπροῦλαν ἐλευθέραν, αὐτὴ δὲ ἀνέβη τρεχάτη τὴν κλίμακα, ἐφθασεν ἔως εἰς τὴν κλεισμένην θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἐφώναζε:

— Μαυρούλη, ἔλα γρήγορα, γρήγορα κάτω· σήμερα μᾶς κάμνουν τὸ τραπέζι, ἔχουν κατὶ γλυκά, ἄλλο νὰ σοῦ τὸ λέγω καὶ ἄλλο νὰ τὰ ἰδῇς!

Ἀλλ' ἐντὸς τοῦ δωματίου ἔπεσε μὲ κρότον τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου καὶ φωνὴ θρηνώδης ἠκούσθη:

— Νιάου! νιάου! ὦχ! τὸ ποδαράκι μου! νιάου! τὸ σιχαμένο τὸ σκέπασμα ἔπεσε ἐπάνω μου, νιάου καὶ μ' ἐθανάτωσε, νιάου, νιάου!

— Κακόμοιρε Μαυρούλη, εἶπε μὲ λύπην ἔξωθεν ἡ Ἀσπροῦλα· ἔλα λοιπὸν γρήγορα!

— Μπορῶ νὰ ἔλθω; ἡ θύρα εἶνε κατὰ-κλειστη! ὦχι, ὦχι! δὲν θάρρω, δὲν μπορῶ νὰ τρέξω! Κ' ἔπειτα δὲν θέλω νὰ μάθουν τί ἔπαθα, καὶ νὰ γελᾷ μαζί μου πάλιν ἡ μαγειρίσσα ἡ Κατερίνα. — Πήγαινε, πήγαινε μονάχη σου. Ἀχ! συμφορὰ ποῦ μ' εὕρηκε νὰ μὴ φάγω γλυκίσματα κ' ἐγὼ ὁ ἄμμοιρος.

— Ἐεύρεις τί ἐσκέφθηκα, εἶπεν ἡ Ἀσπροῦλα διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, φάγε μονάχος σου τὸν κεφτέ καὶ μὴ μοῦ φυλάγῃς ἐμένα.

— Τὸν κεφτέ; ποῖον κεφτέ; Τί μοῦ κεφτολογᾷς ἀδελφή; δὲν ἔβρωκα τίποτε· ἐγελάσθηκα· κατὶ ἀκούμβησε σὲ κεφτέ καὶ μοῦ μύρισε· δὲν ἔβρωκα τίποτε σοῦ λέγω· ἄλλη φορὰ θὰ εἶμαι ἐξυπνότερος. ὦχ! τὸ ποδαράκι μου, νιάου, νιάου!

Ἡ Ἀσπροῦλα ἔτρεξε εἰς τὸν κῆπον, ὅπου ἦσαν τὰ κοράσια. Ὅταν αὐτὰ εἶδαν ὅτι ἡ Ἀσπροῦλα ἐπέστρεψε χωρὶς τὸν ἀδελφόν της, ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ Μαυρούλης δὲν θὰ ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον χωρὶς αὐτόν. Ἡ Ἀσπροῦλα ἐκαλοπέρασε τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τὴν ἐπαύριον ὅτε ἡ Σοφία καὶ ἡ Φρόσω ἐπῆγαν εἰς τὸ ἀπόκετρον δωμάτιον εὗρον τὸν Μαυρούλην κοιμώμενον ἐπὶ παλαιῷ φορέματός. Ὁ Μαυρούλης ἐξυπνήσεν ἐκ τοῦ θορύβου καὶ ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἐξέβαλε λυπηρόν νικαυρισμὰ καὶ ἔδειξε τὸν πληγωμένον πόδα εἰς τὸ κοράσιον.

Παρήλθον ἀρκεταὶ ἡμέραι ἔως ὅτου νὰ ἰατρευθῇ ἐντελῶς ὁ λαίμαργος γάτος· ἡ μαγειρίσσα δὲν ἔμαθε τίποτε· ἀλλ' ἡ Σοφία καὶ ἡ Φρόσω ἐμάντευσαν τί συνέβη εἰς τὸν κύριον Μαυρούλην καὶ διατί δὲν ἤμπορεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ τραπέζι κάτω εἰς τὸν κῆπον.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΚΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Οί γονεῖς τῆς Μαρίκας εἶνε πλούσιοι· ἔχουν ἕνα ὠραῖον σπίτι εἰς τὴν Κηφισίαν, καὶ ἕνα μεγάλον μεγάλον κῆπον.

Πηγαίνουν ἐκεῖ κάθε καλοκαίρι καὶ περνοῦν δύο τρεῖς μῆνας.

Ἡ Μαρίκα περιμένει μὲ καρδιοκτύπι τὴν ὥραν πότε θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Κηφισίαν.

Τῆς ἀρέσει καὶ ἡ Μπίρνα, τῆς ἀρέσει καὶ τὸ Κεφαλάρι, τῆς ἀρέσει καὶ ἐκεῖνος ὁ δρόμος ποῦ ἀπὸ μακρὰν φαίνεται τὸ Τατόι· ἀλλ' ἀπ' ὅλα περισσότερο τῆς ἀρέσει ὁ κῆπός των.

Ἔχει τόσα ὠραῖα δένδρα, τόσα λουλούδια· τὸ χορτάρι εἶνε ἀπαλὸ ἀπαλὸ σὰν βελουδο· καὶ ὁ ἀέρας ποῦ φυσᾷ εἶνε τόσο καθαρὸς καὶ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν εἶνε τόσο γλυκό!

Ἐνα πρωτὶ ἡ Μαρίκα ἀφοῦ ἐξύπνησε καὶ ἔπινε τὸ γάλα τῆς—γάλα τῆς στιγμῆς ἀπὸ τὴν ἐλθετικὴ ἀγελάδα ποῦ ἔχουν—κατέβη εἰς τὸν κῆπον· ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραία· ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατεῖλῃ, καὶ ἡ δρόσος ἡ ὁποία ἦτο ἐπάνω εἰς τὰ λουλούδια ἔλαμπε σὰν νὰ ἦσαν διαμάντια.

Ἡ Μαρίκα ἔκοπτε λουλούδια διὰ νὰ τὰ κάμῃ ἀνθοδέσμην τὴν ὁποίαν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν γιαγιά, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ κατὰ τὸ μεσημέρι.

Ἀλλ' ἐκεῖ σιμά της, μέσα ἀπὸ τὰ χορτάρια ἠκούσθη ἕνας κρότος· κάτι ἐπήδησε καὶ ἔτρεχε. Ἦτο θηρίον; ἦτο φίδι;

Ἡ Μαρίκα ἐτρόμαξε, καὶ τὸ χέρι τῆς ποῦ ἤτοιμάζετο νὰ κόψῃ ἕνα λουλούδι ἔμεινεν ἀκίνητον. Ὁ κρότος ἐπλησίαζε· ἡ καρδιά τῆς Μαρίκας ἐκτυποῦσε δυνατὰ.

Ἐξαφνα πηδᾷ ἀπ' ἐμπρός της καὶ τρέχει μὲ τὰ τέσσαρα ἕνας λαγός, μὲ τ' αὐτιά ῥιγμένα ὀπίσω, μὲ τὴν οὐρὰ σηκωμένη. Σοῦ εἶχε ἕνα φόβο ὁ κακομοίρης! ἡ καρδιά του θὰ ἐκτυποῦσε ἀκόμη δυνατώτερα ἀπὸ τῆς Μαρίκας!

Ἡ Μαρίκα ἐγέλασε καθὼς εἶδε ποῖον ἦτο τὸ φοβερόν θηρίον ποῦ τὴν ἔκαμε κ' ἐτρόμαξε τόσο. Ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν δειλὸ λαγό, ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο του, ἐκεῖνον ἐκεῖ ἐφοβήθηκε;

Ἀλλ' ὕστερα ἐσυλλογίσθη πῶς ἕνας κυνηγὸς τῆς Κηφισιάς τοὺς ἔφερε πέντε πέντε σκοτωμένους, καὶ εἶπε:

—Καὶ πῶς νὰ μὴ φοβῆται ὁ πτωχός! ἂν τὸν ἐβλεπε κανένας κυνηγός, ἢ καὶ ὁ πατέρας, μὰ μὴ μία καὶ πὰρ' τον κάτω· κάθε στιγμὴ κινδυνεύει νὰ τὸν σκοτώσουν· ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του δὲν μποροῦν νὰ τὸν προφυλάξουν· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὅλην τὴν ἐλπίδα του τὴν ἔχει 'ς τὰ πόδια του καὶ δὸς του τρέχει! Ὁ καϊμένος ὁ λαγός! Ἡ Μαρίκα ἐσκέφθη τότε ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε σὰν τὸν λαγό, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Δύο ὀνόματα γλυκὰ ἐφιθύρισε τὸ στόμα τῆς: πατέρα, μητέρα. Ἐσυλλογίσθη ὅλην τὴν ἀγάπη ποῦ τῆς ἔχουν, ἐσυλλογίσθη τὴν ἀνησυχίαν των ἅμα ἀρωστήσῃ λιγάκι, πῶς στέλλουν καὶ φωνάζουν ἀμέσως τὸν ἱατρόν, καὶ πῶς δὲν ἔρχεται ἡ καρδιά των 'ς τὸν τόπον τῆς πρὶν νὰ γίνῃ καλά. Αὐτὰ ἐσυλλογίσθη ἡ Μαρίκα καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι ἐπῆγε καὶ ἀγκάλιασε καὶ ἐφίλησε τὸν καλὸν τῆς πατέρα καὶ τὴν καλὴν τῆς μητέρα.

Κ' ἐκεῖνοι τὴν ἐπῆραν εἰς τὴν ἀγκάλην των καὶ τὴν ἐφίλησαν. Ἄν εἴξευραν τί καλὰ αἰσθήματα εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Μαρίκα μέσα 'ς τὴν καρδιά τῆς θὰ τὴν ἐφιλοῦσαν ἀκόμη περισσότερο. Ἀλλ' ἡ Μαρίκα δὲν εἶπε τίποτε· εἶπε μόνον μὲ τὸν νοῦν τῆς ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ πολὺ, πολὺ τοὺς γονεῖς τῆς καὶ νὰ μὴ τοὺς δυσαρεστῇ ποτέ.

Ἡ Μαρίκα ὁσάκις καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον συλλογίζεται καὶ τὸν λαγόν.

Τί ἔγεινε ὁ καϊμένος ὁ λαγός; Ζῇ ἀκόμη ἢ τὸν ἔρριψε αἱματωμένο καὶ νεκρὸ τὸ βόλι κανενὸς κυνηγοῦ; Ὁ ἄμοιρος λαγός!

ΙΟΥΛΙΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

Βραβεύεται εἰς τὸν εἰκοστὸν διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὐρέσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ψαλλόμενον ἐπὶ τῆς μουσικῆς τῆς ἐν σελίδι 25 Πόλκας - Διαπλάσεως

Ἰέρασ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἦλιος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανό·
Τύρισε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνό.

Μὲ χαρὰ μεγάλην
Ὁ καθεὶς ἄς ψάλλῃ
Τῆς γιορτῆς τὰ κάλλην
Τρά λα λα λά λα λά!

Ἰέρασ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἦλιος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανό·
Τύρισε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνό.

Ἰέρασ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἦλιος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανό,
Τύρισε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνό.

ΦΑΚ

Γ' αὐτὸ λοιπὸν ἐμπρός 'ς τὴν ἐξοχὴν
Ἐμπρός, παιδιὰ, μ' ὁλόχαρην καρδιά!
Τί χαροπὴ δροσάτη ἐποχὴ!
Κόψτε, κόψτε λούλουδα, παιδιὰ!

Ἰέρασ' ὁ χειμῶνας ὁ κακός,
Ἦλιος θερμὸς 'ς τὸν οὐρανό·
Τύρισε 'ς τὴ γῆ καιρὸς γλυκός,
Γέμισε λουλούδια τὸ βουνό.

Ἐλυώσαν τὰ χιόνια,
Ἦλθαν χελιδόνια,
Καὶ περνοῦν τὰ χρόνια
Τρά λα λα λά λα λά!

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ὡς γνωστὸν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τὴν σύνταξιν τῶν παιδικῶν πνευμάτων ὡς καὶ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἔχει ἀναθέσει ἀνάκαθεν εἰς τοὺς φίλους αὐτῆς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνώστριάς. Ἐκτὸς τῆς τέρψεως, τὴν ὁποίαν τοῖς παρέχει διὰ τὴν δημοσιεύσεως μικρῶν παιδικῶν συνδιαλέξεων ἢ εὐρυῶν ἢ ἀστείων, παρέχει εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν μεγαλειτέραν ἀκόμη εὐχαρίστησιν νὰ συντάσσωσι τοιοῦτους μικροὺς παιδικούς διαλογίτους, καὶ νὰ τοὺς δημοσιεύῃ μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστέλλοντος αὐτούς.

Πόσον ὠφέλιμον εἶναι τοῦτο (ιδίῳ τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐν παντί καὶ πάντοτε ἐπιδικᾷ πρὸς τὴν τέρψιν καὶ τὴν ὠφέλειαν τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνώστων τῆς) εὐκόλως ἐννοεῖται. Διὰ τῶν παιδικῶν πνευμάτων ἀληθῶς ὀφείνεται τὸ πνεῦμα τῶν ἀγαπητῶν τῆς φίλων ὁ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ μίαν εὐφυολογίαν, ὁ εὐρίσκων τέρψιν ἐν αὐτῇ εἶναι ἤδη εὐφυῆς καὶ ἐν παρῶν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ συνδιαλέξεως ἂν τὴν ἀκούσῃ, ὅτ' αὐτὴν ἐντύπωσιν ἐνῶ διὰ τὸν ἀσυνήριστον περὶ ἀπαράτηρητος ὡς ὥρατον θέμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μύωπος. Ἐννοεῖται λοιπὸν μετὰ ὅποιαν εὐχαρίστησιν δημοσιεύει τὰ παιδικὰ πνεύματα τῶν συνδρομητῶν τῆς καὶ πόσον ἐκτιμᾷ τοὺς ἀποστέλλοντας τοιαῦτα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θέλουσα νὰ ὑπεκαύσῃ ἔτι μᾶλλον τὸν ζῆλον καὶ νὰ κινήσῃ τὴν ἀμύλην τῶν ἐνασχολουμένων εἰς τὸ δύσκολον τοῦτο καὶ ἀρκετὰ προσόντα ἀπαιτοῦν εἶδος προσέτιναι καὶ ἄλλους διαγωνισμοὺς πρὸς σύνθεσιν παιδικῶν πνευμάτων, ὧν τὰ ἀποτελέσματα ὑπερέβησαν πᾶσαν προσδοκίαν, διότι πλείστοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων αὐτῆς κατήλθον μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὸν εὐγενῆ πνευματικὸν ἀγῶνα ἐλπίζοντες δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸν σήμερον προτεινόμενον διαγωνισμόν οὐκ ὀλίγοι ὅτ' ἴσως λάθωσι μέρος.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ :

Οὔτε ὁ ἀριθμὸς τῶν σταλησομένων παιδικῶν πνευμάτων ὀρίσεται, οὔτε ὁ χρόνος τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν.

Πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς αὐτὴν ἐν ἡ περισσοτέραν παιδικὰ πνεύματα καὶ νὰ τὰ στέλλῃ ὅποταν θέλῃ.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνει νὰ δημοσιεύῃ πάντα τὰ στέλλόμενα πρὸς αὐτὴν παιδικὰ

πνεύματα, οὔτε νὰ αἰτιολογῇ τὴν μὴ δημοσίευσιν αὐτῶν ὅτ' ἀδημοσιεύῃ μόνον ὅσα κατὰ τὴν κρίσιν τῆς νομίζει κατὰλληλα διὰ τὸ φύλλον τῆς, ἀδιαφοροῦσα ἂν εἴναι πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα ἐκ ξένων γλωσσῶν. Ἐκ τῶν στέλλομένων ὅτ' ἐκλέγῃ πάντοτε τὰ καλλίτερα καὶ αὐτὰ ὅτ' ἀδημοσιεύῃ ἂν, ἐννοεῖται, δὲν ἔχῃ δημοσιεῦσθαι ἄλλοτε ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Μίαν μόνον θερμὴν σύστασιν ἀπευθύνει πρὸς τοὺς φίλους τῆς ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ : νὰ μὴ ἀντιγράψωσι παιδικὰ πνεύματα ἐξ ἄλλων ἐλληνικῶν δημοσιευμάτων διὰ νὰ μὴ ἐκθέσωσιν αὐτὴν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἐκληφθῇ ὡς κλέπτουσα τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος τοῦ παιδικοῦ πνεύματος θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ φύλλου τῆς 15ης Ἀπριλίου (τεύχους 7ου) καὶ ὅτ' ἴσως εἰς τὸ φύλλον τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. (τεύχους 24ου). Οἱ θέλοντες λοιπὸν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ ἔσ' ἀρχίσωσι νὰ στέλλωσι παιδικὰ πνεύματα εὐθὺς ἄμα λάθωσι τὸ παρὸν τεύχος.

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν στέλλόμενα παιδικὰ πνεύματα πρέπει νὰ εἴναι γεγραμμένα εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ στέλλοντος αὐτὰ καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν ὑπὸ ψευδώνυμον ἐπιθυμῇ νὰ δημοσιεύωνται.

Τὰ βραβεῖα εἶναι τὰ αὐτὰ οἷα καὶ κατὰ τὸν προηγούμενον 24ον διαγωνισμόν. Ὅτ' ἀπονειμῇ δὲ τὸ μὲν πρῶτον βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον οὗτινος θὰ δημοσιευθῇ πλεονέκτα παντὸς ἄλλου παιδικὰ πνεύματα εἰς τὰ τεύχη τῶν μηνῶν Ἀπριλίου μέχρι Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. Τὸ δεύτερον δὲ βραβεῖον θὰ ἀπονειμῇ εἰς τοὺς δύο τοὺς ἀμέσως ἐπομένους μετὰ τοὺς λαθόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον, καὶ τὸ τρίτον εἰς τοὺς τρεῖς τοὺς ἐπομένους μετὰ τοὺς λαθόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Πάντες δὲ οἱ λοιποὶ θὰ ἐπαινεῖσιν ἢ ὅτ' ἴσως εὐρήσῃ μνείας.

Ἄμα τῇ λήξει τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῇ καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ.

Οἱ ἀριστεύοντες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀξιοῦνται καὶ τῆς τιμῆς τῆς δημοσιεύσεως τῆς, εἰκόνας τῶν ἐν αὐτῇ, ἂν ἀποστείλωσιν τὴν φωτογραφίαν τῶν. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀριστευσάντων εἰς προηγούμενους διαγωνισμοὺς δὲν ἀπέστειλαν εἰσέτι τὴν φωτογραφίαν τῶν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλωσι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν Κυριοκεφαλῆκην ἔγραψεν εἰς φίλος του ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας νὰ ἀνέλθῃ, ἂν ἔχῃ εὐχαρίστησιν, νὰ περάσῃ μαζί του μίαν ἡμέραν, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἂν δέχεται τὴν πρόσκλησιν καὶ ποῖαν ἡμέραν θὰ ἀνέλθῃ διὰ νὰ τὸν περιμένῃ.

Ὁ Κυριοκεφαλῆκην ἠρώτησε τὴν μητέρα του τί πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν φίλον του.

— Γράψε του, τῷ εἶπε, ὅτι θὰ ἀνεβῇς τὸ Σάββατο ἢ τὴν Κυριακὴν ἀναλόγως τοῦ καιροῦ.

Καὶ ὁ Κυριοκεφαλῆκην γράφει :

— Ἄν βρέχῃ τὸ Σάββατο, θὰ ἔλθω τὴν Κυριακὴν, καὶ ἂν βρέχῃ τὴν Κυριακὴν, θὰ ἔλθω τὸ Σάββατο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Ὁ Δημητράκης ποτίζει ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους τὸν κήπον του.

— Γιατί, παιδί μου, ποτίζεις ἀπὸ τώρα; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Νά, μαμά, γιατί βλέπω νὰ ἔρχονται ἀπὸ μακρὸν σύννεφα καὶ φοβοῦμαι μήπως βρέξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοῦ Χριστοφίδου.

— Λοιπὸν, Ζωῖτσα πόσα κάμουν 2 καὶ 4 ;

Ἡ μικρὰ Ζωῖτσα μετρώσα ἐπὶ τῶν δακτύλων :

— Τρία, τέσσερα, πέντε... ἔξ, μαμά.

— Καὶ 4 ἀκόμη ;

Ἡ Ζωῖτσα μετρώσα πάλιν ἐπὶ τῶν δακτύλων :

— Ἐπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα... δέκα, μαμά.

— Καὶ ἄλλα 4 ;

Ἡ Ζωῖτσα παρατηροῦσα πρὸς στιγμὴν τὰς χεῖρας τῆς :

— Μὰ δὲν ἔχω πλέον δάκτυλα, μαμά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἑλλήνος.

Ὁ Ἀλέκος κλαίει γοερώς ἔξωφρα σιωπᾷ καὶ στρέφεται πρὸς τὴν μητέρα του :

— Μαμά, λέγει, διατί ἔκλαια ;

— Ἐπειδὴ δὲν σὲ ἄρῃσα νὰ πᾶς περίπατον.

— Ἀ! ναι, ἐθυμώθηκα ! ἀπάντᾷ ἐκεῖνος καὶ ἀρχίζει πάλιν νὰ κλαίῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Κρήτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

σμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Τί ἄλλο καλλίτερον θέλω ;

Πολλὰς, ἀπείρους εὐχαριστίας, Φιλόμουσος Πολυξένη, διὰ τὴν τρυφεράν σου ἀγάπην καὶ τὸ ὥρατόν σου ἄνθος. Φίλησέ μου γλυκὰ τὰ ἀδελφάκια σου.

Πῶς ἀποθααρύνονται οὗτοι, Ἀθῶς Παῖ ; Ἄν δὲν ἐδημοσιεύθουν αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις δὲν θὰ ἦσαν καλά! στείλε ἄλλας !

Αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχει ἡ “Διάπλασις” Κάλλη, νὰ μεταδίδῃ τὰς γνώσεις τῆς εἰς ὅλους τοὺς φίλους τῆς, νὰ μορφώσῃ τὸν νοῦν τῶν νὰ διαπλάτῃ τὴν καρδίαν τῶν, νὰ τοὺς ποδηγετῇ εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ οὕτω νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἀγαπημένην καὶ πολυπαθὴν πατρίδα μας τέκνα ἀξία τῶν μεγάλων προγόνων μας.

Πῶς χαίρομαι δεῖν διαβάσω τέτοια γραμματάκια ὡς ἂν τὸ ἰδικόν σου, Ἀγγελιοφόρος Περιστερά, δεῖν βλέπω ὅτι κατέχω πηλοῖον τῶν μικρῶν μου φίλων θέσιν καὶ διδασκάλου, καὶ φίλου καὶ γονέων !

Μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας σὲ δέχομαι, νέα μου φίλη Μυροβόλος Ἀνοιχτῆς, καὶ περιμένω συχνὰ χαριτωμένους ἐπιστολάς σου.

Πῶς νὰ θυμώσω ; Δὲν σοῦ ἔγραφα, Ἀφρικανὲ Λέων, ἐπειδὴ καὶ σὺ εἰσώπας. Ἐπειτα τόσα πολλὰ ἔχω νὰ ἀπαντήσω ὥστε δὲν μένει θέσις καὶ διὰ τοὺς λησμονοῦντάς με.

Ἀφ' οὗτου ἤρχισα νὰ διαβάζω τὸ περιοδικόν σου, φιλικὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἔγινε πειδὸ καλὸ κορίτσι, μοῦ λέγει ἡ νέα μου φίλη Δευκὴ Καμέλια, καὶ με ἀγαποῦν περισσότερο ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά. — Ἀλλ' ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ ἐκδίδω, μικροῦλά μου, καὶ εἶμαι κατενθουσιασμένη, βλέπονσα ὅτι ὁ σκοπὸς μου ἐπιτυγχάνει τόσον καλά.

Σοβαρὴς, με ὕψος σχεδὸν τραγικὸν μοῦ γράφει ὁ φίλος μου Ἰωάννης Δελφός. Τί εἶν' αὐτά, καλέ ; Ἐνόμισα πῶς ἴσο κανένας συμβολαιογράφος δεῖν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Φιλόπατρι, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μοῖ γράφῃς ὑπὸ τοῦτο.

Πόσους συγχινεῖ ἡ “Διάπλασις” καὶ πόσον ἀγαπᾶται δικνύει καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Γκράμ-Κάμ-Κάμ. Τί κρίμα ποῦ δὲν ἔχω θέσιν νὰ τὴν δημοσιεύσω. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην σου, καλέ μου φίλε.

Καὶ πῶς ἴτο δυνατόν νὰ χωρισθῶμεν ἔτσι διὰ παντός, Βασιλεῖς τῶν Ἀρθέων ; Πιστεύω ὅτι λαμπρὰ θὰ σὲ ἀντικαταστήσουν ἡ Ἀττικὴ Νύξ καὶ ὁ Φίλος τῶν Ἀρθέων. Τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἢ αὐτὴ εὐφυΐα. Αἱ :

Δευκόπεπλος Νύμφη μόνον θὰ εἴναι καλλίτερον καὶ συντομότερον, φιλικὴ, Θ. Α. Ζ. Δεκτὴ πάντοτε μετὰ τῶν φίλων μου, καὶ ἐξ ἴσου ἀγαπητῇ.

Τὰς τιμὰς τῶν βιβλίων περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς, Ἀπρόοπτον Σκάνδαλον, εὐρίσκεις ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ.

Οὐδέτις ἄλλος ἔχει τὸ ψευδώνυμον τοῦ Λάμποντος Ἡλίου, ὥστε σοὶ ἀνήκει, φίλε Ε. Μ.

Μοῦ ἀρέσει παρὰ πολὺ τὸ ψευδώνυμον Παρθενικὴ Καρδία, φιλικὴ Ε. Π. Φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν σου καὶ εἰπέ της ὅτι καὶ ἐγὼ τὴν ἐνθυμούμαι πάντοτε.

Καὶ βέβαια, Τέκνον τῶν Ὁρέων, ὅτι δέχομαι τὸν φίλον σου Γ. Σ. καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν συνδρομητῶν μου νὰ τὸν ἐγγράψω καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Τί ἄλλο καλλίτερον θέλω ;

Καμμίαν προσωπικὴν ἐξαιρέσιν δὲν κάμνω, Μυκώμενε Βορρᾶ, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν δημοσιευομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Προτιμῶ μόνον τὰς καλλιτέρας ἐκ τῶν στέλλομένων μοι καὶ αὐτὰς δημοσιεύω χωρὶς νὰ ἐξεμίαν δὲ ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνω νὰ δημοσιεύω καὶ ὅσας δὲν μ' ἀρέσουν. Ὅσοι δὲν ἔχουν πεποιοῦσιν εἰς τὴν κρίσιν μου ἂς μὴ μοῦ στέλλουν.

Καλὰ, καλὰ, Διαυγὲς Ρυάκιον, ἔχε ὑπομονὴν καὶ ὅτ' προταθῇ διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, Λύσεις, κλπ. εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, Μιμῆκε Μέξη, διὰ τὰς προσπάθειάς σου πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν σὲ εὐχαριστῶ πολὺ. Μεγίστην τῶντι σημασίαν δίδω εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, Σπινθηροβόλῳ Ἡλίου δικαίως λοιπὸν μοῖ ἔγραψες αὐτά! με ὑπερυπαρτίστην ἢ εἰδήσεις τῆς λαμπρᾶς ιδέας τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ κόσμος ἐκεῖ δι' ἐμέ.

Χαριτωμένα μοῦ γράφει ἡ Πυραμῖς, πρώτη φορὰ ποῦ λύει πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ στιχοურγεῖ καὶ ἐν τοῦτοις καλούτσικα τὰ ἐκατάφερε. Σοῦ εὐχομαι ἐπιτυχίαν καὶ ἐνδοξον μέλλον !

Ἡ δημοσίευσίς τῆς ἐπιστολῆς σου, καλὴ μου Μπιρμπίρα, δὲν συνεκίνησε μόνον ἐσέ, ἀλλὰ καθὼς τὸ ὑπέθετα συνεκίνησεν ὅλας μου τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους καὶ οἱ περισσότεροι μοῦ ἔγραψαν δι' ἐσέ καὶ με παρακαλοῦν νὰ σοῦ διαβιβάσω τὰ φιλικὰ τῶν αἰσθήματα καὶ πολλοὺς ἁσπασμούς.

Καλὸν εἶναι τὸ ψευδώνυμόν σου, Κυναίγρις, διὰτὶ θέλεις νὰ τὸ ἀλλάξῃς ;

Μὲ κάμνει νὰ ὑπερφηναύωμαι ἡ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ σας, φίλτατε Καρλαλάμπε Σαράντη, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀκόμη περισσότερον ἀξία τῶν ἐπαίνων τοῦς ὁποίους ἀπὸ τῆς ἑδρᾶς τοῦ μοῦ ἐπλεξε.

Καλὰ λοιπὸν, Ἀμφιτρίτη, πιστεύω εἰς τὴν εὐκρίνειάν σου καὶ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν μοῦ ἔχεις. Τώρα ναι ! αὐτὰ τὰ δύο σου γραμματάκια με ἔκαμαν πολὺ, πολὺ εὐτυχῇ. Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν Huguenoti δὲν σὲ ζηλεύω, σὲ καμαρώνω. Τὴν νέαν σου φωτογραφίαν περιμένω ἀνυπομονῶς νὰ τὴν στείλῃς εἰς τὸν ξυλογράφον.

Μυρία εὐχαριστίας, Πρῶτε Σωμματοφύλαξ, διὰ τὰς φιλικὰς προσπάθειάς σου.

Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτὸν, Μικρὲ Ἡρώ, γράφε μοι συχνά.

Φίλησέ μου τοὺς ἀδελφούς σου, Ψευδωνυμίδην, καὶ τώρα ποῦ ἤρχισες στέλλε μοι τακτικὰ ἐπιστολάς.

Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω, μοῦ γράφει ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, πῶς κάμνουν χωρὶς ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μερικὰ παιδιά ! — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, μικρά μου φίλη !

Καὶ λαθὼς θὰ συνέβη, ἀγαπητὲ Βασαργάκη, ἂν ἐδημοσιεύθῃ τὸ αἰνιγμά σου μετὰ ὄνομα ἄλλου. Στείλε τώρα νέας πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Καὶ σήμερον, καλοὶ μου φίλοι ὅσοι μοῦ ἐστέλλετε ἐπιστολάς, δὲν μοῦ ἐμείνε θέσις νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλους σας. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ διαβῶ περισσότερον χρόνον διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν μας καὶ θὰ ἔχῃ ὁ καθείς τὴν ἀπάντησιν του. Τώρα σὰς φιλῶ γλυκὰ γλυκὰ.

Ἀγέλωσις : Μετὰ τοῦ προσεχοῦς τεύχους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ διανεμηθῇ τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ πρὸς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς : θὰ ἐπισπευθῇ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν καθυστερουμένων φύλλων ἢ ἐκδόσεως ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι. Ἡ καθυστέρησις προῆλθεν ἐνεκα βραδύτητος περὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν εἰκόνων ἐκ Παρισίων.

Οποία χαρά! οποία εὐτυχία! Ἡ συγκίνησις παρ-
λύει τὰς λύπας των, λέξιν δὲν δύναται ν' ἀρθώ-
σῃ, σφίγγοντα μόνον περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας
ἀλλήλων, παρατηροῦνται μὲ στοργὴν καὶ δάκρυα,
σιωπηλά, ἀνακουφιστικά δάκρυα βρέχουσι τὰς πα-
ρειάς των.

Καὶ ὁ Ἰωάννης εὐρέθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀγ-
κάλην τῆς μητρός του. Πάντες οἱ ἐπιβάται τοῦ
σιδηροδρόμου ἔκλυτον ἐκ τῶν θυρίδων καὶ ἐδλεπον
τὸ συγκινητικὸν θέαμα.

— Τίνος εἶνε ὁ σκύλος; ἐφώναζεν αἴφνης εἰς
ἀνθρώπους τοῦ σιδηροδρόμου.

— Ἄ, Θεέ μου, ἀνέκραζεν ὁ Ὑδών, μητέρα, μὲ
ἔκαμες νὰ λησμονήσω τὸν Πλοίαρχον. Ἰδικός
μου εἶνε ὁ σκύλος, ἰδοὺ τὸ εἰσιτήριόν του, λέγει πρὸς
τὸν ὑπάλληλον.

Ἐν ᾧ ὁ κ. Λεστούρης ἐφρόντιζε περὶ τῶν ἀπο-
σκευῶν, ὁ Ὑδών λαβὼν τὸν κύνα ἐκ τοῦ ποδὸς
ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα του καὶ τοὺς συν-
έστησε σοβαρῶς πρὸς ἀλλήλους:

— Μητέρα, ὁ Πλοίαρχος.

— Πλοίαρχε, ἡ μητέρα.

Ὁ κύων εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεταί πολλαῖς λό-
γος διὰ τὴν μητέρα, καὶ ἐφάνη σοβαρός, ἐκβάλλων
συγχρόνως μικρὰς ὑλακάς, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὸν
Ὑδῶνα ἐξέφραζον συγκίνησιν. Ὁ Πλοίαρχος ἀνορ-
θωθείς εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας του καὶ στηρίζας
ἐλαφρῶς τοὺς ἐμπροσθίους ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Μα-
ριάννης ἔλειξε δις ἢ τρίς τὸ πρόσωπόν της. Ση-
μειώσατε ὅτι ὁ Πλοίαρχος δὲν συνήθιζεν, ὅπως
ἄλλοι κύνες, νὰ φιλῇ τὸν τυχόντα, μόνον ὅσους
ἡγάπα ἐφίλει.

Ὁ Ὑδών παρουσίασεν ἔπειτα τὸν Πλοίαρχον εἰς
τὴν μητέρα τοῦ κ. Λεστούρη καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν
του ἡ Βριγίτα ἔμεινε κατενθουσιασμένη, εἶπε δὲ
ὅτι τὸ νοημονέστατον ἐκεῖνο ζῷον τῇ ἐφαινετο ἀκό-
μη ἀνώτερον τῶν ἐπαίων, τοὺς ὁποίους ἔγραφε περὶ
αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπιστολάς του.

Τέλος αἱ τρεῖς κυρίαι καὶ ὁ Λεστούρης ἀνέβη-
σαν εἰς τὴν ἄμαξαν, ὁ Ὑδών ἐκάθησε πλησίον τοῦ
ἄμαξήλατου καὶ ἀνεχώρησαν· ὁ Πλοίαρχος
παρηκολούθει τὴν ἄμαξαν, τρέχων καὶ σκιρτῶν,
καταμαγευμένος ἐκ τῆς ἐλευθερίας του, μετὰ τὸν
ἐν τῷ βαγωνίῳ περιορισμόν.

Ἰδοὺ ἡ ἀπόκριμνος ἀκτὴ. Μακράν, ἐκεῖ κάτω
διακρίνεται τὸ Ἐτρετὰ καὶ τὸ παρεκκλήσιον τὸ
ὁποῖον ὑψοῦται ἐπὶ τῶν βράχων. Ἡ Μαριάννα, ὁ
Ὑδών, ὅλοι εἶνε βαθέως συγκινημένοι, καὶ αἰ-
σθάνονται ὑγραιομένους τοὺς ὀφθαλμούς των, ἀλλὰ
τὰ δάκρυα ἐκεῖνα δὲν εἶνε λύπης, εἶνε χαρᾶς δά-
κρυα.

Ὁ Πλοίαρχος, εὐθὺς ἀμέσως ἔδειξεν ὅτι ἦτο
εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ Ἐτρετὰ καὶ ἰδίως ἐκ τῆς

κατοικίας τῆς κυρίας του, ἡ ὁποία ἔκειτο πλησίον
τῆς παραλίας. Ἄμα τῇ ἀφίξει ὤρμησεν εἰς τὴν
θάλασσαν καὶ ἐλούσθη, ἔκτοτε δὲ πολλαῖς τῆς
ἡμέρας ἔκαμνε τοιαῦτα ὑγιεινὰ λουτρά.

— Νὰ γνωστικοὶ ἄνθρωποι, ἐφαινετο λέγων μὲ
τὸν νοῦν του, δὲν κατοικοῦν εἰς σπῖτι πού πλέει
ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ κτυποῦν τὰ κύ-
ματα, οὔτε ζοῦν εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο κλῖμα πού
ψήνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα ὅπως ὁ φῶνρος
τὰ ψωμιά.

Ὁ Πλοίαρχος διήρχετο τὸν καιρὸν του ὅτε μὲν
μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Λεστούρη, ὅτε δὲ μετὰ
τοῦ κυρίου του καὶ τῆς μητρός αὐτοῦ.

Τινὲς ἐκ τῶν ἐλθόντων χάριν τῶν λουτρῶν εἰς
Ἐτρετὰ, εἶχον ἀκούσῃ περὶ τῆς μοναδικῆς εὐφυίας
τοῦ κυνὸς καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν προσελκύσουν
μὲ γλυκίσματα νὰ κάμῃ παιγνίδια πρὸς διασκέδα-
σίν των. Ἄλλ' ὁ Πλοίαρχος σπανίως ἐδέχετο
τὰ δωρά των· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἡὐχαρί-
σται μὲ φιλοφροσύνην, ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον.
Δὲν ἦτο συνήθης καὶ κοινὸς κύων, εἶχε συναίσθη-
σιν καὶ τῆς ἀξίας του καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του,
καὶ δὲν κατεδέχετο νὰ γίνῃ ὄργανον διασκεδάσεως
ἀνθρώπων ἀγνώστων. Τὴν εὐφυίαν καὶ ἐπιδεξιότητα
ἐφύλαττε διὰ τοὺς φίλους του· δι' ὅσους ἡγάπα ἦτο
φιλόφρων, περιποιητικὸς, πρόθυμος εἰς πάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΝΑΥΑΡΧΙΣ ΤΡΙΑΙΝΑ. — Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ
ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΝΑ ΛΑΒΗ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΝ.
— ΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΙΝΗΣ. —

Μετὰ δύο ἔτη εὐρίσκομεν ἐν Χερβούργῳ, ἐν τῇ
αἰθούσῃ ξενοδοχείου τιγος, ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους
ἀφήσαμεν εἰς Ἐτρετὰ.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Λεστούρη ἠῤῥησε. Ὁ κ.
Ἰωάννης ἐνυμφεῖτο πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους
κόρην ὠραίαν, μὲ λαμπρὰν ἀνατροφὴν, ἀξίαν αὐτοῦ
καθ' ὅλα. Εἶχεν ἀποκτήσῃ καὶ μικρὸν κοράσιον,
τὸ ὁποῖον τὴν ἡμέραν ἦτο τριῶν μηνῶν.

Πόσον σκληραὶ εἶνε αἱ στιγμαὶ τοῦ ἀποχωρι-
σμοῦ! Αἱ σύζυγοι τῶν ναυτικῶν εἶνε ἀπαρηγόρη-
τοι. Ὁ σύζυγος ἀναχωρεῖ μακράν καὶ ἡ οἰκία φαί-
νεται ἔρημος. Ἡμέραν καὶ νύκτα εἶνε ἀνήσυχτοι.
Ποῦ ταξειδεύει ἄράγε τὸ προσφιλὲς πρόσωπον; μὴ-
πως ἡσθένησε; μὴν ἔγινε τρικυμία καὶ ἔπαθε τί-
ποτε τὸ πλοῖον; Ἡμέραν τινὰ λαμβάνουσι μίαν
ἐπιστολήν, ἐπιστολήν παλαιάν, ἐνὸς ἢ δύο μηνῶν,
καὶ τότε ἡ ἀνήσυχος καρδιά καταπραύνεται πρὸς
στιγμὴν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀρχίζει ἡ βάσανος
πάλιν καὶ ἡ βάσανος αὕτη διαρκεῖ μέχρις ὅτου
φανῇ ἐρχόμενον τὸ πλοῖον. Τίς δύναται νὰ περιγρά-
ψῃ τότε τὰς συγκινήσεις, τὴν ἀγαλλίασιν, τὰ δά-
κρυα, τοὺς σφικτοὺς ἐναγκαλισμοὺς τοῦ συζύγου,

τῆς γυναίκης, τῶν παιδιῶν; Ὡς εὐτυχεῖς, ἀνεκ-
φράστως εὐτυχεῖς, κανευτυχεῖς ὦραι!

Ἡ μήτηρ τοῦ κ. Λεστούρη εἶχε γηράσῃ ἤδη
πολύ, ὁ δὲ υἱὸς της σκέπτεται ὅτι ὁ πλοῦς θὰ διαρ-
κῆσῃ δύο ὀλόκληρα ἔτη καὶ ὅτι πολλαὶ δυσάρεστα
εἶνε δυνατόν νὰ συμβοῦν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο.

Καὶ ἡ Μαριάννα εἶνε εἰς Χερβούργον μετὰ τοῦ
υἱοῦ της. Ὁ Ὑδών εἶνε δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἡ δὲ ναυ-
τικὴ στολὴ τὴν ὁποίαν φορεῖ τῷ πηγαίνει θαυμάσια.
Ἡ Μαριάννα δὲν μετεβλήθη πολὺ κατὰ τὸ διάστημα
τοῦτο, τὰ δύο ἔτη τὰ ὁποῖα ἔζησε μετὰ τοῦ υἱοῦ
της, — φεῦ! πόσον ταχέως παρῆλθον! — τὴν
ὠφέλησαν, τὴν ἐδυναμώσαν.

Κατὰ τὰ δύο ταῦτα ἔτη ὁ Ὑδών εἰργάσθη μετὰ
σπανίου ζήλου. Ὁ κ. Λεστούρης ἐδείκνυε θερμὸν
ἐνδιαφέρον διὰ τὰς σπουδὰς του, ἡ δὲ ἐπιμέλεια
καὶ ἡ φιλαμάθεια τοῦ προστατευομένου του ἦσαν
ἄξια τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ προστάτου. Ὁ Ὑδών
ἐλάμβανε μαθήματα μαθηματικῶν καὶ γερμανικῆς
γλώσσης, ἐκ δύο σπουδαίων καθηγητῶν, ἐλθόντων
εἰς Ἐτρετὰ χάριν λουτρῶν. Ποῖος τοὺς ἐπλήρωνε;
Μὴν ζητεῖται πολλὰς λεπτομερείας. Ὁ κ. Λεστού-
ρης τὸ ἡξεύρει, ἀλλ' ἂν τὸν ἐρωτήσετε, δὲν πι-
πιστεύω νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ.

Ὁ κ. Ἰωάννης πρὸ ὀλίγου προβιβάσθεις εἰς
πλοίαρχον ἐμελλε νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ὑπαρχος
ἐπὶ τῆς Τριαίνης, ναυαρχίδος, φερούσης τὴν ση-
μαίαν τοῦ ἀντιναυάρχου Λαζονσέρ, διοικητοῦ τῆς
μοίρας τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας.

Ὁ κ. Λεστούρης συνεβούλευσε τὸν Ὑδῶνα, νὰ
ἔλθῃ εἰς Χερβούργον, εἰς τὴν μοῖραν τοῦ στόλου,
διότι ἐκεῖθεν ἦτο εὐκόλον νὰ τὸν συμπεριλάβῃ ἐπὶ
τῆς ναυαρχίδος· οὔτε ἡ Μαριάννα, οὔτε ὁ υἱὸς της
ἐδίστασαν νὰ ὑπακούσῃν εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ κ.
Ἰωάννου· βαρεῖαν θλίψιν ἡσθάνθη ἡ Μαριάννα,
ἀλλ' ἔκρυψε τὴν λύπην της εἰς τὰ βάθη τῆς καρ-
δίας της, ἐκράτησε τὰ δάκρυά της διὰ νὰ μὴ λυ-
πήσῃ τὸ τέκνον της καὶ ἠκολούθησε τὸν Ὑδῶνα εἰς
Χερβούργον, ὅπου μετέβη ἐπίσης καὶ ἡ οἰκογένεια
τοῦ κ. Λεστούρη.

Ὁ κ. Ἰωάννης συνομιλῶν ἐν Χερβούργῳ μετὰ
τῆς μητρός του εἶπε:

— Δὲν ἡξεύρεις πόσον εἶμαι εὐχαριστημένος,
μητέρα, ὅτι ἔπεισες τὴν κυρίαν Μαριάνναν νὰ κα-
τοικήσῃ μαζί σας κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας.

— Ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ἀκόμη περισσώτερον εὐ-
χαριστημένοι, εἶπεν ἡ Βριγίτα ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν
δεκαεννέα ἐτῶν νεάνις ὠραιότατη καὶ χαριεστάτη
θὰ κάμνωμεν μαζί περιπάτους καὶ ἐκδρομὰς, θὰ
παρηγορῇται μὲ τὴν συντροφίαν μας καὶ θὰ λη-
σμονῇ τὴν λύπην της.

Ἡ Βριγίτα ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως διότι ἡσθάνετο
εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Ὑδῶνος· πρὸ

τινῶν μηνῶν εἶχεν ἀσθενήσῃ βαρέως· ἡ δὲ μήτηρ
της εἶχε τόσον τρομάξῃ ὥστε δὲν εἶχε σκεφθῇ περὶ
τοῦ πρακτέου· εἰς τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγμὴν ἡ
Μαριάννα ἔδειξεν ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν, ὅλην τὴν
αὐταπάρνησιν, ὅλην τὴν μεγαλοφυλίαν της· μὲ τὰς
ἐγκαίρους περιποιήσεις της ἐπρόλαβε τὴν ἀσθένειαν,
καὶ ἔσωσε τὴν Βριγίταν.

Ὅτε λοιπὸν ἡ μήτηρ τοῦ κ. Λεστούρη τὴν προσ-
εκάλει νὰ ὑπάγῃ μαζί των εἰς Βρετάνην, ἡ Μα-
ριάννα ἤξευρεν ὅτι ἡ πρόσκλησις ἦτο εἰλικρινὴς,
προήρχετο ἐκ καρδίας καὶ διὰ τοῦτο ἐδέχθη. Καὶ
ἔπειτα πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ μόνῃ εἰς Ἐτρετὰ, ἐκεῖ
ὅπου εἶχεν ὑποφέρει ἄλλοτε τοιοῦτο μαρτύριον;
Τὸ Ἐτρετὰ ἄνευ τοῦ τέκνου της τῇ ἦτο κόλασις.

Καὶ ὁ Ὑδών βαθεῖαν λύπην ἡσθάνετο τὴν ὥραν
τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ἀλλ' ἡ λύπη αὕτη δὲν ἡδύνατο
νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν σπαραγμὸν τῆς μητρός του.
Ἦτο δυστυχὴς ὁ Ὑδών τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀλλὰ
καὶ εὐτυχὴς ταυτοχρόνως. Τὸ ὄνειρον τῆς ἐφηβικῆς
του ἡλικίας, νὰ ἐπιβῇ θεωρικοῦ πλοίου, ἐξέπλη-
ροῦτο. Πλὴν δὲ τοῦτου θεωρεῖ μέγα εὐτύχημα νὰ
ταξειδεύῃ μετὰ τοῦ κ. Λεστούρη. Εἶνε καὶ νέος,
μόλις δεκαοκτὼ ἐτῶν, καὶ ὅλα τῷ φαίνονται ὠραία,
καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν κίνησιν, τὰς περιπετείας, τοὺς
κινδύνους· εἶνε φιλότιμος, θέλει νὰ προαχθῇ, τίποτε
δὲ δὲν κατορθοῦται χωρὶς ἀγῶνα καὶ ἐγκατέργησιν.

Ἡ Τριαίνα ἐμελλε ν' ἀποπλευρῇ ἐκ τοῦ λι-
μένος τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν πρωίαν. Ἡ Μαριάννα
ἐπεθύμει ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς προ-
κυμαίας καὶ νὰ παρακολουθῇ διὰ τοῦ βλέμματος
τὸ πλοῖον ἕως ὅτου ἐξαφανισθῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα.
Ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ κ. Λεστούρη εἶνε ἀσθενής, ἡ
δὲ Μαριάννα ἡ ὁποία δὲν ἀποφεύγει καμμίαν θυσίαν
ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ ἂν εἶνε, ἔκαμε τὴν θυσίαν νὰ μεί-
νῃ πλησίον της· αἱ δύο μητέρες θὰ κλαύσουν ἀπὸ
κοινοῦ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν υἱῶν των· βραδυ-
τερον ἡ μόνῃ παρηγορία των θὰ εἶνε νὰ ὀμιλῶσι
περὶ αὐτῶν.

— Καὶ ὁ Πλοίαρχος; λέγει ὁ Ὑδών τὴν
τελευταίαν στιγμὴν.

Φυσικώτατα ὁ Πλοίαρχος εἶχεν ἔλθῃ μετὰ τῶν
ἄλλων εἰς Χερβούργον καὶ πολλαῖς τὸν εἶχε συμ-
περιλάβῃ ὁ Ὑδών ἐπὶ τῆς Τριαίνης.

— Τὸν Πλοίαρχο, μητέρα, πρέπει νὰ τὸν
δέσῃς καλὰ αὐριό τὸ πρωί· διότι ἂν μᾶς ἰδῇ πού
ἀναχωροῦμεν ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ καμμίαν ἀνοησίαν.

Ὁ κύων ἀκούσας προφερόμενον τὸ ὄνομά του
ἐφαινετο ὡς νὰ ἠκροᾶτο μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ
λεγόμενα. Ἡ Βριγίτα παρετήρησε τὴν ἐκφράσιν
τοῦ Πλοίαρχου καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ἐν ᾧ τὸν
ἐθώπευε μὲ τὰς λεπτομεεῖς χειρὰς της:

— Πλοίαρχέ μου, ἐκατάλαβες τί εἶπαν;

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς·

ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ τὴν θάλασσαν ἐτάρασεν ἐλαφρῶς ἡσυχος βορειοανατολικῇ αὔρα. Πολὺ πλῆθος εἶχε συρρεύσῃ εἰς τὴν προκυμαίαν διὰ τὰ ἔδη τὸ ἀποπλέον θωρηκτόν. Ἡ Τρίαινα πρὶν ἐκπλεύσῃ τοῦ λιμένος, περιέπλευσε τὸν ὄρμον ὡς ν' ἀπεχαιρέτα τὰς προσφιλεῖς ἀκτὰς τῆς πατρίδος, τὰς ὁποίας μακρὸν, μακρὸν χρόνον δὲν ἐμελλε νὰ ἴδῃ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Τρίαινα παρέπλεε τὴν προκυμαίαν διευθυνομένη εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος ὁ ναύαρχος Λαζονσέρ ἀνέκραξε :

— "Ένας ἄνθρωπος κολυμβᾷ ὡς νὰ ζητῇ τὴν προφθασὴν τὴν Τρίαιναν !

Ὁ ναύαρχος ἦτο ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, μετὰ τινων ἀξιωματικῶν, οἵτινες τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν εἶχον ὑπηρεσίαν.

— Τί ἄνθρωπος νὰ εἶνε ; ἐξηκολούθησεν ὁ ναύαρχος παρατηρῶν μὲ τὰς διόπτρας του. "Οχι, ὄχι, δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ἀνεφώνησε μετ' ὀλίγον, εἶνε ἓνας πελώριος μαῦρος σκύλος.

— Τότε εἶνε ὁ Πλοίαρχος, ὁ σκύλος ἐνὸς θωρακίτου τοῦ πλοίου μᾶς, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης. Τί δυστύχημα ! Ἐλπίζει νὰ μᾶς προφθάσῃ καὶ θὰ κολυμβᾷ ἕως ὅτου ἐξαντληθῶν αἱ δυνάμεις του καὶ νὰ πνιγῇ. Πῶς τὸν ἀπέλυσαν ;

Πάντες παρετήρουν μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των δρᾶμα. Πολλοὶ συνεκινήθησαν. Ὁ Ὑδὼν εἶδε τὰ πάντα ἐκ τῆς πλώρας ὅπου εὐρίσκειτο. Ἀδρὰ δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειάς του, ὅτι ἡσθάνετο ἦτο ἀπερίγραπτον. Ὁ κ. Ἰωάννης ὠχρίασε. Ὁ Πλοίαρχος εἶχεν ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἐπὶ ἐνὸς σημαντήρος (σαμαδοῦρας) καὶ ἀμέσως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Εἶχε πολὺ κουρασθῇ ὁ δυστυχής, ἐπροχώρει ἀργά, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω ἢ κεφαλὴ τοῦ ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὴν Τρίαιναν, τὴν ὁποίαν τίς οἶδε μὲ ποῖον ἀγωνιώδες βλέμμα θὰ παρηκολούθουν οἱ ὀφθαλμοὶ του. "Ω, χωρὶς ἄλλο θὰ προτιμήσῃ νὰ πνιγῇ παρά νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ σχέδιόν του. Ἰδοὺ, οἱ πόδες του μόλις κινοῦνται πλέον, ἢ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ θωρηκτοῦ ἀπόστασις γίνεται ὀλονὲν μεγαλειτέρα.

— "Οχι, δὲν ἀντέχω πλέον, ἀνέκραξεν ὁ ναύαρχος, εἶνε πολὺ σκληρόν ! Πλοίαρχε, εἶπε πρὸς τὸν κυβερνῶντα τὸ πλοῖον ἀξιωματικόν, στείλατε ἀμέσως ἐν ἐφόλκιον μὲ δύο ἄνδρας διὰ νὰ σώσουν αὐτὸ τὸ ζῖον καὶ μηχανὴ ὀπίσω καὶ ἡρέμα !

— Πῶς, κύριε ναύαρχε, θέλετε νὰ κρατήσωμεν δι' ἓνα σκύλον ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ναύαρχος, καὶ ἀμέσως ! Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρησην, μὲ τὴν τάξιν δὲ καὶ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖται πᾶς χειρισμὸς ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, τὸ θωρηκτόν ἐχαλάρωσε τὸν δρόμον του

καὶ μετ' ὀλίγον ὠπισθοδρόμησεν. Ἐν ἐφόλκιον (φελοῦκα) κατεβιβάσθη ἐν σπουδῇ εἰς τὴν θάλασσαν, δύο ναῦται ἐπέβησαν αὐτοῦ κωπηλατοῦντες ῥωμαλέως πρὸς τὸν δυστυχῆ Πλοίαρχον ὅστις ἐπαράδερν πλέον χωρὶς νὰ δύναται νὰ προχωρῇ. Τὸν ἀνέλκυσαν εἰς τὸ ἐφόλκιον καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ βυθισθῇ. Ὁ Ὑδὼν ἔτρεμεν ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ ἡσθάνετο ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τοῦ ναυάρχου ἐκείνου. "Αἶμα δὲ οἱ ναῦται καὶ ὁ κύων ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ εὐθὺς ἡ Τρίαινα ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν της, καὶ ἔπλευσε διὰ μέσου τοῦ δυτικῆς στομίου τοῦ λιμένος μετ' ὀλίγον τὸ Χερβοῦργον, οἱ λόφοι, αἱ ἀγγλικαὶ νῆσοι ἐξηφανίσθησαν. Ἡ Τρίαινα ἔπλεε νῆδη εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Κατευόδιον ! Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς προστατεύῃ καὶ νὰ φέρῃ ὀπίσω ὑγιεῖς τοὺς ἐπ' αὐτῆς !

Ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ ἦτο πρωρεύς τις τὸν ὁποῖον εἶχον παραλάβῃ ἐκ Χερβοῦργου ὁ ἐκ μεγάλων λιμένων ἐκπλους εἶνε δυσκολώτατος, δι' ὃ τὰ πολεμικὰ καὶ τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ πλοῖα παραλαμβάνουσιν ἐγχωρίους πρωρεῖς, γνωρίζοντας καλῶς τὸν λιμένα. Εἰς τὸν πρωρεὰ ἐκείνον, ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς ἀκάτου αὐτοῦ εἰς Χερβοῦργον, ἔδωκεν ὁ κ. Λεστούρης ἐπιστολήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ διηγεῖτο τὰς περιπετείας τοῦ Πλοίαρχου. Μία ἐπιστολὴ τῆς Βριγίτας, τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἔλαβεν εἰς Σαίγγον, ἐξήγησεν εἰς αὐτὸν πῶς ἐδραπέτευσεν ὁ κύων. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Ὑδῶνος συνέτριψε τὴν ἄλυσιν καὶ οὐδεὶς ἤδυνήθη νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Ἐκ τελωνοφύλακός τινος ἐπληροφορήθησαν ὅτι πελώριος σκύλος διενυκτέρευσε ἐπὶ τῆς μεγάλης προκυμαίας καὶ ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξεκίνησεν ἡ Τρίαινα, ὤρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν διευθυνομένη πρὸς τὸ θωρηκτόν.

Ὁ Πλοίαρχος ἐννόησεν ἄρα γε εἰς ποῖον ὤφειλε τὴν σωτηρίαν του ; Πιθανόν, διότι ἐφέρετο πρὸς τὸν ναύαρχον ὅπως ἄλλοτε πρὸς τὸν κυβερνήτην Χερταί' ἐμάντευσε ὁμῶς ἀμέσως ὅτι ὁ ναύαρχος ἦτο εὐθυμὸς καὶ ζωηρὸς καὶ ὄχι σοβαρὸς ὅπως ὁ κυβερνήτης, καὶ ἐφέρετο ἀναλόγως. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ τὸν διεσκέδαζεν, ὅταν ἀπεβιδάζετο εἰς τὴν ξηρὰν τὸν ἡκολούθει.

Ὁ ναύαρχος ἡγάπα πολὺ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ ὁ Πλοίαρχος ἐπίσης ὁ Πλοίαρχος ἐπαιζε μαζί των, ὅταν εἰς τοὺς λιμένας εἰς τοὺς ὁποίους ἐναυλόχει ἡ Τρίαινα ἤρχοντο οἰκογένειαι ἐπ' αὐτῆς ἔκαμνε τὰς ἐπιθυμίας των χωρὶς νὰ στενοχωρῆται καὶ ν' ἀνυπομονῇ.

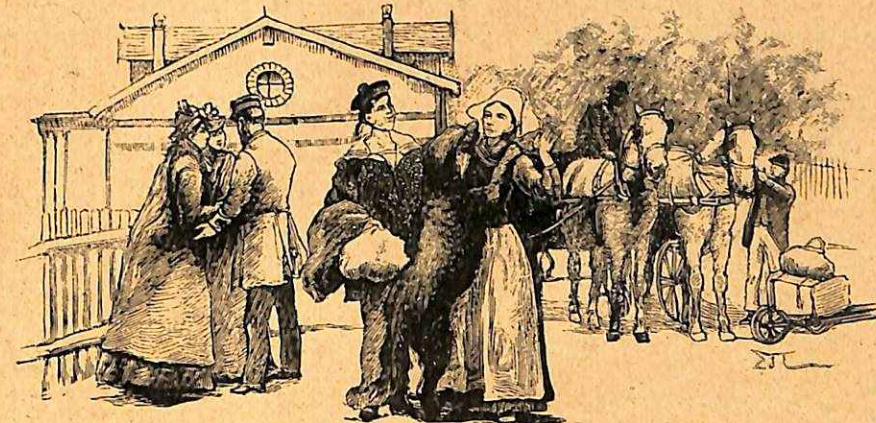
Ἐν ἐκ τῶν παιγνιδίων τὰ ὁποῖα διεσκέδαζον μέχρις ἐνθουσιασμοῦ τοὺς μικροὺς του φίλους ἦτο τὸ ἐπόμενον.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐν ᾗ δέκα δώδεκα ναῦται ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν γραμμὴν, ὁ Ὑδὼν ἔλεγεν εἰς τὸν Πλοίαρχον : « Πᾶρε τοὺς σκούφους ! » Καὶ ὁ Πλοίαρχος ἐλάμβανε παρευθὺς διὰ τῶν ὁδόντων τοῦ τὸν σκούφον ἐκάστου ναύτου καὶ ἔφερεν ἕκαστον εἰς τὸν κύριόν του ὁ Ὑδὼν, ἀφ' οὗ ἔδενε καλὰ διὰ μανδηλίου τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλοίαρχου, ἀνεκκάτευσεν ὅσον ἡμπόρει περισσότερο τοὺς σκούφους. Ἐπειτα ἔλυσεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυνὸς καὶ ἔλεγε εἰς αὐτόν : « Τώρα πῆγαινε νὰ δώσης εἰς τὸν κα-

θένα τὸ πρᾶγμά του » ὁ Πλοίαρχος ἐλάμβανε μὲ τοὺς ὁδόντας ἕκαστον σκούφον καὶ τὸν ἔθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε. Οὐδέποτε ἔκαμνε λάθος. Οἱ σκούφοι ἐντὸς φέρουν τὸν ἀριθμὸν τοῦ μητρώου ἐκάστου ναύτου. « Ξεῦρε καὶ διαβάζει ! » ἐφώναζον ἐκθαμβοὶ οἱ θεαταί, « χωρὶς ἄλλο ξεῦρε καὶ διαβάζει ! . . . »

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας DE NANTEUIL

« Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΕΛΒΙΞΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΝΑΣ » (Σελ 66)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον κορασίδος. Ἀριστερὰ ἱματιοθήκη μετὰ συρταρίων, ἐν τῷ μέσῳ τραπέζιον μετὰ βιβλίων καὶ τετραδίων, εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς θύρα.

ΚΛΕΙΩ

(Κάθηται πρὸ τοῦ τραπεζίου ἀναγινώσκουσα. Ἐπειτα ἐγείρει τὴν κεφαλὴν). Ἦκουσα ἄμαξαν ἢ ὁποῖα ἐστάθη εἰς τὴν θύραν κάτω θὰ εἶνε ἐπισκέψεις . . . χωρὶς ἄλλο ἢ κυρία Ἀθηνᾶ. Ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε εἰς τὴν αἴθουσαν, ὥστε ἐγὼ εἶμαι ἐλευθέρᾳ τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν ὥραν. Γρήγορα λοιπὸν ἂς μὴ χάσωμεν τὴν εὐκαιρίαν (Κλείει τὸ βιβλίον, ἀπωθεῖ τὰ τετράδια καὶ κλείει τὴν θύραν σύρουσα τὸν σύρτην). Νὰ μ' ἔβλεπε κανεὶς θὰ ἔλεγε βέβαια ὅτι ἐτοιμάζομαι νὰ κάμω καμμίαν κακὴν πράξιν καὶ προφυλάττωμαι τόσο πολὺ καὶ ὁμῶς τί ἀθώοτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ πικίξῃ ἐν κοράσιον μὲ τὴν κούκλάν του. (Ταῦτα λέγουσα ἀνοίγει ἐν τῶν

συρταρίων τῆς ἱματιοθήκης καὶ ἐξάγει ἀπὸ ἐν διαφόρα ἐνδύματα πλαγγρόκος καὶ τὰ ἀπλώνει ἐπὶ τοῦ τραπεζίου. Ἐπειτα λαμβάνει μεγάλην πλαγγρόκα καὶ κρατοῦσα αὐτήν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της κάθηται ἐπὶ μικροῦ σκίμματος). Τὴν καίμενὴν μου τὴν Ξανθοῦλα ! πόσον θὰ ἐστενοχωρήθῃ τόσο καιρὸν περιωρισμένη ! Ἀλλὰ βλέπεις, ἀγάπη μου, ὅτι χθὲς μόλις ἦλθα ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὅπου καὶ ἐγὼ ἐμὲνα περιωρισμένη δέκα ὁλοκλήρους μῆνας. Σὲ βεβαίῳ ὅτι πάντοτε σε εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου καὶ ἐξήλεσα τὴν εὐτυχίαν τῶν μικρῶν κορασιῶν τὰ ὁποῖα ζοῦν πάντοτε ἀχόριστα ἀπὸ τὴν κούκλα των. Ἐλα τώρα, Ξανθοῦλα μου, νὰ σε κάμω εὐμορφούλα (τὴν ἐνδύει). Ἀν μ' ἔβλεπεν ἡ ἀδελφὴ μου ὅτι ὁμιλῶ μαζί σου

θὰ μ' ἔλεγεν ὅτι εἶμαι ἀκόμη μωρό. Καὶ διατί τάχα μωρό; Πολὺ περισσότερον διασκεδάζω νὰ σε στολίζω, κόρη μου, παρὰ νὰ κάθημαι νὰ παίζω ὅ τι δήποτε ἄλλο. . . "ὦ! τί κομψὴ πού μου ἔγινες! . . . Εἶσαι εὐχαριστημένη; (Τὴν κάμνει νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τοῦ τραπέζιου).

Δέν μου λέγεις κάτι τι; (Τὴν ἀναλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας της). Κύνταξέ με. Ἐγὼ πάντοτε σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ. Ἀλλὰ δέν μοῦ λέγεις τίποτε; Οὔτε ἐν βλέμμα γλυκὺ τοῦλάχιστον, οὔτε ἐν μειδίαμα; . . . Μήπως μοῦ τὴν ἐπῆραν τὴν Ξανθούλα μου καὶ ἔβαλαν ἄλλην εἰς τὸν τόπον της; Φαίνεται ὅτι δέν μ' ἀκούεις πλέον, δέν με καταλαμβάνεις. Καὶ ὅμως ἄλλοτε τί ὥραϊα συνενουόμεθα! (Κρούει τις τὴν θύραν). Ποῖος εἶνε; Ποῖος κτυπᾷ; (Φωνὴ ἔξωθεν): Κυρία Κλειώ, μᾶς ἐμήνυσαν ὅτι ἡ Μαρίκα εἶνε χειρότερα. Σὰς το λέγω σὰς, γιατί εἰς τὴ σάλα εἶνε ἐπισκέψεις καὶ δέν ἔμπορῶ νὰ πάγω.

ΚΛΕΙΩ

Εἰπέ εἰς τὸν Παῦλον ὅτι θὰ πᾶμε νὰ τὴν ἴδωμε τὸ ἀπόγευμα (Ἐπαίρχεται πλῆστον τοῦ τραπέζιου). Τὴν καίμενην τὴν Μαρίκαν! Ἐξ ἐτῶν κοριτσάκι καὶ νὰ ὑποφέρῃ τόσον πολὺ! "Ἀχ! πόσον λυποῦμαι! Ὁ πατήρ της λείπει, ἡ μήτηρ της περιποιεῖται τὰ μικρά της ἀδελφάκια, καὶ αὐτὴ ἡ καίμενη δέν ἔχει κανένα νὰ τὴν διεσκεδάσῃ. Θεέ μου, τί νὰ της κάμω κλα μου.

ἐγώ; "Ἦθελαν ὅμως νὰ τὴν κάμω νὰ εὐχαριστηθῇ! Χθές που ἐπῆγα νὰ τὴν ἰδῶ, εἶχε ἔς τὸ κρεβάτάκι της μίαν κουκλίτσα τῶν εἰκοσι λεπτῶν καὶ τὸ μισὸ κεφαλάκι της ἦτο σπασμένον· καὶ ὅμως μὲ πόσῃ ἀγάπῃ τὴν ἐθώπευε καὶ τὴν κατεφίλει! (Φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της). Κάτι μοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦν: νὰ της χαρίσω τὴν Ξανθούλα μου μαζί μὲ ὅλη της τὴν προῖκα; "ὦ! πόσον θὰ χαρῇ! Καὶ ἔπειτα νομίζω ὅτι θὰ συμφωνῇ καλλιτέρα μαζί της (Δαμβάνει τὴν πλαγγόνα εἰς χεῖράς της). Τί λέγεις, ἀγάπη μου; Ἐγὼ δέν εἶμαι πάρα πολὺ μεγάλη πλέον; πλησιάζω νὰ γίνω δεκατεσσάρων ἐτῶν: τώρα πλέον εἶμαι μεγάλη. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, Ξανθούλα μου. Ἀλλὰ ὅταν σ' ἀποχωρισθῶ τί θὰ κάμω; Θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ. Πόσον εὐχάριστον μοῦ ἦτο νὰ καταγίνωμαι νὰ σου κόπτω καὶ νὰ σου ῥάπτω φορεματάκια! Νὰ λοιπὸν καὶ ἐγὼ τι θὰ κάμω· θὰ μεγαλώσω τὰ ἱχνάρια καὶ θὰ ἐργάζωμαι διὰ τὴν μέλλουσαν μητερούλα σου καὶ θὰ σε ἀντικαταστήσουν τὰ πτωχὰ παιδάκια· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ῥάπτω τὰ φορεματάκια των. Ἀπεφασίσθη. Μετὰ πολλῆς μου λύπης, ἀλλὰ δέν πρέπει νὰ μετανοήσω καὶ νὰ μεταβάλλω ἀπόφασιν.

Λοιπὸν ἄς σε φιλήσω ἄλλην μίαν φορὰν, Ξανθούλα μου, δέξαι τὸν τελευταῖόν μου ἀσπασμόν, διότι σὺ εἶσαι καὶ ἡ τελευταία κοῦ ΝΙΝΑ

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Εἰς τὰ Πατήσια εἶνε ἕνας κηπούρος ἀπὸ τὴν Νάξον, ποῦ τὸν λέγουν Μπάρπμα-Μανώλη. Ἐχει δύο θυγατέρας, τὴν μίαν ἕως δεκαεπτὰ χρόνων, καὶ τὴν ἄλλην ἕως ἑννέα.

Ἡ Σμαραγδὴ—ἡ μεγάλη—προσέχει καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸ Ῥηνιό—τὸ μικρότερο—, διότι δέν ἔχουν μητέρα—ἀπέθανε ἡ καίμενη—καὶ αὐτοὶ ἔγινε δευτέρα μητέρα ἔς τὴν ἀδελφούλα της.

Αὐτὴ πλένει τὰ ροῦχά της αὐτὴ καὶ τὰ μπαλόνει· αὐτὴ τῆς μαθαίνει νὰ κάμνῃ τὰ δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ γίνῃ νοικοκυρὰ μίαν ἡμέραν.

Τὸ Ῥηνιό εἶνε καλὸ κορίτσι· πρόθυμο εἰς τὴ δουλειά, ζωηρό, ἀκούραστο· πολλές φορές βοηθεῖ μὲ τὴν Σμαραγδὴ τὸν πατέρα τους νὰ ποτίσουν τὸν κῆπο, ἀρμέγει τὴν ἀγελάδα κάμνει ἀνθοδέσμας μὲ τριαντάφυλλα καὶ τὰς πωλεῖ εἰς τὸν δρόμον τῶν Πατησίων, καὶ εἶνε εὐχαριστημένον τὸ Ῥηνιό, ὅταν ἔρχεται ὀπίσω εἰς τὸ σπιτάκι των, ποῦ εἶνε μέσα εἰς τὸν κῆπον, ν' ἀκούῃ νὰ κευδουνίζουν τὰ λεπτὰ εἰς τὴν τσεποῦλά του.

Εἶνε καλὸ κορίτσι, σὰς λέγω· ἀλλ' ἔχει ἕνα ἐλάττωμα, ἔχει πείσμα· καὶ τί πείσμα; Φοβερό. Ἀμα εἰπῇ ὅχι! ἐτελείωσε· δέν ἀλλάζει γνώμη· ὅ,τι καὶ ἂν τῆς εἰπῇ κανεὶς τοῦ κάκου λόγια χαμένα.

Ἡ Σμαραγδὴ θέλει νὰ μάθῃ εἰς τὸ Ῥηνιό νὰ πλέκῃ κάλτσες· τοῦ ἔχει δείξῃ δυὸ τρεῖς φορές, καὶ τὸ Ῥηνιό, ἔξυπνο καὶ τετραπέρατο ποῦ εἶνε, ἔμαθε κάπως νὰ πλέκῃ.

Ἀλλὰ δέν ἤξεύρω διατί δέν ἐπῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι τὸ πλέξιμο· ὅταν τοῦ εἰπῇ ἡ ἀδελφὴ του νὰ πλέξῃ κατσουφιάζει· σήμερα μάλιστα τὸ ἔπιασε τὸ πείσμα του.

— "Ὀχι! δέν θέλω νὰ πλέξω! εἶπε.

— Ἐλα, Ῥηνιό μου, ἔλα, καλὸ μου κορίτσι, πάρε νὰ μάθῃς νὰ πλέκῃς, ἔλα, χρυσό μου, ἔλα.

Τίποτε! ἔς τοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα. Τὸ Ῥηνιό δέν ἀκούει· κάθετα εἰς τὴν καθέκλαν μὲ μοῦτρα κατεβασμένα καὶ οὔτε ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀδελφὴν του.

Τότε σηκώνεται ἡ Σμαραγδὴ, κόπτει ἕνα κομματί ψωμί, τὸ βάζει εἰς ἕνα πιάτο, βάζει κ' ἕνα ποτηρί νερό, καὶ ἀφίνει τὸ πιάτο κοντὰ εἰς τὴν καθέκλαν.

Τὸ Ῥηνιό καταλαμβάνει τί σημαίνουν ὅλα αὐτά· σημαίνουν ὅτι ἂν δέν πλέξῃ, μόνο ξηρὸ ψωμί θὰ φάγῃ.

Καὶ ἴσα ἴσα σήμερα ποῦ ἔχουν κουκιὰ μὲ κρέας—κουκιὰ καὶ ἀγκινάρες,—τὸ φαγητὸ ποῦ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ ὅλα!

Καὶ ὅμως κάθετα καρφωμένον εἰς τὴν καθέκλα· τέτοιο κατηραμένο πείσμα ἔχει!

Ἡ Σμαραγδὴ εἶνε λυπημένη διὰ τὸν κακὸν τρόπον τῆς ἀδελφῆς της· ραγίζεται ἡ καρδιά της νὰ τὴν βλέπῃ κακὸ κορίτσι. "Ἀχ! πῶς θὰ ἐλυπεῖτο ἡ καίμενη ἡ μανοῦλά της ἂν τὴν ἔβλεπεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν! Αὐτὸ συλλογίζεται ἡ Σμαραγδὴ.

Πλησιάζει πάλιν εἰς τὸ Ῥηνιό.

— "Ἀχ! κακὸ κορίτσι, τοῦ λέγει, δέν συλλογιέσαι λιγάκι τὴν μανοῦλά μας ποῦ σὲ βλέπει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κλαίει;

Τὸ Ῥηνιό ἐγύρισε καὶ εἶδε τὴν ἀδελφὴν του ὡσὰν νὰ τῆς ἔλεγε:—Ἀλήθεια;

— Ναί, εἶπεν ἡ Σμαραγδὴ, εἶνε λυπημένη καὶ κλαίει ποῦ δέν ἀκούς· συλλογίσου το μιά φορὰ! ἔλα, ἄφησε πλεῖα αὐτὸ τὸ κακό σου πείσμα καὶ πάρε νὰ πλέξῃς.

Τὸ Ῥηνιό, ἀκούμβησε τὸ χέρι του εἰς τὸ μάγουλό του, ἔβαλε τὸ μικρὸ δάκτυλο εἰς τὸ στόμα του καὶ ἔμεινε συλλογισμένον.

"Ἐμεινε συλλογισμένον ὀλίγην ὥραν καὶ ἔπειτα σιγὰ σιγὰ ἄπλωσε τὰ χεράκια του, ἐπῆρε τὴν κάλτσα καὶ ἤρχισε φρόνιμα, φρόνιμα νὰ πλέκῃ.

"Ἐπλεκε καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν καλὴν του τὴν μανοῦλαν, ἡ ὁποία τώρα θὰ ἦτο εὐχαριστημένη ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἀκούραστα ἦσαν τὰ μικρά του δάκτυλα· ὅταν ἐτελείωσε, τὸ ἐφίλησε γλυκὰ ἡ ἀδελφὴ του, τὸ εἶδε ὁ πατέρας ποῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ εἶπε:

— Νὰ τὸ χαρῶ ἐγὼ τὸ Ῥηνιό μου!

"Ἐστρωσαν καὶ τὸ τραπέζι καὶ τὸ Ῥηνιό ἔφαγε τὸ ἀγαπημένον του φαγητόν.

Τὸ Ῥηνιό μετὰ τὸ φαγητόν ἐκάθησεν εἰς τὸν ἴσκιον ἑνὸς δένδρου καὶ ἐσυλλογίζετο· τώρα ὅλοι εἶνε εὐχαριστημένοι, ἡ μητέρα ἀπ' τὸν οὐρανόν, ὁ πατέρας ποῦ μοῦ εἶπε νὰ μὲ χαρῇ, ἡ Σμαραγδὴ ποῦ μ' ἐφίλησε· καὶ κοντὰ σ' ὅλα ἔφαγα καὶ κουκιὰ καὶ ἀγκινάρες μὲ κρέας! Ἄν εἶχα πείσμα, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δέν θὰ ἐγίνονταν· τὸ πείσμα δέν εἶνε καλὸ διὰ κανένα, οὔτε γιὰ κεῖνον ποῦ τῶχει· ἄλλη φορὰ δέν θάχω πείσμα!

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

[Συνέχεια και τέλος· ιδ. σελ. 54]

Εν Ἀγγλίᾳ ἡτοιμάζοντο νὰ στείλωσιν εἰς Ἀφρικὴν ἰδιαίτερον σῶμα διὰ ν' ἀνεύρῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν μέγαν περιηγητὴν, ὅταν ὁ Ἑρρίκος Στάνλεϋ, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε ἀνταποκριτὴς τῆς μεγάλης καὶ πλουσιωτάτης ἀμερικανικῆς ἐφη-

μερίδος *Κήρυκος*

τῆς *Νέας Ὑόρκης*

εἰς τὴν Ἰσπανίαν,

προσεκλήθη τηλε-

γραφικῶς ἀπὸ τὸν

διευθυντὴν του νὰ

ἔλθῃ εἰς Παρισί-

ους, ὅπου καὶ αὐ-

τὸς εἶχεν ἀφικθῇ

ὀλίγας ἡμέρας

πρὶν ἐξ Ἀμερικῆς.

Ὁ Στάνλεϋ ἐσπευ-

σε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν

γαλλικὴν πρωτεύ-

ουσαν, ἰδοὺ δὲ μὲ

ποῖαν ἀφελῇ με-

τριοφροσύνην διη-

γεῖται τὴν συνομι-

λίαν του μὲ τὸν

διευθυντὴν του κ.

Βέννερ :

«Εἰς τὰς τρεῖς

ἀνεχώρησα, ἀλλ'

ἐπειδὴ ἠναγκά-

σθην νὰ μείνω εἰς

τὴν Βαυῶννην, ἐ-

φθασα εἰς Παρισί-

ους τὴν ἐπομένην

νύκτα. Διηυθύνθη

κατ' εὐθείαν εἰς τὸ

Μεγάλον Ξενοδοχεῖον καὶ

ἐκτύπησα τὴν θύραν τοῦ κ. Βέννερ.

— Ὅριστε ! ἔκραξε μία φωνή.

Ἦν ὁ κ. Βέννερ εἰς τὸ κρεβάτι.

— Ποῖος εἰσθε ; ἠρώτησε.

— Εἶμαι ὁ Στάνλεϋ.

— Ἄ ! Πάρετε ἓνα κάθισμα. Ἔχω νὰ σᾶς

ἀναθέσω σπουδαίαν ἀποστολήν.

Ἐρρίφει τὸν κοιτωνίτην του ἐπάνω του καὶ

μοῦ εἶπε μὲ ζωηρότητα :

— Ποῦ νομίζετε ὅτι εὐρίσκεται ὁ Λιβιγκστὼν ;

— Νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰζεύρω,

κύριε.

— Πιστεύετε ὅτι ἀπέθανεν ;

— Ἴσως ἀπέθανεν, ἴσως καὶ ζῇ.

— Ἐγὼ φρονῶ

ὅτι ζῇ, ὅτι εἰμπο-

ροῦμεν νὰ τὸν εὗ-

ρωμεν καὶ σᾶς ἀ-

ποστέλλω εἰς ἀνα-

ζήτησίν του.

— Ἐσκέφθητε,

κύριε, τὰ ἐξοδα,

τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ

ταξίδιον τόσῳ με-

γάλῳ ;

— Θὰ πάρετε

κατ' ἄρχας 25,000

φράγκα. Ἀφοῦ τὰ

ἐξαντλήσετε, θὰ

ζητήσετε ἄλλα

τόσα καὶ οὕτω

καθεξῆς. Ἀλλὰ ν'

ἀνεύρετε τὸν Λι-

βιγκστὼνα.

— Πρέπει νὰ

διευθυνθῇ κατ' εὐ-

θείαν πρὸς ἀναζή-

τησίν του ;

— Ὁχι· θὰ πα-

ρευρεθῇτε πρῶτον

εἰς τὰ ἐγκαινία

τῆς διώρυγος τοῦ

Σουέζ. Ἀπ' ἐκεῖ θ'

ἀναπλεύσετε τὸν Νεῖλον. Ἐμαθα ὅτι ὁ Βάκερ

πηγαίνει εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον. Λάβετε ὅσον

τὸ δυνατόν περισσοτέρας πληροφορίας περὶ τῆς

ἀποστολῆς του. Ὅταν ἀναβαίνετε τὸν ποτα-

μόν, θὰ περιγράφετε ὅ,τι ἔχει τὸ ἀξιόθετον καὶ

θὰ συντάξετε ἓνα ὁδηγὸν διὰ τοὺς περιηγητάς.

— Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ;

— Κατόπιν καλὰ θὰ κάμετε νὰ ὑπάγετε

εἰς Ἱερουσόλημα. Λέγουσιν ὅτι ἐσχάτως ἔγειναν

ἐκεῖ σπουδαῖαι ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις.

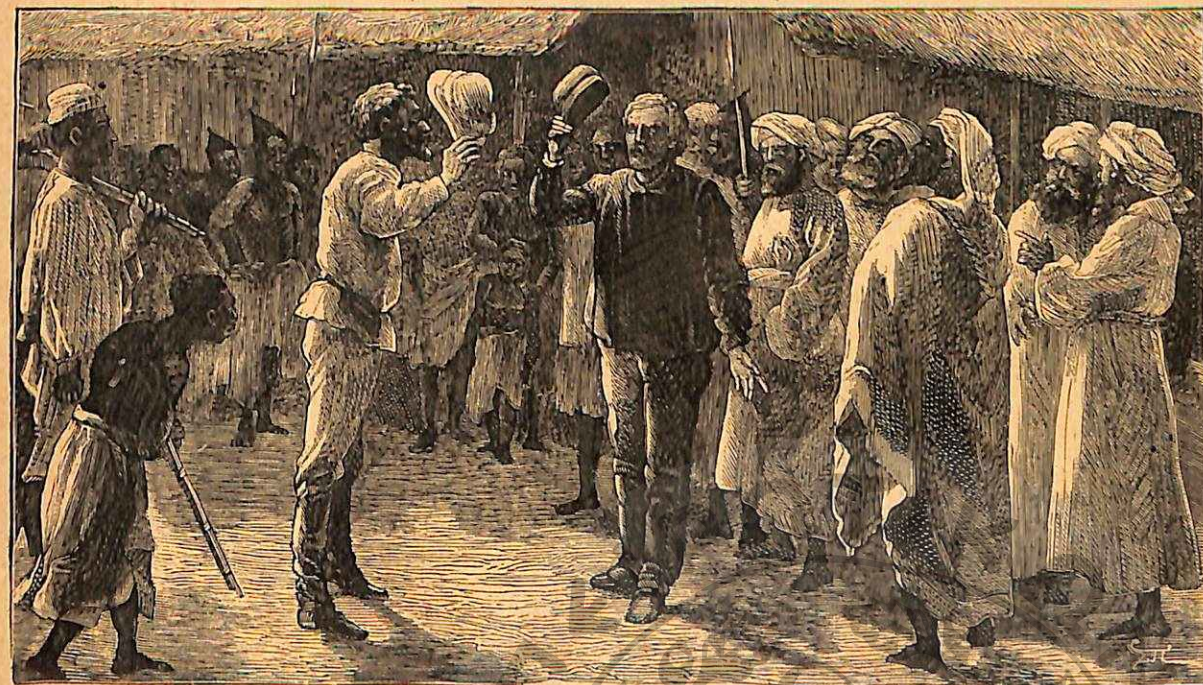
ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΑΝΛΕΥ

Ἀπ' ἐκεῖ θὰ διευθυνθῇτε εἰς τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν διὰ νὰ λάβετε θετικὰς πληροφορίες
περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Κε-
δίδου τῆς Αἰγύπτου διαφορᾶς.

— Ἐπειτα ;

— Θὰ περάσετε ἀπὸ τὴν Κριμαίαν. Λέ-
γουν ὅτι πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ κατ' αὐτὰς
ἀπ' ἐκεῖ ρωσικὴ ἀποστολή, μεταβαίνουσα εἰς
Χίβαν. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ὑπάγετε εἰς τὰς Ἰνδίας,
διερχόμενοι διὰ Περσίας. Ἐμπορεῖτε νὰ γρά-
ψετε μίαν εὐμορφον ἀνταπόκρισιν ἀπὸ τὴν

μακρυνὸν καὶ ἐπικίνδυνον ταξίδιον του. Τὸ
καρδάνιον ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς δυσ-
μᾶς. Ὁ Στάνλεϋ καθ' ὁδὸν συνέλεγεν ὅσας πλη-
ροφορίας ἦτο δυνατόν νὰ μάθῃ περὶ τῆς τύχης
τοῦ Λιβιγκστὼνος. Τέλος μετὰ πορείαν πολ-
λῶν μηνῶν ἔμαθεν ὅτι ὁ ἐνδοξος περιηγητὴς
εὐρίσκετο εἰς ἓν χωρίον, καλούμενον *Οὐδζιζι*,
καίμενον δὲ εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Ταγκα-
νύκας. Διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὸ χωρίον
τοῦτο, εὐνόητος δὲ ἦτο ἡ συγκίνησίς του, ὅταν
διέκρινε μακρόθεν τὸν Λιβιγκστὼνα, καταβε-

«ΥΠΟΘΕΤΟ ΟΤΙ ΕΙΣΘΕ Ο ΙΑΤΡΟΣ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ ;» (Σελ. 73)

Περσέπολιν. Ἀπὸ τὰς Ἰνδίας θὰ ἀναχωρήσετε
διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ Λιβιγκστὼνος. Ἄν μᾶ-
θετε ὅτι διευθύνεται πρὸς τὴν παραλίαν τῆς
Ζανζιβάρης, ἀναχωρήσατε πρὸς συνάντησίν του
καὶ μάθετε ἐκ στόματός του ὅλας τὰς ἀνακα-
λύψεις του. Ἄν ἀπέθανε, φέρετε μαζί σας βε-
βαίως ἀποδείξεις τοῦ θανάτου του. Καλη-
νύκτα σας.

— Καληνύκτα σας, κύριε. Ὅ,τι ἡμπορεῖ νὰ
κάμῃ ἄνθρωπος θὰ τὸ κάμω, προσέθηκα.

Ὁ Στάνλεϋ ἀνεχώρησεν ἐκ Ζανζιβάρης τὰς
πρώτας ἡμέρας τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1871,
μὲ πολυπληθῆ συνοδείαν Μαύρων, τροφάς,
ἐμπορεύματα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐχρειάζετο διὰ τὸ

βλημένον ἀπὸ κόπους καὶ ταλαιπωρίας :

«Ἐνῶ ἐπροχώρουσιν (λέγει εἰς τὸ βιβλίον, τὸ
ὁποῖον ἐξέδωκε κατόπιν) παρατήρησα τὴν ὡ-
χρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἐφόρει
στακτερὸν παρταλόριον, κόκκινον σουρτοῦχον
καὶ οὐρανὸν κασκέτο μὲ ἐν ἐξασπρισμένον χρυ-
σοῦν γαλόρι... Τὸν ἐπλησίασα βραδέως καὶ
ἐξάγων τὸν πῦλόν μου : «Υποθέτω ὅτι εἰσθε
ὁ ἱατρός Λιβιγκστὼν ;» «Μάλιστα» μοῦ ἀ-
πήντησεν, χαιρετῶν με διὰ τοῦ πύλου του καὶ
μὲ γλυκὺ μειδίαμα. Ἐφορέσαμεν ἐκ γένου τὰ
καλύμματα μας καὶ ἐσφιγξαμεν ὁ εἰς τοῦ
ἄλλου τὴν χεῖρα. «Εὐγνωμονῶ τὸν Θεόν,
εἶπον ἐγὼ, διότι κατώρθωσα νὰ σᾶς συναν-

τήσω. — «Καὶ ἐγὼ σὰς εὐχομαι τὸ καλῶς ἡλθατε» ἀπήγγειλεν ἐκεῖνος».

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν εἰς τὸν αὐτὸν ἀφελῇ τόνον. Ὁ Λίβιγκστων διηγήθη τὰς τελευταίας περιηγήσεις του, τὰς ταλαιπωρίας τὰς ὁποίας ὑπέστη, τοὺς ἀπεριγράπτους μύθους τοὺς ὁποίους ἐδοκίμασε. Τὸ πρόσωπόν του, αἱ χεῖρές του, αἱ ὁποῖαι ἔτρεμον ἀπὸ τὸν πυρετόν, τὰ ράκη τὰ ὁποῖα ἔφερεν, εὐγλώττως παρίστανον τί εἶχεν ὑπόφερον ὁ θεὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ. Ὁ Στάνλεϋ δὲν ἤμποροῦσε νὰ χορτάσῃ τὰς διηγήσεις του καὶ ὅσον τὰς ἤκουε τόσοις ἡδύνατο νεν ὁ θαυμασμός του πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτόν, τόσοις μεγάλον καὶ τόσοις μετριοφρονα συγχρόνως. Κατόπιν διηγήθη καὶ αὐτὸς τί συνέβη εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὰ ἔξ ἔτη, ὅπου ὁ Λίβιγκστων ἔλειπεν ἐξ αὐτῆς. ἔδωκε δ' εἰς αὐτὸν ἐνδύματα, τροφάς, κρέας παστὸν καὶ συμπεπυκνωμένον ζωμόν, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε τόσῃ ἀνάγκῃ ὁ Ἀγγλος περιηγητής. Οἱ δύο περιηγηταὶ ἔπιον εἰς τὸ τέλος καὶ μίαν φιάλην καμπανίτου οἴνου, τὴν ὁποίαν ὁ Στάνλεϋ εἶχε φέρῃ μαζί του καὶ ἐφύλαττε διὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν περίστασιν. Καμπανίτης εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἀφρικῆς! Βέβαια ἦτο πρώτη φορά, ὅπου τέτοιο κρασί ἐπίνετο ἐκεῖ. Ὁ ἀγαθὸς Λίβιγκστων δὲν εἰζέυρε πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γενναῖον ἄνδρα, ὅστις περιεφρόνησε τόσοις κινδύνους διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἀνέυρῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Πολλαὶ ἡμέραι παρήλθον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὁ Λίβιγκστων ἀνελάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς δυνάμεις του. Ὅταν ἐγένετο ἐντελὲς καλὰ, ὁ Στάνλεϋ τὸν καθικέτευσε νὰ διευθυνθοῦν ὁμοῦ πρὸς ἀνατολάς, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ζανζιβάρην καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀναχωρήσουν διὰ τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ὁ Λίβιγκστων κατ' οὐδένα λόγον ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐπεθύμει νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐξερεύνησιν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχεν ἀναλάβῃ πρὸς δυσμὰς τῆς λίμνης Ταγκανύκας. Ὁ Στάνλεϋ λοιπὸν ἀνεχώρησε μόνος, φέρων τὰς ἐπιστολάς τοῦ Λίβιγκστων πρὸς τοὺς συγγενεῖς του καὶ τὸ ὀγκῶδες ἡμερολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μέγας περιηγητής καθ' ἐκάστην κατέγραφε τὰς σημειώσεις του καὶ τὰς παρατηρήσεις του. Ὁ Στάνλεϋ ἐπανῆλθεν αἰσίως εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου πρὸ διετίας ἀνυπομόνως ἀνεμένετο ἡ ἐκ-

βασίς τῆς ἀποστολῆς του. Ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλας τιμὰς. Ἀλλ' ὁ φθόνος καὶ ἡ κακεντρέχεια δὲν ἀνέχονται ποτε τὰς μεγάλας πράξεις, ὅσον καὶ ἂν εἴνε λαμπρὰ ἢ ἀξία των. Ἀγγλοὶ δημοσιογράφοι σοβαρῶς ὑπεστήριξαν ὅτι ὁ Στάνλεϋ δὲν εἶχεν ἀνέυρῃ τὸν Λίβιγκστων, ὅτι τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας ἔφερε μαζί του τὰς εἶχε πλαστογράφησεν ὁ ἴδιος. Εὐτυχῶς ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ *Κήρυκος* τῆς *Νέας Υόρκης* εἶχε φέρῃ μαζί του τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Λίβιγκστων. Ἐκεῖνο τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὴν δυσφημίαν καὶ ἐκεραύνωσε τοὺς συκοφάντας του.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Λίβιγκστων, ἐξακολουθῶν τὰς ἐρεῦνας του, εἰσέδυσεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς, πρὸς δυσμὰς, ὡς εἶπε πρὸς τὸν Στάνλεϋ. Οὕτω, μετὰ πορείαν ἐβδομάδων πολλῶν, ἔφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης *Βαγκουέλο*. Ἐκεῖ κατελήφθη ἀπὸ ραγδαίας βροχάς, αἱ ὁποῖαι ἐπροξένησαν φοβεράς πλημμύρας, ἡναγκάσθη δὲ νὰ σταματήσῃ εἰς τι αἰθιοπικὸν χωρίον, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὁποίου τὸν ἐδέχθη φιλικῶτατα. Εἰς τὰ νοσηρὰ ἐκεῖνα μέρη προσεβλήθη ἐκ νέου ἀπὸ πυρετοῦς. Αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν ταχέως. Μίαν ἡμέραν δὲν ἠδυνήθη νὰ γράψῃ οὔτε τὰς συνήθεις σημειώσεις, τὰς ὁποίας τακτικῶς καθ' ἐκάστην κατέγραφεν εἰς τὸ σημειωματάριόν του. Τὴν 17 Μαΐου 1873, οἱ πιστοὶ ὑπηρεταί, οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευον, εἰσελθόντες εἰς τὴν καλύβην του, τὸν εὗρον νεκρόν. Εἶχεν ἀποθάνῃ τὴν νύκτα, προσβληθεὶς ἐξ ἰσχυροῦ πυρετοῦ.

Τότε ἐγένετο καταφανὴς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ὁ Λίβιγκστων μὲ τὴν ἀπειρον καλοκαγαθίαν του εἶχεν ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ἀμαθεῖς, ἀξέστους καὶ ἀπλοικοὺς ἐκείνους Μαύρους. Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πτώμα του. Τὸ ἐταρίχευσαν ὅπως ἤμποροῦσαν καλλίτερον, τὸ ἐτύλιξαν εἰς ἓν φεμάχιον ὑφάσματος, καὶ τὸ ἔβαλαν ἐπὶ τοῦ φορείου, μὲ τὸ ὁποῖον περιέφεραν τὸν Λίβιγκστων κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του, ὅτε ἐντελὲς ἐξαντληθεὶς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ περιπατήσῃ. Συνάμα συνέλεξαν μὲ εὐλάβειαν ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν ἀντικείμενα, τὰ ὅπλα του, τὰ ἐνδύματά του, τὰ ἔγγραφα του, καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς ἀνατολάς

ἄγουσαν, περιφρονούντες τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου, διὰ νὰ παραδώσουν τὰ λείψανα τοῦ Λίβιγκστων εἰς χεῖρας τῶν συμπατριωτῶν του. Εἶχον πεισθῇ καὶ αὐτοὶ ὅτι ὁ κύριός των ἦτο μέγας ἀνὴρ καὶ ὅτι ὁ νεκρὸς του ἔπρεπε νὰ ταφῇ εἰς εὐπρεπὲς μνημεῖον.

Ἡ πένθιμος συνοδεία ἔφθασεν εἰς Ζανζιβάρην τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους (1874). Ὁ νεκρὸς τοῦ ἐξόχου περιηγητοῦ παρεδόθη εἰς τὸν Ἀγγλὸν πρόξενον, ἀπεστάλη δ' ὑπ' αὐτοῦ εἰς Ἀγγλίαν. Ἡ κηδεὶα τοῦ Λίβιγκστων ἐτελέσθη μετὰ πρωτοφανοῦς μεγαλοπρεπείας ἐν Λονδίνῳ. Τὰ ὅσα του σήμερον ἀναπαύονται εἰς τὸ *Οὐεστμίνστερ*, ὅπου θά-

πτονται ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ, οἵτινες ἐπρόσφεραν ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα των.

Ὁ ἀγγλικὸς λαός, τιμῶν τὸν ἐνδοξον υἱὸν τῆς Ἀγγλίας, ἐτίμησεν ἑαυτόν. Ὁ Δαυὶδ Λίβιγκστων, ὅστις συνεδύαζε μετὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ, μετριοφροσύνην καὶ ἀπλότητα ἀξιοθαύμαστον, εἶνε εἰς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους καὶ εὐγενεστέρους ἀνδρας τοῦ αἰῶνός μας. Ὁ βίος του εἶνε λαμπρὸν ὑπόδειγμα μιμήσεως, ὁ φλογερὸς δὲ ἔρος του πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ ἀκαταδάμαστον θάρρος, ἡ σιδηρὰ θέλησις, ἡ ἐπιμονή, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ γλυκύτης του κατέστησαν τὸ ὄνομά του ἐσχεῖ ἐνδοξον.

ΔΗΜ. ΚΑΚΑΜΑΝΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΔΟΙ

Δύο κάδοι, κατοικοῦντες εἰς τὸ ἴδιον πηγάδι, ἦσαν δεμένοι εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ ἰδίου σχοινίου. Συννητήθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ πηγαδίου· ὁ εἰς κατέβαιναν ἄδειος, ὁ ἄλλος ἀνέβαινε γεμᾶτος. Ὁ ἄδειος λέγει εἰς τὸν γεμᾶτον.

— Διατί εἶσαι τόσοις λυπημένος; τί ἔχεις καὶ κλαίεις;

— Ἀχ! ἄμα ἀνεβῶ ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπήντησεν οὗτος, ὁ κηπουρὸς θὰ μοῦ πάρῃ τὸ δροσερὸν αὐτὸ νερόν το ὁποῖον ἐπῆρα ἀπὸ κεῖ κάτω, καὶ θὰ μὲ στείλῃ πάλιν εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ πηγαδίου. Ἀλλὰ σὺ διατί χοροπηδᾷς μὲ τόσῃ χαρᾷ;

— Ἐγὼ συλλογίζομαι ὅπως διόλου διαφορετικὰ ἀπὸ σέ· τώρα καταβαίνω ἄδειος εἰς τὸ κατασκότεινον πηγάδι· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θ' ἀναβῶ γεμᾶτος μὲ καθαρὸν νερόν καὶ θὰ ἰδῶ πάλιν τὸ φῶς.

Ἐπιμύθιον. Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν καὶ τὴν καλὴν καὶ τὴν κακὴν των ὄψιν. Φρονιμώτεροι καὶ εὐτυχέστεροι εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὴν καλὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων. Οἱ βλέποντες μόνον τὴν κακὴν λυποῦνται ἀνωφελῶς, καὶ τοῦτο οὔτε καλλιτέρους τοὺς κάμνει, οὔτε πλέον εὐτυχεῖς.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Κώδων τοῦ ναοῦ σημαίνει.
Τέρπονται οἱ οὐρανοί.
Ἀνωθεν ἤχεϊ φωνή.
«Χαῖρε, κεχαριτωμένη.»

Ἀρωμάτων εὐωδίας
Ἐνεπλήσθη ὁ ναός.
Συνηγμένος ὁ λαός
Ἀναπέμπει εὐλογίας.

Χαῖρε, τῆς ζωῆς ἡ ζωσα
Καὶ ἀκένωτος πηγὴ
Ἦν ὁ κόσμος εὐλογεῖ,
Καὶ δοξάζει πᾶσα γλῶσσα.

Χαῖρε, μήτερ παναγία,
Ἦς ἐδείχθη ὁ βλαστὸς
Ἐν Ἀγίοις θαυμαστός,
Καὶ ἀνθρώπων σωτηρία.

Ἐκλεκτὸν Θεοῦ δοχεῖον
Ἦ δεχθεῖσα τὸν Θεόν,
Σὲ γεραίρει πᾶς αἰὼν
Δι' ᾧσμάτων ἐγκαρδίων.

Ἐν χαρᾷ, ὦ γῆ, εὐφραίνου.
Τοῦ Ἀνάρχου ὁ υἱὸς
Δι' ἡμᾶς ὑπερφυσῶς
Γίνεται υἱὸς παρθένου.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΤΕ ΤΑ ΑΝΘΗ

Ἔχετε ἴσως κῆπον ἢ τοῦλάχιστον μικρὰν πρασιάν. Σπείρετε ἄνθη.

Τὸ ἄνθος τρόπον τινὰ εἶναι τι ζωντανόν, δροσερόν, χαρίεν, εἶναι σύντροφος καὶ λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς γλῶσσαν θεῖαν.

Τὸ ἄνθος εἶναι ἡ εἰκὼν ἐνός τινος διανοήματος τοῦ Θεοῦ, ὡς ὅστις εἶναι εἰκὼν ἐνός τινος διανοήματος τοῦ ποιητοῦ. Τὸ ἄνθος φαίνεται ὅτι σὲ βλέπει, καὶ τὸ βλέμμα του εἶναι ἡ ἀναπτυσσομένη κάλυξ. Τὸ ἄνθος ζῇ, καὶ ζῇ ζωὴν μετὰ χάριτος ἐκδηλουμένην, ζωὴν, ἥτις εἶναι σύμβολον τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς σεμνότητος. Ὅτε τὸ ἄνθος ταράσσεται κατὰ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, διδάσκει ἡμᾶς μάθημα γλυκύτατον, ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς ἄλλον τινὰ ἥλιον θερμαίνονται τὴν καρδίαν μας διὰ τοῦ φωτός του. Τὸ ἄνθος τὸ φυό-

μενον ὑποκάτω τῶν θάμνων διδάσκει ἡμᾶς τὴν ταπεινοφροσύνην. Ὅτε δὲ παρατηρεῖ ἡμᾶς καὶ φαίνεται ὅτι μας παρακαλεῖ νὰ το ποτίσωμεν διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ζωὴν του τὴν σχεδὸν ἀποξηρανθεῖσαν, διδάσκει ἡμᾶς νὰ ἐπιζητῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀληθῆ ψυχικὴν δρόσον. Τέλος ὅτε κλίνει καὶ μαραίνεται, ὑπενθυμίζει ἡμᾶς ὅτι καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀποχρωματισθῇ, ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἄνθους καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου, αἵτινες φαίνονται ὅτι πολὺ διαφέρουσι κατὰ τὴν διάρκειαν, συγχέονται πρὸ τῆς αἰωνιότητος πρὸ τῆς ὁποίας χίλια ἔτη εἶναι ὡς μία ἡμέρα.

Μάλιστα, σᾶς προτρέπω νὰ καλλιεργῇται τὰ ἄνθη, διότι ἡ ζωὴ τῶν θελκτικῶν τούτων δημιουργημάτων ἐμποιεῖ γαλήνην, ἡρεμίαν, ἀρμονίαν, εἰρήνην· ζωογονεῖ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐνισχύει τὴν καρδίαν, διότι πᾶν ὅτι εἶναι θαλερόν, δροσερόν, μεστὸν ζωῆς, ἐπιδρᾷ ἐφ' ἡμῶν αἰσίως, ἐπωφελῶς, ἡ δὲ ἐπίδρασις αὕτη ἀναπτύσσει πάσας τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὰς δυνάμεις. Ω.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Δάση, κοιλάδες κι' ἀψηλὰ βουνὰ
Πρασινοντύθηκαν ὅλα, κι' ἀνθίζουν,
Ἡ γῆ ξανάνειωσε γεννὰ, γεννὰ
Λουλούδια, μῦρα γύρω ποῦ σκορπίζουν.

Καὶ τὰ λουλούδια μυστικά λαλοῦν
Τ' ἀγέρι μαλακὰ σὰν τὰ λικνίζει·
Καὶ λέν' καὶ λέν' ἐνῶ κρυφομιλοῦν·
— Ἡ ἀνοιξίς τὰ κάλλη μας χαρίζει.

Ὁ μενεξὲς κρυμμένος ταπεινὸς
Δὲν ἔχει σύντροφον ἀγαπημένο
Μὰ ἡ μυρωδιά τοῦ λέει καθενός·
— Ἐδῶ, ἐδῶ θὰ μ' εὑρετε κρυμμένο!

Παντοῦ ζωή, λουλούδια, μυρωδιές,
Παντοῦ φωνές, τρελές χαρές, τραγούδια·
Ἡ ἀνοιξίς θερμαίνει τὰς καρδιές,
Φέρνει 'ς τὴ γῆ μυριόχρωμα λουλούδια.

ΦΑΚ

ΕΛΕΟΝΟΡΑ Γ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ
(Εργατική Μέλισσα)

Πραβευθεῖσα εἰς τὸν δέκατον ἑνατον διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως»
πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τὰ χωράφια 'ξηραμένα
Περιμένουν τὰ καίμενα
Τῆς βροχοῦλας τὸ νερό,
Γιὰ νὰ πιοῦν καὶ νὰ χορτάσουν
Καὶ οἱ γεωργοὶ νὰ πιάσουν
Τὴ δουλειὰ μὲ τὸν καιρό.

Πέφτει, πέφτει ἡ βροχοῦλα!
Τί χαρά, καὶ τί δροσοῦλα!
Ἐμαλάκωσεν ἡ γῆ.
Τὸ ἀλέτρι, τὸ ζευγάρι
Ὁ καθένας σας ἄς πάρῃ!
'Σ τὸ ποδάρι, γεωργοί!

Ἐπάνω κάτω τὸ ἀλέτρι
Τὴ αὐλάκια! μέτρει, μέτρει!
Ποῦ ἀνοίγει 'ς τὴν δεῖρά.
Ἐπάνω κάτω τὸ ζευγάρι,
Ποῖος κριθάρι, ποῖος σιτάρι
Σπέρνει μὲ κρυφὴ χαρά.

Ἦλθ' ἡ ἀνοιξίς· τί χάρι!
Φουντωμένο τὸ κριθάρι,
Τὸ σιτάρι σας χλωρό·
Ἦλθε καὶ τὸ καλοκαίρι·
Τὸ δρεπάνι σας 'ς τὸ χέρι,
Γεωργοί, τὸ κοφτερό.

Ὅλα τὰ σπαρτὰ 'φθασμένα·
Πέφτουν, πέφτουν θερισμένα·
Τί δεμάτια! τί πολλὰ!
Τί χαρά, τί πανηγῦρι!
Θὰ θερίσῃ ὁ ποῖος σπείρῃ,
Θὰ χαρῇ καὶ θὰ γελά.

'Σ τὸ ἀλῶνι, 'ς τὸ ἀλῶνι
Τὰ δεμάτια του ξαπλόνει
Ὁ καθένας μὲ χαρά.
Καὶ γυρνοῦν, γυρνοῦν τὰ βώδια
Κι' ἀλωνίζουν μὲ τὰ πόδια
Τὰ σπαρτὰ ξηρά, ξηρά.

Ἀλωνίζουν, ἀλωνίζουν.
Φύσ', ἄερί, καὶ λιχνίζουν,
Ἡ δουλειὰ νὰ μὴ σταθῇ,
Ὁ καθένας γιὰ νὰ πάρῃ
'Σ τὰ σακκιά του τὸ σιτάρι
Καὶ 'ς τὸ σπῆτι του νάλθῃ.

Τὰ σακκιά 'ς τὸ σπῆτι πέρνουν
Καὶ σιγὰ, σιγὰ τὰ φέρνουν
'Σ τὸν καλὸ τὸν μύλων·
Καὶ ἀλεύρι τὸ σιτάρι
Ὅταν γείνῃ, νὰ τὸ πάρῃ
Ὁ καθένας δὲν ξεχνᾷ.

Καὶ ζυμώνει κάθε ἡμέρα
Τὰ ψωμάκια ἡ μπτέρα,
Καὶ τὰ στέλνει 'ς τὸν ψωμᾶ·
Κι' ὁ ψωμᾶς καλὰ τὰ ψήνει,
Μὰ καὶ κάποτε τ' ἀφήνει,
Ἄς τὸ ποῦμε, καὶ ὦμά.

Χρ. ΣΑΜΑΡΓΕΙΑΔΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Σὲ θαυμάζω, *Τουρκομάχε* "Ελληνί! ναί! σὲ θαυμάζω καὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ διὰ τὴν ἐπιμέλειάν σου καὶ τὴν φρονιμάδα σου. Πότε κηρύλας ἔμαθες εἰς τὴν διαιρέσει τὰ ἀλφάβητον! Πότε ἔβρασες εἰς τὰς συλλαβάς! Μὰ σὺ θὰ γίνῃς σοφὸς μίαν ἡμέραν!

"Όταν προτείνω διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων, *Βασιλόπαις Ναυσικάα*, θὰ ἤμπορῃς νὰ βραβεύῃς ἂν μοῦ στείλλῃς τὰς καλλιτέρας ἀπὸ ὧν τοὺς ἄλλους. Τὰ διηγηματάκια ποῦ μοῦ στέλλουν οἱ μικροὶ μου φίλοι τὰ διαβάξω καὶ χαίρω, ἀλλὰ δὲν τὰ δημοσιεύω. Αὐτὸ τὸ ἔχω εἰπῆ πολλὰς φορὲς. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὥρατον· διατὶ θέλεις νὰ τὸ ἀλλάξῃς;

Μὲ χαρὰν μοῦ εἶδα, *Μικρὰ Ἀναθυλλίς*, ὅτι εἴμεθα παλαιοὶ γνώριμοι καὶ ἐλπίζω νὰ γίνωμεν καὶ καλοὶ φίλοι.

Σὲ ἀγαπῶ πολὺ διὰ τὴν εἰλικρινειάν σου, *Νικόλας Ν.*, καὶ διὰ τὰ ὥρατά σου αἰσθήματα. Δὲν νομίζεις ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σου *Ἀγία Σοφία* ἀνταποκρίνεται εἰς τοὺς πόθους σου;

Δὲν εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, *Γράμ-Κάμ-Κάμ*, τὴν ἀπάντησίν μου; πῶς λοιπὸν πάλιν ἀμφιβάλλεις ἂν εἴσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου;

Στέλλε μοῦ, *Μικρὰ Σμυρναῖτε*, πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα καὶ θὰ τὰ δημοσιεύω ἂν εἴνε καλά.

Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου, *Σαπφώ*, καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου.

Τί ἔγινες, *Δούλη Ἑλλάς*, καὶ δὲν μοῦ γράφεις πλέον; Ὑστερα ἀπὸ τὸ ποίημα ἐκεῖνο, τίποτε ἄλλο πλέον; μιλιά; ὥς νὰ ἦτο τὸ κύκνιον ἄσμά σου;

Πῶς ὄχι, *Χρυσάλλης*; δεκτόν, δεκτόν τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σὺ δεκτὴ εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

"Ότι.... μ' ἐξέχασες ἤθελες νὰ γράψῃς, *Παρθενική Καρδιά*, αἱ; Ἀμ' δὲ σ' ἐξέχασα; σ' ἀγαπῶ πολὺ πολὺ. Βέβαια φίλη σου εἰμαι, *Μουσηγέτα Ἀπολλών*, καὶ σ' ἀγαπῶ ὅσον καὶ ὧν τοὺς ἄλλους.

"Εστὼ καὶ ὀλίγα, ἀλλὰ γράφε μοῦ, *Μαγευτικὴ Βόσπορος*. Τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» πρέπει νὰ τὸ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν ἀνταποκριτὴν παρὰ τοῦ ὁποῦ λαμβάνεις καὶ τὰ φύλλα.

Τί λέγεις, *Ἀσπρὸ Ἀρνάκι*, τί λέγεις, *Εὐζωνε*, νὰ μὴ θυμώσω, νὰ μὴ δυσαρσестῇς διὰ τὰ γραψίματά σας; Καὶ ποῖο ἄλλο μικρὸ παιδάκι εἴμπορεῖ νὰ μᾶθῃ σὲ τόνον ὀλίγον καιρὸν νὰ γράφῃ τόνον εὐμορφὰ γραμματάκια ὡσὰν τὰ ἰδικά σας! γράφετέ μοι συχνά, νὰ βλέπω τὰς προόδους σας καὶ νὰ χαίρω· ἐγὼ πολὺ ἀγαπῶ τὰ ἔξυπνα καὶ ἐπιμελῆ παιδάκια.

"Ελαβα πάλιν τὸ μικρούλακι καὶ χαριτωμένο γραμματάκι σου, *Φαλαίρις*, μὲ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ποῦ ἐσύναξες εἰς τὴν ἐκδρομὴν σου. Τί ὥρατά ποῦ ἀναπνέει κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχὴν, αἱ;

Σκληρὰ, πολὺ σκληρὰ τὰ λόγια σου, *Μυροδόλος Ἀνοιξίς*. Ἄν ἔβλεπες τί πλήθος γράμματα ἔχω ν' ἀπαντήσω καὶ ἂν ἔβλεπες τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἰδικοῦ σου, ἡ ὁποία καὶ μὲ πλῆθος ἄλλας ἔμεινεν ἔξω διότι δὲν εἶχε τόπον τὸ φύλλον νὰ τὰς χωρῇ... θὰ μ' ἐδικαίωνες.

Τὸ πρῶτον τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος», *Κῦμα τοῦ Βυξείνου*, τιμᾶται 50 λεπτά, δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα ἀμεταχειρίστα.

Ὑπομονὴ λοιπὸν ἕως τοῦ χρόνου, *Φλύαρος Χελιδών*· τῶρα στέλλε ὅσας δύνασαι νὰ εὐρίσκῃς λύσεις.

Καὶ θὰ σὲ συμβουλεύω πάντοτε, *Λευκὴ Περιστερά*, καὶ σὲ καὶ κάθε ἄλλον φίλον μου ὅταν τυχαίῃ περιστάσις. Πλησίον τοῦ ψευδώνυμου σου μὴ λησμονῇς νὰ γράφῃς πάντοτε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου.

Πολὺ ἐχάρην ποῦ σὲ εἶδα νὰ πετάξῃς σιμά μου, *Κίτρινον Πουλίον*, καὶ θέλω νὰ ἀκούω συχνὰ τὸ κελάδημά σου.

"Ἄν παρατηρήσῃς τὴν λύσιν ἐνδὸ; οἰουδὴποτε ἐκ τῶν δημοσιευθέντων *Ρόμβων* θὰ ἐννοήσῃς πῶς λύονται, φίλε *Ἀτζιτέρη*· οὐχ' ἦττον ὅμως θὰ δημοσιεύω ὁδηγίας περὶ συνθέσεως καὶ λύσεως τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων παντὸς εἴδους, ὅταν προτείνω διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν τοιούτων.

Τὸ πουλάκι μου ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψε, φίλε *Τάκη Πλατανίτη*· ἀλλ' ὅταν ἐπανεῖθῃ φέρον τοὺς νέους συντρόφους του, τί ἔχει νὰ γίνῃ! Παντοῦ, παντοῦ θὰ τρέχουν καὶ θὰ μοῦ λέγουν δι' ὧν τοὺς φίλους μου· ἄρα δὲν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδες.

Λοιπὸν, *Ἀθάρατε Σωκράτη*, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ διήγημα τῆς ἐφετεινῆς *ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ*; Δὲν εἶνε ὥρατον; Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς παραπέρα!

Θὰ προτείνω καὶ διαγωνισμόν διηγήματος μετ' ὀλίγον, *Πάσχουσα Κρήτη*· ὥστε ἐτοίμασε τὰ πτερὰ τῆς φαντασίας σου.

Δεκτόν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος*. Γράφε μοῦ καὶ θὰ πεισθῇς ὅτι οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν κάμνω· ὧν τοὺς φίλους μου τοὺς ἀγαπῶ ἐξ ἑαυτοῦ.

Κάθε φορὰ ὅπου στέλλεις λύσεις, φίλε *Ἐπαμεινώνδα Μοσχονήσις*, πρέπει νὰ σημειώῃς καὶ τὴν ἡλικίαν σου μαζὶ μὲ τὸ ὄνομά σου, διὰ νὰ μὴ γίνῃ κανὲν λάθος καὶ ἀδικηθῇς εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ.

"Ἄν εἴνε καλὰ αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις καὶ τὰ παιδικὰ πνεύματα ποῦ θὰ μοῦ στέλλῃς, *Ἦρω τῶν Ψαρῶν*, θὰ δημοσιεύωμαι· μὴν ἀμφιβάλλῃς!

Δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὸ ψευδώνυμον αὐτό. *Κασσιόπη*, διότι καμμία ἄλλη φίλη μου δὲν τὸ ἔχει.

Καλὸν παράδειγμα σοῦ εἶνε, *Καλλικάντζαρε*, ἡ *Ἐσπερία Ἀῶρα*· μιμήσου τὴν καὶ θὰ ἀριστεύῃς καὶ σὺ μίαν ἡμέραν.

Μὴ ἐκλέγῃς ἄλλο ψευδώνυμον, *Κρακίων* αὐτό, δὲν τὸ ἔχει ἄλλος.

Τῶντι, *Ἀετὲ τῶν Χιονωτῶν*· Ὁρέων, τὸ γνωμικὸν «Σπεῦδε βραδέως» δὲν πρέπει νὰ τὸ λησμονῇς ποτέ.

Ποῖος σοῦ εἶπε αὐτὰς τὰς ἀνοησίας, *Ἀθῶς Παῦ*, καὶ πῶς εἶχες τὴν ἀπλότητά νὰ τὰς πιστεύῃς; ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεως μου τοῦλάχιστον δὲν ἐννόησες ὅτι ἦσαν φλυαρίαι ὅλα ὅσα σοῦ εἶπαν;

Καὶ τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» σοῦ ἔστειλα, *Κόνων Ἀθηναῖτε*, καὶ τὰ αἰνίγματά σου ἂν δὲν ἐδημοσιεύθησαν δὲν θὰ εἶπῃς ὅτι σὲ ἠρνήθην ἄλλ' ὅτι δὲν μοῦ ἤρσαν, καὶ ἂν μοῦ στείλλῃς ἄλλα ποῦ νὰ μ' ἀρέσουν θὰ δημοσιεύωμαι.

Ἰδοὺ ὅτι θὰ ἴδῃς τὸ ὄνομά σου εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου, φίλε *Κωνσταντῖνε Γιόκα*.

"Όχι διότι σὲ ἐλησμόνησα, *Ἀνατέλλουσα Σελήνη*, ἀλλὰ διότι εἶχες πολὺν, πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐγκατέλειπες τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐπέστρεψα εἰς τὴν *Μαρουσίαν* νὰ τὸ λάβῃ αὐτὴ. Τώρα μὲ χαρὰν μοῦ βλέπω νὰ μοῦ λέγῃς ὅτι δὲν θὰ παύσῃς ποτὲ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ θὰ παρακαλέσω τὴν *Μαρουσίαν* νὰ λάβῃ ἄλλο ψευδώνυμον, ἀφοῦ τὸ τῆς *Ἀνατέλλουσας Σελήνης* ἀνῆκε πρὸ πολλῶν πολλῶν ἐτῶν εἰς σέ, τὴν τὸσον ἀγαπητὴν.

Γράφε μοῦ ἂν ἱατρεύθῃ τὸ χέρι σου, φίλε *Ἀθανάσις Λεονάρδε*, διότι ἀνησυχῶ.

Ἐδίδαξας τὰ δύο σου ποιηματάκια, *Ἀφρικανὲ Λέων*, δὲν ἦσαν πολὺ καλά, ἀλλὰ θὰ κατορθώσῃς μὲ τὸν καιρὸν νὰ γράψῃς καλλιτέρα. Τὸ ὑστερόγραφόν σου ἀκατανόητον.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ φιλικὰ σου αἰσθήματα, *Ἀλέξανδρε Μέγα*, καὶ λυποῦμαι διὰ τὰ ἄδικα παράπονά σου.

Ἐπίστευσε, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃς ἕνα τόσον καλὸν ἀρχαῖον φίλον μου;

Δὲν ξεύρω οὐτ' ἐγὼ πῶς παραπίπτουν τὰ φύλλα σου, *Μελιγαλῆ*, ἐνῷ στέλλονται ἀνελλιπῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μου μετ' τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν ἐσημείωσες.

"Όταν στέλλῃς πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, φίλε *Ἀ. Ἀναγνωστοπούλε*, πρέπει καὶ τὰς λύσεις τῶν ὁμῶ νὰ στέλλῃς, ἄλλως δὲν εἴμπορῶ νὰ τὰς κρίνω ἂν εἴνε ἀξιαι δημοσιεύσεως.

Ἦες τὰ μου νὰ μὴ 'ς τὰ πῶ, *Ζακυνθία Κόρη*. Τίς ἐκ τῶν δύο ἐλησμόνησες τὴν ἄλλην; Εἰς τὸν *Μικρὸν Λαίμαργον* στέλλω πολλὰ φιλήματα, ἀλλὰ μὴ καὶ εἴνε τῶντι λαίμαργος; Θὰ μοῦ τὸ εἶπῃ τὸ πουλάκι ὅταν ἔλθῃ, καὶ τότε...

Λαμπρὰ ἡ ἰδέα τῆς ἀξιολόγου διδασκαλίας σου, *Ἀκτίς Ἡλίου*, νὰ σὰς βάλλῃ, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐκθέσεως ἰδεῶν αὐτὸ τὸ Σάββατον, νὰ μοῦ γράψῃς ἐπιστολὴν· θὰ εἶπῃ ὅτι ἐνόησες πολὺ καλὰ διὰ ποῖον σκοπὸν προτρέπῃς ὧν τοὺς φίλους μου νὰ ἔχουν ἀλληλογραφίαν μαζὶ μου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα σου, νὰ ράψετε, σὺ καὶ τὸ *Ἀσπρὸ Λαγουδάκι*, περικαλύμματα προσκεφαλαίων διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, δεικνύει μὲ πόσον εὐγενῆ αἰσθήματα ἐπότισαν τὴν τρυφερὰν καρδίαν σου οἱ καλοὶ γονεῖς σου· φίλισέ μου τὸ *Ἀσπρὸ Λαγουδάκι* καὶ τὴν μικρούλαν *Ὀλγαν*, ὅχι ὅμως καὶ τὸν *Ἰβάν*, ὅχι! διότι τὸ πουλάκι μοῦ εἶπε, ὅτι ὅταν θυμῶνῃ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ λέγῃ: «Δὲν ἀγαπῶ τὴν Ὀλγαν! εἶνε κακὴ! εἶνε ἄσχημη!».

Κάποτε μάλιστα θέλει καὶ νὰ τὴν κτυπήσῃ. Ἐνα παιδί πέντε χρόνων νὰ φέρεται μὲ τέτοιον τρόπον 'ς τὴν ἀδελφούλαν του ποῦ μόλις εἶνε ἐξ μηνῶν καὶ εἶνε τόσον ὥραία. *Ὡ!*... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ μοῦ τὸν φιλήσῃς τὸν *Ἰβάν*.

Καὶ βέβαια μ' εὐχαριστεῖ νὰ μοῦ γράψῃς, *Παγερὴ Χειμῶν*· γραμματάκια μὲ τόσην χάριν, μὲ τόσην ποιήσιν, ὡσὰν τὸ πρῶτόν σου αὐτό, τὰ διαβάξω μὲ πολλὴν ὄρεξιν καὶ αἰσθάνομαι μεγίστην ἀγαλλίσιν.

Μὲ συνεκίνησεν, *Ἀττικὴ Νύξ*, ἡ τρυφερώτατη ἐπιστολή σου καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη σου. Εἶμαι εὐτυχὴς ἔχουσα τόσῳ καλὴν φίλην.

Κολακεύομαι, *Πρασίνη Χλόη*, ἀκούουσα ὅτι εἶμαι ἡ καλλιτέρα σου διασχέδαις, καὶ ὑπερφηανεύομαι βλέπουσα ὅτι πληρέστατα ἐπιτυχάνει ὁ σκοπὸς μου.

Λοιπὸν, *Γάκινθε*, εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα; Ἡ φωτογραφία σου ποῦ εἶνε; Τὴν περιμένω.

Γράφε μοῦ διὰ τὸν σκύλον σου, *Φίλε* τῶν *Ἀθῶν*· εἶνε ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ «Πλοιάρχου»; Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅτι μ' ἀγαπᾷς τόσον πολὺ; Φίλησε μου τὴν παλαιάν μου φίλην ἀδελφὴν σου ἡ ὁποία σ' ἐνέπνευσε τόσον ἀγαθὰ αἰσθήματα.

Γράφε μοῦ ὅπως μπορεῖς, *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπαιτητικὴ, ξεύρω ὅτι τὰ μικρὰ κοριτσάκια δὲν γράφουν περίφημα· καὶ ὅμως τὸ γραμματάκι σου ἦτο ποσοῦ καλὰ γραμμένον καὶ μ' εὐχαρίστησε.

Ἀπαραίτητος εἶνε, ἀγαπητὲ *Π. Καραπάνε*, ἡ τήρησις τῆς ὀρθογραφίας εἰς τὰ κυβόλεξα, καθὼς καὶ εἰς τὰ τρίγωνα καὶ εἰς τοὺς ῥόμβους, διότι ἄλλως ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ λύσις των.

Δὲν ἐξεδῶθῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοὶ ἐστάλῃ, φίλε *Γεώργιε Ζῶτε*· ὅταν ἐκδοθῇ θὰ ἀναγγελθῇ καὶ θὰ σοὶ σταλῇ.

Ὡραῖον ψευδώνυμον ἐξέλεξες, *Ὀχθη τοῦ Στρυμῶτος*· ἂν εἴνε ἐπίσης ὥραία καὶ αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις δὲ δημοσιεύωμαι.

Εἶμαι εὐτυχὴς, *Ξενοφῶν Ἀθηναῖτε*, διότι κατορθῶναι νὰ ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν σου τόσον γλυκεῖας ἀναμνήσεις, καὶ διότι εὐρίσκεις καὶ τώρα ἀκόμη ὅτε εἶσαι φοιτητὴς τῆς νομικῆς τέρψιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περιοδικοῦ μου.

Αἱ ἐν τῇ τελευταίᾳ παραγράφῃ τῆς ὥραίας ἐπιστολῆς σου σκέψεις πρὸ πολλοῦ καὶ ἐμὲ ἀπασχολοῦσι.

Γράφε μοῦ λοιπὸν, *Ἀγγή*, ἀφοῦ ὁ ζῆλος δὲν σοῦ λείπῃ τὸ ψευδώνυμόν σου πολὺ ὥρατον.

Ἡ μεταφράσις σου μοὶ ἤρεσε, *Ἀἶα Μαστιγοφόρε*· τὴν ἀνέγνωσα ὅλην, ἂν καὶ ἐγνώριζα τὸ διήγημα διότι τὸ εἶχα δημοσιεύσῃ ἄλλοτε.

Τὸ δὲ ψευδώνυμόν σου, *Ἄρθος τοῦ Ἐαρος*, πρέπει νὰ γράψῃς καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου ἂν θέλῃς νὰ τὸ ἔχῃς ἰδικόν σου πάντοτε.

Τὰ ἔλαβες τώρα, *Μαρμαίρων Ἀστήρ*; Σοῦ τὰ ἔστειλα. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐγκαρδίας εὐχάς σου, φίλε *Σ. V. Οἰκονομῖν*.

Νὰ μὴ μοῦ τὰ στέλλῃς μὲ σακκούλακι τὰ φιλήματατά σου, *Φοῦν-Σῆ*, διότι ξεσυμαίνουσι· καλλιτέρα εἰς κανένα κουτάκι μετάλλινον ποῦ δὲν ἔχει πόρους.

Δὲν σοῦ ἀπήντησα λέγεις, *Πυραμῖς*; πῶς δὲν σοῦ ἀπήντησα! Τί ἦσαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ τέσσαρες στίχοι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγούμενου φυλλαδίου μου;

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ στέλλει πολλοὺς πολλοὺς ἀσπασμούς εἰς τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, τὸν *Κατεργαράκον* καὶ τὴν *Ἐλένην Μ. Θεοτόκην*, παρ' ὧν περιμένει συχνωτέρας ἐπιστολάς.—Εἰς τὸν *Βασιλέα τῶν Φαίακων* οὐτινος δέχομαι τὸν ἀδελφόν μεταξὺ τῶν φίλων μου.—Εἰς τὸν *Θεμ. Χριστοφίδην* τοῦ ὁποῦ ἐξετέλεσα τὴν παράκλησιν.—Εἰς τὸν *Δία τὸν Κροτῶνα*, τὴν *Ἀρρὰν Σεφέριν*, τὸν *Δ. Ν. Σ.* τὸν *Ἀλέκον Ἐπιφάνιον* καὶ τὸν *Σ. Κορρέλλον*, οὓς εὐχαρίστως δέχομαι εἰς τοὺς διαγωνισμούς.—Εἰς τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας*, τὸν *Ναύαρχον* τοῦ *Αἰγαίου*, τὸν *Πύργον*, τὸν *Βριάν*, τὸν *Ἐθελωτήν* τῆς *Κρήτης*, τὸν *Τορπιλοδόλον*, καὶ τὸν *Ζωγραφθέντα Ὀδοιπόρον*, τῶν ὁποίων τὰ ψευδώνυμα εἶνε δεκτά.

Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομόνως τὴν φωτογραφίαν σου. *Ἡρωϊκὴ Πάρρα*, νὰ τὴν δημοσιεύσω.

Τί τραγικὸν ὄρος εἶνε αὐτό, *Στρατηγὲ Γόρδων*; Τὰ παράπονά σου δὲν ἔχουν καμμίαν ὑπόστασιν· ὅλοι ξεύρουν ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀγαπᾷ τοὺς φίλους τῆς· ὥστε ὁ θεὸς σου ἠθέλησε βεβαίως νὰ σὲ πειράξῃ.

Καὶ ὑπὸ τὸ νέον σου ψευδώνυμον, *Ἀκακία*, ὅτι μοῦ γράφῃς δὲ τὸ ἀναγνώσω μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Καὶ ἐγὼ, *Μαυρομάτα* μου, πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἐδημοσιεύω ὅπως πρὶν φιλικούς χαιρετισμούς καὶ ἀσπασμούς τῶν φίλων μου πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἔμεινε τότε θέσις διὰ τὰς ἀπαντήσεις μου, ἀφοῦ καὶ τώρα μένουσι πλῆθος ἀπαντήσεων ἔξω διότι δὲν χωροῦν. Φίλησε μοῦ τὴν *Βαρκούλαν* καὶ εἰπέ της ὅτι ἐσημείωσα τὴν δραχμὴν της μαζὶ μὲ τὰς δύο ἰδικὰς σου εἰς τὸ «Ταμεῖον τῶν ἀπόρων μαθητῶν» καὶ ἅμα ἰδῶ τὴν περίστασιν κατάλληλον θὰ ἀνοίξω πάλιν κατάλογον συνεισφορῶν διὰ τὰ καίμενα τὰ πτωχὰ παιδάκια. Λοιπὸν εἴσαι εὐχαριστημένη; Μὴ μοῦ πῇς ὄχι, γιατί θὰ σκάσω!

Ἐλησμόνησες νὰ ἐπιθέσῃς γραμματόσημον εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, φίλε *Ἰωάννη Μαλαμῆ Μαυραγάρη*, καὶ ἐπλήρωσα 50 λεπτά, τὰ ὁποῖα μοὶ ὀφείλεις· κατ' ἀρχὴν δὲν τὰς δέχομαι τὰς ἀπληρώτους ἐπιστολάς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἐνόησα ὅτι ἦτο ἰδική σου καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀφήσω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, διὰ νὰ μὴ λυπηθῇς μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν. Ὁ ἀδελφός σου δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

Τὰ παιδικὰ πνεύματα, φίλε *Κωνσταντῖνε Γιόση*, κάμνουν τὸν γύρον ὧν τοῦ κόσμου· τὰ μᾶλλον ἐπιτυχημένα μεταφράζονται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ δημοσιεύονται εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικά. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σοῦ φανῇ παράδοξον ὅτι μοῦ γράφεις.

Ἀθλῶσεις. Οἱ πληρώσαντες ἤδη τὴν συνδρομὴν των οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἄλλ' εἰς ἀνταποκριτάς, καὶ μὴ λαβόντες εἰσέτι τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» παρακαλοῦνται νὰ μὴ ἀπευθύνωσι πρὸς ἡμᾶς τὰ παράπονά των, ἀλλὰ πρὸς αὐτοὺς τοὺς τοὺς ἀνταποκριτάς.

Ὁ ναύαρχος ἤκουσε μὲ προσοχὴν τοὺς λόγους τούτους ἐξετάζων συγχρόνως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν κατάστασιν τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις δὲν ἦτο διόλου καθησυχαστικὴ· ἡ θυσέλλωδης πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐδίωκε μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴν τὰ σύννεφα, οἱ ἱστοὶ τῶν ἡγκυροβολημένων πλοίων ἐκινουόντο, οὐδὲν ἄστρον ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡρώτησε τὸν λέμβορχον ἂν πραγματικῶς ὑπῆρχε κίνδυνος, οὗτος δὲ βλέπων ὅτι ὁ ναύαρχος ἐφαίνετο δυσηρεστημένος δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ ὅσιν βεβαιότητα πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν δόκιμον.

— Ναί, δὲν λέγω ὅχι, ἡ θάλασσα εἶνε φουρτουνιασμένη, μὰ μὲ δυὸ μ. οὐδ' ες, καὶ μὲ βόλτες θὰ πᾶμε γρήγορα· ὡς τόσο ὅμως πρέπει νὰ ἴσως τοῦ μας καὶ ἔς τὲς σκότες, γιατί φυσοῦν καὶ σαγιανάκια τοῦ διαβόλου!

— Καλά, εἶπεν ὁ ναύαρχος, θὰ τὸν ἔχωμεν τὸν νοῦν μας, ἀλλὰ πρέπει ὅπως ὅπως νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Τρίαιναν, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἔξω. Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν νεαρόν δόκιμον προσεῖπε:

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι δὲν φοβεῖσθε!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δόκιμος ἡτοιμάζετο νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ναύαρχον τί εἶχεν εἶπῃ χαμηλοφώνως εἰς τοὺς λεμβίτας ὁ λέμβορχος, ὅτι δηλαδὴ πολὺ ἀμφίβαλλε ἂν θὰ κατάρθωνε νὰ φθάσῃ ἡ λέμβος σῶα καὶ ὑγιής εἰς τὸ πλοῖον μὲ τοιοῦτον καιρόν· διότι ὅχι μόνον ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ὀρμητικῶς, ὅχι μόνον ἡ θάλασσα ἦτο τρικυμιώδης, ἀλλὰ καὶ ἡ λέμβος, ἡ ὁποία ἦτο καλὴ διὰ γαλήνιον καιρόν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τρικυμίαν.

Ἀλλὰ καθὼς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ ναύαρχου, ἡ φιλοτιμία του δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ εἶπῃ τίποτε, ἐκ φόβου μὴ θεωρηθῇ δειλός, καὶ ἀπήντησεν ἀπλῶς.

— Νὰ φοβηθῶ; κύριε ναύαρχε, δὲν ὑπάρχει λόγος· μὲ δύο σειράς (μοῦδες) τί ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν; Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ δέσωμεν καὶ μόνον μίαν σειράν. (1)

Οἱ ναῦται ἐν τούτοις εἶχον προσδέσῃ τὰς πλεκτάνας, αἱ ὁποῖαι ὀλιγοστεύουσαι τὸ πλάτος τοῦ πανίου δὲν ἐξέθετον πολὺ μέρος αὐτοῦ εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀνατεῖλῃ ἡ σελήνη καὶ ἐφεγγε διὰ μέσου τῶν διωκομένων νεφῶν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ναύαρχος, ἀφήσατε καὶ τὰς δύο σειράς, ἂν οὐ τὰς ἔδεσαν, καὶ ἐμπρός!

Αὐριοῦν θὰ στείλωμεν διαταγὰς περὶ τῆς ἀτ-

μακάτου, τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες θὰ κοιμηθοῦν ἀπόψε εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ ναύαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὴν λέμβον. Ὁ Πλοίαρχος ἐκάθησεν εἰς τὴν συνήθη του θέσιν, πλησίον τοῦ οἰακιστοῦ (τιμονιέρη) τοῦ κρατοῦντος τὸν οἶακα τοῦ πηδαλίου. Μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκυβέρνα ὁ κύων τὴν λέμβον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΕΝ Τῷ ΛΙΜΕΝΙ ΤΟΥ ΧΟΓΚΟΥ—Ο ΥΨΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ—ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ—ΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ—ΥΟΚΟΧΑΜΑ

Ὁ Ὑψὼν φυσικὰ δὲν ἔδωκε καμμίαν γνώμην διότι οὐδεὶς τὸν ἠρώτησεν, ἀλλ' ἦτο ἀρκετὰ ἀνήσυχος, διότι εἰς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀνάτου τῷ εἶχεν εἶπῃ:

— Ἐχε τὸ νοῦ σου ἔς τὲς σκότες, Ὑψὼν· δὲν εἶνε γιὰ καλὸ αὐτὸ τὰ ταξεῖδι μὲ τέτοιον ἀέρα καὶ μὲ τέτοια φουρτοῦνα!...

Ἐφ' ὅσον ἡ λέμβος ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τὴν ξηράν, ἔπλεε ταχέως χωρὶς νὰ κάμνῃ πολλὰ νερά, μολονότι τὰ κύματα ἐγίνοντο ὁλονὲν μεγαλείτερα καὶ ἀγριώτερα. Ἀλλὰ καθὼς ἐξηλθεν εἰς τὸ πέλαγος, μολονότι εἶχον δεθῇ καὶ αἱ δύο σειραὶ τοῦ ἱστίου, τὰ κύματα εἰσώρμων εἰς αὐτήν. Μακρόθεν ἔλαμπον οἱ φανοὶ τῆς Τριαινῆς, τὸ ρεῦμα ἦτο φοβερόν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ λέμβος ἐστρέφετο διὰ τὴν τρίτην διαδρομὴν (βόλταν) πελώριος ὄγκος θαλασσίου ὕδατος εἰσώρμησεν εἰς αὐτήν. Πάντες κατεβράχυσαν, ἐπειδὴ δὲ ἦτο ψυχρός, ἤρχισαν νὰ τρέμωσιν.

— Δέσατε καὶ τὴν τρίτην σειράν, παιδιά! εἶπεν ὁ ναύαρχος, καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω. Ὅπως πηγαίνομεν θὰ χρειασθῶμεν ὥρας καὶ ὥρας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Τρίαιναν.

Ὁ ναύαρχος τὰς λέξεις ταύτας εἶπεν ἡσύχως· διότι καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ὡς πάντοτε ἀτάραχος.

Ὁ χειρισμὸς ἐξετελέσθη μετὰ πολλῆς ταχύτητος καὶ ἐπιδεξιότητος· κατὰ τὴν αἰφνιδίαν ὁμως στροφὴν τῆς λέμβου πολλὴ θάλασσα εἰσώρμησε πάλιν εἰς αὐτήν.

— Ἄν ὁ Λεστούρης ἤξευρε εἰς ποῖαν θέσιν εὐρισκόμεθα θὰ ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, ἐσκέπτετο ὁ ναύαρχος.

Καὶ πραγματικῶς ἡ κατάστασις ἦτο δεινὴ. Ἡ λέμβος ὅτε μὲν ἐβυθίζετο εἰς μέγιστον βάθος, ὅτε δὲ ἀνέβαινεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων· τότε τὸ πηδάλιον ἔμενεν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κυβερνήσῃ τὴν λέμβον.

Ὁ ναύαρχος ἐκέλευσε νὰ καταβιβάσῃ τὰ ἱστία καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ κωπηλατῶσιν. Ἡ θέσις τῶν ἐν τῇ λέμβῳ ἦτο χρισιμωτάτη· ἡ προκυμαία ἐν τούτοις

δὲν ἦτο μακρὰν καὶ ὁ ἐρυθρὸς αὐτῆς φανὸς διεκρίνετο ἤδη εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου ὀργυιῶν· ὁ δίοπος ἐσύριζε τὸ κέλευμα· ἀλλ' ἐν σχοινίον τοῦ ἀκατίου ἱστίου (τρίγκου) ἦτο περιπεπλεγμένον καὶ ὁ τρίχιλος (μακαράς) δὲν ἐδούλευε· ἐν ᾧ δὲ οἱ ἄλλοι κατεγίνοντο μὲ σπουδὴν νὰ διορθώσωσι τὸ πρᾶγμα, ὁ αὐτῆς ὅστις ἐκράτει ἓνα πόδα (σκόταν) ἐτέντωσεν αὐτὸν μὲ δύναμιν.

Σφοδρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, πολὺ σφοδρότερα ἀπὸ ὅλας τὰς προηγουμένας, εὐρύσσει περισσοτέραν ἀντίστασιν εἰς τὸ ἱστίον κατέκλινε πλαγίως τὴν λέμβον.

Ὁ δόκιμος εἶδε τὸ σφάλμα τοῦ χειρισμοῦ ἐκείνου καὶ ἐνόησε τὸν κίνδυνον, ἀλλ' ἦτο πλέον ἄργα. Ἡ λέμβος ἐγέμισε νερόν καὶ ἐβυθίζετο. Ὁ ἄνεμος εἶχε θραύσῃ πρότερον τὸν ἓνα ἱστὸν τῶρα ἐθραύσε καὶ τὸν ἕτερον. Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἀλλὰ ἐκρατοῦντο ὀρμηφύτως ἀπὸ τὴν πρῶραν ἢ τὴν πρῶμναν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ λέμβος εἶχε πλησίστην περισσώτερον εἰς τὴν ξηράν, ἡ προκυμαία δὲν ἦτο μακρὰν, οὔτε τὰ κύματα ἦσαν πλέον τόσο μεγάλα, τώρα ὅτε προεφυλάσσοντο ἀπὸ τὴν ξηράν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μεγάλη ἄκατος ἐξέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος διευθυνομένη εἰς τὸ πέλαγος· ὁ φανὸς αὐτῆς ἐφαίνετο· οἱ ναυαγοὶ διετήρουν τὸ θάρρος των, καὶ ἠλπίζον ὅτι θὰ λάβωσι βοήθειαν.

— Ὅταν πλησιάζῃ αὐτὴ ἡ ἄκατος ὅσον ν' ἀκούωνται αἱ φωναὶ μας, θὰ φωνάξω: Βοήθεια! ὅσον δυνατὰ ἡμπορῶ· τὸ ἴδιο νὰ κάμετε καὶ σεῖς εἶπεν ὁ δόκιμος εἰς τοὺς ναῦτας... Κύριε ναύαρχε! ἐφώνησε μετ' ὀλίγον ὁ δόκιμος ἐκπληττόμενος ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ναύαρχου. Ἀχ! Θεέ μου! ὁ ναύαρχος δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ!

Εἰς αὐτῆς εἶπεν ὅτι εἶδε τὸν ναύαρχον, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Πλοίαρχον κρατομένους σφιγκτὰ πλησίον ἀλλήλων, πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐνόησε πῶς ἐξηφανίσθησαν. Πολλοὶ ναῦται ἔπεσαν· ἐζήτησαν περὶ τῆς λέμβου ζητοῦντες τὸν ναύαρχον· ἡ σελήνη ἐξεληθούσα τῶν νεφῶν ἐφώτιζε τοὺς ναυαγοὺς καὶ τὴν κορυφὴν τῶν κυμάτων. Ἀλλ' εἰς μάτην· ὁ ναύαρχος ἐξηφανίσθη! οἱ ναῦται βλέποντες ὅτι τὸ ἰσχυρὸν ρεῦμα παρέσυρεν αὐτοὺς μακρὰν, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ προσωρινὸν στήριγμά των.

Ἡ ἐκ τοῦ λιμένος ἐρχομένη ἄκατος ἐπροχώρει ταχέως. Δέκα ἐπὶ φωναὶ συγχρόνως ἐφώνησαν: Βοήθεια! Ὁ δόκιμος ὅστις ἦτο νεώτερος καὶ περισσότερο ἀδύνατος τῶν σκληραγωγημένων ναυτῶν ἠσθάνθη ὅτι αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουσι, καὶ ὅτι ἐμελλε ν' ἀπολύσῃ τὸ στήριγμα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκρατεῖτο, διὰ τοῦτο ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ του:

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν, ἤκουσαν! ἄς φωνάξωμεν πάλιν!

Φωνάζουσιν ἐκ νέου, ἄλλαι φωναὶ ἀποκρίνονται εἰς τὰς ἰδικὰς των, καὶ μετὰ δέκα περίπου λεπτά

μία μεγάλη ἐμπορικὴ ἀτμάκατος ἐπλησίασε καὶ ἔσωσε τοὺς ναυαγοὺς ἐκ βεβαίου κινδύνου· ἡ ἀτμάκατος ἐκείνη ἀνῆκεν εἰς ἐν ἀμερικανικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ· ὁ δόκιμος εἶπεν ἀγγλιστὶ εἰς τὸν λέμβορχον ὅτι πρέπει νὰ ἐξερευνησῶσιν τὰ περίεξ, διότι ὁ ναύαρχος καὶ εἰς ναύτης ἐξεφανίσθησαν.

— Δὲν πιστεύω νὰ εὕρωμεν τίποτε μὲ τέτοιον καιρόν, εἶπεν ὁ ἀμερικανὸς λέμβορχος, ἀλλ' ἄς κάμωμεν τὸ καθήκον μας.

Ἐν τούτοις ἔδωκε τὸ κέλευμα εἰς τὸν μηχανικὸν καὶ ἡ ἀτμάκατος ἐπροχώρει βραδέως· ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν κυμάτων, δις δὲ ἡ τρεῖς οἱ ναῦται ἐνόμισαν ὅτι διεκρίναν τι ἐπιπλέον· ἐπλησίαζον, ἀλλ' ἔβλεπον μὲ λύπην ὅτι εἶχον ἀπατηθῇ. Ἐξαφνα δυνατόν οὐρλιασμα ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς των, ὁμοιάζον μὲ γοεράν, ἀπελπιστικὴν κραυγὴν ἀνθρωπίνην.

— Εἶνε ὁ Πλοίαρχος, ἀνέκραξεν εἰς ναύτης, εἶνε ὁ Πλοίαρχος, χωρὶς ἄλλο, τὸν ἄκουσα ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ οὐρλιάζῃ ἔτσι, τὴν ἡμέραν ποῦ ἓνας θωρακίτης ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄρμυρο ἔς τὴ θάλασσα!

Τὸ οὐρλιασμα δὲν ἔπαυεν· ἡ ἄκατος διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐφαίνετο προερχόμενον καὶ μετὰ τινα δευτερόλεπτα ἐφθασε πλησίον ἀμόρφου ὄγκου ὅστις ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε μετὰ τῶν κυμάτων.

Ἐσταμάτησαν, ἔρριψαν ἐν σχοινίον τὸ ὁποῖον εἶχον προετοιμάσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἔσυραν τὸν Ὑψὼν, ὅστις συνέλαβεν αὐτὸ μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐν ᾧ μὲ τὴν ἄλλην ὑπεστήριξε τὸν ναύαρχον. Ὅτε ἐπλησίασαν εἰκοσι ῥωμαλέοι βραχιόνες ἀνέιχυσαν καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν ἄκατον. Ὁ ναύαρχος εἶχε καταπῇ πολλὴν θάλασσαν καὶ ἐλυπαθύμην. Ὁ Ὑψὼν ἀνέκραξε: «ὁ Πλοίαρχος ἐδῶ εἶνε, τραβήξτε καὶ τὸν Πλοίαρχον». Ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν λησμονήσωσι. Τώρα κάθετοι πλησίον τοῦ κυρίου του, φαίνεται δὲ καὶ αὐτὸς ἐπίσης κατακουρασμένος. Τέλος πάντων ὅλοι ἐσώθησαν!

Ὁ ναύαρχος, διάδροχος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ κάτωχρος, ἦτο σχεδὸν ἀναίσθητος· ἤνοιγε κάποτε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔτρεμεν ὅμως πολὺ καὶ οἱ ὀδόντες του ἐκτύπων. Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὴν Τρίαιναν.

— Ἀ! ἀπὸ τῆς ἀνάτου! ἐφώνησεν ὁ σκοπός· τί σὰς ἔπιασε καὶ ζυγόνετε ἀπὸ τὰ δεξιά;

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς τετραωρίας εἰδοποιηθεὶς ἦλθεν ἀμέσως.

— Βοήθειαν, ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ὁ δόκιμος, ἔχομεν ἀναγκὴν βοήθειας· ἡ λέμβος μας ἀνεποδογυρίσθη, εἰμεθα καταμουςχευμένοι, καὶ τὰ φορέματα ἐκοκκάλιασαν ἐπάνω μας· ἀλλ' ὁ ναύαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι εἰμεθα σῶοι καὶ ὑγιεῖς.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἀκόμη τρικυμιώδης καὶ μετὰ

(1) Σειραὶ κοινῶς μπίντες ἢ μοῦδες ἢ τριτσαρόλια, εἶνε σειραὶ θηλειῶν κατὰ πλάτος τοῦ ἱστίου, εἰς τὰς ὁποίας περνοῦν μικρὰ σχοινία καλούμενα πλεκτάνας κοινῶς τουρνέλλες ἢ σαλαμάστρες· οἱ ναῦται ὅταν πνέῃ δυνατὸς ἄνεμος κονταίνουν τὸ πανὶ ἀναλόγως δένοντες τὴν πρῶτην, ἢ καὶ τὴν δευτέραν, ἢ καὶ τὴν τρίτην σειράν. (Σ. τ. Μ.)

πολλῆς δυσκολίας κατώρθωσαν οἱ ἐπὶ τῆς ἀκάτου ναυαγοὶ ν' ἀποδιβασθῶσιν ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ.

Τέλος ὁ ναύαρχος ὑποστηριζόμενος ὑπὸ δύο ἀξιωματικῶν καὶ οἱ ἄλλοι βοηθοῦμενοι ὑπὸ φίλων καὶ συντρόφων ἀνέβησαν εἰς τὸ κατὰστρωμα, ὅπου ἦλθον ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ οἱ ἀξιωματικοί, ἀφυπνισθέντες ἀπὸ τὸν ἀσυνήθην ἐκεῖνον θόρυβον.

Οὐδεὶς τῶν ἐπὶ τῆς Τριαινῆς ἐφαντάζετο τὰ γενόμενα· πάντες ἦσαν ἥσυχοι.

— Ὁ ἀνεμος εἶνε σφοδρός, εἶχεν εἶπη ὁ κυβερνήτης· ὁ ναύαρχος βεβαίως θὰ μείνῃ ἔξω με τοὺς ἄνδρας οἱ ὅποιοι τὸν συνώδευσαν· θὰ ἐπιστρέψῃ αὐριον· αὐτὸ συνέβη καὶ ἄλλοτε.

Ὁ ναύαρχος, ἐξητλημένος, αἰσθανόμενος πόνους εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του, οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ ἠδύνατο. Διέταξε μόνον ἓνα ἀξιωματικὸν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν λέμβοαρχον καὶ τοὺς ναύτας ἀμερικανικῆς ἀκάτου καὶ νὰ τοῖς δώσῃ ἐκ μέρους του πεντακόσια φράγκα.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, προσεκάλεσε τοὺς δύο ἀνωτέρους ἀξιωματικούς τῆς Τριαινῆς.

— Τίποτε ἄλλο δὲν αἰσθάνομαι πλέον, εἶπε, παρὰ ἓνα δυνατὸν πόνον εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα· ἂν ἡ ἐξαφνικὴ αὐτὴ ψυχρολουσία, μετὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ψύχος τῆς περασμένης νυκτός δὲν μ' ἐπείραξε περισσότερο θὰ πῇ ὅτι εἶμαι γερὸ κόκκαλο· ὡς τόσον εὐθὺνὰ τὴν ἐγλύτωσα. Καὶ χωρὶς τὴν γεναιότητα τοῦ Ἰωσίκου καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ σκύλου του, αὐτὴν τὴν στιγμὴν, χωρὶς ἄλλο, θὰ μ' ἔτρωγαν τὰ φάρια. Ἡξεύρετε πῶς μ' ἔσωσε; ἠρώτησεν ἐν τέλει.

— Ὅχι, κύριε ναύαρχε, δὲν ἠξεύρομεν καμμίαν λεπτομέρειαν· ὁ δόκιμος ὁ ὁποῖος ἦτο μαζί σας, εἶπε μεταξὺ ἄλλων περὶ τοῦ Ἰωσίκου, ἀλλ' ὀλίγιστα πράγματα. Ἦτο κατακουρασμένος χθὲς ὅταν τὸν εἶδα καὶ κοιμάται ἐως αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Τότε ὁ ναύαρχος, διηγήθη τὰ συμβάντα, τὰ ὅποια γνωρίζομεν ἤδη ὅτε ἀντεγράφη ἡ λέμβος εἶχε κρατηθῇ ἀπὸ τὸν κοπητήρα (κουπαστὴν) αὐτῆς.

» Ἐκρατοῦμην ἀπὸ τὴν πρύμνην, ἐξηκολούθησεν ὁ ναύαρχος, μετὰ ὅλην τὴν δυνάμιν μου· ἀλλὰ τὰ χέρια μου εἶχαν κουρασθῇ, εἶχαν κοκκαλιάσῃ· μίαν στιγμὴν ὅπου προσεπάθησα νὰ ἀνατιναχθῶ ὀλίγον ὑψηλότερα, ἓνα φοβερὸν κύμα μ' ἐκουκούλωσε, καὶ τὸ στήριγμα ποῦ ἐκράτουν ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐπειδὴ χθὲς ἦτο ψύχος ἐφόρου βαρέα φορέματα, πλὴν δὲ τούτου καὶ αἱ ἐπωμίδες μου παρέλυσον τὰς κινήσεις μου. Τὴν φοβεράν ἐκείνην στιγμὴν, ὅτε ἤμην εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, εἶπα μετὰ τὸν νοῦν μου: «Τετέλεσται!» Ἐν τούτοις ἀνέβην εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐπειδὴ δὲ ἡ σελήνη ἐφεγγε, εἶδα ποῦ ἤμην καὶ ἐνόησα ὅτι τὸ ρεῦμα μετὰ παρέσυρε μακρὰν ἡρχισα νὰ κολυμβῶ,

προσπαθῶν νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν λέμβον· ἀλλὰ δὲν διέκρινα τίποτε. Μετ' ὀλίγον ἡσθάνθην ὅτι δὲν ἤμπόρουν πλέον νὰ κινήσω τοὺς βραχίονάς μου. «Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σου στιγμὴ!» εἶπα μετὰ τὸν νοῦν μου. Ἀλλ' ἐξαφνα ἤκουσα μίαν φωνήν, εἶδα κατὰ ὁμοιάζον μετὰ σῶμα ἀνθρώπου.

«— Εἶμαι ἐγώ, ὁ δίοπος Ἰωσίκου, κύριε ναύαρχε, ἐφώναζεν ἡ φωνή.

«Καὶ εἶδα τὸν Ἰωσίκον, σχεδὸν γυμνὸν διότι εἶχεν ἐκβάλῃ τὰ περισσώτερα φορέματά του, νὰ κολυμβᾷ πρὸς ἐμὲ σκουπτῶν ἐμπρὸς τοῦ ἐν κωπίον.

«— Σὰς ἐζητοῦσα, κύριε ναύαρχε, πιάσετε τὸ κωπὶ, εἶπε.

«Τὸ ἐκράτησα καὶ ὁ Ἰωσίκος ἐξηκολούθει νὰ κολυμβᾷ διευθύνων τὸ κωπὶ πρὸς τὴν προκυμαίαν. Μοὶ ἔδιδε θάρρος. «Θὰ φθάσωμεν κύριε ναύαρχε.» Ἐν τούτοις ἡ προκυμαία ἦτο μακρὰν ἀκόμη, τὸ δὲ ψύχος μετὰ εἶχε διαπεράσῃ· ὁ Ἰωσίκος ἐκολύμβη γενναίως σύρων τὸ κωπὶ, ἀλλὰ τὸ κοπιαστικὸν ἐκεῖνον κολύμβημα τὸν ἐκούραζε.

«— Δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ κρατηθῶ, παιδί μου· θ' ἀπολύσω τὸ κωπὶ· τοῦ κάκου ἀγωνίζεσαι· θὰ χαθῶμεν καὶ οἱ δύο· σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου· πῆγαινε ἔως τὴν προκυμαίαν. Σὲ τὸ διατάττω!

«— Τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον! θὰ μείνω μαζί σας ἔως τέλους!

«Εἶχα ἀπολύσῃ τὸ κωπὶ καὶ ἤρχισα νὰ πίνω θάλασσαν· ὁ Ἰωσίκος τὸ εἶδε καὶ ἐκράτησε τὴν κεφαλὴν μου ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ κύματα δὲν ἦσαν πλέον μεγάλα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν. Αἱ σωματικαὶ δυνάμεις μετὰ εἶχαν ἐγκαταλείψῃ, ἀλλ' εἶχα ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματός μου.

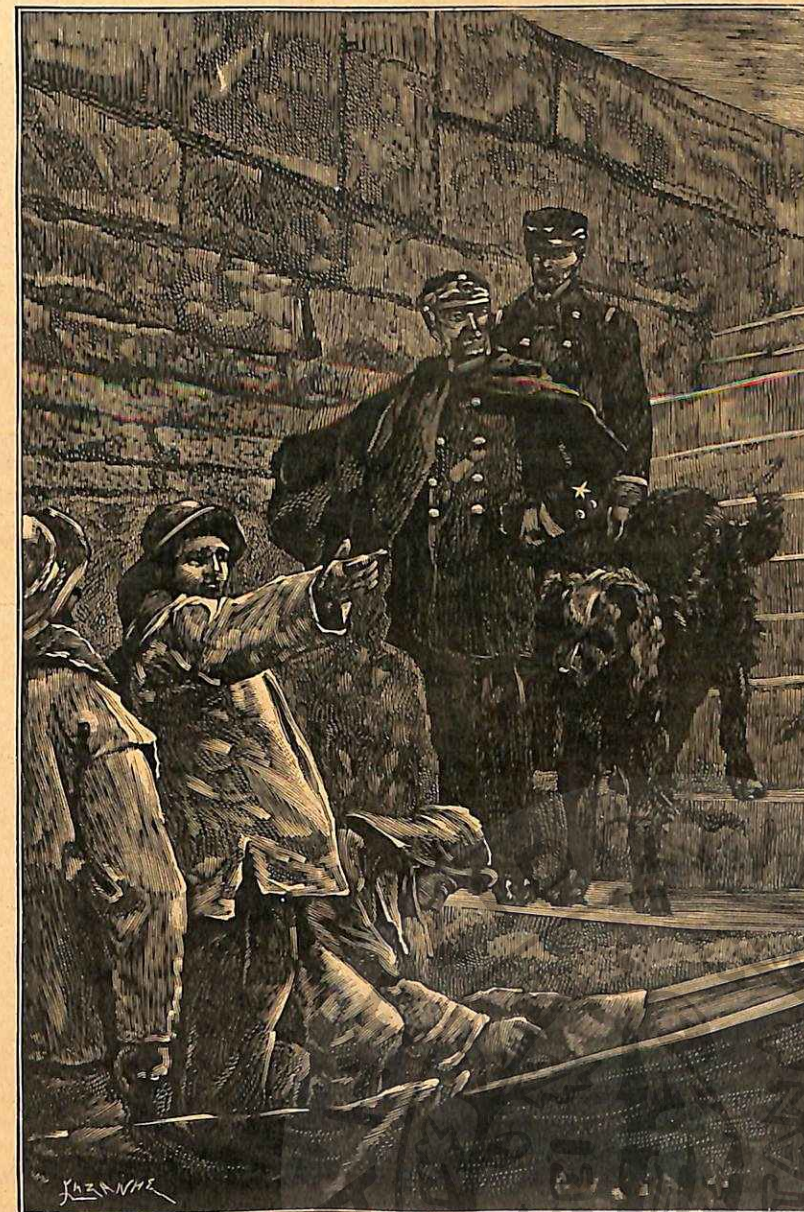
«— Ἀφῆσέ με, τῷ εἶπα· σὲ τὸ διατάττω, ἀκούεις; ὁ ναύαρχος σὲ τὸ διατάττει!

«Ἡσθάνομην ὅτι ὁ δυστυχὴς νέος εἶχεν ἀποκάμῃ ἐπίσης κολυβῶν διὰ δύο, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐδυθιζόμεθα ἀμφότεροι. Ἀλλὰ δὲν μετὰ ἤκουσε μετὰ ἄδραξ ἀκόμη σφικτότερα, καὶ τὰ ὀνύχια του ἐμῇσαν εἰς τὸ κρέας μου. Βλέπετε τὰ σημάδια κάτω ἀπὸ τὸ πηγυρὶ μου; ἀκόμη μετὰ πονοῦν! Καμμία ἐλπίς πλέον δὲν ὑπῆρχε, καὶ δὲν ἠξεύρω τί συνέβη ἔως τὴν στιγμὴν ὅπου ὁ Ἰωσίκος ἐφώναζε, «Ἐδῶ, ἐδῶ Πλοίαρχε!» Ὁ σκύλος ἤρπασε τὸν κύριόν του. «Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ δίοπος, τὸν ναύαρχον πιάσε!» Καὶ μετὰ ἤρπασεν ἀπὸ τὸν γιαντὶν τοῦ ἐπενδύτου μου, κρατῶν τὴν κεφαλὴν μου ἐκτὸς τῆς θαλάσσης.

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνην ἐν φῶς.

«— Κράτει καλά, ἐφώναζεν ὁ Ἰωσίκος εἰς τὸν σκύλον, κράτει καλά, ἔρχεται βοήθεια, καὶ οὐρλιαζε, ἀκούεις; οὐρλιαζε!

«Ἄλλο τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι ἔως τὴν ὥραν

«Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΗΚΟΥΣΕ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ» (Σελ. 82)

ὅπου συνῆλθα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, τουρτουρίζων ἀπὸ τὸ κρύο, μέσα εἰς τὴν ἀκατον τῶν ἀμερικανῶν. Ἀλλὰ χωρὶς τὴν γεναιότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ναύτου αὐτοῦ θὰ ὑπῆρχε μία θέσις ἀντιναύαρχου κενὴ αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Καλέσατε τὸν Ἰωσίκον, κυβερνήτα. Ἄς φέρῃ μαζί καὶ τὸν σκύλον.

«Ὁ Ὑδὼν καὶ ὁ Πλοίαρχος προσῆλθον μετ' ὀλίγον. Ὁ ναύαρχος ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωσίκου καὶ εὐχαρίστησεν αὐτὸν ἐκ βάθους καρδίας· οἱ ἀ-

ξιωματικοὶ τὸν συνεχάρησαν· εἰς ὅλους ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν ἡ μετριοφροσύνη τοῦ νέου.

«Ὁ κ. Λεστούρης, καθὼς ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Ὑδῶνος, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς δύο χεῖρας, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησε.

«— Εἶμαι εὐτυχής, Ὑδὼν, εὐτυχής καὶ υπερήφανος διὰ σέ, θὰ τὸ γράψω εἰς τὴν μητέρα σου!

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας DE NANTEUIL

ΟΤΑΝ Η ΓΙΑΓΙΑ ΗΤΟ ΜΙΚΡΑ

— Γιαγιά, καλή μου γιαγιά, πές μου κάτι τι, είπε με παρακλητική φωνή η μικρά Φρόσω, καθήσασα επάνω εις τὰ γόνατα της μάμμης της.

Η καλή γιαγιά εσκούντησε τὰ ματογυάλια της εις τὸ μέτωπόν της, ἀφῆκε κατὰ μέρος τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκε καὶ εἶπε :

— Σὰν τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ, Φροσάκι μου, τὴν Κοκκινόσκουφη ἢ τὴν Σταχτοπούτα ;

— Ὁχι, ὄχι, γιαγιά, σήμερα δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς παραμύθια, θέλω νὰ μοῦ πῆς κάτι ποῦ νὰ σοῦ ἔγινεν ὅταν ἦσουν μικρὸ κορίτσι.

Η γιαγιά ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶπε :

« Τὸν καιρὸν ποῦ ἤμουν ὀλίγα χρόνια μεγαλειότερη ἀπὸ ὅ,τι εἶσαι σὺ τώρα ἡ πατρίδα μας δὲν ἦταν ἡσυχή, γιατί ἦταν ἐπανάστασις καὶ εἴχαμε πόλεμο. Εἴχαμε ἓνα μεγάλο κτήμα ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ἐκατοικούσαμε ἐς αὐτὸ ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, ὁ μικρὸς ἀδελφός μου ὁ Στάθης κ' ἐγὼ. Ἐνα τέταρτο μακριὰ ἦταν τὸ χωριὸ ποῦ εἶχε σχολεῖο. Μὰ ἐς ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες, μέσα ἐς τοὺς φόβους καὶ τὲς τρομάρες ὀλίγο συλλογιζόμεσθε τὸ σχολεῖο. Τὸ καλὸ ἦταν πῶς τὸ χωριὸ μας δὲν ἦταν ἐπάνω ἐς τὸ μεγάλο δρόμον, ἦταν εἰς τὴν κόχην ἑνὸς βουνοῦ, παράμερο καὶ μοναχικό· σπανίως φαίνονταν ἐκεῖ στρατιῶται, λιγοστοὶ κ' αὐτοί, καὶ γι' αὐτὸ ἐπερνοῦσαν ἡμέρες, πολλὰς φορὰς ἐβδομάδες, χωρὶς νὰ λάβωμεν καμμίαν εἰδήσιν.

« Ἐνα σαββατόβραδο, — τὸ θυμοῦμαι γιατί ὁ πατέρας ἐκείνην τὴν ὥραν εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν ἐσπερινόν — ἦλθε ἓνας βοσκὸς καὶ ἔφερε μίαν μεγάλην εἰδήσιν, πῶς ὁ στρατὸς μας μετὴν βοήθειαν τοῦ σταυροῦ ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς καὶ πῶς μία μεγάλη πόλις μετὰ κάστρα καὶ κανόνια, ποῦ τὴν εἶχαν ἕως τότε οἱ ἐχθροί, ἔγινε δική μας. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἔκλαιαν ἀπὸ τὴν χαρὰν· ὁ πατέρας ἐπῆρε τὸν βοσκὸν κ' ἐπῆγε ἐς τὸ χωριὸ κ' ἐκεῖ ἐμαζεύθησαν ὅλοι ἐς τὴν πλατεῖα καὶ ὁ βοσκὸς ἐδιηγήθηκε καταλεπτῶς πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα.

« Τότε ὁ πατέρας μου πῆρε τὸν πρωτόπαπα κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε, αὐριό Κυριακὴ νὰ γίνη μία μεγάλη δοξολογία εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸν διὰ τὴν νίκην. Ὅλοι εὐρῆκαν σωστὴ τὴν ιδέα καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μὴ λείψῃ κανένας ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

« Τὸ σήμερον — δὲν εἴχαμε καμπὰνα τότε — ἐσήμανε τὴν αὐγὴ αὐγὴ καὶ ὅλοι ἀπὸ τὸ σπῆτι μας, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα ὡς καὶ ὁ γέρο-Νικόλας ποῦ φύλαγε τὰ κοπάδια μας ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐγὼ μόνον ἔμεινα ἐς τὸ σπῆτι μετὰ τὸν ἀδελφόν μου τὸν Στάθην ποῦ ἦταν πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τόσο δρόμο. Κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ πάλιν ἤμουν

εὐχαριστημένη καὶ ὑπερήφανη ποῦ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ μητέρα τὰ κλειδιά τῶν ἐρμαριῶν καὶ ἄφρασε τὸν Στάθην ἐς τὴν φύλαξί μου. Ἦτανε εὐμορφὴ Κυριακὴ, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, τὰ βουνὰ ἦσαν καταπράσινα, οἱ κῆποι γεμάτοι λουλούδια ἐσκόρπιζαν εὐωδία τριγύρω. Ἐγὼ ὅμως τὴ δουλειά μου ! Ἐκαμα ὅλα ὅσα μοῦ παρήγγειλε ἡ μητέρα μου, καὶ ὁ Στάθης ἔτρεχε κατόπι μου. Ἀπὸ τοὺς δρόμους εἶχε κουρασθῇ τὸ καϊμένο· τῶβαλα λοιπὸν ἐς τὸ κρεβάτάκι τοῦ καὶ ἀποκοιμήθηκε· τότε γὰρ νὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι ἔτρεξα ἐς τὴν ἀγαπημένην μου τὴν θέσι, ἐς τὴν μηλιά, ποῦ ἄμα ἀνέβαινε κανέννας ἐπάνω ἔδλεπε ὅσο μακριὰ ἤθελε τριγύρω. Ἐφαίνονταν ἀπ' ἐκεῖ κ' ἡ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ἐπάνω ἐς ἓνα ὕψωμα. Ἐκύτταξα κάτω κατὰ τὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ τί νὰ ἰδῶ ; τρία καράβια, ὄχι μακριὰ ἀπ' τὴν στεριά. Τόσο μεγάλα καράβια καμμιὰ φορὰ δὲν εἶχαν ἔλθῃ ἐς τὰ μέρη μας. Μὴν ἦσαν ἐχθρικά καράβια ; Στὴ στιγμὴν καταβαίνω ἀπ' τὴν μηλιά, τρέχω ἐς τὸ σπῆτι, πηγαίνω ἐς τὴν κάμαρα τοῦ πατέρα μου, παίρνω τὸ κ' ἰ ἰ ἰ του, γυρνῶ πίσω, καὶ σκαρφάλλω ἐς τὴν μηλιά. Ἐκεῖ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιὰ κυττάζω. Τὰ καράβια ἦσαν γεμάτα ἀνθρώπους ἀρματωμένους. Ἦταν φανερό πῶς εἶχαν ἐς τὸ νοῦν τοὺς νὰ βγοῦν ἐς τὴν στεριά· πλεῖς σιμὰ ἐς τὴν θάλασσα ἦταν τὸ κτήμά μας, ἐμᾶς ἤρχονταν νὰ κλέψουν, νὰ ῥημάξουν, κ' ὕστερα τὸ χωριὸ ! Ὅλοι ἦσαν ἐς τὴν ἐκκλησίαν. Κανένας δὲν εἶδε τὸν ἐχθρό. Ἀλλ' ἐγὼ ποῦ τὸν εἶδα ἔπρεπε νὰ δεῖξω πῶς εἶμαι κορίτσι μετὰ καρδιά, καὶ νὰ μὴν τὰ χάσω ἀπὸ τὴν τρομάρα μου. Ἦξερα ποῦ εἶχε ἡ μητέρα μου τὰ διαμαντικά καὶ τὰ χρυσαφικά της, ποῦ εἶχε τὰ ἀσημικά τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ποῦ εἶχε ὁ πατέρας τὸ μικρὸ σεντούκι ποῦ ἦταν γεμάτο λίρες καὶ πεντόλira. Ἐτρεξα ἐς τὸ σπῆτι σὰν νὰ εἶχα φτερά κ' ἐκουβάλησα ἓνα ἓνα τὰ πράγματα ἐς τὸ ὑπόγειο, καὶ τὰ κρυψά σὲ μίαν κρυψώνα καὶ ἔβαλα ἐμπρὸς κάσας ποῦ νὰ μὴ τοῦ περνᾷ κανεὶς ὑπόψια πῶς ἐκεῖ πίσω εἶνε τίποτε κρυμμένο. Ὑστερα γύρισα πάλιν πίσω ἐς τὴν μηλιά κ' ἐκύτταξα. Τὰ καράβια εἶχαν σιμώσει, μία βάρκα ἤρχονταν ἔξω. Ἀχ ! καλὸ ποῦ μᾶς εἶχε εὐρῆ ! Δὲν εἶχα καιρὸ διὰ χάσιμον. Ὅπως ἤμουν ἔτρεξα ἐς τὴν ἐκκλησίαν. Στὸ χωριὸ ψυχὴ δὲν φαίνονταν ἐς τοὺς δρόμους· ὅλοι ἦσαν ἐς τὴν δοξολογίαν.

« Ἐφθασα ἐς τὴν ἐκκλησίαν, κι' ἐμβῆκα σιγὰ σιγὰ μέσα. Ἐκείνη τὴν ὥραν ὁ πρωτόπαπας ἔβγαζε λόγο γὰρ τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ὅλοι τὸν ἀκουαν μετὰ προσοχὴ καὶ συγκίνησι, ἐμένα κανέναν δὲν γυρνοῦσε νὰ μὲ ἰδῇ. Τί νὰ κάνω ; Τὸ στασίδι τοῦ πατέρα μου ἦταν ἐμπρὸς, σιμὰ εἰς τὸν θρόνον

τοῦ δεσπότη, μὰ σιμὰ ἐς τὴν πόρτα, ἐς τὸ παγγάρι στέκονταν ὁ νοννός μου ποῦ ἦταν ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας. Ἀμέσως πάγω ἐς αὐτὸν καὶ τοῦ λέγω σιγὰ σιγὰ πῶς τρία ἐχθρικά καράβια ἦλθαν ἐς τὸ λιμάνι. Ὁ νοννός μου σὰν τὰκουσε ἔγινε πολὺ σοδάρως, μ' ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἐτράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ μοῦ εἶπε νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα καταλεπτῶς. Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Μ' ἀγκάλιασε καὶ μετ' ἔφιλησε καὶ μοῦ εἶπε :

« — Εἶσαι καλὸ κορίτσι ! ὁ Θεὸς σ' ἐφώτισε κ' ἦλθες καὶ τὸ εἶπες· τώρα θ' ἀρματωθῶμε ὅλοι. Ἀλλὰ σὺ μπορεῖς νὰ μᾶς ὠφελῇς ἂν κατορθώσης νὰ κάμῃς τοὺς ἐχθροὺς ν' ἀργοπορήσουν. Ἐσένα δὲν θὰ σὲ πειράξουν ἂν κάνουν καὶ καμμιὰ ζημία ἐς τὸ κτήμα σας, τὴν πληρόναι ὅλο τὸ χωριὸ. Δεῖξε θάρρος καὶ καρδιά, κόρη μου, κύτταξε μετὰ κάθε τρόπο νὰ τοὺς κρατήσης ἐκεῖ, δός τους νὰ φᾶν νὰ πιοῦν, γὰρ νὰ μὴν ἔλθουν ἐς τὸ χωριὸ πρὶν ἀρματωθῶμε κατὰ πως πρέπει. Αἶντε πῆγαινε τώρα μετὰ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Δεῖξε γνῶσι, δεῖξε καρδιά, στοχάσου πῶς ἐς τὸ χέρι σου εἶνε νὰ γλυτώσης τὸ βίος τῶν ἀνθρώπων, νὰ γλυτώσης ψυχές.

» Ἐτρεξα ἐς τὸ σπῆτι, μὰ ἡ καρδιά μου ἔκυπο ὡς δυνατό· ἀπ' ὀπίσω μου ἄκουα θόρυβο· οἱ ἀνθρωποὶ γύθησαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὁ πατέρας μου καὶ ὁ νοννός μου ἔδιναν διαταγὰς ἐς τοὺς χωρικοὺς τί καὶ πῶς νὰ κάνουν· μὰ ἐγὼ ἔτρεχα· εἰς τὸ σπῆτι τὰ εὐρῆκα ὅλα ὅπως τὰ εἶχα ἀφήσῃ, καὶ ὁ Στάθης κοιμώταν ἀκόμη ἐς τὸ κρεβάτάκι μου. Ἀλλὰ μὲλεις ἐμβῆκα ἐς τὸ κελάρι γὰρ νὰ ἰδῶ τί πράγματα ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσω γὰρ τοὺς μουσαφιρέους, ἄκουσα πατήματα ἀλόγων. Τέσσαρες καβαλλάρηδες ἐφάνηκαν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπῆτι· αὐτοὶ μόνον εἶχαν βγῆ πρῶτοι μετὰ τὴν βάρκα, γὰρ νὰ ἰδοῦν τὸν τόπον καὶ νὰ κάμουν σινιάλο καὶ ἐς τοὺς ἄλλους νὰ ἔλθουν. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρες ἦταν καλλίτερα ἐνδυμένος καὶ φαίνονταν σὰν ἀξιωματικὸς· ἐπῆδρυν ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ μοῦ εἶπε μετὰ γλῶσσα ποῦ μὲλεις ἐννοιοῦθα :

« — Ποῦ εἶνε τὸ ἀφεντικὸ αὐτοῦ τοῦ τσιφλικιοῦ ;

« — Στὴν ἐκκλησίαν, εἶπα.

« — Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι ;

« — Κανένας δὲν εἶνε ἐδῶ· ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ κτήματος, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶνε ἐς τὴν ἐκκλησίαν καὶ λειτουργοῦνται. Ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δυνατό, ἀλλὰ ἐφαίνονταν σὰν ἡσυχή καὶ ἔκανα τὴ φωνὴν μου νὰ μὴ τρέμῃ.

« Ὁ ἀξιωματικὸς εὐχαριστήθηκε ποῦ οἱ ἀνθρωποὶ ἔλειπαν, διότι ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ εὐκολώτερα τὴν δουλειά του, καὶ εἶπε δύο τρία λόγια ἐς τοὺς ἄλλους ποῦ δὲν τὰ κατὰλαβα.

« — Πόσο βαστᾷ ἡ ἐκκλησία ; μ' ἐρώτησε ὕστερα ἀπὸ λίγο.

« — Ὡς δύο ὥρες ἀκόμη· τώρα ἡ ὥρα εἶνε

ὀκτώ· ἐς τῆς δέκα γίνεται πάντα ἡ ἀπόλυσι « Ὁ ἀξιωματικὸς ἐφώνησε πλεῖς σιμὰ τοὺς ἄλλους τρεῖς καὶ κρυφομιλοῦσαν ἐς τὴν γλῶσσά τους· τὰ πρόσωπά των ἔδειχναν πῶς ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι. Εἰς τὸ τέλος τοὺς ἔδωκε μερικὲς διαταγὰς, τοὺς ἔδειξε τὸ χωριὸ, ἐπῆδρυν ἄνω ἐς τὸ ἄλλογόν του καὶ ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

« Καθὼς ἐννόησα, ἐσχεδιάζε νὰ ῥθῃ ἔξαφνα μετὰ τοὺς στρατιώτας του, νὰ πατήσῃ τὸ χωριὸ, ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ κλέψῃ. Μία τρομάρα ἀπερίγραπτη μ' ἔπιασε. Ἀλλ' εἶπα πῶς ἐκείνη ἦταν ἡ ὥρα νὰ δεῖξω πῶς ἔχω καρδιά καὶ ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς κρατήσω τοὺς στρατιώτας μετὰ κάθε τρόπο· τοὺς ἔκαμα νεῦμα νὰ κοπιᾶσουν λίγο νὰ ξεκουρασθῶν, νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν ὅσο θέλουν.

« Αὐτοὶ ἐγελούσαν μετὰ τὸ ἀνόητο κορίτσι ποῦ ἔκανε τέτοιες περιποιήσεις ἐς τοὺς ἐχθροὺς, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο εἶχαν καὶ αὐτοὶ ὅρεξι νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν καὶ ἀφοῦ εἶδαν καλὰ μὴ φαίνεται ἀκόμη ὁ ἀξιωματικὸς τους, κατέβηκαν ἀπὸ τὰ ἄλλογὰ τους καὶ τὰ ἔδωσαν εἰς ἓνα δένδρον. Ἐκάθησαν κοντὰ ἐς ἓνα τραπέζιν ποῦ ἦταν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπῆτι μας. Τοὺς ἔφερα τὰ καλλίτερα πράγματα ποῦ εἴχαμε· αὐτοὶ ἔτρωγαν σὰν λιμασμένοι καὶ ἔπιναν σὰν νὰ εἶχαν μεγάλη δίψα, καὶ ὅλο μιλοῦσαν κ' ἐγελούσαν καὶ εἶχαν μεγάλο γλέντι. Ἐγὼ, ἐς αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἀνέβηκα μίαν στιγμὴν νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὸ παράθυρον ἂν ἔρχεται βοήθεια, εἶδα τὸν πατέρα μου καὶ τὸν νοννόν μου ποῦ ἤρχονταν μετὰ ὅλους τοὺς χωρικοὺς· ὅλοι ἦσαν ἀρματωμένοι σὰν ἀσπιοὶ. Τότε ἐπῆρα ἐς τὴν ἀγκαλιά μου τὸν Στάθην καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὴν πίσω θύραν. Ἐκείνη τὴν ὥραν ἐσηκώθησαν κ' οἱ στρατιῶται κ' ἔλυσαν τὰ ἄλλογὰ τους, ἀλλὰ καθὼς εἶδαν τοὺς ἀρματωμένους, ἐπῆδρυν εἰς τὰ ἄλλογὰ τους κ' ἔφυγαν σὰν ἀστραπή.

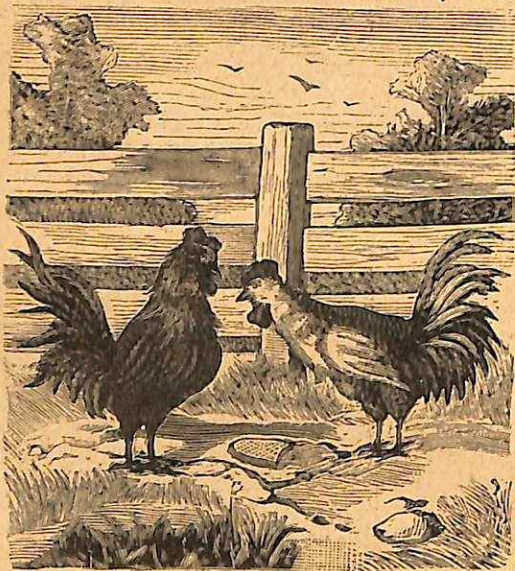
« Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγη ὥρα ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, ἐκεῖ εἶχε βγῆ καὶ ἄλλο στράτευμα, πεζικό, ἔμειναν κάμποση ὥρα ἐκεῖ ὅσο νὰ πάρουν μίαν ἀπόφασιν, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐμβῆκαν πάλιν ἐς τὲς βάρκας καὶ ἐγύρισαν ὀπίσω ἐς τὰ καράβια τους. Οἱ ἀνθρωποὶ τῶν μερῶν μας εἶνε παληκάρια καὶ τῶξεραν οἱ ἐχθροὶ πῶς δὲν θὰ καλοπεράσουν.

« Ὑστερα ἀπὸ δύο ὥρας τὰ καράβια δὲν φαίνονταν πλεῖς· τὸ χωριὸ μας ἐγλύτωσε· τί χαρὰ ποῦ εἶχα ὅταν ὁ πατέρας μου ἔλεγε : λαμπρὸν μου κορίτσι ! καὶ ἡ μητέρα μ' ἀγκάλιαζε μετὰ δάκρυα.

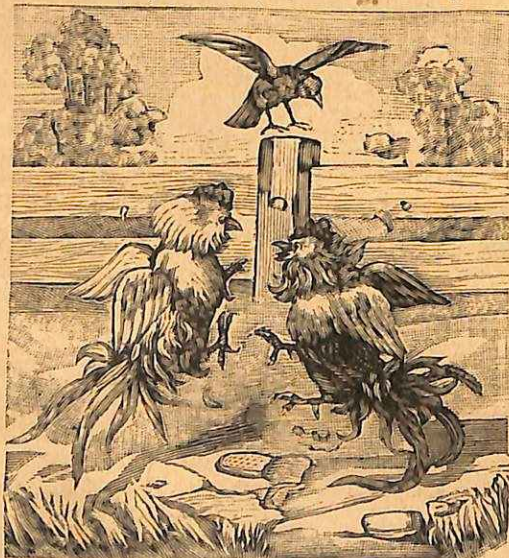
« Ἐτέλειωσε κ' ὅλα ; εἶπεν ἡ μικρὰ Φρόσω μετὰ λύπην ὅτε εἶδεν ὅτι ἡ μάμην ἐσταμάτησε, ὦ ! σὲ παρακαλῶ, γιαγιάκα, πές μου κ' ἄλλο ἀκόμη !

« Ὁχι, σήμερα ὄχι, εἶπεν ἡ γιαγιά· ἀκούς ; σημαίνει ὁ ἐσπερινὸς καὶ θὰ πάγω ἐς τὴν ἐκκλησίαν· μὰ ἂν εἶσαι καὶ αὐριό καλὸ κορίτσι, θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἄλλες ἱστορίες ἀπὸ τὰ χρόνια ποῦ ἤμουν μικρή.

Ἡ μικρὰ Ἀσπασία δὲν εἶχε μάθῃ τὸ μάθη-
μά της καὶ ἡ διδασκάλισσά της, ἡ κυρία Πηνε-

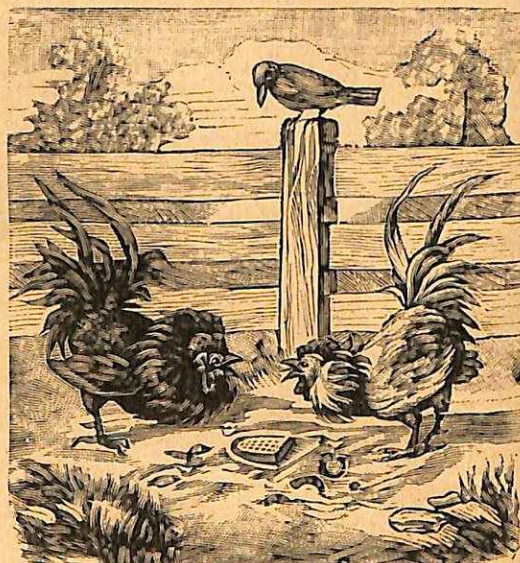
λόπη, τῆς ἔδωκε νὰ φάγῃ ψωμὶ ξερό, δῆλα δὴ
χωρὶς προσφάγι. Τὸ ψωμὶ ἦτον ἄσπρο ἄσπρο

καὶ ἀφράτο καὶ πολὺ ὀρεκτικόν· ἀλλ' ἡ Ἀσπα-
σία δὲν ἦτον εἰς τὰ σύγκαλά της, καὶ της
ἔπταιεν ὅλος ὁ κόσμος· ἦτον δυσηρεστημένη καὶ
κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, ὅπως τὸ παθαίνουν οἱ
ἀμελεῖς ἄνθρωποι καὶ μάλιστα τὰ μικρὰ παι-
διά ὅσα δὲν κάμνουν τὰ χρέη των. Τρέχει εὐθὺς

εἰς τὸν κῆπον, εἰς τὸ περίφραγμα ὅπου ἔβοσκον
ὄρνιθες καὶ πετεινοί, καὶ πετᾷ τὸ ψωμὶ της μέσα
εἰς τὸ περίφραγμα καὶ ἂν την πιάσῃς, γυρίζει
'ς τὸ σπῖτι τρεχάτη. Ἐπρεπε ὅμως νὰ σταθῇ,
διότι θὰ ἔβλεπε κάτι τι τὸ ὁποῖον πολὺ ἤθε-
λέ την ὠφελήσῃ.

Δύο πετεινοὶ ἐπεριπατοῦσαν μαζί καὶ ἐσκά-
λιζαν τὸ χῶμα μήπως ἀνακαλύψουν κανένα
σκουληκάκι ἢ κανένα γυμνοσάλιαγκα. Ἐκεῖ
δὲ νὰ σου καὶ ἀκοῦν πάφ! Γυρίζουν καὶ βλέ-
πουν τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Τί ἔπρεπε νὰ κά-

μουν· νὰ το μοιρασθοῦν σὰν καλὰ ἀδελφά-
κια καὶ φρόνιμα φρόνιμα· ἀλλ' αὐτοὶ ἤθελαν
καὶ καλὰ νὰ το κρατήσῃ ὅλον καθένας τους
διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ὁ κύρ Μαῦρος εἶπε :

«Φίλε μου, τὸ κομμάτι τὸ ψωμὶ εἶνε 'δικό
μου, διότι ἐγὼ τὸ εἶδα πρῶτος.

— Ἀμ' δέ; Ποῦ τον ἤυραμε τὸν κύριον!»
ἐφώναζεν ὁ κύρ Ξανθός, καὶ ἄρχισε μεγάλη φι-
λονικία, φωνὴ καὶ καχό.

Ἐκεῖ δὲ νὰ καὶ φαίνεται ἀπὸ μακριὰ ὁ
κύρ Κόρακας. Ἐπετοῦσε πολὺ βιαστικὰ καὶ
κατέβη καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω 'ς τὸν φράκτην.
Οἱ δύο φίλοι μας δὲν τον ἐπῆραν εἰδήσιν.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἀγριεμένοι σὰν ἀστακοί.
τὰ λειριὰ των ἦσαν κόκκινα φωτιά, εἶχαν

ἀνοικτὰ τὰ στόματά των καὶ ἔδειχνεν ὁ ἓνας
εἰς τὸν ἄλλον τὰ μυτερὰ τὰ νύχια του.

Ἀφ' οὗ κάμποσιν ὦραν ἐφοβέρισαν ὁ ἓνας
τὸν ἄλλον μὲ τῆς φωνῆς καὶ μὲ τὰ πηδήματα,
ἦλθαν ἔπειτα καὶ εἰς τὰ ἔργα. Ποῖος ἄρα γε
νὰ ἤρχισε πρῶτος τὴν μάχην;

Πολὺ δύσκολον εἶνε τὸ ζήτημα. Ἐγὼ ὅμως
πιστεύω ὅτι καὶ οἱ δύο μαζί ὤρμησαν ὁ ἓνας
κατὰ τοῦ ἄλλου. Ἐκεῖ σὰς ἤθελα νὰ ἐβλέπετε
πῶς ἐμαδοῦσαν τὰ πτερά των καὶ πῶς ὁ ἀέρας
ἐγέμισε περὰ τριγύρω 'ς τὰ δύο παλληκάρια.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτον νικητὴς ὁ κύρ Ξανθός,
ἀλλ' ἔπειτα ὁ κύρ Μαῦρος τοῦ ρίχνεται τοῦ
κύρ Ξανθοῦ, καὶ ὡς νὰ 'πῆς κύρινο, σοῦ τον

στρώνει κατὰ γῆς καὶ τοῦ δίνει κάτι τσιμπιές,
Θεέ μου φύλαγε! Καὶ θὰ τον ἀποτελείωνε τὸν
κακόμοιρον, ἀλλὰ ἄς ἔχῃ χάριν τοῦ κύρ Κόρακα.

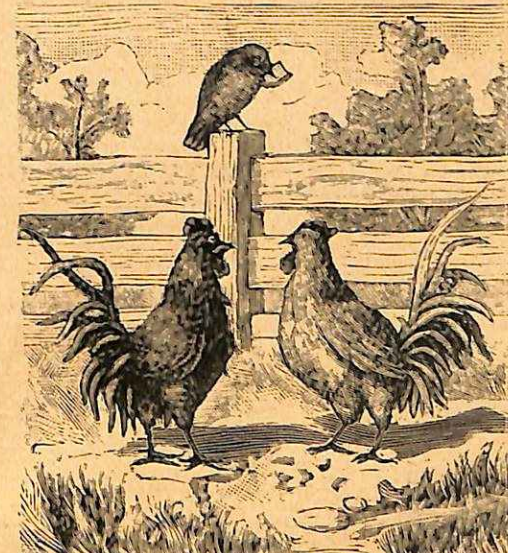
Ὁ καϊμένος ὁ κύρ Κόρακας θὰ ἔτρεξε καὶ
τους ἐξεχώρισε, ὡς φαίνεται, ἔ; Νὰ τί θὰ εἶπῃ
καλὸς ἄνθρωπος. . . Μπᾶ! καλὸς κόρακας ἤθε-
λα νὰ εἰπῶ.

Ὁ κύρ Κόρακας ὅταν τους εἶδεν αἰματοκυ-
λισμένους, πετᾷ σιγὰ σιγὰ κατὰ γῆς καὶ ἀρ-
πάζει τὸ κομμάτι τὸ ψωμὶ χωρὶς νὰ τον κα-
ταλάβουν. Ὁ κύρ Μαῦρος ἀφ' οὗ ἐχόρτασε
τσιμπιές τὸν ἀντίπαλό του, γυρίζει μὲ χαρὰ
νὰ πάρῃ τὸ ψωμὶ, ἀλλὰ ποῦ ψωμὶ! οὔτε ψωμὶ
βλέπει οὔτε ψιχουλό.

«Τί ἔγινε; εἶπε μέσα του. Ἀλλὰ δὲν εἰξεύ-
ρω πῶς σηκώνει τὸ κεφαλάκι του καὶ βλέπει

τον κύρ Κόρακα καθισμένον ἐπάνω 'ς τὸν φρά-
κτην μὲ τὸ ψωμὶ 'ς τὸ στόμα.

Ὁ κακόμοιρος ὁ νικητὴς τὴν ἔπαθε χιῶτικη!
Τότε ἐνόησε τὴν ἀνοησίαν του. . . ἐβοήθησε
τὸν παλαιόν του φίλον νὰ σηκωθῇ, καὶ ἀφ' οὗ

τον ἐτίναξε· καλὰ καλὰ, ἔφυγαν οἱ δύο σὰν
βρεγμένες κόττες, καὶ ἐχώθησαν εἰς τὸν ὄρνι-

θῶνα κατεντροπιασμένοι, διότι ἐχάλασαν τὸν
κόσμον διὰ τὸ τίποτε.

Ὁ δὲ κλέπτης ἐπέταξε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ
ψωμὶ 'ς τὸ στόμα καὶ ἐψιθύριζε τὴν γνωστὴν
παροιμίαν: Δύο μαχομένων ὁ τρίτος κερδίζει.

[Μίμησις]

Π. Ι. Φ.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Πρωταπριλιά, πρωταπριλιά,
 'Ο κόσμος περιβόλι·
 Χριστός ἀνέστη! πασχαλιά!
 Χαρά Θεοῦ καὶ σχόλη.

Χριστός ἀνέστη! μὲ τάρνι
 'Σ τὴ σούβλα περασμένο,
 Καὶ μὲ ταῦγό μας, χριστιανοί,
 Τὸ κόκκινο 'βαμμένο.

Χριστός ἀνέστη! μὲ φιλιά,
 Μ' ἀγάπη 'ς τὴν καρδούλα,
 « Χριστός ἀνέστη! πασχαλιά, »
 Λέει καὶ μιὰ παιδούλα.

Παιδούλα μὲ χρυσὰ μαλλιά,
 Μὲ χεῖλια κορανέλια,
 Τὴν λένε Τριανταφυλλιά
 Τὴν τριανταφυλλένια.

Τῆς μάνας πέρνει τὰ φιλιά,
 Τῆς δίνει τὰ φιλιά της,
 Καὶ πὰ' ἡ Τριανταφυλλιά
 'Σ τὴν τριανταφυλλιά της.

« Ἐνα μονάχο ἀνοιχτὸ
 « Ἐχεις τριανταφυλλάκι,
 « Τριανταφυλλούλα μου, κι' αὐτὸ
 « Θὰ πάρω μὲ φιλάκι.

« Καὶ θὰ τὸ βάλω 'ς τὰ μαλλιά
 « Τὸ τριανταφυλλάκι.
 « Τὸ δίνεις, τριανταφυλλιά,
 « Νὰ πάρῃς τὸ φιλάκι; »

Τὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιάς
 Ἐσεύσθηκαν μὲ χάρι.
 Τὸ δίνει τῆς Τριανταφυλλιάς,
 Κι' ἐκείνη θὰ τὸ πάρῃ.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΕΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΙΣΤΙΟΝ

Κάτω εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον διεσκέδαζον
 ἐπὶ τῆς βραχώδους παραλίας ἡ Λουκία, ἡ ἐξα-
 δέλφη τῆς Ἑλένης καὶ ὁ ἐξάδελφός της Ἰουλιανός.

Ὁ Ἰουλιανός ἦτο νέος κοῦφος καὶ ἤθελε νὰ
 ἐπιδεικνύῃ σοφίαν καὶ εὐφυΐαν, δύο πράγματα
 τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ἐν ἀφρονίᾳ. Μάλιστα δὲ
 ἐπηγγέλλετο τὸν ἄθεον, ὅτι δὲν πιστεύει τί-
 ποτε, καὶ προσεπάθει νὰ πείσῃ τὰς δύο νεάνι-
 δας, νομίζων ὅτι γίνεται εἰς αὐτὰς εὐάρεστος.
 Ἀλλ' ὅμως συνέβη τὸναντίον, διότι καὶ αἱ
 δύο ἦσαν ἀπὸ πολλῆς ὥρας σκυθρωπαὶ καὶ κα-
 τηφεῖς, λυπούμεναι διὰ τὴν κουφότητά του.
 Ὅθεν καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ.

Αἰφνης αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου διέ-
 χυσαν τελευταίαν τινὰ λάμψιν θαυμασίαν καὶ
 ζωηροτάτην. Παρευθὺς δὲ αἱ δύο νεάνιδες ἀ-
 νεφώνησαν « Τί ὠραῖον θέαμα! πόσον μέγала
 τοῦ Θεοῦ τὰ ποιήματα! »

— Καὶ πιστεύετε, εἶπε τότε πρὸς αὐτὰς ὁ
 Ἰουλιανός, πιστεύετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιστατεῖ εἰς
 τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου;

— Μάλιστα, τὸ πιστεύομεν, ἀπεκρίθησαν αἱ
 καλαὶ νεάνιδες.

— Ὁ Θεός! ὑπέλαβεν ὁ Ἰουλιανός· καὶ τον
 εἶδετε ποτέ σας τὸν Θεόν.

Ἡ Λουκία ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν
 της μετὰ πολλοῦ οἴκτου. Ἀποβλέψασα δὲ ἔ-
 πειτα πρὸς τὸ ἀπέραντον πέλαγος εἶδε μακρό-
 θεν λέμβον ἀλιευτικὴν, τῆς ὁποίας τὸ λευκὸν
 ἱστίον ἐκολποῦτο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὥστε ἔπλεε
 μετὰ μεγίστης ταχύτητος.

Στραφεῖσα τότε πρὸς τὸν ἄπιστον ἐξάδελφόν
 της ἐδείξε πρὸς τὴν λέμβον διὰ τοῦ δακτύλου.

— Κύτταξε, Ἰουλιανέ, ἐκεῖ πέρα.

— Ἐ; τί μὲ τοῦτο;

— Ποῖος κάμνει τὴν λέμβον νὰ πλέῃ μετὰ
 τόσης ταχύτητος;

— Ὁ ἄνεμος· καὶ τί τάχα μ' ἐρωτᾷς;

— Ὁ ἄνεμος; ἐπανέλαβεν ἡ Λουκία. Ἀλλ'
 ἐγὼ δὲν τον βλέπω τὸν ἄνεμον, προσέθεσε πει-
 ρακτικῶς.

Ω.

ΠΟΝΩ!

Μαῦρες εἰδήσεις μοῦφεραν ἀπ' τὴ γλυκεῖα πατρίδα.
 Ἡ μάνα μου ἀρρώστησεν, ἡ μάνα μου πονεῖ
 Κ' ἐγὼ μακριὰ 'ς τὴν ξενιτειὰ δὲν ἔχω πειὰ ἐλπίδα·
 Πλάστη, Παρθένα, εἰπῆτέ μου τὸ τί θὲ νὰ γενῇ!

'Σ τὸν πόνο σου διπλᾶ πονῶ κ' ἐγώ, καλὴ μανούλα,
 Ἄς σ' ἐβλεπα νὰ μοῦδινες χρυσῇ παρηγορίᾳ.
 Τώρα ἐδῶ 'ς τὴν ξενιτειὰ τὴν ἔρμη μου καρδούλα
 Λὲς σχίζουν ἄκαρδα, σκληρὰ κι' ἀνήμερα θεριά.

Ἄς ἤμουνε 'σ τὸ πλάϊ σου νὰ ξαγρυπνήσω ἄλγιο,
 Κι' ὅλα τοῦ Πλάστη τ' ἀγαθὰ γιὰ σένα θὰ σκορπῶ!
 Ἐτσι 'ς τὸ μαῦρον πόνο σου τὰ σπλάχνα μου σ' ἀνοίγω
 Νὰ ἰδῇς τὸ πῶς σ' ἀγάπησα καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ!

ΦΑΚ

ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

— Καλῶς ἦλθατε, καλῶς ἦλθατε, παιδιὰ
 μου, ἐφώναζεν ἐκ τοῦ κήπου ὁ κ. Θεολόγης εἰς
 τὰ δύο ἀνέψια του, τὰ ὁποῖα ἦλθον ὠραίαν
 τινὰ ἡμέραν εἰς τὸ κτήμα του νὰ τὸν ἐπισκε-
 φθῶσι· τὸ ὠραῖον τοῦτο κτήμα ἔκειτο τρία
 τέταρτα τῆς ὥρας μακρὰν τῆς πόλεως, καὶ τὰ
 παιδιὰ εἶχον κάμη ἐξαίρετον καὶ ὑγιεινὸν περι-
 πατον.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μάρθα ἐπλησίασαν, ἐκα-
 λημέρησαν τὸν θεῖον, καὶ τῷ εἶπον τὰ χαιρε-
 τίσματα τῶν γονέων των καὶ τῆς μάμης.

— Εἰς καλὴν ὥραν ἦλθατε, εἶπεν ὁ κ. Θεο-
 λόγης· σήμερον θὰ πετάξουν αἱ μέλισσαι καὶ νὰ
 ἰδῇτε πῶς θὰ τὰς βάλω εἰς νέον μελισσοκόφινον.
 Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ θεῖος, ἔπειτα ἀπὸ τέ-
 τοιον περίπατον ἡμπορεῖ νὰ θέλετε νὰ ξεκου-
 ρασθῇτε.

— Ὅχι, ὄχι θεῖε, ἀπήντησαν ὡς ἐξ ἐνὸς
 στόματος τὰ δύο παιδιὰ, ἡ δὲ μικρὰ Μάρθα
 εἶπε μὲ παρακλητικὸν τόνον: « Σὲ παρακαλῶ,
 θεῖε, δεῖξέ μας τὰ μελίσσια σου! »

Ὁ θεῖος ἐμειδίασε μὲ εὐχαρίστησιν· πρό πολ-
 λῶν ἐτῶν κατεγίνετο μὲ ζῆλον καὶ ἀγάπην
 εἰς τὴν μελισσοκομίαν, καὶ ὅλον τὸν καιρὸν τὸν
 ὁποῖον τῷ ἄφινον αἱ ἄλλαι ἐργασίαι τοῦ με-
 γάλου κτήματός του τὸν ἀφιέρωνεν εἰς τὴν ἐπι-
 μέλειαν τῶν μελισσῶν.

— Εἰσθε καλὰ παιδιὰ ἀφ' οὗ ἐνδιαφέρεσθε
 διὰ τὰς μελίσσας μου, εἶπε· ἀλλὰ καὶ ἀξίζουσιν
 νὰ ἐνδιαφέρεται κανεὶς δι' αὐτάς. Ἐπειτα θὰ
 σᾶς δώσω ὠραῖον μέλι· νὰ φάγετε. Ἀλήθεια,
 ἐχαιρετίζατε τὴν θείαν σας;

— Θέλει κ' ἐρώτημα; ἀπήντησεν ὁ Παῦ-
 λος· ἡ θεία μᾶς ἔστειλεν εἰς τὸν κήπον.

— Καλὰ, λοιπόν, ἔλατε· νὰ στέκεσθε κα-
 πῶς μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ, ἀλλὰ νὰ μὴ φοβῆσθε,
 ὅταν πετοῦν αἱ μέλισσαι.

— Ἀλλὰ ἂν μᾶς κεντρίσουν, θεῖε; ἠρώτησε
 μὲ ἀνησυχίαν ἡ Μάρθα.

— Μὴ φοβῆσαι ὅλως διόλου, μικρά μου, εἶ-
 πεν ὁ θεῖος ἡσυχῶς· αἱ μέλισσαι δὲν κεντρί-
 ζουνεὺκολα χωρὶς αἰτίαν, μόνον ὅταν τὰς κτυπᾷ
 κανεὶς καὶ τὰς ἐρεθίζῃ, τότε κεντρίζουν· ὡς
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ἐν κέντρισμα χάνουν τὸ
 κέντρον τῶν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸ καὶ τὴν ζωὴν
 τῶν, καὶ καθὼς μοῦ φαίνεται, τὸ ἡξέου-
 ρα τοῦτο, καὶ μόνον ἐν ἀνάγκῃ μεταχειρίζονται
 τὸ ὄπλον των.

Τὰ παιδιὰ παρηκολούθησαν τὸν θεῖον των
 εἰς τὸν μελισσῶνα, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο εἰς τὸ
 ἄκρον τοῦ κήπου, πλησίον λιθαδίου γεμάτου
 ἀπὸ ἄνθη, διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου ἔτρεχεν ἡσυχ-
 ῶν ρυάκιον. Πολλάκις ἤδη εἶχον ἰδῇ τὰ παι-
 διὰ τὰς καλαμοπλέκτους κυψέλας καὶ εἶχον

θαυμάση τὴν φιλεργίαν τῶν μελισσῶν. Σήμερον ὅμως φαίνεται ὅτι συνέβαινε καὶ τι ἐκτακτον, διότι ζωηρὰ κίνησις ἐπεκράτει, ἰδίως εἰς μίαν κυψέλην. Πολυάριθμοι μέλισσαι ἦσαν συνηθροισμένοι κατὰ πυκνὰς ὁμάδας, καὶ συνωθούντο εἰς τὴν ὁπὴν τῆς κυψέλης, ἄλλαι δὲ ἐπέτων μὲ ἀνήσυχον βόμβον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

— Θὰ μείνωμεν ἐδῶ πλησίον, εἶπεν ὁ θεῖος μετ' ὀλίγον θὰ πετάξουν.

Ἡ Μάρθα ἀπέτεινε καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις εἰς τὸν θεῖόν της, ἀλλ' οὗτος εἶπεν ὅτι θ' ἀπαντήσῃ ἀργότερα εἰς ὅλας τὰς ἀπορίας της, διότι ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν προσοχὴν τοῦ εἰς τὰς μελίτσας.

Ἡ κίνησις αὐτῶν ἐγένετο ὁλονὲν ζωηρότερα, ὁ βόμβος τῶν δυνατῶν, πλῆθος πολὺ συνεσφίγγετο καὶ συνωθειτο· ἀλλ' αἴφνης χιλιάδες μελισσῶν ἀνυψώθησαν ταυτοχρόνως εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ θεῖος, ὅστις παρετήρει μὲ ἀκραν προσοχὴν πᾶσαν κίνησιν τῶν, ἔνευσεν εἰς τὰ παῖδιά, νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι.

Τὸ σμῆνος διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου καὶ ἐκεῖ ἐκάθησε. Εἰς τὸν κλάδον μιᾶς μηλέας ἐσχηματίσθη μετ' ὀλίγον μαῦρος ὄγκος, ὁ ὁποῖος ὁλονὲν ἐγένετο μεγαλειότερος, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μάρθα παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ὁ πελώριος ἐκεῖνος βότρυς (τσαμπὶ) ἀπετελεῖτο ἀπὸ μελίτσας, αἱ ὁποῖαι συνεσφίγγοντο πλησίον ἀλλήλων, ὑπεράνω ἀλλήλων.

Ὁ θεῖος Θεολόγης ἔλαβεν ἐκ τοῦ μελισσῶνος μίαν καλαμόπλεκτον κυψέλην, τὴν ἔχρισε ἔσωθεν μὲ μέλι καὶ τὴν ἔτριψε μὲ εὐώδη βότανα. Ἐπειτα εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸν μελισσῶνα ὅτε δ' ἐξῆλθε τὰ παῖδιά δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τοὺς γέλωτάς των, διότι ὁ θεῖος τῶν ἦτο ἀληθῶς κωμικοτάτος. Εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει κάλυμμα ἀπὸ δυνατὸν λινὸν πανίον, τὸ ὁποῖον κατέβαινε μέχρι τῶν ὤμων τοῦ καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε σφίξῃ περὶ τὸν λαιμόν του μὲ λεπτὸν σχοινίον· ἐμπρὸς ὅμως, εἰς τὸ μέρος τὸ καλύπτον τὸ πρόσωπον, ἦτο προσ-

ηρμοσμένον συρμάτινον πλέγμα· τὰς χεῖράς του ἐπροϋλάττον μεγάλα χειρόκτις ἐκ χονδροῦ μαλλίου.

— Ὅποιοι πάγει εἰς τὸν πόλεμον, εἶπεν ὁ θεῖος, γελῶν ἐπίσης, πρέπει νὰ εἶνε καλὰ ὠπλισμένοι. Αὐτὴ ἐδῶ, ποῦ βλέπετε, εἶνε ἡ πανοπλία μου ἐναντίον πολλῶν, πολλῶν μικρῶν ἐχθρῶν, καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ προφυλαχθῶ, μολονότι μὲ γνωρίζουν καὶ δὲν θέλουν νὰ μὲ βλάψουν.

Ταῦτα λέγων ἐπλησίασεν εἰς τὸ σμῆνος τῶν μελισσῶν καὶ ἐσκέπασεν αὐτὸ ἐπιδειξίως μὲ τὴν κυψέλην. Ἐν τούτοις ἐκατοντάδες μελισσῶν ἐξέφυγον καὶ ἐβόμβουν περὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του, ἐπὶ

τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειροκτίων, ἀλλ' ὁ κ. Θεολόγης ἔμεινεν ἡσυχος, ἔθεσε μὲ προσοχὴν ἐν σανίδιον ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς κυψέλης, ἀνέστρεψεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔθεσεν ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος.

— Λαμπρὰ ἐπιτυχία! εἶπεν εἰς τὰ ἀνέψια του κατευχαριστηνός. Ἰδέτε, καὶ αὐταὶ αἱ

μέλισσαι ποῦ ἔμειναν ἔξω πετοῦν μέσα ἀπὸ τὸ ἐμπρὸς ἀνοιγμῶν· ἡ βασίλισσα εἶνε μέσα, καὶ αἱ ὑπήκοοί της αἱ ὁποῖαι πετοῦν ἀκόμη ἔξω, θὰ μαζευθοῦν σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν νέαν κατοικίαν των.

Ἡ μικρὰ Μάρθα δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ τὰ συμβαίνοντα· παρετήρει λοιπὸν μὲ ἐκπλήξιν καὶ ἀπορίαν, ὁ δὲ θεῖος ἰδὼν τὴν ἐκφρασιν τῆς μορφῆς της ἤρχισε νὰ γελά.

— Δὲν ἤξεύρεις τίποτε διὰ τὰς μελίτσας; ἠρώτησεν.

— Ξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Μάρθα· μᾶς δίδουν μέλι καὶ κάμνουν κηρί.

— Αἶ, αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον διὰ τὰ παῖδιά ποῦ ἀγαποῦν τὰ γλυκά, εἶπεν ὁ θεῖος.

— Ἐγὼ δὲν τὰς ἀγαπῶ μόνον διὰ τὸ μέλι τὰς μελίτσας, εἶπεν ὁ Παῦλος· τὰς ἀγαπῶ καὶ διὰ τὸ κηρί, καὶ τὸν χειμῶνα, ὅταν βλέπω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰς λαμπάδας, ὁ νοῦς μου γυρνᾷ εἰς τὸ καλοκαίρι καὶ ἐνθυμοῦμαι τὰς μελίτσας.

ΚΥΨΕΛΗ

— Ἐγὼ ὅμως, εἶπεν ὁ θεῖος Θεολόγης, ὁστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἐκβάλῃ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, τὰς ἀγαπῶ ὅχι μόνον διότι μᾶς εἶνε χρήσιμοι, ὅχι μόνον διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὁποίαν μᾶς δίδουν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φιλεργίαν των, διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν τάξιν των· ὅταν βλέπω πῶς καὶ πόσον ἐργάζονται συλλογίζομαι τί ἐντροπὴ εἶνε νὰ ὑπάρχουν νωθοὶ καὶ ὀκνηροὶ ἄνθρωποι καὶ πηγαίνω μὲ ζῆλον καὶ προθυμίαν εἰς τὸ ἔργον μου.

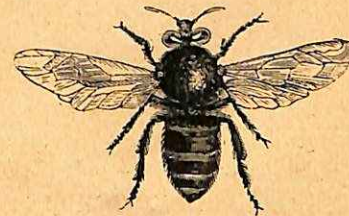
— Σὲ παρακαλῶ, θεῖε, εἰπέ μας τί εἰξεύρεις διὰ τὰς μελίτσας καὶ διὰ τὴν βασίλισσάν των, εἶπεν ἡ μικρὰ φιλομαθὴς Μάρθα.

— Ὡ, ναὶ καὶ ἐγὼ σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Παῦλος.

Ὁ θεῖος ἀπήντησε :

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΚΗΦΗΝ

ΕΡΓΑΤΙΣ ΜΕΛΙΣΣΑ

— Ἐλᾶτε νὰ καθήσωμε κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριά, διότι πρέπει νὰ βλέπω τί γίνονται αἱ μέλισσαι καὶ ἐκεῖ σὰς λέγω ὅ,τι θέλετε.

— Ὅλοι αἱ μέλισσαι μιᾶς κυψέλης, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νὰ εἶνε καὶ εἴκοσι καὶ τριάντα χιλιάδες, ἔχουν μίαν βασίλισσαν. Τὴν βασίλισσαν αὐτὴν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας τὴν περιποιῶνται αἱ ἄλλαι μέλισσαι· τὸ κύτταρόν της εἶνε πολὺ μέγαλον, δὲν εἶνε δὲ ἐξάγωνον ὅπως τῶν ἄλλων ἀλλὰ ὠοειδές. Αἱ ἄλλαι μέλισσαι τὴν ὑπηρετοῦσι μὲ προθυμίαν, φέρουσιν εἰς αὐτὴν τὸ μέλι των διὰ νὰ γίνῃ δυνατὴ καὶ νὰ κάμῃ ὅπως πρέπει τὴν ἐργασίαν της.

— Καὶ τί ἐργασίαν κάμνει; ἠρώτησε μὲ περιέργειαν ἡ Μάρθα.

— Τίποτε ἄλλο, παρὰ γεννᾶ αὐγά, ἐν εἰς κάθε κύτταρον· ἀλλὰ τόσα πολλὰ γεννᾷ ὥστε εἰς ἓν θέρος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν φθάνει εἰς 30 ἢ 40 χιλιάδας. Εἶνε λοιπὸν ὅχι μόνον ἡ βασίλισσα ἀλλὰ μᾶλλον ἡ μήτηρ ὅλου τοῦ λαοῦ της, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν τιμᾷ οὗτος.

Ὁ θάνατός της ἐπιφέρει τὴν διάλυσιν καὶ τὴν καταστροφὴν ὅλου τοῦ κράτους της. Ἡ ἐργασία παύει, αἱ μέλισσαι διασκορπίζονται περίλυποι καὶ ἀπαρηγόρητοι, καὶ μετ' ὀλίγον τίποτε δὲν μένει ἐξ αὐτῶν.

— Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ τὴν βασίλισσαν; ἔχει κανὲν ἰδιαιτέρον σημάδι; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα.

— Βεβαίως ἀπεκρίθη ὁ θεῖος, ἡμποροῦμεν νὰ τὴν γνωρίσωμεν μολονότι δὲν φορεῖ οὔτε στέμμα οὔτε βασιλικὴν πορφύραν. Ἐχει σῶμα περισσότερον ἐπίμηκες τῶν ἄλλων, μικροτέρας πτέρυγας· τὸ σῶμά της εἶνε ὀλιγώτερον τριχωτόν, τὸ δὲ κέντρον της κυρτόν. Οἱ κηφήνες εἶνε μεγαλόσωμοι, ἔχουσι χονδρὰν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι κέντρον, αἱ δὲ μικραὶ

μέλισσαι, αἱ ἐργάτιδες, ἔχουσιν εὐθὺ κέντρον.

— Καὶ ποῦ εὐρίσκεται τὸ κέντρον των; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος, ἀπήντησεν ὁ θεῖος, εὐρίσκεται καὶ τὸ δηλητήριον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε βαμμένον τὸ κέντρον καὶ δι' αὐτὸ προξενεῖ τόσον πόνον. Νὰ ἔχωμε καὶ καλὸ ἐρώτημα, ἠξεύρετε πῶς ἱατρεύεται τὸ πρίξιμον τοῦ κεντρίσματος, τὸ ὁποῖον πονεῖ τόσον πολὺ;

— Ἡ μητέρα μου ἔβαλε λάσπη ἐπάνω εἰς τὸ πρήξιμον ὅταν μίαν φορὰν μ' ἐκέντρινε μία σφήκα, εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Καλὸ εἶνε αὐτό, ἀπήντησεν ὁ θεῖος, ἀλλ' ἀκόμη καλλίτερον εἶνε νὰ βάλωμεν ἐπάνω ἀμμωνίαν· διὰ τοῦτο ἔχω πάντοτε εἰς τὸ σπίτι.

— Ἀλλὰ πολὺ παράξενον μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Παῦλος, οἱ κηφήνες νὰ μὴ ἔχουν κανὲν κέντρον· αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὰ ὄπλα, ὡς ἄνδρες ποῦ εἶνε.

— Δὲν τὰ ἔχουν ὅμως· ἡ ζωὴ των εἶνε σύν-

τομος και τὸ τέλος των λυπηρόν, διότι τὸν Αὐ-
γούστον γίνεται μία μάχη, ἡ λεγομένη μάχη
τῶν κηφήνων, μεταξὺ τῶν ἐργατίδων μελισσῶν
καὶ τῶν κηφήνων. Οἱ κηφήνες εἶνε σχετικῶς
ὀλίγιστοι κατὰ μέσον ὄρον 1000 εἰς κάθε με-
λισσοκόφινον καὶ οὔτε ἡμποροῦν νὰ πληθύνουν
ἐπειδὴ δὲν ἔχουν κέντρον· αἱ ἄλλαι μέλισσαι
λοιπὸν τοὺς θανατώνουν ἢ τοὺς διώκουν ἀπὸ
τὴν κυψέλην· τὸ δὲ ψῡχος τῆς νυκτὸς τοὺς ἐξο-
λοθρεύει.

—Τί σκληρόν πράγμα! ἀνεφώνησεν ἡ Μάρθα·

καὶ διατί τὸ κάμνουν αὐτὸ αἱ κακαὶ μέλισσαι;
— Διότι οἱ κηφήνες εἶνε ὀκνηρὰ ὄντα, τὰ
ὁποῖα διέρχονται τὴν ζωὴν των ἐν ἀεργίᾳ
καὶ ἀδρανείᾳ, καὶ ζοῦν ἀπὸ τὸ μέλι τὸ ὁποῖον
κατασκευάζουν καὶ οἰκονομοῦν αἱ φιλόπονοι
μέλισσαι. Αὐτοὶ οὔτε κύτταρα κτίζουν, οὔτε
μέλι συνάγουν. Κάθονται εἰς τὸ μελισσοκόφι-
νον χωρὶς νὰ κάμνουν τίποτε, καὶ μόνον ὅταν
εἶνε ὠραία ἡ ἡμέρα πετοῦν μετὰ μεσημβρίαν
ὀλίγην ὥραν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πρὸς διασκέδασιν.

[Ἔπεται τὸ τέλος]

Α. Ε.

ΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ

Ὁ Γιαννάκης ἔχει μερικὰ χρυσόψαρα εἰς ἓν
ὕαλινον δοχεῖον· τ' ἀγαπᾷ πολὺ καὶ τὰ περι-
ποιεῖται· καθημέραν ἀλλάζει τὸ νερόν των·
Πόσῃν χαρὰν αἰσθάνεται ὅταν τὰ βλέπει νὰ
κινουῦνται, ν' ἀναβαίνουν, νὰ καταβαίνουν!

Πρὸ τινων μηνῶν ὅταν ἔκαμε τόσον ψῡχος,
ὁ Γιαννάκης ἐσυλλογίζετο τὰ χρυσόψαρά του.

— Τὰ καίμένα τὰ ψαράκια μου, πόσον θὰ
κρυώνουν! Αἱ τὰ δὲν ἡποροῦν νὰ φορέσουν δι-
πλᾶ φορέματα σὰν ἐμέ. Νὰ χύσω, λέγει, ὀλίγο
ζεστό νερόν, νὰ ζεσταθοῦν τὰ κακόμυρα; Καὶ
χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα παίρνει ζεστὸν νερόν
καὶ τὸ χύνει εἰς τὸ ὑάλινον δοχεῖον.

Κατ' ἀρχὰς τὰ χρυσόψαρα ἐφαίνοντο κατευ-

χαριστημένα· ἐσκίρτων, ἔτρεχον, ἐντὸς τοῦ
υελίνου δοχείου. Ὁ Γιαννάκης ἔλεγε μὲ τὸν
νοῦν του: Τὰ καίμένα ἰδέ τα πῶς εὐχαρι-
στοῦνται! Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπαυσαν
νὰ κινουῦνται· ἀνέβησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ
νεροῦ, ἀναποδογυρισμένα.

— Μὰ αὐτὰ πέθαναν! φωνάζει ὁ Γιαννά-
κης. Ἄχ, ψάρια μου, ψαράκια μου!

Ναὶ ἀπέθανον διότι τὰ ἐξεμάτισεν ὁ φίλος
των Γιαννάκης.

Ὁ ταλαίπωρος Γιαννάκης ἀφοῦ ἔκλαυσεν
ἀρκετὰ, ἀπεφάσισε νὰ μὴ κάμῃ τίποτε τοῦ κε-
φαλιοῦ του, ἀν δὲν ἐρωτᾷ πρωτύτερα τοὺς γνωρί-
ζοντας περισσότερα ἀπ' αὐτόν.

*

Ο ΑΡΤΟΠΟΙΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Ὁ Νικόλας, θαλασσινὸς καταγόμενος ἐκ τῆς
νήσου Μήλου ἦτο ναύτης εἰς ἓν ἀμερικανικὸν πλοῖον.
Ἐν ᾧ ἔπλεον πρὸ μιᾶς νήσου τῆς Ἀφρικῆς ἡγέρθη
σφοδρὰ καταιγίς, τὸ πλοῖον ἐναυάγησεν ὅλοι οἱ ἐπὶ
τοῦ πλοίου ἐπνίγησαν, αὐτὸν δέ, ἀφ' οὗ ἐπάλαισε
πολλὴν ὥραν μὲ τὰ κύματα, διότι ἦτο ἐξοχος κο-
λυμβητής, ἡ ἐξηγριωμένη θάλασσα τὸν ἔρριπεν ἀ-
ναίσθητον εἰς τὴν παραλίαν.

Ὅτε συνῆλθεν ὁ Νικόλας εἶδεν ὅτι τριγύρω του
ἦσαν μαῦροι· ἐνόησεν ὅμως ἀμέσως ὅτι οἱ ἄγριοι
ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἀνθρωποφάγοι καὶ ὅτι δὲν διέτρεχε
κανένα κίνδυνον νὰ ἐνταφιασθῇ μέσα εἰς τὰς κοιλάς
των. Τούναντίον μάλιστα ἐφαίνοντο καλοὶ καὶ
ἡμεροὶ, καὶ ἐπεριποιήθησαν ὅπως ἡδύναντο τὸν

λευκὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐναυάγησεν εἰς τὴν πα-
ραλίαν τῆς νήσου των. Τῷ ἔδωκαν δέρματα ζῶων
νὰ ἐνδυθῇ καὶ μίαν καλύβην νὰ κατοικῇ. Ὁ Νι-
κόλας ἐπήγαγε εἰς τὸ κунήγι μαζὶ των, διότι οἱ
κάτοικοι τῆς νήσου ἐκείνης ἔζων μὲ κρέας πτηνῶν
ἢ ζῶων καὶ μὲ χόρτα.

Μίαν ἡμέραν ὁ Νικόλας παρετήρησεν ὅτι αἱ γυ-
ναῖκες ἔρριπτον σπόρους εἰς τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἔ-
τρεφον περίξ των καλυβῶν των.

Ὁ Νικόλας παρετήρησεν μὲ προσοχὴν τοὺς
σπόρους ἐκείνους.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε σιτάρι! ἀνέκραξε. Τί; ἔχετε
σιτάρι καὶ δὲν εἰδεύρετε νὰ κάμετε ψωμί; Θὰ σᾶς
κάνω κ' ἐγὼ ἓνα καλὸ ἀφ' οὗ σεῖς μοῦ ἐκάνατε

τόσα. Καὶ ὁ Νικόλας ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὴν
χαρὰν του ἐν ᾧ οἱ ἄγριοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνόησαν τί ἔ-
λεγε, διότι ὁ Νικόλας δὲν εἶχε μάθῃ ἀκόμη τὴν
γλῶσσαν τῶν ἀγρίων, ἐγέλων βλέποντες τὸν
λευκὸν ἄνθρωπον νὰ χορεύῃ.

Ὁ Νικόλας ἤρχισε τὴν ἐργασίαν ὅπως διόλου
ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Κατεσκευάσε πλίνθους, τοὺς ἔψησε
καὶ μὲ αὐτοὺς ἔκτισε ἓνα φούρνον. Ἄλσεε ὅπως
ἡμπόρεσε τὸν σῖτον μεταξὺ δύο πετρῶν, ἐζύμωσε τὸ
κάπως χονδροαλεσμένον ἀλεύριον μὲ νερόν καὶ
ἄλας καὶ τὸ ἔψησεν εἰς τὸν φούρνον. Οἱ ἄγριοι παρε-
τήρουν μὲ προσοχὴν τί ἔκαμνεν ὁ Νικόλας ἀλλὰ
δὲν ἐνόησαν τί τρέχει καὶ τὸ ἐκπληκτὸν βλέμμα των
ἐφαίνετο ὡς νὰ λέγῃ. — Τί νὰ κάμῃ ἀρά γε ὁ
λευκὸς φίλος μας;

Τί ἔκαμεν; Ἐν ψωμί! ψωμί βαρὺ καὶ
κακοχώνευτον, διότι ὁ Νικόλας δὲν εἶχε
μαγιά. Ἄλλ' ἐκράτησεν ὀλίγον ζυμᾶρι ἀπὸ τὸ
προηγούμενον, τὸ ὁποῖον ἐξύνισε καὶ ἔγινε μαγιά.

Τότε ὁ Νικόλας κατεσκευάσε ψωμιὰ καλὰ καὶ
εὐκολοχώνευτα, ῥοδοκόκκινα ἀπ' ἔξω τὰ ὁποῖα προ-
σέφερε μὲ ὑπερηφάνειαν εἰς τοὺς φιλοξενήσαντας
αὐτὸν ἄγριους.

Οὗτοι τὰ ἔτρωγον καὶ ἔκαμνον χειρονομίας ὅτι
ἦταν ὠραῖον πολὺ ὠραῖον τὸ νέον αὐτὸ φαγητόν.
Ὁ Νικόλας ἐγέλα ὅταν τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ ἐζή-
τουν καὶ ἄλλο.

Οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἐξυπνοὶ· εἶδαν τί ἔκα-
μνεν ὁ Νικόλας καὶ τὸν ἐμιμήθησαν· μετ' ὀλίγον
δὲ ἡ ἀρτοποιία, ἡ ὁποία ἦτο ἄγνωστος ἐπὶ τῆς
νήσου ἐκείνης ἔγινε συνηθεστάτη.

Οἱ μαῦροι βλέποντες ὅτι ὁ σῖτος ἦτο πολὺτιμον
πράγμα, ἐσπειραν καὶ ἐκαλλιέργουν αὐτόν· ὁ βίος
των μετεβλήθη· ἔγειναν γεωργοὶ· ἤρχισαν σχεδὸν
νὰ πολιτίζωνται.

Δύο ἔτη παρήλθον· ἡμέραν τινὰ, εἰς τὴν ἐρη-
μον ἐκείνην παραλίαν, ὅπου οὐδέποτε ἐπλησίαζον
οἱ ναυτικοί, ἐπλησίασεν ἓν πλοῖον, ὠθούμενον ὑπὸ
τῆς τρικυμίας· ὁ Νικόλας ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ
εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρῶτον, διότι τὸ πλοῖον ἦτο ἀγ-
γλικόν, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν πατρίδα του.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ φίλος του μαῦροι
τῷ ἔδωκαν δῶρα: πολὺτιμα δέρματα τῶν ζῶων τὰ
ὁποῖα ἐφένευσεν εἰς τὸ κунήγιον. Ὁ Νικόλας τὰ ἐπώ-
λησεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἔλαβεν ἀρκετὰς χιλιά-
δας φράγκων. Ἐκράτησε μερικὰ τὰ ὁποῖα τὰ προσ-
έφερε εἰς τοὺς συγγενεῖς του εἰς τὴν Μῆλον· δύο
τρία τὰ ὠραιότερα στολίζον ἕως τῶρα τὸ σπητάκι
τοῦ· ὅταν τὸν ἐρωτᾷ κανεὶς ποῦ εὗρηκε τὰ ὠραῖα
ἐκεῖνα δέρματα, ἀποκρίνεται:

— Μοῖ τὰ δῶκαν φίλοι μου, πολὺ καλοὶ ἄνθρω-
ποι· κάθονται πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ· ἔκανα ψωμῆς
ἐς τὸ νησί τους!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς ἔκλαιε διότι δὲν τοῦ εἶδον περισσότερον
γλυκύμα· ἀλλ' αἶφνης ἐσιώπησε.

— Πῶς θέλεις νὰ σοῦ δώσουν ἀφοῦ δὲν κλαῖς! τῷ λέγει
ὁ μικρότερος ἀδελφός του.

— Μὰ ἀφοῦ ἔφυγον ὅλοι ἀπὸ δῶ!... ἀπαντᾷ ὁ Τοτὸς
μὲ παράπονον.

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Κάλγη.

Ὁ μικρὸς Πέτρος καὶ ἡ μικρὰ Ἀνθὴ ἐκάθηντο εἰς τὴν
τράπεζαν. Ὁ Πέτρος ἔτρωγε φασόλια μὲ τὸ λάδι, ἡ δὲ
Ἀνθὴ ριζόγαλο.

Ἀφ' ἧς ὁ Πέτρος φωνάζει:

— Μητέρα, μοῦ ἔβαλες πολλὰ ζουμιὰ, δὲν τὰ θέλω, ἔλα
νὰ τὰ πάρῃς.

— Φίγε ὅσα θέλεις, ἀπαντᾷ ἡ μητέρα, καὶ τὰ ἐπίλοιπα
ἄφησέ τα' εἰς τὸ πιάτο σου.

— Ὅχι, ὅχι, δὲν τὰ θέλω, μὲ πειράζουνε ἔλα νὰ τὰ πάρῃς.

— Σῶπα, καίμενε Πέτρο, τοῦ λέγει τότε ἡ μικρὰ Ἀνθὴ,
κ' ἐγὼ ὅσας φορές δὲν θέλω ζουμιὰ τάρφινω εἰς τὸ πιάτο μου...

Ἐμένα πῶς δὲν μὲ πειράζουν;

— Ἐμένα ἂν δὲν σὲ πειράζουν, ἐμένα μὲ πειράζουν·
κ' ἔπειτα ἀφοῦ δὲν σὲ πειράζουν πάρτα εἰς τὰ χαρίζω!

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ὁ μικρὸς Πέτρος σηκώνει τὸ
πιάτο του καὶ χύνει τὰ ζουμιὰ τῶν φασουλῶν μέσα εἰς τὸ
ριζόγαλο τῆς Ἀνθῆς.

Ἡ Ἀνθὴ ἀρτίζει τὰ κλάμματα, ὁ δὲ Πέτρος:

— Ψεῦστα! εἶδες πῶς σὲ πειράζουν;

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

Εἰς τὸν μικρὸν Τάκην ἀνηγγέλθη ὅτι ἡ μαμά του ἐγέν-
νησε δύο ἀδελφάκια.

Ὁ Τάκης εἶνε ὁλος χαρὰ.

Τὴν προτεραιάν τοῦ εἶχαν δεῖξῃ τρία νεογέννητα γατά-
κια, ἐξ ὧν τὰ δύο ἔρριψαν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ Τάκης πλησιάζει εἰς τὴν κούνια, φιλεῖ καὶ ὠπεύει
τὰ διδυμα, ἔπειτα παρατηρεῖ διαδοχικῶς καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ
ἄλλο, καὶ λέγει μὲ ὀλην τὴν ἀφέλειαν:

— Μαμά, ποῖο ἀπὸ τὰ δύο θὰ πετάξουμε;

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀγρίου Λύκου.

Τὸ βράδυ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Κυριοκεφαλᾶκης ἰδὼν τὸν
πατέρα του ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐξέλθῃ καὶ θέτοντα εἰς τὴν
τσέπην του καὶ τὸ βιβλίον ἐρωτᾷ:

— Γιατί παίρνεις καὶ τὸ βιβλίον μαζί σου μπαμπά;

— Ἐπειδὴ θὰ ἐπιστρέψω πολὺ ἀργά, παιδί μου.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι μήπως σοῦ τὸ κλέψουν;

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μολυβδίνου Στρατιώτου.

— Ὅχι, νὰ μετρήσω τὰς τρίχας τοῦ κεφαλιοῦ σας; ἔρω-
τᾷ ὁ ἀτακτος Κωστάκης.

— Νομίζεις ὅτι εἶνε τόσον εὐκόλον; λέγει ὁ θεὸς του·
καὶ ἔπειτα σὺ δὲν ξεύρεις νὰ μετρᾷς.

— Πῶς! ἀπαντᾷ πονηρῶς ὁ Κωστάκης εἰξεύρω πολὺ
καλὰ νὰ μετρῶ ἕως τὰ δώδεκα.

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Παροχῆς Κρήτης.